

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

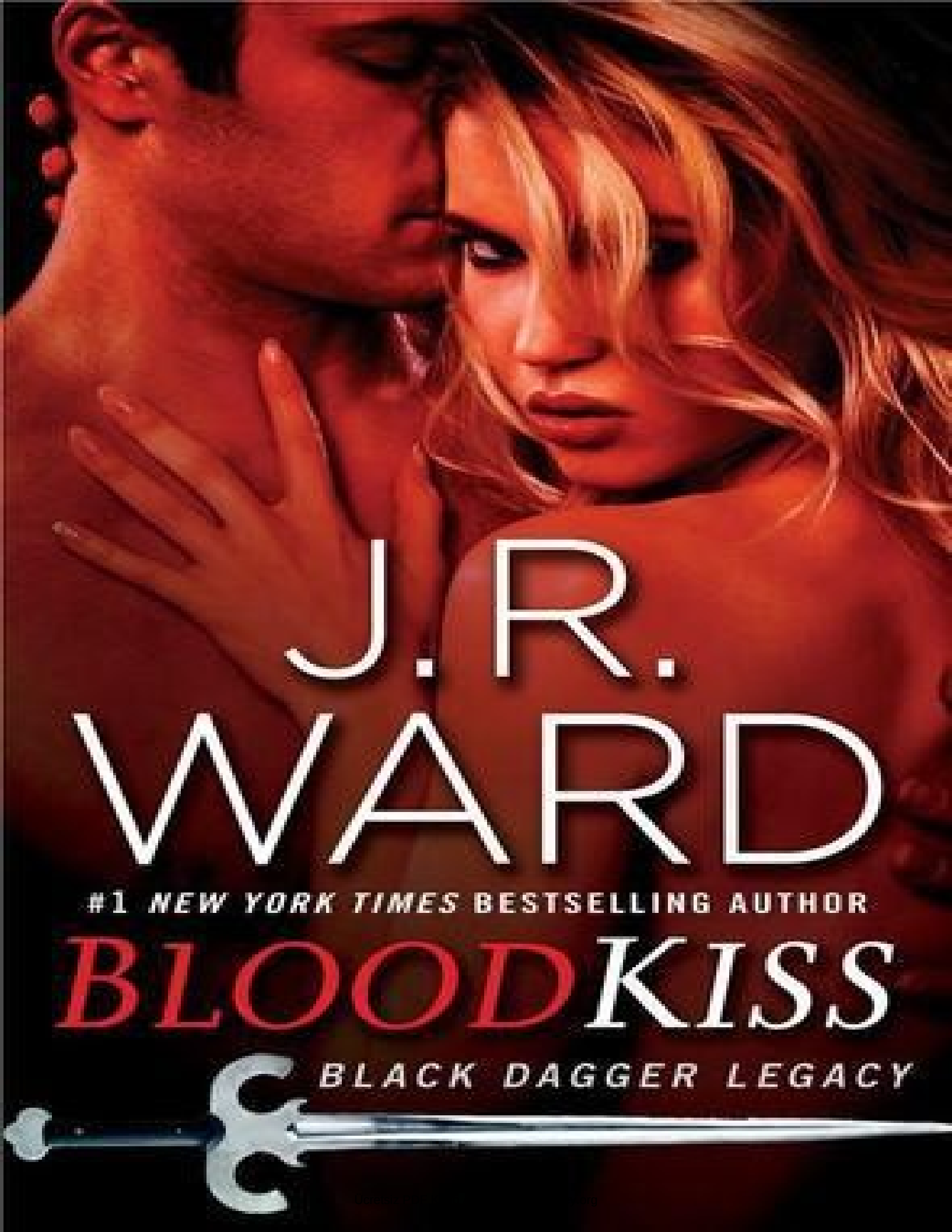
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. WARD

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

BLOOD KISS

BLACK DAGGER LEGACY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward'ın Black Dagger Brotherhood serisi için övgüler

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup kardeş'

New York Times çok satan yazarı, Lisa Gardner

'Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Bu vampirler çok ateşli ve seri daha da ateşli hale geliyor... o kadar ateşli ki tüylerim diken diken oldu'
Vampir Türü

"Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip... Merak uyandırıcı, adrenalin pompalayıcı... L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek.
Kitap Listesi

'Bu erotik paranormaller buna değer ve Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı... Her şey harika, sayfa çevirme etkisiyle çalışıyor... [ve] Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kazandırdı, bunu hak ediyor'
Publishers Weekly

'[Bir] gece yarısı kasırgası tehlikeli karakterler ve Büyüleyici bir erotik romantizm. Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız' Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

Yazar Hakkında

J.R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

www.twitter.com/jrward1

J. R. Ward tarafından

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık

Aşık
Aşık Ebedi Aşık
İfşa Edilmiş Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda
Kral
Gölgeler

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Düşmüş Melekler serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession

Bourbon Kralları serisi:

Bourbon Kralları

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

9780349409269

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus

Little, Brown Book Group Carmelite
House'un bir baskısıdır
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

www.piatkus.co.uk

İçindekiler

[Övgü](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan J. R. Ward](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm Yirmibiri](#)

[Bölüm Yirmiikinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)
[Dört Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekiz](#)
[Bölüm Otuz Dokuz](#)
[Bölüm Kırk Bölüm](#)
[Kırk Bir Bölüm Kırk İki](#)
[Bölüm Kırk Üç Bölüm](#)
[Kırk Dört Bölüm Kırk](#)
[Beş Bölüm Kırk Altı](#)
[Bölüm Kırk Yedi](#)
[Bölüm Kırk Sekiz](#)

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Pup'a sevgiyle ithaf edilmiştir xxx

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularıma ve Kardeşler'i benim kadar seven herkese çok teşekkür ederim. Ayrıca Steven Axelrod, Kara Welsh, Leslie Gelbman ve NAL'daki herkese teşekkür ederim!

Waud Ekibine ve hem kan bağı olan hem de evlat edinen aileme de teşekkürler.

Ve	olarak	Her zaman, ile Aşk, için	benim
	harika	Yazar Asistanı, Naamah.	

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardır. Vampirlerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç yoktur.

erkeklerdir, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin kan ihtiyacını karşılamak için kullanılmışlardır ve bu uygulama Kardeşler tarafından eski haline getirilmiştir.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakar gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir.
Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj.) Gevşek bir şekilde "en sevgili" olarak çevrilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, alıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetiştikine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak bu güç uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması şartıyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Birinci Bölüm

The King's Audience House, Caldwell, NY

Bazı mezuniyetler özel olarak
gerçekleşti.

Hayatın bir sonraki aşamasının bu önemli işaretlerinden bazılarında kep ve cüppe yoktu, insanoğlunun "Pomp and Circumstance" ını çalan orkestralar yoktu. Üzerinde yürünecek bir sahne ya da duvarınıza asacağınız bir diploma yoktu. Şahitler de yoktu. Bazı mezuniyetlere basit ve gündelik olan, özel olmayan şeyler damgasını vururdu; bir kişinin Dell monitörüne uzanıp bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki küçük mavi düğmeye basması gibi. Bir hafta, bir ay, bir yıl içinde pek çok kez yapılan sıradan bir eylem ama yine de belirli bir örnek için büyük bir bölünme öncesi ve sonrası arasında bir fark oluşmuştur.

Abalone'un kanlı kızı, Wrath'ın Başdanışmanı, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi, tüm vampirlerin Kralı Paradise ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, önündeki simsiyah ekrana bakıyordu. İnanılmazdı. Beklediği gece neredeyse gelmek üzereydi.

Son sekiz haftanın çoğunda zaman ağır aksak ilerlemişti ama bu son birkaç akşamda işler değişmiş ve mancınık moduna geçmişti. Birdenbire, ayın doğmasını yedi bin saat bekledikten sonra, her şeyi yeniden yavaşlatmak istediğini hissetti.

İlk işi artık geçmişte kalmıştı.

Masanın diğerk tarafına bakarak ofis telefonunu bir santim öteye taşıdı, sonra da AT&T her neyse onu eski yerine koydu. Tiffany lambanın üzerindeki vitray yusufçuk gölgesini düzeltti. Mavi kalemlerin bir tutucuda, kırmızılarının diğerkinde olduğundan emin oldu. Avucunu tozdan arındırılmış kurutma kağıdının ve monitörün üst kısmının üzerinde gezdirdi.

Bekleme odası boştu, ipek sandalyeler boştu, dergiler yan masalarda sıralanmıştı, gelenlere doggen tarafından servis edilen içecekler temizlenmişti.

Son sivil yaklaşık otuz dakika önce ayrılmıştı. Şafağa yaklaşık iki saat vardı. Sonuçta, yoğun bir çalışma gecesinin normal bir sonuydu, babasıyla birlikte aile malikanesine dönüp konuşmalar, planlar ve karşılıklı saygıyla dolu bir yemeğın tadını çıkaracakları zamandı.

Paradise öne doğru eğildi ve salonun kemerinin etrafına baktı. Fuayenin karşısında, daha önce malikânenin resmi yemek odası olan yere açılan çift kapı kapalıydı.

Evet, içerde gerçekleşen hiç de normal olmayan toplantı dışında normal bir geceydi: Son randevudan ayrıldıktan hemen sonra babası dinleyici odasına çağrılmış ve kapılar sıkıca kapanmıştı.

İçerde Kral ve Kara Hançer Kardeşliği'nin iki üyesiyle birlikteydi.

"Bunu bana yapma," dedi. "Bunu benden alma."

Paradise kalktı ve etrafta dolaştı, dergileri yeniden düzeltti, kırlentleri yeniden doldurdu, bir Fransız kralının yağlı boya tablosunun önünde durdu.

Kemerli geçide geri dönerek yemek odasının kapalı panellerine baktı ve kalbinin atışını dinledi.

Ellerini kaldırarak avuç içlerindeki nasırları yokladı. Babası için burada çalışmaktan gelmemişlerdi.

Son birkaç aydır Kardeşlik, programı düzenliyor ve sorunları, kararları ve takipleri izliyordu. Hayır, hayatında ilk kez spor salonuna gidiyordu. Demir pompalıyordu. Koşu bandında koşuyordu. StairMaster'da çalışıyordu. Barfiks, şınav, mekik. Erg makinesi.

Şimdiye kadar erg makinesinin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Ve bunların hepsi yarın geceye hazırlık içindi.

Kral'ın dinleyici salonundaki bir grup erkeğin her şeyi elinden almadığını varsayarsak.

Yarın, gece yarısı, gizli bir yerde kaç erkek ve kaç kadın olduğunu sadece Bakire'nin bildiği Kâtip'e katılması gerekiyordu; orada Kara Hançer Kardeşliği'nin asker yetiştirme programına girmeye çalışacaktı.

Bu iyi bir plandı; peşinden gitmeye karar verdiği bir şeydi, bağımsız olmak, biraz kış tekmelemek ve soyundan daha fazlası olduğunu kendine kanıtlamak için bir şanstı. Sorun neydi? Glymera'dan, hem de Kurucu Ailelerden birinden gelen tam kanlı kızlar asker olmak için eğitim almazlardı. Silah ya da bıçak kullanmazlardı. Savaşmayı ya da kendilerini savunmayı öğrenmediler. Daha küçüğün ne olduğunu bile bilmiyorlardı.

Askerlerle ilişki bile kurmadılar.

Onun gibi kız çocukları iğne oyası, klasik müzik ve şarkı söyleme, görgü kuralları ve köpeklerle dolu geniş evleri yönetme konularında eğitilirdi. Karmaşık sosyal takvimi ve festival döngülerini bilmeleri, tüm bunların gardırop gereksinimlerine ayak uydurmaları ve Van Cleef & Arpels, Boucheron ve Cartier arasındaki farkı bilmeleri bekleniyordu. Tüm mücevherler gibi onlar da kapatılmış, korunmuş ve el üstünde tutulmuşlardı.

Yapmalarına izin verilen tek tehlikeli şey neydi? Üremek. Soylarının kutsallığını sağlamak için aileleri tarafından seçilen bir cehennemlikle.

Babasının bunu yapmasına izin vermesi bir mucizeydi.

Kız ona başvuruyu ilk gösterdiğinde kesinlikle aynı fikirde değildi ama fikrini değiştirmiş ve kızın programa başvurmasına izin vermişti: Birkaç yıl önce Lessening Society tarafından çok sayıda vampirin öldürüldüğü baskınlar Caldwell, New York'un ne kadar tehlikeli bir yer olabileceğini kanıtlamıştı. Ve ona dışarı çıkıp savaşmak istemediğini söylemişti. Sadece kendini savunmayı öğrenmek istiyordu.

Onun güvenliği açısından çerçevelediğinde mi? İşte o zaman babası fikrini değiştirdi.

Gerçek şu ki, o sadece kendisine ait bir şey istiyordu. Doğuştan sahip olduğu hakların onu zorladığı yerden başka bir yerden gelen bir kimlik.

Ayrıca Peyton ona bunu yapamayacağını söylemişti. Çünkü o kadındı.

Siktir et.

Paradise kapalı kapıları tekrar kontrol etti. "Haydi..."

Etrafta volta atarak sonunda fuayeye çıktı ama erkeklerin bulunduğu yere fazla yaklaşmak istemedi - sanki bu uğursuzluk getirebilirmiş gibi.

Tanrım, orada ne konuşuyorlardı?

Genellikle Kral gecenin son görüşmesinden hemen sonra ayrılırdı. Onun ve Kardeşliğin özel bir işi ya da savaşla ilgili bir meselesi varsa, bu Birinci Aile'nin konutunda halledilirdi; o kadar gizli bir yerdi ki, babası bile oraya davet edilmemişti.

Yani evet, bu onunla ilgili olmalıydı.

Bekleme alanına döndüğünde masaya gitti ve başında oturduğu saatleri saydı. İşe başlayalı sadece birkaç ay olmuştu ama bir noktaya kadar işi sevmişti. Onun yokluğunda, BDB eğitim programında kaldığını varsayarsak, kuzeni işi devralacaktı ve son yedi gecesini kıza ipleri göstererek, Paradise'ın uygulamaya koyduğu prosedürleri açıklayarak ve geçişin sorunsuz olacağından emin olarak geçirmişti.

Sandalyesine tekrar oturarak orta çekmeceyi açtı. ve aldı dışarı onu uygulama-olarak Eğer obir şekilde tüm bunların gerçekleşeceği konusunda onu rahatlatabilirdi. Evrakları elinde tutarken, yarınki oryantasyonda başka kimlerin olacağını merak etti... ve burada izleyiciler arasında ortaya çıkan erkeği düşündü başvurunun basılı bir versiyonunu arıyor.

Uzun boylu, büyük omuzlu, kalın sesli. Syracuse beyzbol şapkası ve gerçek bir iş gibi görünen yıpranmış bir kot pantolon giyiyordu.

Vampir topluluğu küçüktü ve onu daha önce hiç görmemişti ama belki de sadece bir sivildi? Bu da eğitim programındaki bir başka değişiklikti. Şimdiye kadar sadece aristokrasiden erkekler Kardeşlik'le çalışmaya davet ediliyordu.

Ona adını vermiş ama elini sıkmayı reddetmişti.

Craeg. Tek bildiği buydu.

Yine de kaba davranmamıştı. Aslında, başvurusunu desteklemişti.

Aynı zamanda... onu şok eden bir şekilde büyülemişti - başvuruyu geri getirip getirmeyeceğini görmek için haftalarca beklediği noktaya kadar. Getirmemişti. Belki de taramış ve o şekilde göndermişti.

Ya da belki de programa katılmamaya karar vermişti.

Onu bir daha göremeyeceği için hayal kırıklığına uğraması çılgınca görünüyordu.

Telefonu cıvıldayarak çaldığında yerinden sıçradı ve o şeye doğru gitti. Peyton. Tekrar.

Onu yarın akşamki oryantasyonda görecekti ve bu çok yakında olacaktı. Programa katılması konusunda yaptıkları o kavgadan sonra, arkadaşlığından uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Peki ya Kardeşlik orada babasıyla birlikte ayak diriyorsa? Hissettiği o haklı öfke

tartışmalı bir nokta olacaktı. Ama hadi, kadınların başvurmasına izin verildi.

Sorun şu ki, o "normal" bir kadın değildi.

Babası her şeyi geri alırsa ne yapacağını bilmiyordu. Yine de Kardeşlik'in ona yer vermemek için son dakikaya kadar beklemeyeceği kesindi.

Değil mi?

Şehrin öbür ucunda, Kara Hançer Kardeş Yok Edici'nin, namı diğer Butch O'Neal'ın çiftleşmiş shellanı Marissa, Safe Place'teki masa sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu. Sandalye gıcırdarken, Bic kalemini OfficeMax takvim kağıdına vurdu ve telefon ahizesini diğer kulağına götürdü.

Gevezelik akışını keserek, "Davetiniz için minnettarım ama yapamam-" dedi.

Diğer uçtaki kadın hiç susmadı. Konuşmaya devam etti, aristokrat tonlaması tüm bant genişliğini emdi - ta ki tüm posta kodunun elektrik kesintisine uğramaması bir mucize olana kadar. "...ve neden yardımınıza ihtiyacımız olduğunu anlayabilirsiniz. Bu, baskınlardan bu yana düzenlenen ilk On İkinci Ay Festivali Balosu. Bir Kardeşin shellanı ve bir Kurucu Ailenin üyesi olarak, etkinliğin mükemmel bir başkanı olursunuz-"

Ona bir şans daha vermeyen Marissa araya girdi, "Emin değilim.

Bunun farkındasınız ama ben Safe Place'in direktörü olarak tam zamanlı çalışıyorum ve-"

"...ve kardeşiniz sizin iyi bir seçim olacağınızı söyledi."

Marissa sessizliğe gömüldü.

İlk düşüncesi, yarışın doktoru ve çok ama çok uzak akrabası olan Havers'ın ona erken bir ölümden başka bir şey önermiş olmasını pek olası bulmadığıydı. İkinci düşüncesi ise daha çok bir hesaplamaydı... Onunla konuşmayalı ne kadar olmuştu? İki yıl mı? Üç yıl mı? Onu evden attığından beri değil.

Şafaktan yaklaşık beş dakika önce, kızın sadece bir insanla ilgilendiğini öğrendiğinde evlerinden dışarı çıkmıştı.

Aslında Wrath'ın kuzeni ve Dhestroyer efsanesinin vücut bulmuş hali olduğu ortaya çıkmıştı.

Şimdi benden nasıl hoşlanıyorsun, diye duydu kafasının içinde.

Kadın sözlerini "Yani sadece etkinliğe başkanlık etmeniz gerekiyor," diye bitirdi. Sanki her şey tamamlanmış gibi.

"Beni affetmelisin." Marissa boğazını temizledi. "Ama ağabeyim benim adımlı herhangi bir şey için öne sürebilecek durumda değil, çünkü onunla uzun süredir görüşmüyoruz."

Bağlantıdan bir gemi dolusu sessizlik sesi geldiğinde, ailesinin kirli çamaşırlarını yaklaşık on dakika önce ortaya dökmesi gerektiğine karar verdi: Glymera üyelerinin katı davranış kurallarına uyması gerekiyordu ve soyundaki devasa çatlağı ifşa etmek, her ne kadar iyi bilinse de, yapılmaması gereken bir şeydi.

Başkalarının arkanızdan bunu fısıldaması çok daha uygun.

Ne yazık ki kadın toparlandı ve taktik değiştirdi. "Her halükarda, sınıfımızın tüm üyeleri için festivallere devam etmek hayati önem taşıyor-"

Ofisinin kapısının çalınması Marissa'nın gözlerini etrafına çevirmesine neden oldu. "Evet?"

Telefonda kadın dedi ki, "Harika! Malikaneme gelebilirsin-"

"Hayır, hayır. Bana ihtiyacı olan biri var." Daha yüksek sesle konuştu. "İçeri gelin."

Mary'nin yüzündeki ifadeyi görür görmez lanet okudu. Haberler iyi değildi. Rhage'in shellanı tam bir profesyoneldi, bu yüzden böyle görünmesi? Bu gerçekten bir sorundu-

Gömleğindeki kan mıydı?

Marissa ses tonunu düşürdü ve kibarlığı kesti. "Cevabım hayır. İşim tüm zamanımı alıyor. Ayrıca, eğer sen

bu tutkulu, işi kabul etmelisin. Güle güle."

Telefonu tekrar yuvasına bırakarak ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"STAT tıbbi yardıma ihtiyacı olan bir hastamız var. Doktor Jane ya da Ehlena'ya hiçbir yerden ulaşamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Marissa masanın etrafında koşturdu. "Nerede o?"

"Alt katta."

İkili merdiven boşluğuna koşarak çıktı, Marissa önde gidiyordu. "Bize nasıl geldi?"

"Bilmiyorum. Güvenlik kameralarından biri onu çimenlerin üzerinde sürünürken yakalamış."

"Ne?"

"Cep telefonum bir alarmla çaldı ve Rhym'le birlikte oraya koştum. Onu salona taşıdık."

Köşeyi aşağıdan dönerken, Marissa halılardan birinin üzerine kaydı...

Ve tamamen durdu.

Kanepede yatan kadının durumunu görünce bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

Kan. Her yerde kan vardı; yerde damlalar halinde, yaralara bastırılmış beyaz havlulardan sızan, halının üzerindeki kadınlardan birinin ayağının altında biriken kan.

Kız o kadar kötü dövülmüştü ki kimliğini tespit etmek mümkün değildi, yüz hatları o kadar şişmişti ki uzun saçları ve yırtık eteği olmasaydı hangi cinsiyetten olduğunu bile anlayamazdınız. Bir kolu açıkça yerinden çıkmış, omzundan kötü bir şekilde sarkıyordu ... ve ayağında sadece sol yüksek topuklu ayakkabısı vardı, çorapları parçalanmıştı.

Nefes alış veriş kötüydü, çok kötüydü. Göğsündeki tıkırtıdan başka bir şey yoktu, sanki kendi kanında boğuluyormuş gibiydi.

Giriş sorumlusu Rhym, kanepenin yanında çömeldiği yerden başını kaldırdı. Gözlerindeki yaşların arasından fısıldadı: "Yaşayacağını sanmıyorum. Nasıl yaşayabilir ki...?"

Marissa kendini toparlamak zorundaydı. Tek seçenek buydu. "Doktor Jane ve Ehlena'ya ulaşamıyor mu?" dedi boğuk bir sesle.

"Malikaneyi denedim," diye cevap verdi Mary. "Kliniği. Cep telefonlarını. Her yerde iki kez."

Marissa bir an için bunun kendi hayatı için ne anlama geldiğini düşünüp dehşete kapıldı. Kardeşlerin tıbbi sorunları var mıydı? Butch iyi miydi?

Bu sadece bir an sürdü. "Bana telefonunu ver ve sakinleri Wellsie ek binasına götür. Bir erkek getirmek zorunda kalmam ihtimaline karşı herkesin orada olmasını istiyorum."

Mary telefonunu savurdu ve başını salladı. "İlgileniyorum."

Güvenli Yer tam olarak buydu - aile içi şiddet mağduru kadınların yavrularıyla birlikte sığınmak ve rehabilitasyon için gelebilecekleri güvenli bir yer. Ve Marissa glymera'da Kral'ın sahipsiz nişanlısından başka bir şey olmadığı sayısız, işe yaramaz yüzyıllar geçirdikten sonra, burada en iyi ihtimalle sözlü tacize, en kötü ihtimalle de korkunç muameleye maruz kalanlara hizmet etme görevini bulmuştu.

Erkeklerin içeri girmesine izin verilmiyordu.

Ama bu kadının hayatını kurtarmak için bu kuralı çiğneyebilirdi.

Telefonuna cevap ver, Manny, diye düşündü ilk zil sesi geldiğinde. Lanet telefonuna cevap ver ...

İkinci Bölüm

Kara Hançer Kardeşliği'nin tamamı değildi.

Aslında Kral'ın yanında sadece iki Kardeş vardı.

Wrath'ın Başdanışmanı, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Abalone, hükümdarının huzuruna çıkmak üzere dinleyici salonuna girdiğinde, diğer erkeklerin son derece farkındaydı. Bu savaşçıların hiçbirinin koruyucu ve medeni olmaktan öteye geçtiğini bilmiyordu ama tek kanlı yavrusunu onlara teslim etmek üzere olduğunu düşünürsek, daha bariz özellikleri gecenin içindeki çığlıklar gibiydi.

Vishous Kardeş göz kırpmayan elmas gözleriyle ona bakıyordu, sol şakağındaki dövmelemler tam anlamıyla uğursuz görünüyordu, kaslı vücudu deriyle kaplanmış ve silahlarla yaralanmıştı. Yanında ise Boston aksanlı eski bir insan olan, Omega tarafından enfekte edilmiş ve ölüme terk edilmiş, ancak sıçramalı bir geçişten sağ çıkan birkaç kişiden biri olan Butch, nam-ı diğer Dhestryer vardı.

İkisi nadiren ayrı kalıyorlardı ve onlara kötü polis, iyi polis rolleri vermek cazip geliyordu. Ancak şu anda paradigma değişmişti. Gülümsemeye ve insanlarla konuşmaya meyilli olan erkek Butch, karanlık bir sokakta uzak durulması gereken biri gibi görünüyordu: Ela bakışları dar ve tereddütsüzdü.

"Evet?" Abalone kralına sordu. "Bir şekilde hizmet edebilir miyim?"

Wrath, rehber köpeği George'un kutu gibi sarı başını okşadı. "Adamlarımın seninle konuşmaya ihtiyacı var."

Ah, diye düşündü Abalone. Ve bunun ne hakkında olduğundan şüphelendi.

Butch bir anlığına gülümsedi. Sanki ağzından çıkacak her şeyin acısını önceden almak ister gibiydi. "Eğitim programında nelerin yer aldığının farkında olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Abalone boğazını temizledi. "Bunun Paradise için çok önemli olduğunu biliyorum. Ve umarım bazı kendini savunma kursları da vardır. Onun daha güvende olmasını istiyorum."

Bu potansiyel fayda, onun için ve hayatı için bekledikleri ile yapmayı seçmiş görüldüğü şey arasındaki çatışmada ona yardımcı olan tek şeydi.

Yanıt gelmeyince, Abalone Kardeşler arasında bir ileri bir geri baktı. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

Vishous ağzını açtı ama Butch Kardeş avucunu kaldırdı ve onu susturdu. "Burada Gazap'taki rolün her şeyden önce gelir."

Abalone geri çekildi. "Buradaki konumum nedeniyle Cennet'in uygun olmadığını mı söylüyorsunuz? Sevgili Bakire Kâtip, neden bize söylemedin?"

"Olacakların kitaplardan ibaret olmadığını anlamanızı istiyoruz. Bu bir savaş hazırlığı."

"Ama adayların program sırasında illa ki ara sokaklarda kavga etmeleri gerekmiyor, değil mi?"

"Endişelendiğimiz şey burada." Kardeş odayı gösterdi. "Hiçbir şeyin Wrath'la olan ilişkinizi ve Kral için yaptıklarınızı etkilemesine izin veremeyiz. Paradise da programdaki herkes kadar hoş karşılanır, ancak programdan ayrılması ya da çıkarılması ihtimali aramızda gerginlik yaratacaksa olmaz."

Abalone rahatlayarak nefes verdi. "Bunun için endişelenmeyin. Kendi değerlerine göre başarılı ya da başarısız olur. Onun için özel bir muamele beklemiyorum ve eğer ayak uyduramazsa? O zaman kovulmalı."

Aslında, bunu asla yüksek sesle söylemese de, böyle olması için hem dua ediyor hem de böyle olmasını bekliyordu. Paradise'ın kendisi ya da çabaları konusunda hayal kırıklığına uğramasını beklemiyordu ama... kızı için isteyeceği son şey herhangi bir çirkinliğe maruz kalmasıydı - ya da, Tanrı korusun, gerçekten savaşımaya çalışması.

Sonuncusunu anlayamadı bile.

Kardeşlere ve Kral'a bakarak, "Endişelenmeyin," diye tekrarladı. "Her şey yoluna girecek."

Butch Kardeş Vishous'a baktı. Sonra arkasına baktı. "Başvuruyu okudun, değil mi?"

"O doldurdu."

"Yani okumadın mı?"

"Bu onun kendi başına yaptığı bir şey - babası ve bir Ghardian olarak, bunu benim mi imzalamam gerekiyordu?"

Vishous elle sarılmış bir sigara yaktı. "Hazırlıklı olmak isteyebilirsin, doğru mu?"

Abalone başını salladı. "Öyleyim. Sana söz veriyorum, öyleyim."

Paradise aristokrasinin uygun gelenekleriyle nazikçe yetiştirilmiş bir kadındı. Son iki aydır fiziksel kondisyonu üzerinde çalışıyordu -aslında oldukça gayretliydi- ve buradaki görevlerini tamamlayıp pozisyonundan ayrılmaya hazırlanırken duyduğu heyecanı hissedebiliyordu. Bununla birlikte, yarın akşamki oryantasyondan sonra, asıl iş başladığında, kendisini ya çekilirken ya da gitmesi istenirken bulma ihtimali çok yüksekti.

Onun başarısız olduğunu görmek onu öldürecekti.

Ama bu, aristokrat konumunun gerektirdiğinden çok daha fazlası olduğunu kanıtlamak için tarlada ölmesinden daha iyiydi.

Kardeşler ona bakmaya devam ederken, Abalone başını eğdi. "Bunun onun için iyi gitmeyeceğini biliyorum. Bunun için fazlasıyla hazırlıklıyım. Saf değilim."

Bir süre sonra Butch, "Tamam. Yeterince makul."

"Başka bir şey var mı lordum?" Abalone Kral'a sordu.

Gazap başını salladığında, Abalone her birinin önünde eğildi. "İlginiz için teşekkür ederim. Cennet benim en değerli varlığım, sevgili Shellan'ımdan geriye kalan tek şey. Yarın onun nazik ve adil ellerde olacağını biliyorum."

Ayrılmak için döndüğünde Kardeşler'in suratı asıktı ama yine de savaşta neler olup bittiğini bilmiyordu ve her zaman bir şeyler olurdu. Savaş ve strateji onun daha önce hiç dahil olmadığı şeylerdi ve bunun için minnettardı.

Tıpkı Paradise o programdan ayrılırsa olacağı gibi.

Doğrusu, mahmeninin hâlâ hayatta olmasını diliyordu. Belki de shellan'ı kızın aklını başına getirmek için orada olsaydı tüm bunlar tartışmalı olurdu.

Çift kapıyı açtığında, bekleme alanından gelen bir tıkırtı duydu. "Cennet mi?"

Antrede ilerledi ve köşeyi dönüp salona girdiğinde, kızı masanın üzerinden düşen kırmızı kalemleri toplamak için doğruldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gözleri onunkilerle buluştu. "Öyle mi? Yarın gece gitmeme izin veriyor musun?"

Abalone gülümsedi ve hüznü gözlerinden, sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Elbette. Sen programdasın, buna aylar önce karar verildi."

Koşarak ona sarıldı ve sanki çok istediği şeyin elinden alınacağına ikna olmuş gibi sıkıca tutundu.

Kızını kucaklayan Abalone, Kardeşler ve Kral'ın ön kapıdan çıktıklarını belli belirsiz fark etti. Onlara aldırış etmedi.

Kızını her türlü hayal kırıklığından kurtarabilmeyi dilemekle meşguldü. Ancak bu, kızının doğumuyla birlikte kendisine bahşedilen ebeveynlik becerileri arasında yer almıyordu.

Shellan'ının Fade'de değil de burada onlarla birlikte olmasını ne kadar isterdi.

Tüm bunlarla daha iyi başa çıkabilirdi.

Korkunç şekilde yaralanmış kadının başında duran Marissa, Manny'nin sesli mesajını üçüncü kez alırken gözlerini kapattı. Klinikte ne haltlar dönüyordu?

Tam tekrar aramak üzereyken telefonu çalmaya başladı. "Tanrıya şükür-Manny? Manny?"

Sesinin tonundaki bir şey yaralı kadının kıpırdanmasına, kanlı yüzünün koltuk minderlerine çarpmasına neden oldu. Tanrım, o hırıltılı çingirak sesi bile insanın kalbini yerinden oynatmaya yetiyordu.

"Hayır, ben Ehlena," dedi kulağındaki ses. "Manny ve Jane Tohr'un acil ameliyatını yapıyorlar. Uyluk kemiğinde bileşik bir kırık var ve ameliyathaneye geri dönmem gerekiyor. Bir sorun mu var?"

"Ne kadar sürecektir?" diye sordu. "Daha yeni başladılar."

Marissa gözlerini kapattı. "Tamam, lütfen müsait olduklarında beni arasınlar. Benim bir..." Arkasını döndü ve sesini alçalttı. "Buraya yeni gelen bir travma vakası var. Fazla zamanımız var mı bilmiyorum."

Ehlena küfretti. "Burada kimseyi bağışlayamayız. Vishous'u çağırabilir misin? Tıp eğitimi sayesinde durumu stabilize edebilir."

Marissa Kardeş'in evin içinde yürüdüğünü hayal etmeye çalıştı. İlk tercihi değildi ve erkeğe güvenmediği için de değildi. Cehennem arkadaşının en iyi arkadaşı her yönüyle mükemmel bir vampirdi.

Görünüşü dehşet vericiydi.

Yine de herkes Wellsie Annex'te olsaydı... "İyi fikir.

Teşekkür ederim."

"İşimiz biter bitmez seni aramalarını söyleyeceğim." "Lütfen."

Bağlantıyı kesip V'yi aradı ve lanet olası bir telesekreter çıktı. "Kahretsin."

Rhym, kadının omzundaki sızıntı yapan yaraya bir havlu bastırıldığı yerden konuştu. "Ne zaman geliyorlar?"

Gecenin sonuna yaklaşıyordu. V, Caldwell şehir merkezindeki ara sokaklarla malikane arasında gidip geliyor olabilirdi. Ya da... Tohr'u o şekilde yaralayan her kimse onunla savaşmak zorunda kalabilirdi.

Kanepedeki kadın öksürmeye ve kekelemeye başladığında, hesaplama bir saniye içinde yapıldı. Yapmak isteyeceği son şey kardeşine ulaşmaktı ama kişisel sorunları birinin hayatına mal olursa bununla yaşayamazdı.

Marissa Havers'ın cep telefonu numarasını ezbere çevirdi ve değiştirmemiş olmasını umdu. Bir zil, iki zil...

"Alo?" diye geldi sesi.

"Benim." Garip bir sessizlik ya da merhabalaşma olmadan önce, "Safe Place'de acil bir tıbbi durum var. Hemen gelmeniz ya da birini göndermeniz gerekiyor. Kardeşliğin doktorları ameliyatta ve fazla zamanımız yok."

Kısa bir duraklama oldu, sanki yarışın birincil şifacısı kişisel bir yoldan profesyonel bir yola geçiyormuş gibi. "Bir dakika içinde orada olacağım. Bir travma durumu mu?"

"Evet." Marissa sesini tekrar alçalttı. "Fena halde dövülmüş ve... vahşileştirilmiş. Çok fazla kan var. Bilmiyorum..."

"Bir hemşire getiriyorum. Diğer sakinleri de getiriyor musunuz?"

"Çoktan açtım." "Ön kapının kilidini aç."

"Seninle orada buluşuruz."

İşte bu kadar.

Sanırım evren bu akşam kardeşini radar ekranına almaya kararlıydı. Önce sosyetikle yaptığı aptalca telefon görüşmesi, şimdi de ...

Marissa Rhym'e başını salladı. "Yardım yolda."

Yaralı kadın şişmeyen gözüyle odaklanmaya çalışıyor gibiydi.

Marissa eğildi ve kanlı elini tuttu. "Kardeşim sana çok iyi bakacak."

Bir an için, bir erkeğin onu tedavi edeceği gerçeği konusunda sessiz kalması gerekip gerekmediği konusunda endişelendi. Ama dişi takip ediyor gibi görünmüyordu.

Sevgili Bakire Kâtip, ya o buraya gelmeden önce ölürse?

Marissa çömeldi ve sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Güvendesin, her şey yoluna girecek." Tek gözü onun yüzüne çevrildi. "Arayabileceğimiz bir akraban var mı? Var mı?

Sizin için bulabileceğimiz biri var mı?"

Kadının başı bir ileri bir geri gitti.

"Hayır mı? Emin misin?" Gözü kapandı. "Bunu sana kimin yaptığını söyleyebilir misin?"

O yüz geri döndü.

Kahretsin.

Geri çekilen Marissa evin ön tarafındaki sığ salona çıktı. Kapının iki yanında uzun, ince pencereler vardı ve çimenliğe baktı. Birkaç hafta önce pırıl pırıl renklere bürünmüş olan ağaçlar muhteşem kırmızı, altın sarısı ve sarı yapraklarını dökmüş, altlarındaki cılız uzuvlar çok zayıf bir köpeğin kemikleri gibi ortaya çıkmıştı.

Kapının yanındaki aynaya bakıp saçlarının yerinde olup olmadığını ve on saatlik bir günün ardından bile makyajının bozulup bozulmadığını kontrol etmemek imkansızdı.

Kardeşiyle birlikte yaşadığı zamanlarda ipek elbiseler giyer, ağır mücevherler takar ve saçlarını tepesinde toplardı. Ya şimdi? Üzerinde bir çift Ann Taylor pantolon, dik yakalı bir bluz ve rahat olduğu için ayağında bir çift Cole Haan sürücü ayakkabısı vardı. Butch'un Tanrısı onun için önemli olduğu için taktığı küçük bir altın haç dışında hiçbir takısı yoktu ve cehennem arkadaşı bu kolyeyi ona son Noel sezonunda vermişti. Kulaklarında da bir çift inci küpe vardı.

Butch'un geçişi hızlandırılmış olmasına ve bir Kardeş ve Kral'ın bir akrabası olarak statüsüne rağmen, erkeği temelde insan olarak kaldı; Katolik inanç sisteminden kitap ve film zevkine ve bir "eşe" ne istediğine dair görüşlerine kadar her şey Homo sapiens arasında yetişmesinin bir ürünüydü.

Boynundaki altın zincire dokunduğunda kaşlarını çattı ve onu çıkarma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı çünkü ağabeyi bunu onaylamayacaktı.

Ama hadi ama, iftleşe sembolünün boğazında ya da dışında olması bir şeyi değiştirmiyordu. Kardeşinin gözünde, kuyruğu olmayan bir fareyi cehennemlik olarak almıştı ve bu dışuş asla affedilmeyecekti.

Bir saniye sonra kaldırımında iki gölge belirdi: biri daha uzun boylu ve erkeksi, beyaz bir önlük giymiş, diğeri daha küçük ve kadınsı, geleneksel hemşire üniforması giymişti.

Yaklaştıklarında ve güvenlik ışıklarıyla aydınlatıldıklarında Marissa terli avuçlarını pantolonunun paalarına sürttü. Havers papyonundan boynuz çerçeveli gözlüklerine, yandan ayrılmış ve Mad Men düzeninde tutulmuş koyu renk saçlarına kadar her zamanki gibi görünüyordu.

Marissa son anda haçı ensesine doğru çevirdi ve kapıyı açtı. Gerginmiş gibi görünmemeye çalışarak, "Salonda," diye anons etti.

"Merhaba, nasılsın?" ya da "Hey, önyargılı bir pislik olmayı bıraktın mı?" yok - ama yine de bu tıbbi bir acil durumdu, sosyal bir ağrı değil.

"Marissa," dedi ağabeyi başını sallayarak ve onun yanından geçerek. "Bu Cannest, benim başhemşirem."

Hemşire, "Benim için zevktir, eminim," diye mırıldandı. Marissa kadına başını salladı. "Bu taraftan."

Onları sıradan mobilyalarla döşenmiş mütevazı evin derinliklerine götürürken bacakları kaskatı kesildi ve saçma bir nedenden ötürü kendini dizleri ters tarafa dönük bir flamingo olarak hayal etti. Bu arada, her türden anı

Bilinçli zihninin yüzeyinin altında, sadece diğer odada ortaya çıkan trajedinin psişik ağırlığı duygularını örtbas ediyordu.

Ağabeyi salona açılan kemerde durdu ve doktor çantasını yardımcısına verdi. "Hemşirem triyajı yapacak ve durumu hakkında bana bilgi verecek. Muayeneyi bir erkeğin yapmasından daha iyi olacaktır."

Marissa ilk kez Havers'ın gözlerine baktı ve onun bakışlarının da kendisinininkiyle aynı mavi tonunda kaldığını fark etti. Sanki bu değişecekmiş gibi.

"Çok düşüncelisiniz," dedi kadın, sonra iş arkadaşına baktı. "Benimle gelin."

Salondaki hemşire doğrudan kanepeye gitti ve görevlinin yerini alırken Rhym'e nazik davrandı. Kurban sanki karşısında yeni bir varlık olduğunu fark etmiş gibi kıpırdandı ve ardından nabızı ve tansiyonu ölçülürken inledi.

Marissa kenarda durdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve elini ağzına götürdü. Kendi kendine bu hareketlerin iyi olduğunu söyledi. Bu zavallı kızın hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Dikkatli olun," diye mırıldandı hemşire kolunu yoklarken ve gözyaşları o dövülmüş yüzdeki kana karışırken.

Yüce Tanrım, bunu kim yapmıştı? Türün bir üyesi olmalıydı - üzerinde insan kokusu alamıyordu.

Sınav daha samimi bir hal aldığıında Marissa gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve sanki kardeşinin zaten saygı duyduğu mahremiyeti koruyormuş gibi Rhym'e kemerin yanında kendisine katılmasını işaret etti.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir konuşmadan sonra hemşire kadınla sessizce konuştu ve sonra geri dönüp Marissa'ya başıyla onu takip etmesini işaret ederek Havers'ın ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde durduğu yere gitti. Hemşiresinin sessiz bir tonda konuşmasını dinlerken başını öne eğdi.

"Ağır iç yaralanmaları var," diye bildirdi kadın. "Hayatta kalabilmesi için derhal ameliyat edilmesi gerekiyor. Kol, sorunların en küçüğü."

Havers başını salladı ve Marissa'ya baktı. "Nakil için gerekli ayarlamaları yaptım. Yaklaşık on beş dakika içinde varmış olur."

"Onunla minibüse bineceğim." Marissa kavgaya hazırды. "Kanı gelene kadar, ben onun ghardianıyım."

"Ama tabii ki."

"Tedavi masraflarını da ben üstleneceğim."

"Buna gerek kalmayacak."

"Bu çok gerekli. Eşyalarımı almama izin verin."

Onları bırakarak Rhym'le konuştu ve sonra ofisine koşarak telefonunu, çantasını ve ceketini aldı.

Butch'u aramayı düşündü, çünkü o gün evde olmama ihtimali vardı ama bunu bir süre daha bilemeyecekti. Ve ne yazık ki, iş yerinde her kriz çıktığında cehennem zebanisini ararsa? Onun zilini yıpratacaktı.

Merdivenlerden inerken, ona ulaşamamasının başka bir nedeni olduğunu fark etti.

Kız kardeşine olanlara çok yakındı.

Ve eğer bu kadın yaralarından dolayı ölürse her şeyin tamamen aynı olma ihtimali vardı.

Hayır, diye düşündü birinci kata dönerken. Eski tetikleyicilerin gri maddesini bir kez daha dağıtmasına gerek kalmadan yeterince işi vardı.

"Ben hazırım," dedi kardeşine, sanki fikrini değiştirmesi için ona meydan okurcasına.

"Ambulans iki dakika uzaklıkta. Benim de onunla birlikte ambulansa binmem gerekecek; hayatta kalma şansı varsa beslenmesi gerekecek."

Havers ona küçük bir selam verdi ve adımlarını ön kapıya doğru geri çekti. Köşeyi döndüğünde Marissa başını iki yana salladı. Muhtemelen bir sivilden başka bir şey olmayan tanımadığı bir kadına yardım etmek için kendi kanını feda edebileceği fikri,

hem inanılmazdı... hem de bir hayal kırıklığı kaynağıydı.

Bir erkeğin hastalarına karşı bu kadar nazik, kendisine karşı ise bu kadar acımasız olabilmesi dayanılmaz bir çelişki gibi görünüyordu.

Ama bu sizin için Glymera'ydı. Çifte standart çoktu.

Ve genellikle kızları, kız kardeşleri ve anneleri becermek için kullanılırdı.

Üçüncü Bölüm

Butch, BDB malikânesinin büyük, renkli fuayesinde dururken kaşlarını çattı ve telefonuna baktı. Audemars Piguet marka saatinin saatini üç dakika kadar önce kontrol etmişti ama Samsung bilmem ne marka telefonunun ona daha iyi yaşayabileceği bir cevap verebileceğini düşündü.

Olumsuz.

Ve Marissa'ya yaptığı yedinci arama da cevapsız kalmıştı. Diğer altısı gibi.

Uzaklarda, yemek odasından Son Yemek'in tüketilmesiyle ilgili konuşmalar ve hafif çınlamalar duyuluyordu.

Nedensiz yere, böyle sesler dinlediği ilk geceyi düşündü. Şimdi seyirci evi olan yerdeydi. O zamanlar bir cinayet masası dedektifiydi, kontrolden çıkmıştı ve hayatla işinin bitmesi için tam bir yıkım kaynağı arıyordu.

Ve sonra tavşan deliği geldi.

İlk önce Beth girmişti, yarı insan yarı vampir olarak karışık mirası onu içine çekmişti. Onun girişi tamamen başka bir şeydi.

Eğer bir insanı kana bulayacaksanız, bunu arka bahçede yapabilecek kadar iyi misiniz?

"Onu yakaladın mı?"

Butch tanıdık erkek sesi karşısında gözlerini kapadı. Kısmen bile doğru olmasa da, bazen Vishous'un sert mırıltısı hayatı boyunca kafasının içindeymiş gibi hissediyordu.

"Hayır."

Kardeş yaklaşırken, Türk tütününün kokusu ondan önce geldi ve Butch derin bir nefes aldı. Belki bir temastan, belki de pis herifin varlığından, ama kulaklarındaki panik çığlıklarının sesi biraz azaldı.

"Place'deki ofisini aradın mı?" V nefes verirken sordu. "Sesli mesaj. Mary'yi de aradım. Hiçbir şey çıkmadı." "Orospu çocuğu-"

Güvenlik monitörünün ince sesi başını döndürdü. Ekrandaki görüntüyü gördüğünde, giriş kapısına doğru hamle yaptı ve neredeyse ağır kapıyı menteşelerinden koparacaktı.

"Oh, Tanrım, nerelerdeydin-"

Marissa'nın üzerine o kadar hızlı ve sert çıkmıştı ki, onu kendine doğru çekerken ağzından çıkan anlamsız sözlerin geri kalanı kaybolmuştu.

"Çok özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Bir davayla uğraşıyordum. Seni arama zahmetine girmedim çünkü eve dönmek için neredeyse hiç zamanım yoktu."

Geri çekilerek avuçlarını yüzünün iki yanına koydu ve ona baktı. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Ve çok üzgünüm-"

Onu öptü, elleri sırtında gezinirken ürperdi. "Hayır, hayır. Üzgün değilim. Sadece iyi olmanı önemsiyorum."

Lanet olsun, o güneş korkunç bir şeydi. Şafak vakti yakalanan bir vampir, kıyafetleri içinde bir şenlik ateşinden başka bir şey değildi ve Marissa Güvenli Yer'de iyi korunuyor olsa da, boktan şeyler olabilirdi: insanlar tahmin edilemez aptallardı ve avcılar düpedüz ölümcüldü.

Onları ayırırken gülümsedi. "Ben iyiyim, sadece iyiyim."

Evet, doğru, diye düşündü adam, kızın gözleri onunkilerle buluşmazken.

Onun kolunu çekti. "Benimle gel."

"Ama Son Yemek masada-"

"Kimin umurunda."

Onu bilardo salonuna çekerek, eğer kapanacak kapılar olsaydı onları birlikte içeri kapatırdı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Etrafta biraz dolaştı, inanılmaz vücudu o basit kıyafetlerini haute couture'e dönüştürüyordu. "Ne yazık ki daha önce duymadığın bir şey değil."

Butch gözlerini kapattı. Bazen onun işinden nefret ediyordu; gerçekten nefret ediyordu. Yine de işler zorlaştıkça o da daha çok mücadele ediyordu ve bazen onu bitkin, yıpranmış ve cesareti kırılmış görmek ona acı verse de, ırkı için yaptıklarından dolayı ona büyük saygı duyuyordu. Ve hepsi de kötü değildi. Yardım ettiği insanlar bağımsız yaşama geri döndüğünde, Shellan güneş gibi parlıyordu.

Kızın elini tutarak bilardo masalarından birine yaslandı ve onu kalçalarının arasına çekti. "Yine de anlat bana."

Gözleri odanın içinde dolaştı ama adam ona odaklanmıştı. Ve Tanrım, uzun ve zorlu bir geceden sonra bile, onun nefesini kesmişti. Güzelliği yarışta dillere destandı, nesiller boyu konuşulmuş ve hâlâ saygı duyulan bir şeydi ve nedeni de belliydi. Yüzü mükemmel açların bir derlemesiydi, cildi bir inci kadar pürüzsüz ve ışıltılıydı, mavi gözleri bir sabah zaferinin rengindeydi, dudakları çok pembe ve yumuşaktı. Bir de omuzlarına kadar inen sarı saçları vardı ve evet, erkeklerin kışına tekme basan ve onları yere seren bir fiziği vardı.

Düzenli olarak, onunla birlikte olduğuna inanamıyordu. Onunla. Southie'li, ön dişi kırık, kötü bir geçmişli olan ve onunla tanışana kadar üstesinden gelemediği bir dizi bağımlılığı olan bir adam.

Ayrıca Omega saçmalığı da vardı.

Yine de Shellan'ı bilinmeyen bir nedenden dolayı onu seviyordu.

"Benimle konuşmuyorsun," diye fısıldadı, saçlarını geriye taradı ve boynunu, sıkı omuzlarını, sert kollarını okşadı. "Ne yaptığını bilmediğim zaman bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Yol boyunca bir kahkaha korosu patlak verirken, Marissa yakınına sokuldu, kalçaları her türlü parti zamanıyla temas etti.

Ve bir de ne görsün, anında ereksiyon olmuş, siki kalınlaşmış ve derisinin fermuarının arkasında uzamaya başlamıştı.

Kollarını adamın boynuna dolayarak eğildi ve göğüslerini adamın göğsüne yasladı. "Aç değil misin?"

Boğazının derinliklerinde hırıldayarak uzandı ve kızın arka kısımlarını avuçladı. Her iki yanında birer avuç dolusu, daha fazlası değil, bir jimnastikçinininki kadar sert-oh, Tanrım, terlemeye başlamıştı.

Ama o başını salladı. "Bu işe yaramayacak. Dikkatimi dağıtamayacaksın-"

Bildiği sonraki şey, Marissa'nın ağzını ayırdığı ve dişlerini ortaya çıkardığıydı. Yaklaşarak, köpek dişlerinden birini alt dudağının üzerinde gezdirdi, keskin ucun etinin üzerinde gezinme hissi inlemesine neden oldu.

"Bir şeye ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı onun ağzına. "Bana ne olduğunu söylemek ister misin?" Dili uzandı ve onun içine doğru yaladı. "Ne var, Butch. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle..."

"Sen," diye inledi. "Sana ihtiyacım var."

Dönüşümünden sonra, vücudu irileşip güçten ibaret bir şey haline geldiğinde, fiziksel güç gösterilerine alışmıştı ve aynı zamanda konu kadın ve seks olduğunda bu yankılanan zayıflığa da. İnsan olduğu zamanlarda da zaman zaman kadınlara ihtiyaç duymuştu ama Marissa'nın bir çırpıda ortaya çıkarabildiği kükreyen şehvetle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Bir bakış, bir dokunuş... bir ya da iki cümle... bazen sadece onun temiz okyanus kokusu...

Bum! Sanki biri beynini havaya uçurmuş gibi. "Marissa..."

Leğen kemiği adamın uyarılmasına karşı döndü ve sonra ondan uzaklaşmaya başladı. "Buraya gel."

Ona herhangi bir şeyi yapmasını emredebilirdi - "Kafanın üzerinde dur, kaşlarını tıraş et, kendi kolunu kopar"- ve o bunların hepsini bir kalp atışında yapardı. Onu takip etmek mi? Ona orgazm olma ihtimali varken mi? Ya da altı?

Evet, lütfen, teşekkür ederim, hanımefendi, nasıl yardımcı olabilirim.

Marissa onu barın arkasına götürdü ve içki şişelerinin bulunduğu raflara doğru itti. Hızlı elleriyle fermuarına yöneldi ve Tanrı yardımcısı olsun, adam granit tezgahın kenarına tutunarak onun düğmeleri teker teker açmasını izledi, ereksiyonunun çıkıntısı o aşağı inerken her şeyi açmaya zorluyordu.

Ve sonra onu kavradı.

"Fuuuuck..." Başı geriye düşmek istiyordu ama onu görmesi gerekiyordu-

Eliyle şaftını okşarken tüm vücudu sallanıyordu.

"Sana bunu yapmamı görmek hoşuna gidiyor mu?" Onu güzelce ve yavaşça, yukarı ve aşağı çalıştırdı. "Sen, Butch."

"Evet," diye fısıldadı, kelimeyi uzatarak. "Görmeyi seviyorum..."

... ellerin üzerimde..." "Peki ya ağzım?"

Taşakları sıkılaştı ve patlamaya hazır bir şekilde sikinin başına bir orgazm vurdu - ve bu, onun önünde dizlerinin üzerine çöküp barın ön bölümünün örtüsünün arkasında kaybolmadan önceydi.

Uzun süre dayanamayacaktı ama lanet olsun, bir saniyeliğine bile olsa o hissi, o ılık, ıslak çekimi istiyordu, yine de izlemek yoktu. Gözlerini sıkıca kapatmak zorundaydı. Kızın nasıl görüldüğünü görseydi, ağzı genişçe gerilmiş, güzel saçları deri kaplı kalçalarının üzerine yayılmış, o mavi bakışları sanki onun tadını beğenmiş gibi ona bakıyordu ...

Tabii ki bu doğru olamazdı. Ama bu tartışmayacağı bir yalandı-

Kızın adı boğazında yankılanırken, bu emme tam olarak peşinde olduğu şeydi, o kadar kaygan ve pürüzsüz, o kadar sıcaktı ki

gözleri parlayarak açıldı. Başını düz tutarak deri koltuklara, bilardo masalarına ve fuayeye açılan kemerli geçide kısa bir göz attı. Eğer biri içeri girecek olursa

-ki Last Meal'e bakılırsa bu pek olası değildi- onu sadece porno yüzüyle göreceklerdi. Marissa barın uzun, yüksek tezgah parçasının perdesinin arkasına saklanmıştı. Ve daha iyi haber? Onun bağ kurucu kokusu dışarıdaydı, koyu baharatlar o kadar yoğun ki, burada bir şeyler döndüğüne ve insanların onları biraz yalnız bırakmaları gerektiğine dair bir uyarı görevi görecekti.

Marissa ağzıyla adamın başını ve gövdesini okşuyor, adamın hoşuna gidecek şekilde onu çalıştırıyordu ve adam tekrar göz kapaklarını kapattı - Patriots'un Giants'la oynayacağı maçı düşünüyordu... yemek odasında ne servis edildiğini... Lassiter'ın onlara The Bachelor'ı mı izleteceğini yoksa Rachael Ray ve onun EVOO bokunu mu izleteceğini.

O otoriter küçük şefin görüntüsü en çok işe yarayan filtreydi, hissin bir kısmını engelliyordu - ya da en azından shellan'ının üzerine boşalmamasını sağlayacak kadarını.

Aslında, bu sonuçtan duyduğu korku daha da işe yaradı.

Lanet olsun, onun ağzında ya da Tanrım, yüzünde doruğa ulaşırsa hissedeceği dehşet...

Hayır, hayır, öyle bir şey olmayacak.

Pençeli ellerini tezgahın arkasından çözerek aşağı uzandı ve kadının omuzlarını hafifçe itti. "Dur..." diye boğuk bir ses çıkardı. "Artık durmalısın."

Belinin altındaki hisler bir patlama kadar gürültülü hale geliyordu - dikkati dağılmış ve endişelenmiş olsa bile, onu ele geçirmek üzereydiler, onu yüksek oktanlı coşkunun büyük dalgaları altına sokuyorlardı.

Dişlerini sıkarak yüzünü buruşturdu. "Durma zamanı-"

Mümkün olan son anda, başını zorla uzaklaştırdı, Kalçalarını yana doğru salladı ve Pepperidge Farm Goldfish'in büyük kutularının saklandığı dolapların üzerine boşaldı. Adam boşalırken, kadın onun tutuşuna karşı mücadele etti, sanki

ereksiyonuna geri dönmek istedi, ama kalçaları tekmelemeyi bırakana ve vücudu sarkana kadar onu bırakmadı.

"Bitirmeme izin vermelisin," dedi sessizce. "Seni bitirmeme asla izin vermiyorsun."

Eşine yeniden odaklanarak onu vücudundan yukarı çekti, hala sert olan siki göğüslerine, karnına, kalçalarına çarpıyordu.

Antrenin kapı zilinin sesi başlarını döndürdü ve Butch bir küfür yuttu. Tanrım, böyle halka açık lanet bir odada bunun olmasına nasıl izin vermişti? Şehvet körü olduğu zamanlarda gayet kabul edilebilir bir fikir gibi görünmüştü ama burası onun gibi bir hanımefendinin, çiftleşmiş olsalar bile, onun gibi bir bodura sakso çekebileceği bir yer değildi.

Butch hızla Marissa'nın saçlarını düzeltti ve ardından fermuarını çekmeye başladı. "Bunu eve geri götürmeliyiz."

"Eğlenceliydi."

"Hayır."

Fritz, Xhex ve Trez'i içeri alırken Butch kendini gerçeğe geri çekti.

"...bana bir borcu var," diyordu Xhex içeri girerken.

"Ben de öyle!" Butch ona seslendi. "Ne zaman istersen arayabilirsin."

Xhex ona bir el salladı, sonra da parmağıyla işaret etti. "Seni bu konuda tutuyorum."

"Sen daha iyisin."

Butch gülümsemek zorunda kaldı ama sonra yeniden Shellan'ına odaklandı. "Seni beslememe izin ver. Sonra da seni yatağımızda soyayım."

"Güzel." Onu öptü ve sonra elindekini temizlemek için arkasını döndü-

"Hayır." Butch ellerini kâğıt havluların üzerinde durdurdu. "Bunu ben yaparım."

Onu yolundan çekerken, kendisine baktığını hissedebiliyordu ama bunu görmezden geldi. Geldiği yerde iki tür kadın vardı ve onun eşi tapınma kategorisindeydi.

Bilmesi gerekirdi. Kotasından fazla sürtükle birlikte olmuştı.

Yapacağı son şey Marissa'sına saygısızlık etmek olurdu. Bu, bir kiliseyi yakmak, Mona Lisa'ya bıçak çekmek ve bir 918'i sebepsiz yere uçurumdan aşağı sürmek gibi bir şey olurdu.

Yani, hayır, adamın arkasında bıraktığı pisliği temizlemeyecekti.

Marissa'nın kızartacak başka balıkları vardı.

Butch kâğıt havluyu kendi başına almakta ısrar edince, kadın onun yolundan çekildi ve başını salladı. Onun seks konusundaki tuhaflıklarını hiçbir zaman anlamamıştı ama kabullenmişti. Başka ne yapabilirdi ki? Onunla bu konuda konuşmuyordu - ne zaman doruğa ulaşmaya yaklaştığında ağzını itmesi konusunu açsa, onu susturuyordu.

Ayrıca, şu anda ikisi arasında uzun süredir devam eden mesele onun için ikinci plandaydı.

O korkunç yaralı kadın ameliyattan sonra zar zor hayatta kalmıştı ve Marissa eve gelmişti çünkü yoğun bakım odasının dışında oturup organlarının iflas ettiği haberini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ya da kendi kendilerine çalışmaya başlamışlardı. Tanrım, hemşire ona açıkladığında ameliyat çok karmaşık görünmüştü ama iç yaralarının onarılması ve dalağının alınması bir saatten fazla sürmemişti.

Ne yazık ki, çok fazla kan kaybetmişti ve Havers ona damarını verdikten sonra bile, hayati değerleri her yerde zıplıyordu.

Kardeşi ameliyathaneden çıktığında Marissa'nın gözlerinin içine bakmış ve ona elinden gelenin en iyisini yaptığını söylemişti.

Kendi kişisel sorunları bir yana, ona inanmıştı.

İşin üzücü yanı, ki bu olayda neredeyse katlanılamayacak kadar fazla trajedi vardı, kadının adını hâlâ bilmemeleriydi ve kimse onu arayıp sormamıştı - Kral'ın Başdanışmanı Balone

Marissa'nın isteği üzerine açık e-posta kutusunu ve Seyirci Evi'nin sesli mesajlarını kontrol etti. Klinikte ya da Güvenli Yer'de de herhangi bir soruşturma olmamıştı.

Kız mecazi bir hayaletti... muhtemelen gerçek bir hayalet olma yolunda ilerliyordu.

"Gidelim mi?" Butch ona kolunu uzatırken çekingen bir sesle konuştu.

Marissa titreyerek kendine geldi ve eşine gülümsedi. "Evet, lütfen."

Ona tutunarak yanından fuayeye doğru yürüdü ve resmi yemek odasına girdi. Az önce yaşadıkları mahremiyetten sonra, tüm bu sohbet, kahkaha ve koşuşturma farklı bir sosyal zaman dilimiydi ve kendini biraz bunalmış hissediyordu. Tıklım tıklım doluydu. Duvarla kaplı tavan bir uçurtma kadar yüksek ve zemin alanı bir bowling salonundan daha büyük olsa da, ortadaki kırk ayak uzunluğundaki masa Kardeşler, shellanları, diğer savaşçılar ve hane halkı üyeleriyle tıka basa doluydu, her şeyde neşeli bir sıkışıklık vardı.

Uzak tarafta iki koltuk boştu ve onlara doğru gittiler, Butch onu sandalyesine oturttu.

Yanına otururken eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Çabuk ye."

"Buna inansan iyi edersin," dedi - aç olmamasına rağmen.

Ve itiraf etmekten üzüntü duyuyordu ki, Çukur'a dönmek için pek de acelesi yoktu. Gerçek şu ki, onu baştan çıkarmıştı çünkü eşinin kendisi için endişelenmeyi bırakmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu.

Bir köpek tarafından önüne fileto mignon tabağı konduğunda, Marissa eşyaların yerini değiştirdi, denemediği etleri kesti, patates püresini karıştırdı, parlak yeşil bezelyeleri dağıttı. Sonra bir kadeh cabernet sauvignon aldı ve arkasına yaslanıp insanları izledi, hikâyeleri dinledi.

"...yapmamı ister misin?"

O konuşurken eşine odaklanarak, John Matthew'un Xhex'e soru sormak için etrafına eğilmesini izledi.

Kadın dövüşçü güldü. "Benden korkmalısın."

"Korkmayan herkes götün tekidir."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun. Ve ben de borcumu ödemek için acele etmiyorum. Senin gibi bir erkeğin bana borçlu olması iyi bir şey."

Belli bir nedeni olmaksızın, Marissa Xhex'in vücudunun ne kadar güçlü olduğuna dikkat etti; omuzları ve gövdesi, siyah derisinin içine giydiği dar Under Armour gömleğinin ortaya çıkardığı kaslarla kesilmişti. Kısa kesilmiş koyu renk saçları ve tunç grisi gözleriyle kesinlikle ciddiye alınması gereken biriydi.

Bu sırada Marissa ofise uygun pantolonunu ve İngiliz okul müdürü bluzunu giyyordu.

Butch beşlik çakmak için avucunu açtığında, Xhex bir tane de onun üzerine koydu ve alkış sesi arka plandaki tüm gürültüye rağmen odada yüksek sesle duyuldu.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi Butch sandalyesine geri otururken. "İnanılmaz."

"Neymiş o?" Marissa sordu.

"Xhex ... şey, aslında, önce bir ara sokaktaydım ... Ah, geri döneyim ..." Elini havada gezdirdi. "Aslında açıklamak için çok fazla şey var. İşin özü, pantolonum inik haldeyken iki azınlıkla köşeye sıkışmıştım ve destek için mesaj attığımda Xhex'in üzerinde J.M.'in telefonu vardı. Bir anda geldi ve-" Butch kısa bir süre durdu ve başını salladı. "Her neyse."

Marissa onun devam etmesini bekledi. "Her neyse...? Ne oldu?"

Butch boğazını temizledi ve bardağındaki Lagavulin'den bir yudum aldı. "Önemli bir şey değil. Sadece, bilirsin işte, bir şeyler."

"Başın beladaydı, değil mi?"

Ağzından tekrar çekti. "Her şey yolunda gitti."

"Xhex'e teşekkürler."

"Hiçbir şey yememişsin."

Tabağına bir göz attı. "Ah, evet. Hayır, Güvenli Yer'den ayrılmadan önce yemek yedim."

Her ikisi de sessizliğe gömüldü.

Kardeşler arasında şakalaşmalar arttıkça, Marissa sesleri ve duyuları karartan görünmez bir perdenin arkasına geçerek geri çekildiğini hissetti.

"Gitmeye hazır mısınız?" Butch biraz sonra insanlar masadan kalkmaya başladığında sordu.

"Tabii. Evet. Teşekkür ederim."

Kemerli geçide doğru giderken Butch durup V ile konuştu, ikili başlarını birleştirip mırıldandılar. Bu sırada Xhex eşiyle birlikte masadan kalktı, John'un eli pantolonun içindeki dar kalçaya gitti, sıktı ve onu kendine doğru çekti. Gözleri sadece eşini görüyordu, savaşçının vücudunun buhar atmaya ihtiyacı olduğu açıktı.

Cevap mı?

Xhex bir hırıltı çıkardı, dişi bir aslan gibi dişlerini gösterirken gözleri John Matthew'un gözlerine kilitlendi ve bir maraton seks seansı için sahneyi hazırladı.

Açıkça görülüyordu ki, o da bu kızla birlikte hellren de.

"Yarın için hazırız o zaman, doğru mu?" V avucunu Butch'a uzatırken şöyle dedi.

"Başlıyoruz." Butch Kardeş'le el çırpı, ikisinin kafası bir kez daha birbirine yaklaştı, sesleri kısıldı, böylece konuşmanın sadece bir kısmını duyabildi: "Evet. Bu doğru. Uh-huh. Çukur'da görüşür müyüz?"

"Tamamdır."

Butch, Marissa'ya dönmeden önce Vishous'un kocaman omzunu sıktı. "İyi misin?"

"Mm-hmm," dedi.

Marissa onunla birlikte yürümeye başladığında, şarap kadehinin hâlâ elinde olduğunu fark etti. "Şunu yerine koyayım, bekle."

Akıntıya karşı kürek çekerek Autumn ve Tohr'a gülümsedi, Payne ve Manny'ye başıyla selam verdi ve yolun karşısındaki Bella'ya el salladı

ve Nalla. Hâlâ dolu ama tamamen dağınık tabağının üzerine eğilerek bardağı yerine koydu ve Fritz ile personelin masayı toplamalarına yardım etmelerine izin vermelerini diledi.

Arkasını döndüğünde durakladı.

Butch kemerli geçitte duruyordu, bacakları derisinin içindeydi, kaşları sımsıkı aşağıdaydı. Bunların hiçbiri olağandışı değildi. Ama her zaman taktığı kocaman altın haçı gömleğinin altından çıkarmış, onunla oynuyor, ağırlığını parmaklarının ucuna getirip götürüyordu.

Garip bir önsezi duygusu kapladı içini.

"Marissa?" dedi bir kadın sesi.

Dikkatini toplayarak Bella'ya gülümsedi. "Hey. Masanın karşısında ikinizi izliyordum. Çok tatlısınız değil mi?"

Nalla'nın yanağını hafifçe okşadı. "Bence öylesin, evet, öyleyim." "Artık taşımak için çok fazla." Bella eğildi ve genç kızın artık sağlam olan bacakları üzerinde. "Ve koşu ayakkabılarına yatırım yapıyorum."

"Senin için mi, onun için mi?"

Nalla hızla koşmaya başladı ama yolun karşısında, o küçük topuklarının üzerinde sıkı adımlarla yürüyen babası onu takip ediyordu. Yaralı yüzü, kafatası kesimli saçları ve köle dövmeleleriyle heybetli bir canavar gibi görünse de Nalla keyifle kıkırdadı, koşarken, koşarken, masanın etrafında koşarken ve temizlik yapan köpeklerin arasına girip çıkarken arkasına bakıp babasına gülümsedi.

"İkimiz için de Nike'a ihtiyacım var." Bella gülümsedi. "Dinle, sana bir şey sormak istiyorum. On İkinci Ay Festivali Balosu'na başkanlık edeceğine dair bir söylenti duydum-"

"Ne?"

Bella kaşlarını çattı. "Bir dakika, yanlış mı anladım?"

"Hayır, sorun değil." Harika. "Ne söyleyecektin?"

"Size elimden geldiğince yardım etmek istediğimi söylemek istedim. Bu işi üstlendiğinizi duyunca şaşırdım ama neden üstlendiğinizi anlıyorum. İhtiyacımız olan şey... Bilmiyorum, bence yarışın işe yarayan gelenekleri yeniden tesis etmesinin zamanı geldi. İşe yaramayan çok şey oldu ama festivaller önemli-"

Nalla sendeleyip babası tarafından tam zamanında yakalandığında, artık boş olan odada mutsuz bir feryat yükseldi.

"Kahretsin, gitmem gerek," dedi Bella. "Büyüme sancıları çekiyor. Uzun birkaç gün oldu, sana söyleyeyim. Sadece senin için burada olduğumu unutma, tamam mı?"

Bella ailesine doğru yola çıktı, Nalla'ya uzandı, o da bir kolunu mahmenine uzattı. Diğer i se babasının yanında kaldı... böylece üçü birleşmiş oldu.

Evet, Marissa, diye düşündü. Büyüme sancıları zor bir dönemdi, en azından duyduklarına göre. Bazı nedenlerden dolayı, vampir gençleri, insanların yetişkin boyuna ulaşmak için kullandığı uzun, yavaş ve istikrarlı yolun aksine, yoğun büyüme ataklarıyla mücadele ediyorlardı.

Türün eğlenceli bir parçası daha.

Festivalleri gibi.

Marissa Butch'un yanına dönerken şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, başım çatlıyor."

"Öyle mi?" dedi. "Hadi seni yatağa yatıralım."

"İyi fikir. Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var."

"Evet. Evet, yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim."

Ve gecesi hemen hemen böyle sona erdi: On dakika sonra yataktaydı, gözleri kapalıydı, son birkaç saatin görüntüleri kafasında flaş ışığı gibi yanıp sönüyordu.

Butch ise Pit'in oturma odasında oturmak için geri döndü. Tek başına.

Dördüncü Bölüm

Ertesi akşam, Paradise okula gitmek için otobüse bindi.

Tabiri caizse.

Aslında her biri yaklaşık otuz kişi taşıyan iki "otobüs" vardı ve her yerde bulunan sarı mini insan taşıyıcıları arasındaki benzerlikler ortak isimle sona eriyordu. Kardeşliğin eğitim merkezi adaylarını almak için kullandığı araçlar White House Down'dan fırlamış gibiydi, içleri ve dışları simsiyahtı, kurşun geçirmez olması gereken kalın, karartılmış camları, kar küreyici gibi lastikleri ve ona bir T. rex'i hatırlatan ızgaraları vardı.

Diğer herkes gibi o da Caldwell'in banliyölerinin batısındaki boş bir araziye ışınlanmıştı. Babası da onunla gitmek istemişti ama devam etmek istediği gibi başlamak önemli görünüyordu. Bu onun bağımsız kararıydı; herkes ne yapıyorsa o da onu yapmalıydı ve başka kimsenin refakatçi getirmeyeceğinden oldukça emindi.

Özellikle de Kral'ın Başdanışmanı olan bir refakatçi.

Tanımadığı yaklaşık altmış kişiyi görmek onu şaşırtmıştı. Öte yandan, başvuruda programa herkesin katılabileceği açıkça belirtilmişti, yani çok sayıda sivil vardı. Aslında, sanki hepsi sivilmiş gibi görünüyordu ve erkek/kadın oranı ona bir gibiydi.

Ama en azından seks yapmasına izin veriliyordu.

Yeniden odaklanan Paradise koltuğunda kıpırdandı ve dirseğinin yanında oturan erkeği rahatsız etmediğinden emin oldu. İsimlerini değiş tokuş etmek dışında -bu Axe'dı-

hiçbir şey söylememiști ve düşünceli sessizliğı imajına tamamen uyuyordu: Siyah dikenli saçları, yüzünün bir tarafındaki siyah piercingleri ve boynunun yarısında dikey olarak uzanan şeytani bir şeyin dövmesiyle erkeğın her yerinde katil yazıyordu.

Eğer babası onun böyle bir erkeğē bu kadar yakın olduğunu biliyorsa?

Abalone'u yaşam destek ünitesine bağlamak zorunda kalacaklar.

İşte tam da bu yüzden programa katılmak istemiști. Görevinin kısıtlamalarından kurtulmanın ve sera çiçeğı saçmalığını bırakmanın zamanı gelmişti. Eğer Kral'ın yanında çalışmak ona bir şey öğrettiyse, o da hangi sınıftan olursanız olun, trajedinin ayrımcılık yapmadığı, adaletin her zaman yerini bulduğı ve kimsenin bu hayattan sağ çıkamayacağıydı.

"Yani, gerçekten bu kadar ileri gideceksin."

Paradise yanındaki pencerenin siyah camına baktı. Aynaya benzeyen yüzeyde yansıyan, Peythone'un ilk kanından oğıu Princeps Peyton tıpkı hatırladığı gibiydi: o yoğun mavi gözleri ve alnından geriye doğru taranmış gür sarı saçlarıyla klasik bir yakışıklılık. Muhtemelen kafasının iyi olduğu gerçeğini gizlemek için kendine özgü çerçevesiz, safir renkli güneş gözlüklerini takıyordu ve yattan çıkma kıyafetleri kaslı vücudu için biçilmiş kaftandı. Törpülenmiş aristokrat bir sesi ve bir şekilde tüm o THC'ye karşı koyabilen beyniyle, glymera'daki en uygun bekârlardan biri olarak kabul ediliyordu, kısmen Muhteşem Gatsby, kısmen Jack Sparrow.

Nefes alırken adamın parfümünün ve bir parça dumanın kokusunu alabiliyordu.

"Nasılsın Peyton," diye mırıldandı.

"Lanet telefonuna cevap verseydin bilirdin."

Paradise gözlerini devirdi. İkiisi sadece arkadaş olsalar da, bu piç kadınlara karşı tamamen dayanılmazdı. Ve pek çok sorununun yanı sıra sorunlarından biri de bunu biliyor olmasıydı.

"Alo?" diye sordu.

Cennet döndü ve onunla yüzleşti. "Sana söyleyecek pek bir şeyim yok. Beni üremek için bir çift yumurtalıktan başka bir şeye indirgemediğin düşünülürse, bu büyük bir sürpriz olmamalı. Bunun dışında sunacak pek bir şeyim yok, değil mi?"

"Bize izin verir misiniz?" dedi yanında oturan erkeğe.

"Kesinlikle." Sert çocuk Axe, sanki bir koku bombasından kaçır gibi dışarı çıktı. Ya da pembe kurdeleler ve fiyonklar giymiş gıcırtilı bir kadından.

Peyton oturdu. "Özür diledim. En azından telefonundan. Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Baskınlardan sonraki o ilk yılı düşünerek başını salladı. Irkına yapılan o korkunç saldırı sırasında türünden pek çok kişi Azalan Toplum tarafından öldürülmüş ve hayatta kalacak kadar şanslı olanlar Caldwell'i terk ederek şehir dışındaki, eyalet dışındaki, New England dışındaki güvenli evlere çekilmişti.

Peyton kanıyla birlikte güneye gitmişti. O da babasıyla birlikte batıya gitmişti. Ve ikisi de sayısız uykusuz günü, sadece akıllarını başlarında tutmak ve korkuyu, üzüntüyü, dehşeti, kayıpları işlemek için telefonda konuşarak geçirmişlerdi. Zamanla, sadece gecede bir kez değil, günlerin, haftaların, ayların bitmek bilmeyen yirmi dört saatlik döngüleri boyunca görüştüğü biri haline gelmişti.

Onun ailesi olmuştu.

Elbette, zaman biraz olsun normal olsaydı, bu kadar yakınlaşmazlardı - özellikle de temas yüz yüze olsaydı. Bir Kurucu Aile'den gelen çiftleşmemiş bir dişi olarak, yanında bir refakatçi olmadan herhangi bir çiftleşmemiş erkekle bu kadar özgürce arkadaşlık etmesine izin verilmezdi.

"Telefonda geçirdiğimiz onca saati biliyor musun?" dedi.

"Evet."

"Arkamı kolladığını hissettim. Korktuğumda, zayıf ya da gergin olduğumda beni yargılamadın. Sen sadece... bağlantının diğer ucunda aklımı başımda tutan bir sestin. Sen

Bazen akşam karanlığına kadar hayatta kalmamın tek sebebiydi." Başını iki yana salladı. "Sonra bu olay ortaya çıkıyor ve sen bana glymera saçmalığıyla vuruyorsun-"

"Şimdi bekle-"

"Sen yaptın. Bana güldün ve bunu yapamayacağımı söyledin." Kadın adamın ağzını sıkıca kapatarak susturdu. "Konuşmayı kes, tamam mı? Bırak da hepsini anlatayım. Şimdi, haklı olabilirsin: Programdan başarısız olabilirim. Tamam, kığımın üstüne düşerim ama burada bu otobüste bulunmama izin var ve herkesle aynı şansa sahibim. Ve sen, ailenin sana ayarlamaya çalıştığı aptal sosyete kadınlarının hepsiyle dalga geçen, festivallerin aptalca olduğunu düşündüğünü söyleyen, babanın sana yüklediği iş beklentilerini reddeden sen, bana eski kafalı davranacağını düşündüğüm son kişiydin."

Arkasına yaslandı ve mavi camlı gözlüklerinin ardından ona baktı. "Şimdi bitti mi? Sabun kutusundan çıktın mı?"

"Bilgin olsun, ukala olmak burada sana gerçekten yardımcı olacak." "Sadece bu feminist saçmalığı bırakmaya hazır olup olmadığını bilmek istiyorum. ve beni gerçekten dinle."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bana bir kez bile açıklama şansı vermedin. Meme ucunu serbest bırakma saçmalığıyla benim tarafımı doldurmakla çok meşgulsün. Yargılayıcı ve üstün olmak için bu kadar iyi vakit geçirirken neden diğer kişinin konuşmaya katılmasına izin verme zahmetine giriyorsun? Senin böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Paralel bir evrene hoş geldiniz, diye düşündü Paradise.

Kendini durduramadan, "Ben de seni uyuşturucu bağımlısı sanıyordum. Aynı zamanda kadın düşmanı olduğunu da bilmiyordum."

Peyton başını salladı ve ayağa kalktı. "Biliyor musun Parry? Senin ve benim gerçekten bir ara vermemiz gerekiyor."

"Kesinlikle katılıyorum."

Boyundan aşağı ona baktı. "Bütün bunlar olurken bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için beni

siksinler."

"Başarısız olmanızı isteyen biri arkadaşınız değildir." "Ben hiç öyle bir şey demedim. Bir kere bile."

Adam arkasını döndüğünde Cennet neredeyse arkasından bağıracaktı ama gitmesine izin verdi. Konuşarak bir yere varacakları yoktu. Bunun yerine ne oluyordu? Otobüsteki hemen hemen herkes onlara bakıyordu.

Dostum, her şey harika bir başlangıç yapıyordu.

Hava karardıktan bir saat sonra, Marissa Hudson Nehri'nin uzak yakasındaki bir orman çalılığına ışınlandı. Çam dallarının arasından ısıklık çalarak geçen soğuk rüzgâr ürpermesine neden oldu ve Burberry marka yün paltosunu vücuduna yaklaştırdı. Nefes alırken, nem eksikliği ve kuzeyden esen Kanada yüksek basınç sisteminin fevkalade temiz havası nedeniyle sinüsleri uğuldadı.

Etrafına baktığında Kasım ayının temelde ölü bir yanı olduğunu düşündü. Sonbaharın renkli yaprakları yere dökülmüş ve paslanmıştı, çimen ve çalılar solmuş ve grileşmişti ve kışın kar yağışının neşeli, sahte rahatlığı henüz her şeyi beyaza bürümemişti.

Bu, muhteşemliğin bir versiyonu ile bir sonraki versiyonu arasındaki boş geçişti.

Bu soğuk ve boş bir şeydi.

Etrafında dönerken, keskin görüşü yaklaşık elli metre ilerideki son derece önemsiz beton bir yapıya odaklandı. Tek katlı, penceresiz ve sadece koyu mavi bir kapısı olan bu yapı, Caldwell şehrinin su arıtma amacıyla inşa edip sonra da terk ettiği bir şeye benziyordu.

İleri doğru bir adım attığında, mokeseninin altından bir sopa kırıldı ve sesle donup kaldı, arkasında kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Kahretsin, Butch'a nereye gittiğini söylemeliydi. Gerçi yeni acemilerin oryantasyonuna hazırlanmakla o kadar meşguldü ki, onu rahatsız etmek istememişti.

Sorun değil, dedi kendi kendine. Her zaman Son Yemek vardı.

O zaman onunla konuşacaktı.

Kapıya kadar olan mesafeyi geçerken, eldivenleri avuçlarını terletti ve göğsü o kadar daraldı ki, sanki bir korse giyiyormuş gibi hissetti.

Tanrım, ne zamandır bunlardan birini giymemişti?

Bu matematiği yapmaya çalışırken, Butch'la tanışmadan önceki hayatını düşündü. Glymera'dan herhangi birinin isteyebileceği tüm statülere sahipti ama hiçbir pozisyonu yoktu. Wrath'ın oğlu Wrath'ın sahipsiz nişanlısı olarak, aristokrasinin etkinliklerinde ve festivallerinde acınan ve kaçınılan güzel bir lanet, bir ibret hikayesiydi.

Ancak ağabeyi her zaman onu izlemiş, büyük ölçüde sessiz ve yine de sadık bir teselli kaynağı olmuştu. Wrath'ın beslenmesi gerektiği zamanlar dışında onu hep görmezden gelmesinden nefret etmişti ve sonunda bu nefret ağabeyini Kralı öldürmeye çalışmaya itmişti.

Wrath'ın hayatına yönelik pek çok girişimden biri olduğu ortaya çıktı.

Darius'un eski evinde bir gece Butch'la tanıştığında, mutsuz hayatında acı çekiyor ve topallıyordu, daha fazlasını beklemiyordu ama kendisi için düzgün bir hayat istiyordu. O zamanlar salonda duran insanı gördüğünde kaderi sonsuza dek değişmiş, kaderi ona her zaman aradığı ama asla sahip olamadığı aşkı vermişti. Yine de bazı yansımaları olmuştu. Belki de Kâtip Bakire'nin denge buyruğunun bir parçası olarak, tüm bu iyiliğin büyük bir bedeli olmuştu: Ağabeyi bir sabah şafak sökmeden birkaç dakika önce onu evinden ve hayatından kovmuştu.

Bir Kurucu Aile'nin kızı olduğunuzda ve o zamanlar sadece bir insan olduğu varsayılan biriyle çıktığınızda olan şey buydu.

Elbette Butch'ta çok daha fazlası olduğu ortaya çıkmıştı ama kardeşi tüm bunları öğrenecek kadar uzun süre yanında kalmamıştı ve Marissa'nın umurunda bile değildi. Erkeği ona ne şekilde gelirse gelsin kabul edecekti.

Bir Konsey toplantısında Havers'la karşılaşması dışında, o zamandan beri kardeşini görmemişti.

Dün geceye kadar öyleydi.

Gariptir ki, bir zamanlar sahip olduğu şeylere, nerede olduğuna, nasıl yaşadığına dönüp bakmak için hiç zaman harcamamıştı. Kendini eşinden önce gelen her şeyden koparmış, sadece şimdiki zamanda ve gelecekte yaşıyordu.

Ancak şimdi, kardeşinin son teknoloji ürünü yeni kliniğinin eşiğine doğru yürürken, tüm o temiz ayrılık olayının bir yanılsama olduğunu fark etti. Hayatınıza devam etmeniz, kişisel geçmişinizi bir takım elbise gibi üzerinizden attığınız anlamına gelmiyordu.

Geçmişiniz de cildiniz gibiydi: hem meşhur güzellik izleri... hem de yara izleri ömür boyu sizinle olacaktı.

Çoğunlukla yara izleri, onun durumunda.

Tamam, zil neredeydi? Check-in? Dün gece ambulansla başka bir girişe gelmişlerdi ama Havers ona eğer kaydını sildirecekse buraya gitmesini söylemişti.

"Doktorla görüşmek için mi buradasınız?" dedi bedensiz bir kadın sesi hoparlörden.

Dikkatini toplayarak saçlarını geriye attı ve güvenlik kamerasını bulmaya çalıştı. "Ah... aslında benim bir randevum yok. Buraya görmeye geldim-"

"Sorun değil canım. İçeri gel."

Bir gümbürtü duyuldu ve kapının yüzünde bir itme çubuğu ortaya çıktı. Kapıyı ittirince, yaklaşık yirmiye yirmi boyutlarında açık bir alana çıktı. Tavandaki gömme ışıklar ve beyaz badanalı beton duvarlarla burası bir hapisane hücrelerini andırıyordu.

Etrafına bakarken merak etti...

Kırmızı lazer ışını bir avuç içi kadar genişti, ama bir saç telinden daha kalın değildi ve gözlerine hemen yansıdığı için değil, sadece sıcaklığından dolayı fark etti. Ayaklarından başına doğru yavaş ve sabit bir şekilde ilerleyen ışın, sağdaki köşeden, tavana cıvatalarla monte edilmiş karanlık bir bölmeden yayılıyordu.

"Lütfen devam edin," dedi kadın sesi başka bir gizli hoparlörden.

Marissa gidecek hiçbir yer olmadığı gerçeğini dile getiremeden, önündeki duvar ortadan ikiye ayrıldı ve geriye doğru sıyrılarak sessizce açılan bir asansörü ortaya çıkardı.

Arabaya binerken nefesinin altından "Güzel," dedi.

Aşağıya iniş bir kattan daha uzun sürmüştü, bu yüzden tesisin sadece sözde yeraltında olmadığını hayal etmek zorundaydı.

Asansör nihayet durduğunda kapı tekrar açıldı ve ...

Meşgul, meşgul, meşgul, diye düşündü dışarı çıkarken.

Her yerde insanlar var gibiydi; soldaki düz ekran televizyonun etrafındaki sandalyelerde oturuyor, sağdaki resepsiyon masasında kayıt yaptırıyor, önlüklü ya da beyaz hemşire kıyafetleri giymişlerse büyük odanın ortasında koşuşturup duruyorlardı.

"Merhaba! Randevunuz var mı?"

Kendisine ön masanın arkasında oturan üniformalı kadın tarafından hitap edildiğini fark etmesi bir anını aldı. "Ah, özür dilerim, hayır." Yanına gitti ve sesini alçalttı. "Ben dün akşam Güvenli Yer'den transfer edilen kadının nominal Ghardian'ıyım. Nasıl olduğunu kontrol etmeye geldim."

Resepsiyonist anında dondu kaldı. Sonra gözleri, lazer ışınının yer seviyesinde yaptığı gibi, Marissa'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi.

Marissa dışının aklından geçenleri tam olarak biliyordu: Wrath'ın sahipsiz nişanlısı, şimdi Dhestroyer'la çiftleşen ve en önemlisi Havers'in yabancılaştırmış kız kardeşi.

"Lütfen kardeşime burada olduğumu söyler misiniz?"

Havers arkasından, "Varlığınızın zaten farkındayım," dedi. "Seni güvenlik kamerasında gördüm."

Marissa kısa bir an için gözlerini kapattı. Sonra dönüp ona baktı. "Hastanın durumu nasıl?"

Kısa bir selam verdi. Bu da sürpriz oldu. "Pek iyi değil, lütfen bu taraftan gelin."

Beyaz önlüğünü takip ederek bir çift ağır kapalı kapıya doğru ilerlerken, üzerlerinde birçok göz olduğunun farkındaydı.

Aile toplantıları çok eğlenceliydi. Özellikle de halk içinde.

Havers kartını bir okuyucudan geçirdikten sonra, metal paneller açılarak Shonda Rhimes'ın şimdiye kadar düşündüğü her şey kadar sofistike ve yoğun bir tıbbi alan ortaya çıktı: Süslü tıbbi ekipmanlarla dolu hasta odaları, hemşireler, bilgisayarlar ve çeşitli diğer destek türleriyle çalışan merkezi bir idari alanın etrafında kümelenirken, üç koridor farklı yönlerde özel tedavi bölmeleri olduğunu varsaydığı yerlere açılıyordu.

Kardeşi de tek başına idare ediyordu.

Eğer onun nasıl biri olduğunu bilmeseydi, ona hayranlık duyardı.

Yürürlerken, "Burası oldukça büyük bir tesis," dedi.

"Planlaması bir yıl, inşa etmesi daha uzun sürdü." Boğazını temizledi. "Kral oldukça cömert davrandı."

Marissa ona bir bakış fırlattı. "Gazap mı?" Sanki başka bir hükümdar v a r m ı ş gibi? Yok canım. "Yani-"

"Yarış için gerekli hizmetleri sağlıyorum."

Adam, iç kısmı boyunca perdeler çekilmiş camlı bir ünitenin yanında durduğunda daha fazla konuşma yapmak zorunda kalmadı.

"Kendini hazırlamalısın."

Marissa kardeşine ters ters baktı. "Sanki şiddetin sonuçlarını daha önce görmedim mi?"

Bu noktada onu herhangi bir şeyden korumak isteyeceği fikri saldırgandı.

Havers başını garip bir şekilde eğdi. "Ama tabii ki."

Kolunun bir hareketiyle cam kapıyı açtı ve ardından soluk yeşil perdeleri yoldan çekti.

Marissa'nın yüreği ağzına geldi ve sallanmamak için kendini zor tuttu. Kadına o kadar çok tüp ve makine girip çıkıyordu ki, sanki bir bilim-kurgu filminden fırlamış gibiydi; yataktaki hayati fonksiyonlar mekanik fonksiyonlar tarafından ele geçirilmişti.

"Kendi kendine nefes alıyor," diye mırıldandı Havers, yanına gidip bir şeyin üzerindeki okumaya bakarken. "Trakeotomi tüpünü yaklaşık beş saat önce çıkardık."

Marissa kendini silkeledi ve yatağa doğru ilerlemek için ayaklarını zorladı. Havers onu uyarmakta haklıydı, gerçi ne bekliyordu ki? Yaraları ilk elden görmüştü.

"O..." Marissa kadının hırpalanmış yüzüne odaklandı. Çürükler cildin rengini daha da bozmuş, mor ve kırmızı lekeler şişmiş yanakları, gözleri ve çeneyi belirginleştirmişti. "Herhangi bir aile ona sahip çıkmak için öne çıktı mı?"

"Hayır. Ve bize adını söyleyecek kadar bilinci yerinde değil."

Marissa yatağın başına gitti. Aletlerin sessiz biplerleri ve vızıltıları çok gürültülü görünüyordu ve sürekli damlayan serum torbasına, kadının kahverengi saçlarının beyaz yastığa dolanışına ve yorganın üstündeki örme mavi battaniyenin dokusuna bakarken görüşü çok netti.

Her yerde bandaj var, diye düşündü. Ve bu sadece açıkta kalan kollarında ve omuzlarındaydı.

Kadının ince, solgun eli kalçasının yanında düz duruyordu ve Marissa uzanıp avucunu sıktı. Çok soğuk, diye düşündü. Teni çok soğuktu ve doğru renkte değildi - sağlıklı bir altın kahverengi yerine grimsi bir beyazdı.

"Kendine geliyor musun?"

Marissa kardeşinin yorumuna kaşlarını çatı ve sonra kadının gözlerinin titrediğini, kalınlaşmış kapakların aşağı yukarı oynadığını fark etti.

Marissa eğilerek, "İyisin. Benim kliniğimdesin, yarış kliniğindesin. Güvendesin."

Düzensiz bir inilti onu irkiltti. Ve sonra bir dizi mırıltı duyuldu.

"Ne?" Marissa sordu. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Heceler aynı yerlerde duraklamalarla tekrarlanıyordu ve Marissa kalıbı bulmaya, sözcük dizisinin kilidini açmaya, anlamı kavramaya çalıştı.

"Tekrar söyle-"

Bir anda arka plandaki bip sesi hızlanarak bir alarma dönüştü. Sonra Havers perdeleri ve kapıyı yırtarak açtı ve koridora doğru bağırdı.

"Ne?" Marissa yaklaşarak, "Ne diyorsun?" dedi. "Ne diyorsun sen?"

Hemşireler koşarak geldi ve bir araba içeri sokuldu. Biri hastayla arasına girmeye çalıştığında Marissa onlara durmalarını söylemek istedi ama sonra odadaki vardiyanın ne olduğunu anladı.

Havers stetoskopunu kadının artık çıplak olan göğsüne bastırırken, "Kalp atışı yok," dedi.

Marissa ile hasta arasındaki bağlantı kopmuş, avuç içleri birbirine kenetlenmişti; ama insanlar ve daha fazla makine araya girse de kadının gözleri Marissa'ninkilerde kalmaya devam etti.

Bir hemşire yatağa atlarken Havers, "Göğüs kompresyonuna başlayın," dedi. "Arabayı şarj edin."

Marissa biraz daha geri çekildi ama yine de göz temasını sürdürdü. "Onu bulacağım," derken buldu kendini gürültünün içinde. "Sana söz veriyorum..."

Havers, "Herkes çekilsin," diye emretti. Personel geri çekilince bir düğmeye bastı ve kadının göğüs kafesi yukarı doğru sarsıldı.

Marissa'nın kalbi sanki o yataktaki açığı kapatmaya çalışıyormuş gibi gümbür gümbür atıyordu.

"Bunu sana kimin yaptığını bulacağım!" diye bağırdı. "Bizimle kal! Bize yardım et!"

"Nabız yok," diye açıkladı Havers. "Tekrar yapalım. Temiz!"

"Hayır!" Marissa, kadının gözleri geri dönerken bağırdı.
"Hayır...!"

Beşinci Bölüm

Bir kokteyl partisi miydi?

Paradise profesyonel bir futbol sahası kadar büyük görünen bir spor salonuna adım attığında, beyaz eldivenli ellerinde gümüş tepsiler içinde ordövrler tutan üniformalı köpekleri, şam kumaşıyla örtülü bir masanın üzerine kurulmuş bir barı ve arka planda çalan klasik müziği görünce şaşırdı.

Mozart'ın keman sonatları.

Babasının Son Yemek'ten sonra ateşin önünde dinlediği şarkılar.

Sol tarafta bir kayıt istasyonu vardı ve biraz kaynaştıktan sonra altmışı da mutlu bir gülümsemesi ve dizüstü bilgisayarları olan bir kadın doggen'in önünde bir sıra oluşturdu. Kendisine farklı davranılmasını bekliyormuş gibi görünmek istemeyen Cennet ortalarda bir yerde durdu ve sabırla ismini vermeyi, adresini teyit etmeyi, fotoğrafının çekilmesini ve çantasını ve ceketini kontrol etmek için kenara çekilmeyi bekledi.

Bir köpek ona "Kanape ister misiniz?" diye sordu.

"Oh, teşekkür ederim, hayır, ama nezaketiniz için minnettarım."

Doggen belinden eğildi ve sırada onun arkasında olan erkeğe yaklaştı. Omzunun üzerinden bakarak aday arkadaşına başıyla selam verdi ve onu glymera'nın baskınlardan önce düzenlediği festivallerden tanıdı. Aristokrasinin tüm üyeleri gibi uzaktan kuzenlerdi ama ne ona ne de onun halkına yakındı.

Eğer doğru hatırlıyorsa, adı Anslam'dı.

O da başıyla onayladıktan sonra ağzına bir kanepesi attı. Etrafında dönüp duran Paradise, açık alan boyunca yerleştirilmiş olan tüm atletik ekipmanlara göz attı. Paralel barlar, barfiks barları, yuvarlanmak için minderler, pummel atı, bacak presi ... oh, güzel, bir erg makinesi vardı.

En azından başarısız olmayacağı bir şey vardı.

Omzunun üzerinden baktığında, acemilerin birçoğunun sanki daha önce hiç hizmetçi görmemiş gibi, tepsilerle köpekleri beceriksizce savuşturduklarını gördü. Peyton'ın midesinin kazınması hiç de şaşırtıcı değildi. Ve Axe, gizli seri katil, olayların kenarında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleriyle kurban seçer gibi etrafı inceliyordu.

Neden yarısı dövme? diye merak etti. Ya piercingler?

Her neyse.

Ve evet, vay canına, şu anda sadece bir kadın daha varmış gibi görünüyordu. Ve o zayıf yüzündeki çivi gibi sert ifadeye ve geniş omuzlarına bakılırsa, muhtemelen programa buradaki birçok erkekten daha uygundu.

Paradise nemli avuçlarını kalçalarına sürterek hayal kırıklığı hissinden kurtuldu: Başvuru için seyirci evine gelen erkek Craeg grupta yoktu.

Ama hadi ama, bu muhtemelen iyi bir şeydi. Masasına geldiği andan itibaren tam bir dikkat dağıtıcı olmuştu ve bunu atlatmak için tüm dikkatini toplaması gerekecekti.

Bu gecenin kanepesi saatinden başka bir şey olduğunu varsayarsak. Kardeşler neredeydi? diye merak etti.

Göz ucuyla gördüğü bir hareket başını döndürdü. Erkeklerden biri pummel atının üzerine çıkmış ve devasa kolları ağırlığını havada tutarken vücudunun alt kısmını yavaşça daireler çizerek döndürüyordu. Avuç içlerinin dolgu deriye çarpması, hızı arttıkça giderek hızlanan bir ritim oluşturunuyordu.

"Fena değil..." diye mırıldandı, inanılmaz derecede güçlü gövdesi bacaklarını bir bulanıklık içinde dışarı ve etrafa fırlatırken.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. Bir kere bile. Ve o ne kadar çok koşuşturursa, kız da spor salonunda haftalar yerine sekiz yıl geçirmesi gerektiğine o kadar çok ikna oluyordu. Eğer diğer adaylar da bu adam gibiyse? Boku yemişti.

Yine de gözü korkan tek kişi o gibi görünmüyordu. Sınıfın tamamı etrafta dolanmayı bırakmış, spor salonunun bomboş alanında sergilediğı performansın mükemmelliğinden etkilenmiş bir şekilde ona bakıyordu.

Clank.

Bir kapının kapanma sesi omzunun üzerinden bakmasına neden oldu ve kendini tutamadan nefesi kesildi.

İşte oradaydı, beklediğı kişi, tekrar görmeyi umduğı kişi.

Paradise atkuyruğunu okşadı, östrojenle bağlantılı bir reseptör, erkek kayıt istasyonuna doğru yürürken on altı yaşındaki bir kızın aklını başından aldı.

Daha uzun. Hatırladığından çok daha uzun boyluydu. Daha da genişti - omuzları kocaman Syracuse sweatshirt'ünü dikişlerine kadar geri yordu. Üzerinde yine mavi bir kot vardı, farklı bir kottu ama yine de diğer giydiğıyle aynı yırtık ve söküklerle sahipti. Ayakkabıları aşınmış ve kirlenmiş Nike'lardı. Bu sefer beyzbol şapkası yoktu.

Gerçekten güzel koyu saçlar.

Saçlarını yeni kestirmişti, yanları o kadar dardı ki kulaklarının etrafındaki ve ensesindeki ince koyu gölgelerin altından kafa derisini görebiliyordu, üst kısmı ise kendi başına duracak kadar kısaydı. Yüzü... şey, muhtemelen başkaları için gösterişli değildi, burnu biraz fazla büyük, çenesi biraz fazla keskin, gözleri uzaktan bile hoş görünmeyecek kadar derindi. Ama onun için o Clark Gable'dı; o Marlon Brando'ydu; o Rock'tı; o Channing Tatum'du.

Sanki bira olmadan bira gözlüğü takmak gibiydi, içindeki bir kimya onu görüldüğünden çok daha fazlasına dönüştürüyordu.

Derin nefes alarak onun kokusunu yakalamaya çalıştı ve sonra kendini bir sapık gibi hissetti.

Çünkü o bir sapıktı.

Fotoğrafı çekildikten sonra kalabalığa döndü, gözleri toplananları taradı, yüzünde hiçbir tepki görünmüyordu. Belli belirsiz, eşyalarını toplayıp giderken hepsini kontrol eden köpeğin ve muhtemelen yeniden doldurmak için geri dönen tepsili garsonların farkındaydı.

Ama sanki bunlar onun umurunda mıydı?

Bana bak, diye düşündü erkeğe doğru. Bana bak... Ve sonra o baktı.

Gözleri onun yanından geçti ama sonra iki katına çıkarak kilitlendi. Bir elektrik patlaması Paradise'ın tüm vücuduna yayılırken, o-

Bir anda spor salonu zifiri karanlığa gömüldü.

Saha.

Kahrets

in.

Siyah.

Havers'ın yeraltı kliniğinde, Marissa'nın yaslandığı cam duvar olmasaydı, aşağı düşebilirdi.

Özellikle de ağabeyinin beyaz çarşafı yukarı çekip kadının donmuş yüz hatlarının üzerine örtmesini izlerken.

Sevgili Bakire Kâtip, ölümün sessizliğine hazırlıksızdı... Havers zamanı çağırdığında herkesin ve her şeyin nasıl durduğuna, alarmların nasıl sustuğuna, çabaların nasıl söndüğüne, hayatın nasıl sona erdiğine. Ayrıca dişiye onlarla birlikte tutmaya çalışan ekipmanın geri çekilmesine de hazır değildi: Göğsündeki, kollarındaki ve karnındaki tüpler teker teker çıkarılmış, ardından kalp izleme bağlantıları ve pedleri sökülmüştü. Çıkarılan son şey ince baldırlarındaki kompresyon kollukları olmuştı.

Marissa hemşirelerin nazik elleri karşısında gözlerini kırıştırmak zorunda kalmıştı. Ona hayattayken olduğu gibi ölümünde de çok dikkat etmişlerdi.

Personel dışarı çıkarken, beyaz elbiseleri ve gıcırıltılı ayakkabılarıyla dikkat çeken kadınlara teşekkür etmek istedi. Ellerini sıkmak. Onlara sarılmak.

Bunun yerine olduğu yerde kaldı, meydana gelen ölümün kendisinin tanık olmadığı duygusuyla felç oldu. Ailesi burada olmalıydı, diye düşündü dehşetle. Tanrım, ailesini nerede bulacaktı?

Havers, "Çok üzgünüm," dedi.

Marissa ona neden kendisinden özür dilediğini soracaktı ki, hastasına hitap ettiğini fark etti: kardeşi yatağın üzerine eğilmiş, bir eli çarşafın altındaki hareketsiz omzuna dayanmış, kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin altından kaşları sımsıkı çatılmıştı.

Doğrulup geri adım attığında gözlüklerini çıkarıp gözlerini siler gibi oldu ama sonunda ona döndüğünde tamamen sakindi.

"Kalıntılarıyla uygun bir şekilde ilgilenilmesini sağlayacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Uygun bir törenle yakılacak." Marissa bir kez başını salladı. "Küllerini istiyorum."

Havers sırayla başını sallarken ve ertesi akşam teslim almak için ayarlamalar yapılırken, Marissa zamanının daraldığının farkındaydı. Eğer kardeşinden, bu odadan, o cesetten, klinikten uzaklaşmazsa... onun önünde yıkılacaktı.

Ve bu basitçe bir seçenek değildi.

"İzninizle," diye araya girdi. "Güvenli Yer'de halletmem gereken bazı işler var."

"Ama tabii ki."

Marissa kadına baktı, dalgınlıkla çarşafın birkaç yerde kırmızıya boyandığını fark etti, şüphesiz tüplerin çıkarılmasından kaynaklanıyordu.

"Marissa, ben..."

"Ne?" dedi yorgun bir sesle.

Bunu takip eden gergin sessizlikte, ona kızgın olduğu, ondan nefret ettiği onca zamanı dűşündü ama řu anda bu duyguların hiçbirini toplayamıyordu. Sadece akrabasının önünde durmuş, ne güçlü ne de zayıf bir pozisyonda bekliyordu.

Kapı açıldı ve perde geri çekildi. Ölümle ilgisi olmayan bir hemşire başını içeri soktu. "Doktor, dört kişilik hazırlığımız var."

Havers başını salladı. "Teşekkür ederim." Hemşire tekrar dışarı çıktığında, "İzin verir misiniz? Yapmam gerek-"

"Hastalarınızla ilgilenin. Elbette. En iyi yaptığınız şey bu ve bu konuda çok iyisiniz."

Marissa odadan çıktı ve bir anlık dalgınlıktan sonra sola dönmesi gerektiğini hatırladı. Açık alanda soğukkanlılığını yeniden kazanması ve resepsiyona geri dönerken maskesini yerinde tutması daha kolaydı ve ayrılırken tüm gözler onun üzerindeydi, sanki haber personel arasında yayılmıştı. Hiçbir yüzü tanımaması garipti; baskınlarda kaç kişinin öldüğünü, kardeşinin işiyle ilgilenmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu yeniden fark etti.

Aralarındaki kan bağına rağmen nasıl da birbirlerine yabancıydılar.

Asansörü tekrar yüzeye çıkararak hücre benzeri ön binadan çıktı ve ormana doğru ilerledi.

Bir önceki akşamın aksine, bu gece ay ışı ışı parlıyor, ormanı aydınlatıyordu... ve kesinlikle hiçbir yol yoktu. O anda yeraltı kompleksine gerçekten de çok sayıda giriş olduğunu fark etti; bazıları teslimatlar için, bazıları beden değiştirebilen hastalar için ve bir tanesi de ambulanslar içindi.

Her şey o kadar mantıklı bir şekilde kurgulanmıştı ki, kuşkusuz ağabeyinin katkısı ve etkisi sayesinde.

Wrath neden ona Havers'a bu konuda yardım ettiğini söylememiști?

Yine de bu onu pek ilgilendirmiyordu, değil mi?

Butch biliyor muydu? Merak etti.

Çok özür dilerim.

Marissa kafasının içinde ağabeyinin sesini duyduğunda öfkesi on katına çıktı, öyle ki göğüs kafesindeki ekşime hissini ovmak zorunda kaldı.

"Köprünün altından çok sular aktı," dedi kendi kendine. "İşe dönme zamanı."

Yine de bir türlü ayrılamıyordu. Aslında, Güvenli Yer'e gitme fikri onda ters yöne doğru kaçma isteği uyandırdı: Az önce olanları oradaki personele anlatamazdı. Kadının ölümü, o çatı altında yapmaya çalıştıkları her şeyin yadsınması gibiydi: engellemek, korumak, eğitmek, güçlendirmek.

Hayır. Oraya hemen gitmeyi göze alamadı.

Sorun şuydu... nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Altıncı Bölüm

Bir mezarınki kadar yoğun olan karanlıkta Cennet sadece kaburgalarının arkasında gümbürdeyen kalbinin sesini duyabiliyordu. Gözlerini kısarak gözlerini alıştırmaya çalıştı ama hiçbir yerde ışık kaynağı yoktu; ne kapıların etrafındaki parıltı, ne kırmızı Çıkış işaretleri, ne de acil durum ışıkları. Boşluk son derece ürkütücüydü ve yerçekimi kanunlarına meydan okuyor gibiydi, ağırlığı ayaklarının üzerinde kalsa bile yerden havalanmış olabileceği hissi kafasını karıştırıyor, midesini bulandırıyor.

Artık klasik müzik de yok.

Ama ortalık sessizlikten çok uzaktı. Kulaklarını göğsündeki kastanyetlerden uzaklaştırmaya zorladığında, mırıldanmaları, nefes alışları ve küfürleri duyabiliyordu. Birkaçı biraz hareket ediyor olmalıydı, giysilerin hışırtısı, ayakların sürünmesi, daha belirgin seslerin arka planındaki gevezelikler gibiydi.

Bize zarar veremezler, dedi kendi kendine. Kardeşliğin onlardan herhangi birine gerçekten zarar vermesine imkân yoktu: Evet, başvurunun arkasındaki rıza ve feragat formunu imzalamıştı - ince yazıları pek de ilgiyle okumamıştı - ama her halükarda cinayet cinayetti.

Nefes almaya devam etme hakkınızdan vazgeçemezsiniz.

Bu sadece Kardeşlik'in büyük girişiydi. Her an olabilir. Evet, bir kapıdan ışıklar içinde çıkacaklardı, beyaz bir sisin içinde süper kahramanlar gibi siluet oluşturacaklardı, müthiş silahları hayattan daha büyük bedenlerinden sarkacaktı.

Uh-huh.

Her an olabilir.

Karanlık devam ettikçe, korkusu tekrar arttı ve ona teslim olup kaçmamak zordu. Ama nereye gidecekti ki? Kapıların nerede olduğunu, barın nerede olduğunu, kayıt masasının nerede durduğunu belli belirsiz hissediyordu. Ayrıca Craeg denen adamın nerede olduğunu da hatırladığını düşündü. -Hayır, bekle, hareket etmişti. Hareket ediyordu.

Nedense onu diğerlerinin arasında hissedebiliyordu, sanki bir tür işaret fişeğiymiş gibi-

Bir esinti vücuduna değerek onu sıçrattı. Ama bu sadece serin bir havaydı. Serin, temiz hava.

Eğer HVAC sistemleri hâlâ çalışıyorsa, bu elektriksel bir kısa devre ihtimalini ortadan kaldırır.

Tamam, bu çok saçmaydı.

Ve belli ki sinirlenen tek kişi o değildi. Diğer insanlar daha fazla küfrediyor, daha fazla hareket ediyor, ayaklarını yere vuruyordu.

"Kendini hazırla."

Paradise karanlığa doğru bağırdı ama sonra Craeg'in sesini, kokusunu ve varlığını tanıyınca sakinleşti. "Ne?" diye fısıldadı.

"Hazır olun. Bu ilk test olacak - çıkış yolunu açtılar, asıl soru bizi oraya nasıl götürecekleri."

Onun kadar akıllı, onun kadar sakin görünmek istiyordu. "Neden geldiğimiz kapıya geri dönmüyoruz?"

"İyi bir fikir değil."

Tam bu sırada, sanki bir grup bir araya gelmiş, bir strateji üzerinde anlaşmış ve bir planı uygulamaya koyuyormuş gibi, girdikleri yöne doğru koordineli bir hareketlenme oldu.

Ve işte o zaman gecenin ilk çığlıklarını duydu.

Tiz ve belli ki alarmdan değil acıdan kaynaklanan bu korkunç seslere, onun bilmediği bir uğultu eşlik ediyordu.

Anlıyorum.

Körü körüne -kelimenin tam anlamıyla- bir el attı ve Craeg'in elini tuttu... ama hayır, düz, sert genişlik onun kolu değil, karnıydı. "Oh, Tanrım, özür dilerim. I-"

"Kapılara elektrik vermişler," dedi onun gafını ya da özrünü kabul etmeden. "Burada hiçbir şeyin güvenli olduğunu varsayamayız. Servis ettiklerini içtin mi? Tabaklardaki şeylerden yediniz mi?"

"Ah... hayır, hayır, ben-"

Sol taraftan, kuru kusan birinin çıkardığı kusursuz ses kaosu böldü. Ve bundan iki saniye sonra, türünün çağrısına cevap veren bir kuş gibi, bir başkası kasmaya başladı.

"İnsanları hasta edemezler," diye ağzından kaçırdı. "Bekle, bu ... burası okul! Yapamazlar-"

"Bu bir hayatta kalma mücadelesi," dedi erkek acımasızca. "Kendinizi kandırmayın. Kimseye güvenme, özellikle de sözde öğretmense. Ve bunu atlatmayı beklemeyin - kadın olduğunuz için değil, Kardeşler çıtayı o kadar yükseğe koyacak ki, bu gecenin sonunda sadece on kişiden birimizin hala ayakta kalma şansı var. O da olursa."

"Ciddi olamazsın."

"Dinle," dedi. "Bunu duyuyor musun?"

"Kusma mı?" Kızın midesi sempati içinde yuvarlandı. "Gözden kaçırmak zor."

Kokusunu almak da zor. "Hayır, tik tak."

"Sen ne..." Ve sonra o da duydu... arka planda, bir perdenin arkasında hareket eden birinin işitsel eşdeğeri gibi, sabit bir tıklama sesi vardı. "Bu da ne?"

"Çok fazla zamanımız kalmadı. Bip sesleri arasındaki aralıklar gittikçe kısalıyor. İyi şanslar."

"Nereye gidiyorsun?" Beni bırakma, demek istedi. "Nereye-"

"Temiz havanın izini süreceğim. Herkes oraya yönelecek. Egzersiz aletlerine de dokunmayın. Dediğim gibi, size iyi şanslar."

"Bekle!" Ama o çoktan gitmişti, karanlığın içinde kaybolan bir hayalet.

Cennet aniden dehşete kapıldı; vücudu kontrolsüzce titriyor, elleri ve ayakları uyuşuyor, derisinin her santimetrekaresinde soğuk terler dökülüyordu.

Babam haklıydı, diye düşündü. Bunu yapamam. Ne düşünüyordum-

İşte o zaman kıyamet koptu.

Yukarıdan ve her taraftan, sanki spor salonu patlamaya ayarlanmış gibi patlamalar oldu, sesler o kadar yüksekti ki kulakları bunları gürültü değil acı olarak algıladı, ışık parlamaları o kadar parlaktı ki bir körden diğerine geçti.

Girdabın içinde çığlık atarak ellerini başının iki yanına koydu ve yere çömelip korunmak için eğildi.

Önünde, yerde yatan insanları gördü; bazıları kendisi gibi savunma pozisyonunda kıvrılmıştı, diğerleri kusuyordu, kapıların yanında ise sanki acıdan ayakta duramayacak kadar büyükmüş gibi kıvranan ve kollarını sımsıkı kavuşturan insanlar vardı.

Ayakta ve hareket halinde olan tek bir kişi vardı.

Craeg.

Kesik kesik parlayan ışıklar arasında, adamın hareketini en uzak köşeye kadar takip etti. Elbette, bir açıklık varmış gibi görünüyordu, daha fazla karanlıktan başka bir şey sunmayan bir kapı - ama bu havaya uçmaktan daha iyi olmalıydı.

Birkaç adım attı ve sonra bunun saçmalık olduğunu fark etti. Koşmaya başladı. Koşması gerekiyordu, onu tutan hiçbir şey yoktu ve düşen molozların altında kalmak istemiyordu.

Egzersiz aletlerine dokunma.

O insanlar o metal kapılardan çıkmaya çalıştıklarında neler olduğunu düşününce? Yok artık.

İleri atılmak büyük bir rahatlamaydı ama hızını azalttı çünkü görüşü yetişemiyordu; flaşları beklemek zorundaydı. Güvende olmanın tek yolu buydu.

Çirkin bir adımdan bahsediyoruz. Tökezleyerek, çırpınarak, kayarak, yakıcı gürültü ve ışıkla, hayatına yönelik tehditle, onu saran dehşetle mücadele etmeye başladı.

Yerdeki ilk kişiye geldiğinde atletik ekipman labirentine henüz girmişti. Bu bir erkekti ve inliyor ve karnını tutuyordu. İçgüdüsel olarak ona yardım etmeye çalıştı ama kendini durdurdu.

Bu hayatta kalmakla ilgili.

Kulağının dibinde bir şey vızıldadı, bir mermi mi? Onlar Onlara ateş etmek mi?

Kendini yere atarak kaygan zeminde karnı üzerinde kaydı ve ardından ezici kaosun içinde yengeç yürüyüşüyle ilerledi.

Yerde kıvranan ve kollarını karnına kilitlemiş olan bir sonraki erkeğin yanına gelene kadar iyiydi.

Peyton'dı.

Devam et, dedi kendi kendine. Kendini güvenli bir yere götür.

Tam başının yanında bir patlama daha meydana geldiğinde, yere doğru yığıldı ve girdabın içinde "Kahretsin!" diye bağırdı.

Genç Brahl'ın oğlu Craeg spor salonunu geçmeye başladığında, o kadını geride bırakma fikrinin kendisini bu kadar rahatsız etmesine şaşırdı. Onu tanımıyordu; ona borçlu değildi - o Paradise'tı, Kral'ın seyirci evindeki resepsiyonist, haftalar önce ona basılı bir başvuru formu veren kişi.

Buna ihtiyacı vardı çünkü bırakın bilgisayar ya da yazıcıyı, internet erişimi bile olamayacak kadar fakirdi.

O salona geri döndüğünde, o... bakılamayacak kadar çarpıcıydı. Ve sonra onun bu programa katılmak istediğini duyduğunda? Aklından geçen tek şey

İnsanların onu yakaladıklarında ona neler yapabilecekleri aklına gelmişti. Ya da Lesser'ların. Ya da yanlış türden bir vampir erkeğin.

Onun kadar güzel biri bu dünyada güvende değildi.

Yine de stajyerler olarak karşı karşıya oldukları pota konusunda saf görünüyordu. Kardeşler bu ortamın her parçasını tasarlamışlardı. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı ve hiçbir şey adayların lehine işlemeyecekti. Ona zaten bilmesi gereken şeyi söylemek, ona yardım edebilmesinin tek yolu gibi görünüyordu ama ona ne olduğunu merak ederek bir anını bile boşa harcayamazdı.

Odaklanması gereken şey flaşlardı.

Görünüşte rastgele gibi görünseler de aslında belli belirsiz bir düzenleri vardı ve ışık ve gürültü gösterisi başlamadan önceki bip seslerinde olduğu gibi, aralıklar gittikçe kısalıyordu -yani yine zamanları tükeniyordu.

İkinci aşamanın ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama buna hazır olsa iyi edeceğini biliyordu.

En azından hiçbiri ölmeyecekti.

Tehlike atmosferine rağmen, Kardeşliğin aslında hiçbirine zarar vermeyeceği hissine kapıldı: "Patlamalar" sadece ses ve ışıktan ibaretti; ne bir enkaz, ne düşen bir yapı, ne de duman kokusu vardı. Aynı şekilde, insanların kusmasına neden olan şey de ölümcül bir şey olamazdı. Spor salonunun zeminindeki insanların mutlu olmadıkları kesindi ama ışık parlamaları arasında, ilk düşenlerden bazılarının çoktan ayağa kalktığını gördü.

Bu bir sınavdı, ayrıntılı, Tanrı bilir ne kadar uzun bir sınavdı ve işlerin gidişatına bakılırsa, programın geçme oranı Paradise'ın söylediğinden bile daha düşük olabilirdi.

Craeg durakladı ve bir anlığına arkasına baktı. Elinde değil gibiydi.

Ama çatışmanın neresinde olduğunu söylemek mümkün değildi. Yeterince sürekli ışık yoktu ve çok fazla ceset vardı.

Devam et, dedi kendi kendine.

Bunu daha önce de yaptınız, bu gece de yapacaksınız.

İlerlemeye devam ederek egzersiz aletlerinin çevresinden dolaştı. Herhangi birinin arkasına ya da altına saklanmak gerçekten iyi bir fikir değildi. Zaman zaman göz ucuyla zavallı bir ruhun bunu denediğini görüyordu, ancak elektrik çarpmış gibi görünüyordu, vücutları geriye doğru sarsılırken, bükülürken ve düşerken parıldayan ışıpta tüm kötü açıları alıyordu.

Söylediklerini gerçekten dinlemiş olmasını umuyordu.

Başını eğip hızlı adımlarla ilerleyerek sonunda uzak köşedeki açık kapıya geldi. Temiz havanın kokusu sarhoş ediciydi, vücudunu daha fazla güçle dolduran bir soluklanma. Ama diğer tarafta ne olduğunu göremiyordu ve yanında bir el feneri bulundurma dürtüsüne uymadığı için kendine lanet etti.

Tamam, iyi, o bile işlerin bu kadar gerginleşmesini beklemiyordu.

"Gitmemiz gereken yer burası."

Alçak bir ses duyunca arkasına baktı ve yanında duran bir kadın görünce şok oldu. Bu o güzel sarışın değildi, yakınından bile geçmiyordu. Aslına bakılırsa, bu kadın daha adil seks teriminin ciddi bir yanlış adlandırma olduğunu gösteriyor gibiydi: Neredeyse kendisi kadar uzun boyluydu, atletik kıyafetlerinin altında kaslıydı ve gözlerinin içine bakışından, güçlü olduğundan daha zeki olduğunu hemen anladı.

"Ben Craeg," dedi avucunu uzatarak. "Novo."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sarsıntı sıkı ve kısaydı.

"Sırada bu var." Boşluğa doğru başını salladı. "Neden bir el feneri getirmedi ki?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum-"

"Bu taraftan!" diye bağırdı biri. "Bu taraftan!"

Craeg, flaş ışığında üç erkekten oluşan bir grubun açık kapıya doğru koştuğunu gördü; başlarında iri yarı bir adam vardı

Craeg'in yüzünde uzun süre yerinde kalmayacağından emin olduğu bir zafer beklentisi ifadesi vardı.

Craeg başını salladı ve geri çekildi. Oraya nasıl girerse girsin, koşar adım gitmeyecekti. Tüm bildikleri-

Bir... iki... üç... üçlü onun ve kenara çekilen kadının yanından geçti.

Hemen ardından kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Ve sonra diğer taraftan çılgınlıklar geldi.

Craeg etrafına bakındı. Belki başka bir şey açılacaktı? Yoksa yeterince geniş bir ağ mı atmıyordu? Başka bir cevap olması mümkündü-

O anda, yaklaşık otuz metre ötede tavandan sarkan bir çift ip gördü. Daha önce orada olmadıklarına yemin edebilirdi, kim bilir.

"Bir sonraki seçenek bu," dedi.

"Hadi yapalım."

İkisi de egzersiz aletlerinin etrafında koşarak, kimse oraya gitmeden önce iplere yöneldi. İplerin nereye kadar uzandığı belli değildi -o kadar yukarıyı göremiyordu- ama ışıklar daha yoğun bir şekilde yanıyordu ve başka seçenek yoktu.

"Taş, kâğıt, makas, ilk kim seçecek?" dedi yumruğunu havaya kaldırarak.

O da aynısını yaptı. "Bir, iki, üç." Craeg taş fırlattı, o da kâğıt. "Senin seçimin."

"Doğru."

Craeg soldakini tuttu ve avuçlarını yakacak kadar sert çekti. Kesinlikle yeterince güçlü görünüyordu. Ama ya yanılıyorsa? Düşmek için uzun bir yol vardı ve altında hiç dolgu yoktu.

O ve dişi el ele tutuşarak, yukarı çekerek, yükselirken arkalarında bıraktıkları gevşek ipleri ayaklarıyla kavrayarak ilerlediler. Kadın da neredeyse onun kadar hızlıydı, ama adam onun ilerleyişini ölçmek için fazla zaman harcamadı. Yukarı, yukarı, yukarı - ta ki patlamanın olduğu hoparlörlere kadar

Yırtılan sesler doğrudan başının üzerindeydi ve pürüzlü aydınlatmayı üreten ışık kutuları tam karşıdan görüşünü bastırıyordu.

"Şimdi ne olacak," diye havladı tavandan yaklaşık bir metre yüksekten.

"İskele," diye bağırdı, tutuşunu değiştirdi ve işaret etti.

Metal tellere asılı bir tür podyum olduğu kesindi. Aşağı bakarak, platformun ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü olması için bir kez daha dua etti.

"İlk ben gideceğim."

"Taş, kağıt, makas," diye bağırdı. "Bir, iki, üç." Adam makas fırlattı; kadın kâğıt fırlattı.

"Önce ben," diye duyurdu.

Ancak podyum, yüksekliğine çıkmasına rağmen bir hayli uzaktaydı. Kalın halata tutunarak vücudunun alt kısmını sallanma hareketi yaratmak için kullandı... bu hareket tam bir salınma dönüştü. Bunu doğru yapmak için mükemmel bir zamanlama gerekecekti; ağırdan başka bir şey olmadan bir buçuk metre boyunca ellerini serbest bırakması gerekecekti. Ve yere indiğinde neyle karşılaşacağını bir Allah bilirdi.

İçinden elektrik akımı geçen daha fazla metal mi?

Craeg pelvisini son bir kez daha pompaladı, dizlerini yukarı kaldırdı ve ağırlığını iskeleden uzaklaştırdı; sonra ivme onu tekrar öne çıkarırken, sırtını kavislendirdi ve ayaklarını önüne doğru tekmeledi.

Tam zamanında ipi bıraktı ve bağından vazgeçti.

En azından... doğru zaman olduğunu umuyordu.

Yedinci Bölüm

"Ayağa kalk! Peyton, kalk hemen!"

Paradise hayatta kalma içgüdüsüyle mücadeleyi kaybedip arkadaşını -ya da düşmanını ya da her ne haltsa onu- sırt üstü yuvarlarken ona, kendisine, Kardeşler'e, isim olan hemen her şeye lanet okudu.

Yüzünü kapatma olayı uzun sürmedi. Adam tekrar kusmaya başlayınca, nefes almaması için onu geri itti.

Etrafına bakınca yerde bir sürü insan gördü. Sanki bir savaş alanıymış gibi.

"Öleceğim," diye inledi Peyton.

Cennet zihninin bir köşesinde, gürültünün aynı derecede felaket olmasına rağmen daha fazla aydınlık olduğunu, flaşların daha hızlı patladığını ve daha uzun süre yandığını fark etti.

"Gel hadi." Onun kolunu çekti. "Burada kalamayız."

"Beni burada bırak... sadece beni bırak..."

Peyton tekrar kustuğunda ve pek bir şey çıkmadığında, spor salonunun uzak köşesine baktı. Craeg'in ona yönelmesini söylediği karanlık açıklığın etrafında birkaç kişi duruyordu.

"Peyton-"

"Hepimiz öleceğiz..."

"Hayır, değiliz."

Ve buna gerçekten inandığını fark etmek çok ediciydi - bu sadece mide sorunları olan Bay Smooth'a sahte bir umut sunmak için söylenmiş bir söz değildi. Mesele şu ki, tüm bu gürültü ve ışık

aslında herhangi bir enkaz, duman veya toz, herhangi bir yapı sarsıntısı, alan veya içindeki insanlar üzerinde herhangi bir gerçek etki yaratmıyordu. Bu bir ışık ve ses gösterisiydi, tıpkı bir fırtına ya da bir tiyatro prodüksiyonu gibi ve en fazla bu kadar ileri gidebiliyordu.

Ayrıca ışıkların değiştiğini de hissediyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Muhtemelen iyi bir şey değildir.

"Peyton." Kolundan tuttu ve onu tekrar sırt üstü yatırdı. "Kaldır kışını bu yerden. Köşeye kadar gitmeliyiz."

"Yapamam-çok fazla-"

Evet, ona tokat attı. Ve bundan gurur duymuyordu ya da keskin temastan da memnun değildi. "Ayağa kalk."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Parry?"

"Kiminle konuştuğunu sanıyordun sen? Taylor Swift'le mi?" Adamın vücudunun üst kısmını spor salonunun zemininden çekti. "Ayağa kalk."

"Üstüne kusabilirim."

"Sanki daha büyük sorunlarımız yokmuş gibi? Burayı hiç gördün mü?"

Peyton gevezelik etmeye başladı ve işte o zaman artık yettiğine karar verdi. Peyton'ın bacaklarına sarıldı, çukurlarının altından tuttu ve yeni keşfettiği gücünü kullanarak geri döndü ve onu bir çift Adidases'in üzerine dik olarak sürükledi.

"Cennet, ben-" Oh, harika.

Tüm ön tarafı.

Ve o kadar kötü sallanıyordu ki düz bir çizgide yürümek bile zor olacaktı. Koşmak mı? NFW.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanarak onu belinden yakaladı ve yerden havaya kaldırdı.

Ağır. Omzunda gerçekten ağır.

Şimdi de o çıldırmıştı: Yukarıda bir piyanoyu dengelemeye çalışmak gibiydi.

Ağırlığın kendisiyle tartıştığını ve sağ bacağının arkasına doğru kustuğunu fark etti.

Cennet, yolun karşısındaki o kahrolası kapıya ulaşma hedefi dışında her şeyi görmezden gelerek yola koyuldu. Başı bir tarafa savrulmuştu, boynu o kadar çok gerilmişti ki yanıyordu; omzu kan dolaşımı yetersizliğinden uyuşmaya başlamıştı ve kalçaları üzerlerindeki baskıdan dolayı titremeye başlamıştı bile.

Tüm bu fiziksel hislerin içinde kaybolmanın cazibesi güçlüydü, özellikle de daha yüksek sesle ve daha ısrarlı hale geldiklerinde. Ama o... şey, o kapıya, temiz havaya, tüm bu şok ve dehşet işinin sonuna ulaşmak istiyordu. O zaman derin bir nefes alabilir, Peyton'ın sızlanan ölü ağırlığını bırakabilir ve güzel, temiz bir sınıfta oturabilirdi.

Belki de en kötü kısmı atlattığı ve şimdi kendini savunma ve okul kitabı eğitiminin başlayabileceği için Kardeşlik ile bir kahkaha paylaşırdı.

Kendini ayakta tutmak için, kursiyerler park alanından spor salonuna doğru yürürken gördüğü sınıfları hatırlamaya çalıştı. Sınıflar floresan ışıklandırmaya sahipti ve masalar ile sandalyeler düzenli bir şekilde yazı tahtasına bakacak şekilde sıralanmıştı.

"Dur," dedi Peyton. "Öleceğim..."

"Çeneni kapatıp kıpırdamadan duracak mısın?" dedi homurdanarak. "Ben gidiyorum-"

Oh, Tanrı aşkına, diye düşündü adam tekrar kendini kaybederken.

Efor sarf etmekten nefes nefese kalarak ilerlerken, atletik ekipman labirenti tam bir baş belasıydı, çeşitli istasyonlar, içinden geçmeyi, geçmeyi, etrafından dolaşmayı inanılmaz derecede garip hale getirecek şekilde aralıklı ve açılı görünüyordu.

Özellikle de Peyton onun üzerindeyken.

Ve sonra yere dağılmış insanlar vardı.

Ne zaman birinin yanından geçse ya da ayağını birinin elinin, ayağının, bacağının ya da kolunun üzerinden geçirmek zorunda kalsa durmak, iyi olup olmadıklarını sormak, yardım çağırmak... bir şeyler yapmak istiyordu. Kendisinden ve Peyton'dan başka kimseyi kurtaramayacağı gerçeği iini çığlığa boğuyor, ciğerleri göğsünde yanıyor, garip bir öfke onu motive ediyordu.

Kan aramaya devam etti. Takıntılı bir şekilde.

Ama hiçbir iz yoktu: ne giysilerde kırmızı lekeler, ne tende kırmızı çizgiler, ne de bal sarısı döşeme tahtalarında kırmızı izler. Algılayabildiği bir kokusu da yoktu - gerçi pek çok başka koku vardı ama hiçbiri hoş değildi.

Kan yok ama. Ve bu iyi bir şey olmalı... değil mi?

"Ahhh!" diye çığlık attı, beyaz bir acı patlaması onu şok etti.

Applecart. Tamam.

Sol dirseğindeki acı her şeyin dengesini bozdu, vücudu bir bacağı dışarı fırlamış katlanır bir masa gibi oldu ve tıpkı daha önce düz bir zeminde duran bir kase meyve gibi, Peyton yere düştü, gevşek uzuvları McIntoshes gibi zıpladı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı kolunu tutup elektrik akımının yalayıp geçtiği yere masaj yaparken.

Göğüs pres makinesine çok yaklaşmıştı. Ve hala üzerinde çalışması gereken ekipman miktarını ölçerken, düşündü ... Bunu yapamam. Yapamam...

"Ayağa kalkabilir misin?" dedi.

Peyton söz söz bir şekilde cevap verdi, bu sadece hayır anlamına gelmiyordu, aynı zamanda bunun hala olumsuz olduğunu vurguluyordu.

Tanrım, midesinde nasıl hâlâ bir şeyler kalmış olabilirdi?

"Bunu yapamam," diye inledi etrafına bakarken ve dirseğine masaj yaptı.

Gözleri bir ileri bir geri gidip gelirken, yardım, bir tür can simidi, bir kurtarıcı aradığını fark etti. Başvurabileceği biri olmalıydı...

Hayatında sadece ikinci kez Kâtip Bakire'ye dua etti, göz kapaklarını sıkarak kapattı, seslerin, kokuların, manzaraların sarsıcı arka planına ve iç kablolarını sarsan jilet gibi keskin adrenalin spazmlarına karşı uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. Her nasılsa, yarışın tanrısından birilerini göndermesini, Peyton'ın icabına bakmasını, yerde yatan diğer insanları kurtarmasını, herkesi bu cehennem çukurundan çıkarmasını istemeyi başarmıştı-

Zaman kaybetmeyi bırak, diye emretti iç ses.

Öyle bir şok oldu ki, arkasında birini bulmayı umarak etrafına bakındı. Orada kimse yoktu.

Belki de yukarıdan boruyla getirilmiştir?

Zaman kaybetmeyi bırak. Gidin!

"Onu tekrar kucağıma alamam!"

Nasıl yapacağını bulsan iyi edersin!

"Bunu yapamam!"

Bunu yapsan iyi olur!

"Tamam, tamam, tamam, tamam."

Peyton'ı yeniden kucağına alıp yerine oturturken bu sözleri tekrar tekrar mırıldandı. İkinci ölü kaldırış ilkinden daha koordinasyonsuzdu, vücudu gerçekten hiç yardımcı olmayan yerlerde gevşekti

-Ama Peyton gücünü toparlıyor gibiydi, elleri onun kalçalarını kavriyor ve tutunuyordu.

Engelli parkuru aştığında enerjisi tükeniyordu ve kapıya olan mesafeyi hızlıca hesapladı - ve sonra omzunun ağırlık altında ne kadar deforme olduğu ve uygunsuz bir şekilde işlemeye o kadar çok ihtiyacı olduğu gerçeği gibi yan faktörleri ekledi ki, sanki biri karnının alt kısmını hançerliyormuş gibi hissetti.

Ayaklarını sürüyerek dört nala koşmaya başladı ve ne kadar az sallanırsa yolcusu ve tüm vücudu için o kadar iyi olacaktı.

Bekle bir dakika.

Kapı kapalıydı.

Hedefine yaklaştığında kaşlarını çattı ve gözlerine parlayan ışıklara odaklanmasını emretti. Kahretsin, kapı kapalıydı. Ama birkaç dakika önce açıklığın etrafında duran insanlar vardı?

Panele yaklaşarak Peyton'ın sırtından kaymasına izin verdi ve yere yığılan Peyton'a bir bakış bile atmadı.

Lanet olası kapıya ne olmuştu?

Kapı kolu ya da kapı tokmağı yok. Menteşe yok. Kırılacak cam yok.

Dönüp etrafına baktı, Tanrım, yaklaşık otuz metre ötede jimnastik ipleri asılıydı. Kalın ipler tavandan sarkıyordu ve iki kişi öyle bir hızla tırmanıyordu ki, oturup olduğu yerde pes etmek istedi.

"Peyton?" dedi başını eğip çiftin yükselişini izlerken. "Seni yukarı taşımak zorunda kalmayacağım."

Kahretsin, kendi ağırlığını dönen uzunluklarda sürükleyebileceğini sanmıyordu.

İkisi nereye gidiyordu? Gözden kaybolduklarında merak etti.

"Peyton, ihtiyacımız olacak-"

Her iki halat da birbiri ardına yere düştü, kalın, dokunmuş uzunlukların tokat sesleri diğer tüm gürültülerin üzerinde bile duyuluyordu.

İki kişi nereye gitmişti?

Gözlerini ovuşturarak çığlık atmak istedi. Bunun yerine, "Ne halt edeceğiz-" diye homurdandı.

Serin ve temiz havanın taze bir esintisi onu geriye döndürdü. Kapı tekrar açılmış ve yoğun siyah bir boşluk ortaya çıkmıştı.

Sanki içeri giren diğer kursiyerleri tüketmiş ve başka bir yemek için hazırmış gibi.

Peyton ayağa kalkmaya çalışırken titreyen elleriyle yüzünü sildi. "Yryebilirim."

"Tanrı'ya şükür."

Ona şöyle bir baktı. "Sana borçluyum."

"Önce buradan geçmenin bizi bir yere götürüp götürmeyeceğini görelim."

"Birlikte gidiyoruz." Ona dirseğinin kıvrımını uzatırken gözleri yanıyordu; sanki ipek elbiseler ve beyaz kravatlı smokinlerle dolu bir balo salonuna giriyorlarmış gibi. "Seni bırakmayacağım."

Paradise bir an için ona baktı. "Birlikte."

Kolunu onunkine dolayarak, kendini sabitlemek için onu kullanmasına şaşırmadı. Yine de bu, onun komada ama yara bere içinde olmasına kıyasla büyük bir gelişmeydi.

Aynı anda öne doğru adım attılar, kapı eşiği ikisini de alacak kadar genişti-

Kapı arkalarından çarparak kapandı ve tüm ışığı kesti - ve çığlık atmak için ağzını açtı, ama sonra sesini içine çekerek tuttu. Zeminin ayaklarının altından kaydığı hissi tekrar yaşandı, denge, uzuvların ve gövdenin uzaysal yönelimi gibi şeyler için görmenin önemi üzerine bir ders.

Yanında Peyton nefes nefese kalmıştı.

Birdenbire, sert eller saçlarını yakaladı, tuttu ve sertçe çekti. Korku onu kasılmaya ve kasılmaya ve tutmaya karşı savaşmaya zorlarken kanlı bir cinayet çığlığı attı.

"Cennet!"

Yırtılmış ve başına bir şey geçirilip boynuna bağlanmış. Zorla yere yatırılmış, bacakları bağlanmış ve sonra onu sırt üstü çekmek için kullanılmış. Dönüp duruyor, tekmelemeye, nefes almaya, düşünecek kadar bile sakin kalmaya çalışırken boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Ölecekmiş gibi hissediyordu.

Craeg, iskelenin üzerindeyken dengede durmanın ne kadar iyi olduğunu zor yoldan öğrendi; kolları metal bir şeye her çarptığında elektrik çarpıyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve zihni bir anlığına kısa devre yaptı.

Ve doğal olarak, lanet olası platform yaşlı bir adam kadar cılızdı, bir o yana bir bu yana kayıyor, beyzbol sopası gibi sallanıyordu.

Novo'ya "Ritim tut!" diye bağırdı. "Adımlarımı takip et!"
Güçlü eller belini kavradı. "Yakaladım seni."

Hızlı ama temkinli, bir o yana bir bu yana yalpalayarak, ışıklardan ve aşağıdaki ceset yığınlarından gelen sıcaklığın onu terlettiği bir yürüyüş adımına düştüler. Kollarını uzatarak kendini ve kadını dengeledi ve daha da iyi zaman geçirmeye başladı, sadece Tanrı bilir-

Bir anda iskele kaya gibi sabitlendi ve bu kötü bir haberdi. Dengesiz bir yüzeyde işe yarayan şey, sabit bir yüzeyde hiç işe yaramadı ve her ikisi de onları sersemleten bir dizi elektrik şokuna maruz kaldı, vücutları birbirlerine çarptı ve sonra metal desteklere çarptı, ancak yeniden şoklandı. Kasları kasılmaya ve gevşemeyi reddetmeye başladı, uzuvları zihinsel komutlarını takip edemiyordu.

"Siktir!" Craeg vücudunun uyaranlara tepki vermesini engellemeye çalışırken havladı.

"Bu ne lan!" Novo bağırdı. Ya
da bunun bir versiyonu.
İnce hava.

Sonrasında bildiği tek şey, geldiğini görmediği bir uçurumdan düştüğü ve kendisinin bile avazı çıktığı kadar bağırmasına neden olan bir serbest düşüşe geçtiği idi. Etrafında hava hızla yükseliyor, giysilerinin arasından geçip onları savuruyor, saçlarını, yüzünün ve sırtının derisini çiziyor, kulaklarını tamponlayıcı bir sesle delik deşik ediyordu. Ayağının üstüne düşse iki bacağını da kıracaktı ama ne zaman ne de mesafe vardı ve yıkıcı olmayacak bir inişe aracılık etmeye çalışmak için bile bir neden yoktu.

Sploosh!

Yan tarafında beklenmedik bir su birikintisine çarptı, vücudu soğuk, taze sıvının güvenli tutuşuna yakalandı. Her iki uyluk kemiğinin de omuzlarının üstünden çıkmamasının verdiği rahatlama kısa sürdü. Şoklanmış, işkence görmüş, aşırı ısınmış kasları bir anda kasıldı, her şey dondu, vücudundaki yağ eksikliği onu bir şamandıraya değil, bir çapaya dönüştürdü.

Beklenmedik dibe vuruşun şoku muazzam bir ciğer dolusu hava çekmesine neden olmuştu ama bu oksijen kaynağı uzun sürmeyecekti. Yüzeye çıkması gerekiyordu. ile pençeli Eller, ve sadece bir bacak o vardı herhangi bir hareket kabiliyeti olmadığından, yukarı çıkmayı umduğu yerde tırmaladı ve tekmeledi. Hiçbir görsel oryantasyonu yoktu, kurtarmazsa onu tüketecek olan kara bir uçurumdan başka bir şey yoktu. Kendisi.

Havuzun, göletin, gölün, her neyse onun yüzeyi, içine daldığındaki aynı beklenmedik, habersiz sürprizle yeniden ortaya çıktı. Öksürmek ve hava emmeye çalışmak birbirini dışlayan iki faaliyetti ve diyaframının spastik tepkilerini düzenlemek için ilkel hayatta kalma duygusunu zorlamak zorunda kaldı.

Klor. Havuzdaydılar.

Bunu düşünmek için fazla zaman harcamadı. Kramp giren kaslarındaki acı inanılmazdı, kalçalarına, kıkırına ve karnına hançer saplanmış gibiydi ve nefesini tutamadan tekrar yere çökmeye başladı

-Ve bu olmazdı. O şekilde ölecekti.

Vücudunun dürtülerine karşı savaşılarak, sempatik sinir sistemini geçersiz kılmak için zihnini kullandı: Kocaman bir nefes alarak kollarını aşağı yukarı hareket ettirdi ve yapay bir akıntı yaratarak gövdesini suyun üstünde düz bir şekilde sürükledi. Sonra durdu... lanet olsun... hareket etmeyi bıraktı.

Ve göğüs boşluğundaki havanın giymediği can yeleği olmasına izin verdi.

Mükemmel bir yüzüş değildi. Bacakları batmaya devam etti ve üstte kalmak için sık sık tekmelemek zorunda kaldı, ama bu cehennem gibiydi

dibe vurup boğulmaktan çok daha iyidir.

Zaman zaman nefesini dışarı verdi ve yeniden nefes aldı.

Bu şekilde ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Ama bunu öğrenecekti.

Tanrım... kordon kasları dayanılması zor bir işkenceydi ve dikkatini dağıtmak için o podyumda yüksekte olmayı yeniden yaşadı. Kardeşlerin harika olduğuna karar verdi. O sıcaktan bu soğuğa geçmek? Elektrik şoklarından sonra mı?

Birini tam olarak bulunduğu yere koymayı garanti eden tasarlanmış bir ortamdı: vücudunun belirli uyaranlara ve ortamlara verdiği doğal tepkilere karşı savaşmak.

Diğerlerine ne oluyordu? diye merak etti. Dişi neredeydi?

Birlikte yükseldiği kişi değil... ama diğeri? Cennet mi?

Su kulaklarında çınlarken, spor salonundaki ışık gösterisi gibiydi, duyusal girdiyi gizliyor ve sonra içeri alıyordu. Hem yakınındaki hem de uzaktaki su sıçramalarını duydu... havuzdaki diğerlerinden gelen bir sürü bağırış ve soluma sesi... yankılar - nispeten alçak tavanlı ve çok sayıda fayansı olan büyük bir yerde olmalılar.

Ciğerlerindeki havayı boşaltarak hemen yeniden şişirdi ...

... ve sırada ne varsa onu bekledi.

Sekizinci Bölüm

"... ağızda çift. Tahmini varış süresi dört dakika. Giriş ve havuzun sağ tarafı temiz..."

Butch, kulaklığından boynunun yan tarafına uzanan kablonun serbest bırakma düğmesine basarak sessizce, "Anlaşıldı," dedi.

Havuzun kenarında dolaşırken termal görüntüleme gözlükleriyle sudaki adayların hareketlerini takip etti. Yukarıdan iki kişi daha suya düşmüştü; ikisi de yüzeye çıkmış ve ölü adam yüzüşüne geçmişti, bu yüzden sıkı ve nispeten sessizdiler. Her zaman böyle olmazdı. O ve Tohr şimdiden dört adayı çıkarmak zorunda kalmıştı, bu da yeni çiftle birlikte sadece üç erkek daha olduğu anlamına geliyordu.

Herkes sağ taraftaki B giriş noktasından uzaktaydı. Güzel.

Butch saatini kontrol etti. Spor salonunda geride kim kaldıysa altı dakika sonra zaman aşımına uğrayacaktı. Ve tüm bu şeyler, onun ve Kardeşlerinin Son Durak olarak adlandırdıkları şeyin sadece başlangıcıydı ve bu son durak şafakta güneş tarafından kapatılacaktı, bu yüzden bu ilk testlerden geçen grubun orada yeterince zaman geçirmesi çok önemliydi.

Doktor Jane ve Manny'nin kliniği dolup taşıyordu. Hafif bitkisel kusturucu görevini fazlasıyla yerine getirmişti ve çeşitli küçük kesikler, sıyrıklar, kas çekilmeleri ve yanıklar vardı. Araziden ayrılan iki yük çoktan yola çıkmıştı ve daha fazlası da olacaktı.

Meritokrasi böyle bir şeydi: İşlerin çok hızlı ilerlemesi gerekiyordu, çünkü o ve V bu işi beceremeyecek hiç kimseyle zaman kaybetmeyecekti.

"Benim sıram geldi mi?" Lassiter kulaklıktan sordu. "Bunun için hazır doğmuşum."

"Ölümsüz olabilecek onca insan varken," diye mırıldandı V, "neden sen de onlardan birisin?"

"Çünkü ben harikayım," diye şarkı söyledi düşmüş melek. "Ve ben senin takımının bir parçasıyım-"

"Hayır, değilsin-"

"-hayalini yaşamak!"

Butch'un başı daha da kötü çarpmaya başladı. "Kapa çeneni, Lass. Şu anda şarkı söyleyemem."

"Despicable Me'den," diye yorum yaptı melek. Sanki yardımcı oluyormuş gibi.

"Kapa çeneni," diye araya girdi V.

"Kapa çeneni." Butch sesini alçak tutmak için mücadele etti. "Spor salonunda dört dakikamız daha var. Ne zaman çıkabileceğinizi haber vereceğim-"

Lassiter, "Burada hava kaybediyorum, biliyorsun," diye yakındı. "Şişme botumun havası iniyor."

V küfretti. "Çünkü o da bizden daha fazla sizin etrafınızda olmak istemiyor."

"Böyle devam edersen düşmanlığımın karşılıklı olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Tam zamanında."

Doğru, Butch sıırılsıklam olmuş, paniğe kapılmış aptalları havuzdan çıkarmaktan zevk almazdı ama o ikisinin kavga ettiği evin arka tarafında olmadığına gerçekten çok memnundu. "Sıkı dur, Lass," dedi. "Seninle temasa geçeceğim."

-Ve V, Tanrı aşkına, şu lanet mikrofonu kapatır mısın?

_"

"Ow! Hey! Ne oluyor, V-"

Ve her şey mutlu bir sessizliğe büründü.

Baş ağrısı kafatasına açılan kapıyı kırmaya çalışırken, Butch gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturmak istedi ama

adayları bir an bile gözden kaçırmak niyetinde değildi. Programın ihtiyaç duyduğu son şey birinin ciddi şekilde yaralanması ya da daha kötüsü ölü olarak uyanmasıydı.

Ayrıca, 20/20 kulaklıkla bile kendi başına yeterince dikkati dağılmıştı.

Marissa'da bir sorun vardı.

İnsanlık günlerinde yürüyen bir zombi olarak yeterince zaman geçirdiğinden, kızın sallanmakta olduğu uyuşuk meşguliyeti fark etmişti.

Sorun şu ki, ona devam etmesi için hiçbir şey vermiyordu. Ona ne düşündüğünü ya da iyi olup olmadığını her sorduğunda, ona gülümsüyor ve Güvenli Yer'de işlerin yoğun olduğuna dair saçma bir bahane uyduruyordu.

Kuşkusuz bu doğrudu, ama bu her zaman böyleydi. Ve her zaman son gece ve gündüz olduğu gibi görünmüyordu.

Belki de sadece bir akşam dinlenmeye ihtiyaçları vardı ve bu sadece çalışmamak anlamında değildi. Malikane yaşamak için harika bir yerdi.

-Yemekler iyiydi, arkadaşlık daha da iyiydi. Sorun şu ki, fazla mahremiyetiniz yoktu. Yatak odanıza çekilmeniz dışında - ki onların durumunda yatak odanız ayakkabı kutusu büyüklüğünde, ince bir kapısı ve çukurda ince duvarları olan bir yerdi - hiçbir zaman gerçekten yalnız değildiniz. Personelden diğer Kardeşlere ve arkadaşlara kadar herkes tarafından uyarı yapılmaksızın izinsiz girişler oluyordu.

İçindeki büyük bir aileden gelen İrlandalı Katolik buna bayılırdı.

Endişeli Hellren kısmı o kadar da hevesli değildi. Biriyle çıkmalıyım, diye düşündü.

"Nereye gidiyoruz?" V onun kulağına sordu.

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemişti.

"Sen değil."

"Yaralı. Ciddi şekilde yaralandı," diye tiz bir cevap geldi.

"Marissa ve benim..."

"Eğer bu seks eğitimi ise, ikinizin bunu çözdüğünüze yemin edebilirim. Tabii tüm bu sesler siz ikinizin parmak güreşi değilse."

"Gerçekten mi?"

"Bu bokun origami olduğunu mu söylüyorsun? Tanrım, kağıt kesikleri... hayal bile edemezsin, doğru mu?"

"Kes şunu."

"Marissa asla demez."

Butch, "Son zamanlarda durum böyle değil,"

diye karşılık verdi. "Sorunlarınız mı var?"

"Bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bir fikrim var." "Her şeye açığım-"

"O da öyle dedi!" Lassiter araya girdi.

"V, onu elinden aldığı sanıyordum-" İki erkeğin güreşirken çıkardığı sesler üzerine kulaklığını çıkarıp yüzünü buruşturdu.

Lassiter'ın istediğı dayağı yediğı açıktı ve başka koşullar altında Butch hakemlik yapmak yerine ikiliyi bulurdu. Ama endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Özellikle de partinin bu sıvı gibi turunda ağırlayacağı iki yeni ziyaretçisi varken.

Ve V geri döndüğünde, belki Butch iyi bir tavsiye alabilirdi. Tabii en iyi arkadaşı çivili yaka/siyah mum/nipple-clamp dünyasının dışında düşünebilirse.

Kahretsin.

Cennet ayak bileklerindeki tutuşa karşı çırpındı, gövdesini sürüklendiğı zeminde ileri geri savurdu, elleriyle tırmaladı. Başının etrafındaki çuvalın içinde, sıcak nefesi onu boğuyordu - ya da belki de tüm oksijeni emmişti.

Bunun üzerine panik tüm vücudunu sardı, kaslarını kasıldı ve beynini onu sakinleştirmek ya da ona yardım etmek için hiçbir şey yapmayan bir düşünceler süper otoyoluna dönüştürdü. Bir yanı Peyton'a seslenmek istiyordu ama Peyton onu kurtaramayacaktı. Onu da yakalamışlardı. Diğer yarısı ise her türlü kötü sonucu tahmin ediyordu.

Sırada ne var! Sırada ne var! Sırada ne var? Sırada ne var?

"Sıradaki", diğerk her şeyde olduğu gibi aynı uyarı eksikliğiyle geldi: ileri doğru ivme durdu, ikinci bir kişi adım attı ve omuzlarını tuttu ve yerden havalandı.

Cennet torbanın içinde tekrar çığlık attı ve kendini tutmaktan kurtarmaya çalıştı. Bu mümkün değildi. Tutuşlar o kadar güçlüydü ki, derisini ve kemiklerini ısırarak meneneler de olabiliyordu-

Sallanıyorum.

Sağa sola savruluyor, sanki fırlatılmak üzereymiş gibi ivmesi artıyordu.

"Hayır!"

Tam sol kavisin tepesinde serbest kalırken, çanta kafasından koptu. İki inanılmaz nefes aldı ve sonra düşüyordu, düşüyordu, düşüyordu, garip seslerle işaretlenmiş bir karanlığın içinde-

Splaaaaaaash!

Su her yerdeydi; burnuna, ağzına giriyor, vücudunu kaplıyordu. İçgüdüleri devreye girdi, duyuları hemen "yukarı"nın batmakta olduğu yolun tam tersi olduğunu ayarladı. Kollarını ve bacaklarını açtığında ayak bileklerindeki bağın çözüldüğünü gördü.

Yüzeye öyle bir güçle çıktı ki gövdesi bir mantar gibi fırladı ve öyle şiddetli öksürdü ki neredeyse bilincini kaybedecekti. Yine de sarsıntılar arasında hava almayı başardı ... ve sonra büyük miktarda oksijen emiyordu, nefes alabilmenin basit lüksü onu gözlerini yaşartarak bir minnettarlıkla meşgul ediyordu. Bu uzun sürmedi. Etrafta, suda çırpınarak, öksüren, nefes alan, su üstünde kalmak için kürek çeken insanların seslerini duyabiliyordu.

Kaç kişi?

Bu ikinci bölüm müydü?

Peyton'ı çağırarak istedi ama dikkatleri üzerine çekmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Tüm bildiği-

"Cennet!"

Peyton'ın sesi yakınlarda ve sağı taraftaydı. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı. "Buradayım-iyi misin-"

"İyi misin?"

"Ben buradayım." Biraz daha yüksek sesle konuştu. "Ben buradayım
-"

Sonra bir de baktı ki, güçlü bir el kolunu tutmuş ve onu suyun içine doğru çekiyor.

"Burada durabilirim," dedi Peyton. "Seni tutmama izin ver." "İhtiyacım yok-"

"Gücünüzü korumalısınız. Bu daha başlangıç."

Sesi çok makul geliyordu, sanki suyun şoku onu ayıltmış gibiydi. Sonra elleri kızın belinde yumuşak bir şekilde durdu ve onu kendisinden uzağı bakacak şekilde çevirdi.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı.

Kolunu ona doladı ve arkasındaki güçlü bedenini hissetmek onu gerdi. Adam da iyileşiyormuş gibi nefes alıp verince, hiçbir şey görememesine ve bacakları adamın bacaklarına sürtünmeye devam etmesine rağmen biraz rahatlamaya başladı.

Daha önce bir erkeğı hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Gerçi içinde bulundukları durum göz önüne alındığında, şu an bu saçmalıkla bir saniye bile kaybedecek zaman değildi; Peyton'ın aklında hayatta kalmaktan başka bir şey yoktu.

Zayıf bir rahatlamayla, kendini bırakarak onun kucağına sarktı. İçgüdüleri tetikte kalmaya devam etti ama en azından vücudu kısa bir nefes aldı, kalp atışları yavaşladı, ciğerlerindeki o korkunç yanma söndü-

Sıçra! Sıçra!

İki aday -ya da kurban- daha çok çok uzakta suya çarptı ve ona içinde bulundukları havuzun, göletin ya da gölün ne kadar büyük olması gerektiğini hissettirdi. Ama... hayır, bu bir göl değildi. Su klorlanmıştı.

Bir havuz. Yeraltında bir havuzdaydılar - kilometrelerce sürüklenmediğine göre muhtemelen spor salonundan çok uzakta değillerdi.

"Sırada ne var?" dedi.

"Bilmiyorum. Ama sen ve ben birlikte kalacağız." "Evet."

Onun varlığının kendisini ne kadar sakinleştirdiğine şaşırmıştı.

-hâlâ görececek bir şey olmamasına ve bundan sonra neyle karşılaşacaklarına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen-

Sıçra! Sıçra! Sıçra!

"Burada kaç kişi var?" dedi.

"Az önce beş kişi geldi. Yani en az yedi kişiyiz."

"Altmışın dışında...? Daha fazlası olmalı." Buraya kadar gelebilen bu kadar az sayıdaki kişiden biri nasıl olabilirdi? "Elbette vardır-"

Dört tane daha geldi; biri çok yakınlarına düştü, diğer üçü de diğer taraftan uzaklara girdi.

"Senin için çok mu ağırım?" diye sordu. "Oh, lütfen."

Adam tutuşunu değiştirdiğinde, kadının vücudu suyun içinde hareket etti, arka tarafı adamın leğen kemiğinin ön tarafına baskı yaptı. Orada hiçbir şey hissetmiyordu... ama adam tahrik olmuş olsaydı bile neye endişeleneceğini bilemezdi.

Bir kişi daha havuza girdi.

Ve sonra ...

... uzun bir süre boyunca başka ekleme olmadı. Gerçekte, muhtemelen sadece birkaç dakikaydı, ama saatler... günler gibi geldi.

Korkusu uğuldamaya devam ediyordu, ama hemen beslenebileceği bir şey olmadığından, endişe mantıklı tarafını yamyamlaştırmaya başladı, aklından her türlü çılgınlık geçiyordu. Ya bu bir eğitim programı değilse? Ya bu bir tür ... sosyal deneyse? Bir ceset yakalama rutini... ya da bir girişim... Tanrım, bilmiyordu.

İçinden bir dehşet dalgası geçti. Hiçbir şey göremiyordu ve kafasının içindeki uğultu sesi bastırıyordu.

Havuzdan sesler geliyordu ve vücudu onu sarsan titremeyi kaldıramayacak kadar yorgundu.

"Sırada ne var?" diye inledi. "I-"

Peyton cevap veremedi etraflarında bir şeylerin değiştiğinin farkına vardı. Diğerleri de fark etti, sudaki bedenler sanki neyin farklı olduğunu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi hareketsizdi.

Su seviyesi düşüyordu.

Dalgalı yüzey omuzlarındaydı ama şimdi önce kollarının üst kısmına, sonra da dirseklerine ulaşmıştı.

Kalp atışları bir kez daha hızlandı, vızıltılı, tuhaf bir baş dönmesi başını döndürdü.

"Şimdi bize ne yapacaklar?" diye soluk soluğa kaldı. Daha aşağı... ve daha aşağı... ayakları dibe vurana kadar Peyton yapabiliirdi. Yine de onun kolunun çemberinde kaldı - en azından arkasındaki büyük bedenle sırtının korunduğunu biliyordu.

Sadece görmek istiyorum, diye düşündü siyah boşluğa doğru. Tanrım... lütfen, bir şey görmeme izin ver-

Köşede parlak, kör edici bir ışık belirdi.

O kadar bunaltıcıydı ki, parıltıya karşı bir kolunu kaldırdı ve parıltının gölgesinde, evet, bir havuzda olduklarını gördü, çok temiz ve soluk mavi ve yeşil güzel bir kiremit kenarlığı olan bir havuz. Arkasında Peyton vardı, bitkin görünüyordu. Ve sudaki diğer adaylar.

Damlayan saçlarını önünden iterek yüzünü buruşturdu ve odaklanmaya çalıştı-

Ne ...

"-bu ne lan?" Peyton onun yerine tamamladı.

Hâlâ boş olan havuzun uzak tarafında, sarı-siyah saçlı kocaman bir erkek alana girmişti ve ilk başta onun ışığı da beraberinde getirdiğini düşündü. Aslında ışık onun bedeniydi. Sanki yaşayan, nefes alan bir akkor ampul gibi parlıyordu.

Ama çılgınca olan Şey... aslında en büyük Şok bu değildi.

Yakışıklı yüzünü iten bir tüplü maske ve Őnorkel seti takıyordu... havuzun kenarına yaklaşırken kaygan zemini tokatlayan bir dizi palet... sıcak pembe bir sapan mayo... ve belinde sarı-mavi bir  ocuk Őamandırası.

Havuzdaki sırsıklam yarı ölülerin her biri ona Sünger Bob ile Sihirli Mike'ın buluŐtuęu bir paralel evrenden ikinci kez gelmiş gibi bakıyordu.

Tokatlayarak, çırpınarak dalıŐ tahtasına doğru ilerledi, ayağa kalktı, etle kaplı burun tıkacını burnuna yerleştirmek için büyük bir  zen gösterdi ve boğazını temizledi.

Birkaç "me-me-me-mes "ten sonra -sanki bir solo için ısınıyormuŐ gibi- derin bir nefes aldı ve-

"Cowwww-a-bunga!" diye bağırdı ve sonuna kadar koştu.

Uçtan yükseğe sıçrayarak  ocuk Őamandırasını yerinde tuttu ve mükemmel bir takla atma hareketi gerçekleŐtirerek azalan suyu tavana doğru spre y fırlatan bir g lle ile  viledi.

Cennet tsunaminin yüzüne çarpmaması için eğilirken Şöyle düşündü... Kardeşleri işaret ediyor.

Ne bekliyor olabilirdi ki? Hiç de öyle değildi.

Dokuzuncu Bölüm

Craeg'in koşu ayakkabıları havuzun dibini bulduğunda ... şey, bu bir erkekti, bu kesindi ... suya bir sedan fırlatılmış gibi bir darbeye çarptı. Tufan durulduktan sonra çevre eşit bir şekilde aydınlandı, o büyük, gülünç bir şekilde donatılmış vücuttan yayılan ışık olimpik boyuttaki küveti kendi lambasına dönüştüren bir parıltı yarattı.

Adam yarı profesyonel güreşçi, yarı Toys "R" Us gibiydi.

Ama Craeg bu kombinasyonu anlamak için zaman kaybetmeyecekti.

Yüzünü silerek önce olası kaçış yollarını belirledi; dört ya da beş kapı vardı, bunlardan biri de o uçan korseli şeyin girdiği kapıydı ama hepsinin kilitli olduğuna bahse girmeye hazırdı. Tavanda bir şey yoktu. Duvarlarda da. Havuzun dibinde.

İkinci kontrol, karışımında başka üçüncü taraflar olup olmadığını görmek içindi. Evet. Çevrede, başlarında kapüşon ve gözlerinde gece görüş gözlükleri olan siyah giyimli iki iri adam vardı. Ağır silahları vardı ama silahları kılıfındaydı ve sanki zayıflık ya da tehlike işareti arar gibi havuzdaki herkesi izliyor gibi görünüyorlardı.

Üçüncü değerlendirme ise bu aşamaya başka kimlerin geldiğiydi. On, hayır, on iki... bekleyin, o yüksekte birlikte düştüğü kadın da dahil olmak üzere on üç kişi onunla birlikte havuzdaydı.

Ve sarışın resepsiyonist, Paradise.

Yalnız olmamasına rağmen.

Hayır, erkeklerden birine yaslanmıştı ve eli belini saran koruyucu kolun üzerindeydi.

Pek de sürpriz sayılmazdı. Onun gibi dişiler etraflarında karşı cinsten biri olmadan asla edemezlerdi. Ateşin pervaneleri ve tüm o saçmalıklar.

Craeg gözlerini ikisinden ayırmaya zorladı ve bu bir dakika kadar işe yaradı. Sonrasında bildiği tek şey, erkeğin cüssesine, omuzlarındaki güce ve çene yapısına dikkat ederek adama bir savaş değerlendirmesi yaptığı oldu.

Sanki ikisi çatışmaya girecekmiş gibi. Tabii ki bu delilikti.

O kadın üzerinde hiçbir hakkı yoktu -ve daha da önemlisi, önemsemesi gereken tek şey, bunun sonunda onu bekleyen bitiş çizgisine ulaşmaktı-

Konvansiyonel ışıklar odanın her yerinde yanarak gölgeleri sıfıra indirdi ve başka hiçbir tehdidi saklamayan kuytu köşeleri gösterdi.

Ama henüz bittiğini düşünmüyordu. Kardeşler'in yerinde olsaydı kesinlikle şimdi durmazdı. Hâlâ ayakta olan çok fazla insan vardı.

En sağ köşedeki kapı sanki tekmelenmiş gibi patlayarak açıldı.

İşte o zaman bir sonraki dalga ortaya çıktı.

Teker teker, neredeyse bir düzine savaşçıdan oluşan bir grup içeri girdi - Kardeşlik, diye düşündü. Bunlar Kardeşlik olmalıydı: Vücutları devasaydı, onu bile cüceleştiriyorlardı ve diğer iki muhafız gibi yüzlerinde maskeler vardı ve botlarından başlarına kadar siyah deriyle kaplıydılar.

Diğer ikisinin aksine, onların ellerinde silah vardı.

Bir anda, çocuklarla birlikte büyük bir gösteri yapan kişi kalktı ve gözden kayboldu. Ve sonra son su da havuzun derin ucundaki giderlerden dışarı süzüldü.

Etrafında, adaylar sıırıslıkla kıyafetleri ve görece yorgunluklarıyla dolaşıyordu. Kıpırdamadan durdu - tıpkı kendisi gibi işlerin daha da zorlaşacağını hisseden Novo gibi.

Bu yüzden, yüzleşecekleri geçerli bir şey olana kadar enerjilerini korumak en iyisiydi.

Bu silahların kötü haber olduğunu düşündü.

Klasik bir grup düşüncesiyle, diğer adaylar bir araya toplandı; dövüşçüler havuzun uzun kenarından aşağı inip kaygan ve artık beton ve su birikintilerinden başka bir şeye yol açmayan basamaklara dönüş yaparken sığ uçtaki insanlar geri çekildi.

Ve sonra o silahlı tehditkâr erkekler havzaya inmeye başladılar, boktan tekmeleri gök gürültüsü gibi iniyor, kılıflarının kayması gıcirtı sesleri çıkarıyordu. Durduklarında, tam olarak kime odaklandıklarını bilmek imkansızdı çünkü hepsinin kafası gruba dönüktü ama gözleri kapalıydı.

Konumunu üçgene alan Craeg, şu an için sürüden ayrılmamanın en iyisi olduğuna karar verdi ve-

Kardeşler teker teker otomatik silahlarını kaldırarak doğrudan stajyerlere nişan aldılar. Sonra içlerinden en uzun olanı öne çıktı ve namlusunu en iyi hedefi arıyormuş gibi yavaş, tembel bir daire çizerek salladı.

Sürü paniğinden bahsediyoruz. Adaylar çılgına döndü, bir o yana bir bu yana koşturdular, diğerlerinin arkasına geçmek için mücadele ettiler, kaydılar, düştüler. Birkaçı daha ateş bile edilmeden dizlerinin üzerine çöktü, hüngür hüngür ağladı ve yalvardı.

Craeg bunların hiçbirini kabul etmiyordu. Eğer stajyerler bir kurşunla vurulacaksa, bu ölümcül bir yerde olmayacaktı. Şimdiye kadar çok fazla önlem alınmıştı. Ve bir kurşun yemeye hazırdı - eğer bir sonraki raunda geçmek için yapması gereken buysa?

Vur ona. Acıdan korkmuyordu.

Omuzlarını dikleştirerek yüzleşti ve durmasının muhtemelen başka bir nedeni olduğunun farkındaydı. Ama bunu hiçbir şekilde kabul etmeyi reddetti.

Hadi, diye dūřündü. Bu tarafa.

Buraya...

Ama ona doğru gitmediler.

Hayır... başka birine doğru gittiler. Ona

deėil, diye dūřündü. Kahretsin,

Paradise olamaz. "Hey," diye seslendi.

"Hey, pislik!"

Siyahlar içindeki erkekler havuz alanına adım atar atmaz Paradise Kardeşleri tanıdı. Etraflarında o kadar şok şalıştıktan sonra kokularını, auralarını şok iyi tanıyordu ve onları koruyucu sözde babaları gibi görmeye başlamıştı.

Bu gece durum böyle değildi.

Özellikle de artık kurumuş olan havuza inip silahlarını kaldırdıklarında... ve içlerinden biri hedef olarak onu seştiğinde.

Rhage. Silahını ona doğrultan Rhage'di ve sonra ileri doğru yürümeye başladı. Bunu biliyordu çünkü onun vücudu diğerlerinden şok daha büyüktü.

Hayır, hayır, diye dūřündü. Bunu yapamazsın. Babam-

Ama hiç tereddüt etmedi. Ona ve Peyton'a doğru yaklaştı, parmağı tetikte, silahı doğrulttu.

"Hey! Pislik!"

Göz ucuyla acemilerden birinin öne çıkıp kollarını salladığını gördü.

Bu onun erkeğiydi, yani erkeğiydi. Craeg- "Vur beni! Hey! Oroşpu şocuğu! Onun yerine beni vur."

Ve Kardeş de öyle yaptı.

Rhage başını ondan çevirmeden kolunu yana salladı ve tetiği çekti, namludan bir mermi fırladı.

Paradise çığlık attı ve Peyton'ın tutuşuna karşı sarsıldı, kaos vahşileşti, tiz sesler etrafta yankılandı.

Binlerce kızarmış kuşun panikle takırdaması. "Hayır! Aman Tanrım, hayır!"

"Kapa çeneni," diye tısladı Peyton onu yerinde tutarken. "Sadece kapa çeneni."

NFW. Craeg yere düşerken o da kurtuldu ve Kardeş'e saldırmak için hamle yaptı. Bir arabanın ön camına çarpan bir böcek gibiydi ama bunların hiçbiri önemli değildi. Kimsenin zarar görmesine izin veremezdi, özellikle de o erkeğin. Tokatlıyor, vuruyor, ellerini namluya sıkıştırıyor ve silahı kontrol etmeye çalışarak can havliyle tutunuyordu. Başarısız oldu. Ne olduğunu anlayamadan yüzüstü nemli betonun üzerine düşmüş, ensesinden ve sırtının küçük bir kısmından sıkıştırılmıştı. Başını çevirerek Craeg'in hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için çılgınca havuzun dibine baktı.

Erkek onun seviyesine inmiş, kalçasına benzeyen bir şeyi tutarken kıvranıyordu. Gruptaki diğer tek dişi onun yanına çömeldi, ellerini çekmeye zorladı ve yarayı inceledi. Sonra hızlı bir hareketle tişörtünü belinden çekip çıkardı ve kaslı gövdesini ve siyah spor sütyenini ortaya çıkardı. Bir yırtıkla etek ucunu çepeçevre sıyrarak bir kumaş şeridini serbest bıraktı.

Sanki eğitim almış gibi adamın üst baldırına bir turnike bağladı.

Peyton arkasından, "Bırak onu," diye seslendi. "Bırak gitsin lan!"

"Ya da ne," diye seslendi tepedeki hoparlörlerden gelen bozuk bir ses

-Sanki birisi synthesizer eklentili bir mikrofona konuşmuş gibi.

İşte o zaman Peyton aklını kaybetti. Kafasını çevirip baktığında, onun tam bir saldırganlık içinde olduğunu, yumruklarını Rhage'a doğru savurduğunu, ayaklarını tekmelediğini, dişlerini hırıltıyla açarak Kardeş'i ondan uzaklaştırmaya çalıştığını gördü. Sonra birden yalnız kalmadı; kulplu beygirde atletik yeteneklerini sergileyen erkek de ona katıldı.

Pop! Pop! Pop!

Her ikisi de başka bir Kardeş tarafından kurşunla öldürüldü. Aynı şekilde olaya dahil olmaya çalışan diğer iki erkek de öyle. Bu arada, insanlar duvarlara tırmanıyor, paslanmaz çelik merdivenleri kullanarak havuzdan çıkmaya çalışıyorlardı - ancak elektrik çarpıyor ve geri düşüyorlardı.

Bir kapı açıldı.

Tepeden gelen ses anons etti: "Ayrılmak isteyen herkes ayrılabilir. Size hiçbir zarar gelmeyecek. Her şey hemen şimdi bitebilir. Tek yapmanız gereken şu kapıya doğru koşmak."

O anda serbest bırakıldı, Rhage atlayarak geri çekildi.

Peyton'a doğru koşarak onu bir kez daha çevirdi. "Ne kadar kötü? Nerede?"

"Kolum, lanet olası kolum."

Paradise tişörtünü yukarı çekti ve diğer dışının örneğini izleyerek dışlarından biriyle bir bölümü yırttı, bir şeridi kopardı ve trisepsindeki kanayan yaranın hemen üzerine bağlamaya çalıştı.

Kardeşlere ters ters baktı. "Aklınızı mı kaçırdınız siz! Burası okul, savaş değil! Bu ne lan!"

"Artık gidebilirsiniz," diye devam etti tepeden gelen ses. "Havuzun sığ ucundaki merdivenlere doğru ilerleyin ve kendinizi buradan dışarı bırakın."

Ani bir öfkeyle gözleri bembeyaz oldu ve ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp Kardeşler'in hizasına geldi. "Vurun beni! Haydi! Yapın şunu, sizi lanet olası korkaklar!"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne yaptığını da. Daha önce hiç bu kadar çok silah görmemişti, hele hele kendini bile bile bu silahların yakın menziline sokmamıştı ama bir anda çözülmüş ve çözülmeye birlikte gelen şaşırtıcı bir güç dalgası keşfetmişti.

Kardeşlerin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sanki kızın benzini bitene kadar beklemekten memnunmuş gibi kıpırtısız ve tepkisiz bir şekilde orada öylece durdular.

Bu yüzden ayrılan stajyerlere döndü. "Nereye gidiyorsunuz! Savaşmanız gerek! Bu yanlış-"

Aynı anda kapı kapandı ve bir çubuğun yerine kenetlenirken çıkardığı o eşsiz ses mekanda yankılandı.

"Şimdi İlk Gece'yi tamamlamanız gerekecek," dedi tepedeki ses. "Son oturum üç ... iki ... sonra başlayacak.

"...bir."

Ve o oldu ne zaman ve
AYDINLATMA gitti akkor ışıktan siyah ışığın
morumsu mavisine kadar.

Ayrıca Kardeşlik hepsine ateş açtığında.

Onuncu Bölüm

Plastik mermiler çok acıtıyor.

Sayırsız mermiden ilki Craeg'in göğüs kaslarına isabet ettiğinde, yuvarlanarak uzaklaştı ve daha savunmasız olan ön tarafı yerine sırtını gösterdi. Belden aşağısı, tek gerçek mermi yarası derisinde bir ateş topu gibiydi -tam da tahmin ettiği gibi, uzman atış etini sıyırmaktan başka bir şey yapmamıştı, bu yüzden turnike gereksizdi. Çıkarmaya vakit bulamadan Novo'nun elini tuttu ve onu havuzun dibine göbek üstü yatırdı. Başlarını aşağıda tutarak, yaylın ateşinden sürünerek uzaklaştılar ve onları on metrelik uca götüren tümseğin üzerinden yukarı doğru ilerlediler.

Arkasına baktığında, havuzun sığ kısmındaki basamakları engellemek için kendilerini yeniden hizalamış olan Kardeşler'in, sığırları bir mezbahanın oluşuna sürüyormuş gibi ilerlemeye başladıklarını gördü. Lanet olsun, havuzun duvarlarına monte edilmiş metal merdivenler elektrikle çalışıyordu ve bu savaşçıların elinde sonsuz sayıda sahte mermi varmış gibi görünüyordu. Her ne kadar darbeler kıyafetlerine abartılı arı sokmaları gibi gelse de, yeterince darbe alırsa acı eşiği onu etkisiz hale getirecek kadar tetiklenecekti.

Tekrar dönerek Kardeşler'in onlara ne kadar hızlı geldiğini ölçtü.

O kadar hızlıydı ki bunu anlamak için belki altmış saniyesi vardı.

"Demateryalize ol," dedi kendi kendine olduğu kadar dinleyecek olan herkese de. "Sadece bir şans."

İleriye doğru hareketini dondurarak gözlerini kapattı ve nefes almaya başladı. Gördüğü ilk görüntü, silahıyla o inanılmaz irilikteki Kardeş'e saldıran ince sarışın kadındı.

Vurulduktan sonra onu savunmak için. "Kes şunu," diye tısladı.

Kontrol. Zihnini ve duygularını kontrol altına alması, kendini odaklaması ve yukarı ve dışarı doğru maddesizleşmesi gerekiyordu. Odaklan... odaklan...

Vücudunda ağrı vardı: uyluğunda, omuzlarındaki diğer darbelerde, omurgasında, kalçasında. Başı küt küt atıyordu. Kaburgaları gerilmişti. Dirseği, iskelede elektriğe çarpıldığı zamandan beri hâlâ zonkluyordu.

Etrafta panikleyen, ağlayan, küfreden insanlar. Takılmalar. Düşüyor.

Ve hala o kurşunlar ona doğru ilerliyordu. Hepsine.

Korku ve paniği görmezden gelmeye çalıştıkça, rahatsızlık ve dikkat dağınıklığı korusu daha da yüksek sesle duyulmaya başladı.

Bir hedef imgeye, beynini eğiteceği bir yere ihtiyacı vardı.

Birdenbire, resepsiyon görevlisinin onu ilk gördüğü zamanki halini hayal etti. Görkemli bir oturma odasında, küçük, temiz bir masanın arkasında oturuyordu. Her şey gözünü korkutmuştu - ipek duvar kağıdı, süslü halı, temiz koku... kadın.

Ama ona bir fırça gibi davranmamıştı. Ona, kalbini göğsünde durduran gözlerle bakmış ve sonra adını söylemişti.

Cennet.

Sesi o kadar güzeldi ki, onu doğru düzgün duymamıştı bile. Sonra da uzattığı eli sıkmayarak her şeyi berbat etmişti. Sorun şuydu ki, beyni donup kalmıştı çünkü kız o kadar ...

Bedeni, o farkında olmadan maddesizleşti. Bir an, acı çekiyordu ve cismani bedeninde sıkışıp kalmıştı.

... bir sonraki adımda havuzdan dışarı uçuyordu. Aklında hiçbir hedef olmadan, geçişinden sonra numarayı denediği ilk birkaç seferde olduğu gibi havada yuvarlandı - ve sonra kendini tuttu ve formunu uzak köşeye, duvara doğru yansıttı.

Yeniden şekillendiğinde Novo çoktan oradaydı, hazır ve nazırdı ama sanki acıyı dindirmek ya da lanet olası şeyin yerinden çıkıp çıkmadığını anlamak için omuzlarından birine masaj yapıyordu.

Teker teker, sırlısıklam ve nemli dört kursiyer daha havuzdan çıktı: Kulplu beygirdeki atletik erkek. Katile benzeyen, yüzünün ve boynunun sadece bir tarafında piercing ve dövme olan kişi. Kolunu Paradise'a dolamış olan adam. Uzun boylu ve güçlü olan başka bir erkek.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Resepsiyon görevlisi en son yeniden şekillendi ve Craeg ya arkasını dönmek ya da kabul edilemez bir duygu sergilemek zorunda kaldı. Dikkatini dağıtmak için havuzda geride kalan beş kişiye neler olduğunu görmeye çalıştı-

Hemen yanlarında bir kapı açıldı ve sert, soğuk bir esinti onlara doğru gelirken, açık havanın kokusunu aldı.

Diğer tarafta her ne varsa karanlıktı. "İlk kim gidiyor?" diye sordu Cennet.

"Yapacağım," diye cevap verdi piercingli, Goth görünümlü erkek. "Kaybedecek bir şey yok."

Etraflarındaki ani sessizlik kötü bir alamet gibi görünmeye başladığında Craeg kaşlarını çatı: Ateş kesilmişti. Bu da testin o kısmının bittiği anlamına gelebilirdi... ya da Kardeşler tekrar nişan alıyordu.

Hayır, gitmişlerdi - havuzda sadece ikiye bölünmüş birkaç stajyer kalmıştı, sırlısıklam olmuş, hıçkırarak ağlayan figürler nemli betonun üzerinde başları ellerinde ya da vücutları cenin pozisyonunda oturuyordu.

Kahretsın. Kardeşler şimdi
neredeydi? "Ben de seninle
geliyorum," dedi Got'a.

İkisi grubun en büyüğü, deyim yerindeyse mızrağın ucuydu ve bu işe tek başına hayatta kalmayı düşünerek girmiş olsa da, bu katı tutumunu yeniden gözden geçirmeye başlamıştı. En azından kısa vadede.

Eğer bir saldırı olursa, iki kişi bir kişiden daha iyiydi.

Novo konuştu. "Ben arkayı alacağım."

Atlet onun yanına düştü. "Bunu da halletmeye yardım edebilirim." "Siz üçünüz," diye emretti Craeg sarışın kadına ve onun ...

Dostum? ERKEK ARKADAŞ MI? Ve yakışıklı bir çocuk gibi görünen bir adam. "Ortada."

En azından bu şekilde, onun için endişelenmeyecekti. Endişelenmiyordu zaten.

Craeg, "Dışarı çıkın," dedi.

O ve sert erkek eşikten birlikte geçtiler, omuzları neredeyse bir tünele dönüşen yeri dolduruyordu ve oraya girdiklerinde, uzakta titreyen bir ışık yavaşça ilerledikleri bir rehber oldu.

"Adın ne senin?" diye fısıldadı Got.

"Craeg."

"Ben Axe. Tanıştığımıza memnun oldum."

Paradise tünelde grup halinde ilerlerken her şeyin olmasını bekliyordu. Sıkışık, endişeli, yavaş hareket eden ve yorgun bir halde başka bir ayakkabının düşmesini, bir şeyin üzerlerine atlamasını, üstlerine düşmesini ve onları yere sermesini bekledi.

Dışarıda bir şenlik ateşinin yanında belirdiklerinde, çalkalanan sinirleri saldırı eksikliğini nasıl karşılayacağını bilemedi.

Ve sonra beyni, üzerinde su şişeleri, enerji barları ve meyve parçaları olan bir masa kurulduğu gerçeğiyle gerçekten başa çıkamadı.

Bu son muydu? Etrafındaki çam ağaçlarına, çalılıklara ve yukarıdaki yıldızlara bakarken düşündü.

"Çok susadım," dedi Peyton, Poland Springs'e doğru koşarken.

Elinde olmadan takip ettiği erkek onu durdurdu. Craeg yanına giderek, "Bu bir tuzak olabilir," dedi.

"Sen paranoyaksın."

"Yemeği daha önce denedin mi? Kusmayı sever misin?" Peyton ağzını açtı. Sonra kapattı. Lanetledi.

Craeg düzeni ölçtü. Islak botunun ucuyla toprağa vurdu. Çömelmiş bir pozisyonda yandan ilerledi. Yaklaştığında eğildi ve gözlerini düzenli bir şekilde dizilmiş şişelerle aynı seviyeye getirdi. Masanın üzerindeki süpürgeliği kaldırdı ve altına baktı.

Sonra Polonya Pınarlarından birini yavaşça kaldırdı.

Paradise'ın kalbi küt küt atıyordu. O da susuz kalmıştı- Havuzun yarısını yutmuş gibi hissettikten sonra bile. Ama zehirlenmekten korkuyordu.

Tanrım, daha önce hiç bu durumda olmamıştı - susuzluktan tükenmiş, içkiyle karşı karşıya kalmış ve yine de istediğini elde etmekten donup kalmıştı.

Craeg, "Bu mühürlü değil," diye açıkladı.

Bir tane daha aldı. Ve bir tane daha. Üçüncüsünde, kapağı açarken bir çatırtı duydu! Açık ağzını koklayarak bir yudum denedi.

"Bu iyi." Bakmadan geri uzattı ve Peyton şeyi alır almaz Craeg devam etti, daha fazla üst kısmı inceledi, mühürsüz olanları ayıkladı. Herkes su içene kadar onları grup arasında paylaştıran Peyton oldu.

Craeg kendisi için bir şişe ayırdı ama fazla içmedi ve şişeyi kemerine soktu. Sonra hiç yorum yapmadan enerji barlarına geçti, ambalajları yırtılmış olanları attı, sağlam olanları paylaştı.

Paradise aç olmamasına rağmen yemek yedi çünkü bir daha ne zaman duracaklarını ya da bir sonraki etap için ne kadar çaba sarf etmesi gerekeceğini bilmiyordu ve yemekten yakıt olarak bahsediyordu, hepsi bu. Enerji barı kötü bir karışımdı

karton, sahte tatlı ve yapış yapıştı ama umurunda değildi. Kaloriye ihtiyacı olacaktı.

Sadece sıcak kalmak için, diye düşündü içinden bir ürperti geçerken. Kasım gecesi ve ıslak giysiler. Eğer ayakta duruyorsanız, vücut ısınız için iyi değildi.

Ya da uzun süre dışarıda kalmış.

"Şimdi ne yapacağız?" diye herkese ve hiç kimseye aynı anda sordu.

Arkalarından tesisin kapısı çarparak kapandı ve kilitlendi.

Seri katil Axe, "Sorun değil, zaten o havuz aksiyonunun yeniden başlamasını beklemiyordum," dedi.

"Şurada bir çit var," dedi diğer kadın, sol tarafı işaret ederek.

"Ve burada," diye ekledi atlet.

"Eminim elektrikli dir," diye mırıldandı Peyton. "Metal olan diğer her şey de öyle."

Birisi eline bir sopa alıp zincir halkasına fırlattığında ve o şey bir kıvılcım yağmurunda kızardığında soru çözüldü.

Biraz daha araştırınca, kendilerine tek bir çıkış sunan bir tür kanalda olduklarını keşfettiler: dümdüz ileride, karanlık ormana doğru.

"Birlikte gidiyoruz," dedi şenlik ateşinin titreyen turuncu ışığına bakarak. "Yine."

"Ekip çalışmasından nefret ediyorum," diye mırıldandı Axe.

"Ve bunu seninle yapacağım için çok heyecanlıyım," diye karşılık verdi Peyton.

Grup hiç konuşmadan tünelden itibaren sıraya girdi. Ve sonra yola koyuldular, bir birim olarak ilerliyorlardı, çit her iki tarafta da daralırken zincir bağlantıya çok yaklaşmamaya dikkat ediyorlardı.

Islak ayakkabılarının altında dallar kırıldı. Biri hapşırdı. Bir taraftan esen bir rüzgar Paradise'ın kolunu buza çevirdi.

Ama bütün bunlar pek fark edilmiyordu. Yürürken vücudu canlı bir tel gibiydi, damarlarında enerji dolaşıyor, içgüdüleri karıncalanıyor ve bir yerlerden, herhangi bir yerden gelecek girdiye hazır bekliyordu: Yanlış olan her şey için keskin bir gözcülük yapıyordu; yerde çok yüksek sesli bir çıtırtı, yanında Peyton'ın vücudunun garip bir şekilde kayması, sol taraftaki bir ağaç dalından gelen gıcırtı... ve hemen tehdit edici olmayan kategorisine sokamadığı her şey, seğiren kaslarının ve zıplayan beyninin donup kalmasına ve değerlendirme yapmasına neden oluyordu. Ya da kaçmak için koşmaya başladı.

Ve yine de devam ettiler. Ve devam ettiler. Ve ... devam ettiler.

Yıldızların konumuna bakarak zamanın geçtiğini düşündü.

Ve yine de yollarına devam ettiler; ayak takımından oluşan grupları yerde sürünerek, topallayarak, yalpalayarak, herkes kendi yöntemiyle yaralanmış ama yine de ayakta kalmayı başarmıştı.

Birkaç mil sonra -ya da daha çok yüz gibi miydi?

Ama o kanmadı.

Kardeşler geri dönecekti. Tüm bunlar için bir planları vardı.

Tek yapması gereken sıkı durmak, gruptan ayrılmamak ve- İleride Craeg ve Axe durdu.

"Ne oldu?" dedi Peyton'ın kolunu tutarken. Neden ateş kokusu alıyordu?

Craeg sessizce, "Başladığımız yere geri döndük," diye cevap verdi. "Başladığımız yer burası."

Eliyle yeri işaret ettiğinde, gevşek toprakta ayak izlerini, onların ayak izlerini gördü. Su ve yiyeceklerin bulunduğu masanın yerinde yeller esiyordu... ve şenlik ateşi de söndürülmüştü

-Bu da kokuyu açıklıyordu... ve çit farklı bir konuma taşınmıştı.

Bir döngü ya da yol oluşturmak için kapatılmıştı.

"Bizi daireler çizmeye mi zorluyorlar?" Peyton talep etti.

"Ne oluyor lan?"

"Neden?" Paradise fiili liderleri Craeg'e bakarak sordu. "Bunu neden yap-sın-lar ki?"

Gözleri karanlığa alış-tığı için, kaş-larını çatıp etrafına bakınan adamın güçlü yüz hat-larını seçebiliyordu. Adam başını salladığında midesi bir çukura dönüştü.

"Ne?" dedi.

Diğer tek kadın konuştu. "Bizi yıpratacaklar. Bu yüzden-"

Sol taraftan patlayan silah sesleri geldi, grup birbirine çarparken yanıp sönen namlularla birlikte başka bir kaos turu daha aydınlandı, bedenler çarpıştı ve Paradise'ın omzunda ve bacağının alt kısmında acı kıvılcımlarının parlamasına neden oldu.

"Yürü!" Craeg bağırdı. "Sadece yürü ve duracak!"

Ve haklıydı da. Gittikleri yöne doğru ilerlemeye başladıkları anda her şey yine durgunlaştı ve sessizleşti.

Eğer dururlarsa daha fazla plastik mermiyle vurulacaklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Paradise sakinleştirici bir nefes aldı. Bu o kadar da kötü değil, dedi kendi kendine. Hızları yavaş ve eşitti ve yürümeyi seviyordu.

Vurulmaktan daha iyi olduğu kesin.

Her şey yoluna girecekti.

Havuzdan daha iyi. Elleri ve kafası bağılyken yerde sürüklenmekten iyidir. Spor salonundaki patlamalardan daha iyi.

Tek yapması gereken bir ayağını diğerinin önüne koymaktı.

Zaman geçirmek için Craeg'in önden görebildiği kısma odaklandı, geniş omuzlarından kalçalarının her adımda nasıl oynadığına kadar iri vücudunun hareketlerini izledi. Rüzgâr zaman zaman yön değiştirdiğinde, onun kokusunu aldı ve şimdiye kadar kokladığı tüm kolonyalardan daha iyi olduğunu düşündü.

Halkı kimdi? Merak etti. Nereliydi? Bir eşi var mıydı?

Son söylediğinin göğsünde bir sızı hissettirmesi ne garipti. Yine de, bu gece yaşadığı onca şeyden sonra, aklının ve duygularının karmakarışık olmasına şaşmamalıydı...

Tanıdık ağaçları ve belirli dalları seçmeye başlayana, ayak sesleri toprakta bir iz oluşturan, sıkıcı monotonluk onu rahatsız etmeye başlayana kadar etraflarında dönüp durdular: Kimse onlara saldırmamış, ateş etmemiş, korkutmak için çitlerin üzerinden atlamamıştı.

Bu, bunun olamayacağı anlamına gelmiyordu... ama bunların hiçbirisi gerçekleşmedikçe, beyni kendini daha fazla yamyamlaştırmaya başladı, Craeg hakkındaki rastgele düşüncelerden, temelsiz paniğe, babasının görüntülerine ve ... bir sonraki adımın ne olacağına dair endişeye geçti.

Gökyüzüne bakarak yıldızların konumlarının ne anlama geldiğini bilmeyi diledi. Spor salonuna gelmelerinden, hatta buraya gelmelerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Giriş yaptığından ve fotoğraf çektiğinden beri sanki bir ömür geçmişti. Peyton'la otobüste tartışıklarından beri daha da uzun zaman geçmişti. Ama bu kesinlikle doğru değildi.

Üç saat mi? Hayır, çok kısa. Beş ya da altı, diye tahmin etti. İyi haber ise bu işin şafakta bitecek olmasıydı. Güneş, Kardeşler için bile pazarlığa açık olmayan bir şeydi ve belli ki kimse öldürülmeyecekti. Evet, o silah olayı korkunçtu ama kendilerine gerçek mermi sıkılan insanlar ayakta ve yaraları açıkça yüzeyseldi
-Aynı şey, kurcalanmış bir şey yiyen ya da içen herkes için de geçerliydi.

Çok fazla kişi ayıklandı. Altmış kişiyle başlamışlardı. Yediye düştüler.

Ve hâlâ dayanıyor olduğunu görünce şaşırdı. Aslında, ormanda bir gezintinin her şeyin sonu olduğunu bilseydi? Her şey çok daha kolay olurdu.

Ne kadar kötü olabileceği düşünüldüğünde, bu çocuk oyuncağıydı.

On Birinci Bölüm

Teker teker hepsi yere düştü.

İlk düşen, Glymera'nın festival partilerinden tanıdığı erkek, çok uzaktan kuzeni Anslam oldu: Bir süre sonra yavaşlamaya başladı, yürüyüşü giderek belirginleşen bir topallamayla düştü, tüm vücudu bundan etkilendi. Ve sonra durdu.

Gruptan bazı cesaretlendirmeler geldi ama o sadece başını salladı ve sol Nike'ının bağcıklarını gevşetmek için oturdu.

"Ben bittim. Bırakın beni vursunlar. Benden bu kadar."

Karanlıkta bile adamın beyaz çorabındaki kanı görebiliyordu.

"Hadi Paradise," dedi Peyton onu dörterek. "Devam etmeliyiz."

Sık ormana bakarak Kardeşler'in nerede olduğunu merak etti. Ona ne olacaktı?

Grup tekrar yola çıktığında, ayrılmak istemediği için ve ayrıca - itiraf etmekten utansa da - adamdan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadığı için onu takip etti. Kadınlar arasında kötü bir ünü vardı.

Bir sonrakinin yol kenarına düşmesi uzun sürmedi. Ve sonra, birbiri ardına, hepsi buruştu. Önemli olan ayaklardı. Ya da bir uyluk. Ya da omuz. Teker teker... herkes yere, sayısız ayak sesleriyle oluşturdıkları iyi aşınmış toprak yola düştü. Ve Paradise'ın içinde herkese yardım etme isteği vardı, özellikle de Peyton

... ve sonra sanki artık önünde ne olduğundan emin değilmiş gibi sallanıyordu.

Onun için kusmanın artçı etkileriydi. İçtiği su yerinde durmayı reddetmiş ve susuzluk onu sayıklamaya itmişti.

Onunla birlikte denemeden edemedi ve sonunda yere yığıldığında onu dizlerinden kaldırmaya çalışarak kolundan çekti.

"...şimdi eve," diye mırıldandı. "Şimdi eve gideceğim. Yatağa, yemeğe... ihtiyacım var... Evimin hemen yanımdayım, bak."

Sanki içinde yaşadığı malikâneyi gerçekten görüyormuşçasına gözlerini dikerek ilerideki ormanı işaret edişini izlemek dehşet vericiydi.

İşte o zaman onu zorlamaması gerektiğini anladı.

"Hadi," dedi diğer kadın ona. "Hâlâ ayaktaysan, devam etmelisin."

Paradise deniz mavisi gözlere baktı. "Bundan nefret ediyorum."

"Ona hiçbir şey olmayacak. Silah sesi yok, unutmayın, pes eden diğerleri için."

"Git," dedi Peyton ani bir odaklanmayla. "Ben iyi olacağım."

Sonunda, neden bir ayağını daha kendi önüne koyduğunu gerçekten söyleyemedi. Belki de iç gözlem eksikliği kendi yorgunluğunun bir belirtisiydi. Belki de kendince sayıklıyordu ve beyni onları bir tür "yuva" olarak gördüğü için gruptan geriye kalanları takip etti.

Belki de vücudu otomatik pilottaydı. Ve sonra iki tane vardı.

Diğer dişi, parlak mavi gözlü olan, kısa süre sonra Paradise'ın artık bir model olarak tanıdığı şeyi takip etti. Önce yavaşladı ve tökezlemeye başladı; sonra tamamen durdu. Yere düşmeyince, Paradise bir şans olduğunu düşünerek iki kat geri çekildi.

"Hayır," dedi kadın konuşmayı keserek. "Ben burada kalıyorum. Sen devam et."

Paradise hâlâ ilerlemekte olan tek erkeğe baktı: Craeg hâlâ önde gidiyordu. Bunca zamandır öyleydi.

Kimse için durmamıştı.

Hiç cesaret vermemişti.

Sapma ya da dikkat dağınıklığı olmadan hızını korudu.

"Benimle zaman ya da enerji kaybetme," dedi kadın.

"Kararımı verdim. Artık bacaklarımı hissedemiyorum ve sanırım omzum kırıldı. Eğer hareket etmeye devam edebiliyorsan, bunu yapmalısın. Beni taşıyamayacak kadar yorgunsun, ama taşıyabilsen bile başka kimsenin yükü olmayacağım."

Paradise'ın gözleri yaşlarla doldu. "Şey... kahretsin."

Kadın biraz gülümsedi. "Bunu kazanacaksın." "Ne?"

"Sadece git. Bu iş sende kızım."

Okaaaaaay, ve belli ki başka biri daha delirmişti.

Kadın onu itti ve başını salladı. "Çocuklara sadece eşit olmadığımızı, onlardan daha iyi olduğumuzu kanıtla. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Paradise başını salladı. Eğer biri cinsiyetler savaşını kazanacaksa, en iyi bahis karşısındaki dişiydi.

"Git. Bunu yapabilirsin."

Paradise arkasını dönüp yürümeye devam ederken kendi kendine küfrediyordu. Çılgınlık. Sadece delilik.

Ayakları artık dolmuş olan toprağın üzerinde kayarken gökyüzünü tekrar kontrol etti. Yıldızlar her zamanki gibi parlıyordu, bu da ona şafağın sökmesine daha çok olduğunu gösteriyordu.

Ne zamandır yürüyorlardı? Merak etti. Ve daha ne kadar...?

Craeg artık iyice uzaklaşmıştı. Zaman zaman esen rüzgârda onun kokusunu alıyordu ama bu sadece belli belirsiz bir ipucuydu. Kazananlardan mı bahsediyorsun? Bu işte "birinci" olacak olan oydu: O daha güçlü ve daha dayanıklıydı - ve kişisel olarak sahip olduğu tüm temel ilkelere aykırı olsa bile, onun tek fikirli olduğuna inanmak zorundaydı,

Kendisine olan sarsılmaz bağılılığı onu bu durumdan, başkalarına olan şefkatli ilgisinden daha iyi kurtaracaktı.

Fiziksel, zihinsel veya duygusal olarak taşınan ağırlık sizi yavaşlatır.

Ve artık fark etmediği soğuk rüzgârda ilerlemeye devam ederken, küçük gruplarının her bir üyesinin -ve ister spor salonunda ister havuzda olsun, daha önce acı çekmiş olan diğerlerinin- kaybını hissetti...

Hayır, önündeki erkek ayakta kalan son aday olacaktı.

Patikadaki bir dönemeci döndüğünde, yoluna bir engel çıktığını fark etti. Biraz uzaktaydı ama kesinlikle patikanın ortasındaki zeminde bir engel vardı.

Sadece bir engel
değil. Craeg'di.

Beyni daha hızlı bir vitesle geçerek ona doğru koşmasını emretti, ancak vücudu adrenalin akışına cevap veremedi. Beyni her türlü alarm düğmesine basarken bile hızı değişmedi, ayaklarının sürünmesi ve gövdesinin üst kısmının kamburlaşması panik yüzünden değişmedi.

Ona doğru yaklaştığında, yüzüstü yola yığılmış olduğunu fark etti, kolları sanki çarpışmaya karşı kendini destekleyecek güçten ya da bilinçten yoksunmuş gibi yanlarına düşmüştü. Bacakları gevşekti, Nike ayakkabıları içe dönüktü.

"Craeg?"

Çömelmeye çalıştığında, dizleri bükülmeyi reddettiği için kendisi düştü - ve sonra, onu yuvarlamaya çalışırken, elleri kıyafetlerinin, omzunun, kolunun tutuşundan kurtulmaya devam etti.

Belki de Peyton'ın iki katı ağırlığında olduğu içindir.

Onu ancak yarı yan yatırabildi ve Tanrım, o kadar solgundu ki yüzü bir hayaletinki gibi parlıyordu. Yine de en azından nefes alıyordu ve bir süre sonra gözleri bir dizi dağınık kırpışmayla açıldı.

Tuhaftı ama aklına gelen ilk şey ona damarını sunmak oldu; Peyton yere düştüğünde bile şimdiye kadar aklına gelmemiştir.

Dürtü o kadar güçlüydü ki, bileğini ağzına götürdü-
Onu durdurdu ve kolunu tokatlayarak indirdi. "Hayır..."
diye homurdandı. "Kanaman var." Başını sallayarak büyük
kırmızı lekeye baktı.

Pantolonunda. "Güce ihtiyacın var."

Gözleri onunkilere kilitlendiğinde, garip bir tür tünel
görüşü tüm dünyayı sadece ikisine indirgedi: Etraflarındaki
orman, altında çalıştıkları yapı, her ikisinin de katlandığı
zahmet... hepsi vücudundaki ve kafasındaki ağrı ve sızılarla
birlikte yok oldu.

Bakışları onu temizledi. Onu tazeledi. Ona enerji verdi.
"Beni burada bırak," diye mırıldandı, başı geriye doğru
sallanıyordu.

yerde ileri. "Devam et. Sen sonuncusun..."

"Kalkabilirsin. Devam edebilirsin-"

"Zaman kaybetmeyi
bırak. Git..." "Ayağa
kalkmalısın."

Sanki konuşmayı bitirmiş gibi gözlerini kapadı ve başını
ondan yana çevirdi. Ama sonra şöyle dedi: "Bu senin
hayatta kalmanla ilgili. Hayatta kalmak demek, ne pahasına
olursa olsun, ne fedakârlık olursa olsun devam etmek
demektir. O yüzden boşa nefes tüketmeyi bırak, ayağa kalk
ve harekete geç."

"Seni burada bırakmak istemiyorum." Ayrıca Peyton'dan
neden uzaklaştığını çok yakından incelemek istemiyordu
ama bu yabancıyı geride bırakmaya da dayanamıyordu.
"Seni bırakmayacağım."

Gözleri döndü ve kızgındı. "Şuna ne dersin? Sizin
gibilerden yardım istemiyorum - aptal bir kadın tarafından
kurtarılmak istemiyorum... aptal, zayıf, beceriksiz ve bu
programa girmesine asla izin verilmemesi gereken bir kadın
tarafından."

Cennet, göğsünde alev alev yanan bir acıyla ormanın
zeminine geri düştü. Ama sonra başını salladı.

"Gerçekten inandığın şey bu değil. Tanıştığımız ilk gece bana söylediğin bu değildi. Babam gelmediğinde bile buraya gelmemi söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Şimdi de yalan söylüyorsun."

Gözlerini tekrar kapattı. "Beni tanıımıyorsun."

Sessiz kaldığında, gelgitli bir yorgunluk dalgasının ona çarptığını hissetti. "Hayır, istemiyorum."

Onun arkasından önündeki patikaya bakarak kendini ayağa kalkıp tekrar yürürken hayal etmeye çalıştı... ama başaramadı. En son dikey patikada olduğu zaman ile ve

Bu Güncel, onher-ass An, o yedi bin pound vücut ağırlığı kazanmıştı ve hepsi bu değildi. Biri gelip iki ayağını da çekiçe dövmüştü. Kafasını da. Ve omuzlarından birini.

Cennet geldikleri yere dönüp baktı. Gerçekten de küçük bir yürüyüşün o kadar da kötü olmadığını mı düşünmüştü?

"Sen buraya ait değilsin," dediğini duydu.

Paradise gözlerini devirdi. "Bu mantık silsilesinden sıkıldım. Eğer buna gerçekten inansaydın, bu gecenin başında bana bu tavsiyeyi vermezdin."

"Senin için üzüldüm. Sana acıdım." "Demek bir kalbin var."

"Hayır."

"O zaman benim ya da bir başkası için nasıl üzülebilirsin?" Adam sadece homurdandığında, ikisi de çok mantıklı olmayan, aşırı uçlara itilmiş iki birey olduklarının farkındaydı. "Peki, beni bu işin dışında tut. Sende hiç yürek yok, neden herkes için şişelenmiş suyu test etme zahmetine girdin. Enerji barları. O sadece benim için değildi."

"Evet, öyleydi."

Cennet sustu. Adamın başı kendisinden uzağa doğru eğilmişti ama kadın, adamın orada doğruyu söylediğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

"Yine de senin için sadece bir yabancıyım," dedi.

"Sana söyledim. Üzgün hissettim. Diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilir ve sayıca çok olmak güvenlidir."

"Dur bakalım, hangisi -vicdanlı kadın düşmanı mı yoksa kız olsam da takım arkadaşı mıyım? Bir politikacı gibi bir ileri bir geri gidip geliyorsun."

İnledi ve bir kolunu kaldırdı. "Başımı döndürüyorsun."

"Bence bu işte dayanıklılık testi. Ben değil."

"Gider misin artık? Bu konuşma biraz daha devam ederse erkek arkadaşın gibi ben de hasta olacağım."

"B- Peyton'ım mı? Peyton'dan mı bahsediyorsun?"

Tamam, gerçekten burada oturmuş hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorlar mıydı?

Peki... hiçbir şey yokmuş gibi tartışmak?

"Bana bir iyilik yap," dedi erkek. "Şuradaki kayayı görüyor musun?"

Sol tarafa baktı. "Şu mu? Buzdolabı büyüklüğünde olan mı?"

"Evet. Onu alıp başımın üstüne bırakabilir misin? Bu harika olur. Teşekkürler."

Cennet gözlerini ovuşturdu ve sonra kollarını dizlerinin üzerinde tutmak çok fazla iş gibi gelmeye başlayınca iki elini de aşağı indirdi. "Tam adın ne? Eğer seni kendi isteğinle öldüreceksem, mezar taşına ne yazacağımı bilmem gerek."

O gözler onunkilere geri döndü. Gök mavisi. Şok edici derecede parlak bir maviydi.

"Uzlaşmaya ne dersin?" diye mırıldandı. "Beni burada kendi başıma ölmeye bırakırsan ayakkabılarına kan bulaşması ya da adımın ne olduğu konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Paradise gözlerini kaçırdı. "Üç kere tılsım olmaz."

"Ne?"

Onun kendisine soyunu söylemesini bekledi. Söylemediğinde, bunu yorgunluğa ve halktan biri olmasına bağladı.

"Lütfen artık gider misin?" diye fısıldadı. "Bu küçük konuşma her ne kadar 'hoşuma gitmiş' olsa da, bayılmak üzereyim ve bunu bir an önce atlatmak istiyorum. Uykuya ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirsin, devam edebilirsin."

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı ya da bunu kabul etmedi - ve aptalca bir şekilde, sanki ona vermeye çalıştığı bir hediyeyi reddetmiş gibi hissetti. Ve bu ne kadar küstahçaydı?

"Demek buraya kadarmış, ha?" dedi - çoğunlukla kendi kendine.

Adam yine bir şey söylemedi ama kadın onun gerçekten bayıldığını düşünmüyordu.

Ve sonra, tıpkı daha önce yaptığı gibi, kızın beklemediği bir anda konuştu. "Kim olduğuna karar verme zamanın geldi. Bu, böyle anlarda olur. Pes eden biri misin yoksa devam eden biri mi?"

Ama sana yardım etmek için her zaman dururum, diye düşündü kendi kendine.

Ve başka birine yardım etmek pes etmek değildir.

"Bir resepsiyonistten başka kim olduğunuzu öğrenmek istemiyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Her işte bir onur vardır."

"Ve belki de sizi bekleyen bir büyüklük vardır - eğer ayağa kalkar ve devam ederseniz."

Tanrım, bu noktada hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu.

Öfkesinin sıcaklığının dağılmasıyla birlikte, kemiklerini derisinin içinde çökertmekle tehdit eden bir yorgunlukla baş başa kaldı.

Ben kimim, diye merak etti. Güzel soru.

Ve cevabın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Net olduğu şey neydi? Abalone'un kanlı kızı, Kör Kral Wrath'ın Başdanışmanı Paradise, bu mücadelede bir adım, bir metre, bir mil daha gidebilme ihtimali varken, onu yanında istemeyen ve kurtarılmak istemeyen bir yabancıнын yanına oturacak türden biri değildi.

Craeg'e baktı. Kendisi gibi onun da giysileri kan, ter ve kirden mahvolmuştu, saçları da

Fırçalanmadan kurumuş, vücudu kötü açılardan oluşan gevşek bir paçavraya dönmüştü.

Ayağa kalkmaya çabalarken "Kendine iyi bak," dedi.

Cevap vermedi. Belki de sonunda bayılmıştı? Ya da belki de onun gideceği için rahatlamıştı. Her iki durumda da ...onu ilgilendirmez.

Sağ bacağını ileri doğru hareket ettirmek istediğinde, boynundan omurgasına, baldırlarına ve aradaki tüm eklemlere ve düz yollara kadar bedensel formuyla ilgili her şeyin sıcak bir acı karmaşası olduğunu fark etti. Ama ayağını kendi önüne getirdi. Ve tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve ...

Neden devam ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kazanmak umurunda değildi. Bunu kimsenin yanıldığını ya da kadınların önemli olduğunu kanıtlamak için yapmıyordu. Herhangi bir bilinçli düşünceye sahip olduğunun farkında bile değildi.

Paradise yürümeye devam etti... çünkü onun yaptığı şey buydu.

Yanıyor.

Bir süre sonra tek hissedebildiği yanmaydı: bacaklarında ve ayaklarında... bağırsaklarında ve ciğerlerinde... boğazında - Tanrım, boğazı yanıyordu... kafatasında... yüzünde.

Etrafında, içinde, içinde ateş vardı, sanki damarlarında benzin yanıyordu ve kasları içten dışa doğru yanıyordu.

Gözlerinde de parlak bir ışık vardı. Işık çok parlak.

Çok parlak.

Ama şafak sökmemişti. Gökyüzü hala karanlıktı - en azından... öyle olduğunu düşünüyordu...

Kısık sesle, tüm bu acının üzerinde bir düşünce filizlendi. Bu Fade miydi? diye merak etti. Bu aydınlanma, bu acı? Sıcaklık mı?

Bir şekilde ölmüş müydü?

Öldüğünü hatırlamıyordu. Öldüğünü bilmiyor muydu? Ama bu yakıcı ıstırabı başka ne açıklayabilir?

Yürüyordu... hâlâ yürüyordu. Ya da belki dünya ayaklarının altında hareket ediyordu ve o hareketsiz duruyordu? Bunu söylemek zordu. Çift görüyordu, ağaçlar elektrikli çitin her iki yanında sıklaşıyordu, takip ettiği patika uzaklara doğru çatallanıyordu, bu yüzden sola ya da sağa gitmek zorunda olduğunu hissediyordu - ama aşağı baktığında yine tek bir yol vardı.

Ateş... Solma.

Hayır! Telaşla düşündü. Tanrım, babası! Oh, bu korkunçtu- Abalone şimdi yapayalnız kalacaktı, o kocaman Tudor malikanesinde kimse olmayacaktı, iki kadını da gitmişti...

Paradise durdu.

Önümüzdeki yol artık net değildi.

Önündeki uzun, katı bariyere odaklandığında, çift görüşü gerçeğin daha doğru bir temsiline dönüştü ... ve bunun bir dizi erkek olduğunu gördü.

Bir düzine, belki daha fazla vardı.

Hepsi siyah giyinmiş, yüzlerinde kukuleta ve vücutlarında silahlar vardı.

Kardeşlik onu Fade'e mi davet ediyordu? Bu hiç mantıklı değildi.

Ayaklarının üzerinde sallanırken, şimdi kendisine doğru geldiklerini fark etti, inanılmaz derecede büyük bedenlerden oluşan kalın bir grup halinde yürüyorlardı.

Koş! İçimden bir ses emretti. Koş! Koş! Bu başka bir sınav!

Ama bunu yapacak enerjim yoktu. Bu paniği tek bir eylem odaklı düşünce patlamasından daha uzun süre devam ettirecek enerji bile yoktu.

Havada süzülürken, içi ve dışı yanarken, "Siktir et" diye düşündü. Zaman sınırını ihlal etmiş, modülde başarısız olmuş, eğitimin her ne kısmıysa ondan kaçmıştı ve bu onun için oyunun sonuydu. Ne içeriden ne de dışarıdan yeniden başlatılabilecek bir motivasyonu yoktu. Eğer onu vururlarsa

onu parçalara ayırıp, biçmek için aşağıya mı ittiler? Onlara sunacak hiçbir mücadelesi kalmamıştı.

Demek bu onun sonuydu. Onu öldürdüklerinde babası çok kızacaktı.

Sanki tek bir beyinle çalışıyorlarmış gibi koordineli bir duruşla Kardeşlik onun önünde durdu ve ellerini kaldırdı. Canını yakacak başka bir şey için kendini hazırlayan kız-

Alkışlamaya başladılar.

Teker teker, geniş avuçlarını bir araya getirdiler ve ona bakarken alkışladılar. Alkışlar devam ederken maskelerini çıkardılar ve kendilerini ona gösterdiler.

"Ne?" diye mırıldandı. "Anlamıyorum."

Daha doğrusu söylemek istediği şey buydu. Sesi kalmamıştı, zihninin ondan söylemesini istediği kelimeleri taşıyacak hiçbir şeyi yoktu.

Boston aksanlı Butch öne çıktı. "Tebrikler," dedi acımasızca. "Sen Primus'sun."

Paradise'ın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve ondan tekrar etmesini isteme şansı da yoktu.

Birinin bilgisayarın fişini çekmesi gibi... bir kalp atışı ile diğeri arasında her şey karardı.

On İkinci Bölüm

Butch, Doktor Jane'in muayene odasının dışında beklerken, kışını eğitim merkezinin koridorunun beton duvarına dayadı ve başını omurgasının üzerine bıraktı. Zaman zaman gözlerini ovuşturdu.

Bu da pek yardımcı olmadı.

Aslında hiç de yardımcı olmamıştı: Gözlerini her kırışığında, ormanda stajyerler için açtıkları patikanın ortasından aşağıya doğru inen Cennet'i görüyordu, sanki bir savaştan çıkmış gibiydi, saçları keçeleşmiş, yüzü kir içinde, kıyafetleri dağınık, elleri kan içindeydi. Ve sonunda Kardeşlere odaklandığında, bakışları boş bir kafatası gibi boştu, vücudu sarkık, gevşek uzuvlardan oluşan bir karmaşaydı, ruhu kırılmıştı.

Kahretsin, onu bir gece önce Wrath'ın seyirci evinde babası için işleri hallederken hayal etmekten kendini alamıyordu. Bir toplu iğne kadar temizdi o zaman. Uyanık, tetikte, mutlu ama başvurusu babası, Kardeşlik ve Kral tarafından iptal edileceği için gergin.

Lanet olsun, belki de onu dışarıda bırakmalıydılar.

Ama bu adil olmazdı.

İyi haber, diye düşündü, Vishous'la birlikte tasarladıkları programın işe yaramış olmasıydı. Amaçları altmış başvurunun olduğu sınıfı on öğrencinin altına düşürmekti.

Çalışacakları yedi kişi vardı.

O piste çıkmayı başaran herkes içerideydi.

Yine de bu konuda gergin hissettiğini söyleyemezdi. Belki de son kalan o iri yarı erkeklerden biri olsaydı. Doğuştan lider olan Craeg gibi, bir askerin yaşamı için mükemmel olan türden bir adam - eğer hepsini dışarıda bırakmış olsaydı, Butch şu anda bir vicdan krizi geçirmeyeceğinden oldukça emindi.

Kadınların bir şeylerle başa çıkabileceğine inanmadığından değildi.

O sadece-

Kliniğin kapısı açıldı ve V dışarı çıktı. Kardeşi hemen bir sigara yakarken, Butch onun da yaptıkları şeyle mücadele edip etmediğini merak etti. Sert çocuk bunu asla kabul etmezdi.

"Çok eğlenceliydi," dedi ağabey suratsızca. "Yarın gece tekrar yapabilir miyiz?"

"O iyi mi?"

"Peki." V çakmağını kaldırırken nefes verdi. "Susuz kalmış. Ayaklar yırtılmış. Yer yer sürtünmüş. Şu anda Ehlena tarafından yatak odasına götürülüyor."

"Hâlâ baygın mı?" Kahretsin, bu kötüydü. Çok kötüydü.

"Daha çok girip çıkmak gibi. Kayma ve düşme durumu istemeyiz, değil mi?"

"Evet."

Bir duraklama oldu. "Neyin var senin? Bak, sana söyledim, o iyi olacak."

Butch sadece başını salladı. Şüphesiz, V'nin S-and-M geçmişi göz önüne alındığında, kadınların ve erkeklerin bitkin görünmesine ve yine de seslerden gayet iyi uzaklaşmasına alışkındı. Ancak eski bir cinayet masası dedektifi olan Butch, olayları farklı bir yönden ele alıyordu: Kurbanları görüyordu.

Kadınların cesetlerinin kaza yapmış arabalar gibi parçalandığı suç mahallerini yeniden yaşadı ve hayır, yürüyüp gitmediler, "iyi" değillerdi.

Tanrı aşkına, kendi kız kardeşinin katillerinin arabasının arka camından dışarı bakarken nasıl görüldüğünü hatırladı, bir daha asla canlı olarak görülemeyecekti.

Yani, evet, çağrışımlar aynı değildi. "Bir içki ister misin?" V ona sordu.

Oku: Yolda ölmüş gibi görünüyorsun, doğru mu?

Butch telefonunu çıkardı. Cennet'i içeri taşırlar taşımaz Marissa'ya mesaj atmıştı ama cevap gelmemişti. Görünüşe göre arkadaşı için yoğun bir geceydi.

"Dışarı çıkmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu oda arkadaşına. "Yine kiliseye mi gidiyorsun?"

Orospu çocuğu onu çok iyi tanıyordu.

"Şafaktan önce hâlâ iki saatim var." En iyi arkadaşının omzuna vurdu. "Son Yemek'te görüşürüz."

V, "Bu gece yanlış bir şey yapmadın," diye seslendiğinde tünelin girişinin bulunduğu ofise doğru yolu yarılamıştı.

Butch başını salladı. Sonra omzunun üzerinden baktı. "Bu, bir grup çocuğu savaşa sokmaktan memnun olduğum anlamına gelmiyor."

"Ya tanıtımları biz yaparız ya da savaş onları kendi şartlarıyla bulur."

"Evet, bu şey gerekli olabilir, hatta onların iyiliği için bile olabilir. Yine de bana pek iyi gelmiyor."

Yürümeye devam ederken, elmas gözlerin kendisini izlediğini hissedebiliyordu ve adama doğru gitmek yerine ondan uzaklaştığı için memnundu. Vishous onu okumakta çok iyiydi ve yaşadığı tüm dengesizlikleri kendine saklamak istiyordu.

Ve evet, bu yüzden kiliseye gidiyordu. İyi, Tanrı'dan korkan Katolik erkeklerin böyle zihin sikişlerinden muzdarip olduklarında yaptıkları şey buydu.

Cennet bir sarsıntıyla uyandı, bilinci yerine gelmekten çok farkındalığa fırladı, elleri üzerinde yattığı şeye çarptı, gövdesi kalktı, gözleri kocaman açıldı.

Her şeye hazırды...

Temiz, iyi aydınlatılmış, ranzalarla dolu ve kendisinden başka kimsenin bulunmadığı oda hariç.

"Ne... ne...?"

Etrafına bakmaya gittiğinde boynu kırıldı ve bu da her türlü tatsızlığa kapı açtı: Ayakları zonkluyordu, kalçaları onu öldürüyordu, uylukları yanıyordu, bir baldırı tutulmuştu ve karnı karnına yumruk yemiş gibi ağrıyordu.

Bacaklarını yere doğru kaydırduğunda, üzerinde bir hastane donu ve yumuşak bir bornoz olduğunu fark etti.

"Merak etmeyin, doktor da hemşire de kadın." Kapı aralığına doğru döndü. "Peyton?"

Arkadaşı yarı içeride yarı dışarıdaydı, harap kıyafetleri gitmiş, yerine bol, kemerli bir bornoz gelmişti. Belli ki duş almış, bir şeyler yiyip içmişti - normale yakındı, yakışıklılığı, alaycı gülümsemesi, kısık gözleri canlanmıştı.

"Ya da bana Noel Baba deyin." Arkadaşı öne çıktı ve bir kupa uzattı. "Ne de olsa sana bir hediye getirdim."

"Bekle, bekle... Neredeyiz? Ne-"

"Al, iç şunu." Peyton onun yanındaki ranzaya oturdu. "Ve sen sormadan söyleyeyim, içinde iki şeker ve iki krema dışında hiçbir şey yok. Nasıl sevdiğini hatırlıyorum."

"Saat kaç?" Sırf hoş görünmek için kahveyi aldı. "Aman Tanrım, babam."

"Onu kendim aradım. Hepimiz burada Kardeşliğin eğitim merkezindeyiz. Yedimiz programa girmeyi başardık, özellikle de sen. Tebrikler, Parry. Başardın."

Kaşlarını çattı ve bir yudum aldı, sonra da inledi. "Aman Tanrım, bu hayatımda tattığım en güzel şey."

Tekrar ayağa kalktı ve yan masaya gitti. "Son yemek, leydim."

Adam ona üstü kapalı bir tepsi tabak getirdiğinde, kadın kahveye vurmamak için kendini zor tuttu. "Diğerleri nerede?"

"Kafeteryada, buranın hemen dışındaki dinlenme odası gibi bir yerde. Çoğu uyuyor. Belli nedenlerden dolayı hemşireye seni buraya koymasını söyledim."

"Çok açık..." Doğru ya. "Teşekkür ederim."

"Evet, refakatçi yok. Ama her on beş dakikada bir seni kontrol ediyorum."

Gece saatlerinde yaşadığı onca şeyden sonra, namusu endişelenmesi gereken son şey gibi görünüyordu. Ama tüm yetiştirilme tarzınızı öylece sarsamazdınız.

"Ye," dedi. "Yemek yedikten sonra her şey daha iyi olur."

Tepsiyi ranzada onun yanına koydu ve kapakları açmaya başladı. Kızarmış biftek dilimlerine ve fırında patatese bir kez baktı ve çok acıktı.

Ama yemeğini yemeden önce şunu sorması gerekiyordu:

"Yedimiz birden mi?"

Birlikte yürüdüğümüz... biliyor musun? Hepimiz mi?"

"Axe, Boone, Novo, Anslam ve Craeg."

Son ismi duyunca gözlerini kaçırdı. "Yani sınıfımız bu mu?"

"Evet."

Çatal ve bıçağı eline alıp tabağına doğru dönerken inledi ve kaburgalarından bir NE YAPIYORSUN sesi çıktı.

"Kahretsin, hareket edemiyorum-"

"Advil. Sana biraz daha getirmelerini söyleyeceğim."

Peyton kapıya yöneldi ve durdu. "Sana bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"Bunu yapamayacağını düşünüyordum." Tekrar ona baktı.

"Otobüste benim saçmalıklarımı yüzüme vurmakta haklıydın. Yanıldığımı kanıtladın. Özür dilerim."

Paradise nefes verdi. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Başını salladı. "Hazır olduğunuzda dışarı çıkın. Sadece şakalaşıyoruz."

"Hey, Peyton?" dedi adam kapı koluna uzanmadan önce.

"Hmm?"

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Adını söyle."

"Onlara benim kim olduğumdan bahsetmeyin. Farklı muamele görmek istemiyorum. Sadece herkes gibi olmak istiyorum."

"Anslam biliyor. Ama onunla konuşabilir ve ağzını kapatma emri verebilirim."

"Teşekkür ederim."

Peyton bir an yere baktı. "Senin için her şeyi yaparım."

O gittikten sonra Paradise yiyebildiği kadar yedi - ki bu tepsideki taze ekmek ve bezelye de dahil olmak üzere her şeydi. Kahveyi bitirdi ve her şeyle birlikte gelen şişe suların ikisini de içti. Sonra topallaya topallaya köşedeki banyoya gitti.

Aldığı duş o kadar sıcaktı ki, duvarların boyasını eritmediğine şaşırdı, ama ah, vücudu nasıl da gevşemişti nüfuz edici spreyin altında. Ayaklarındaki kabarcıklar acıyordu ve sağ dirseği, sol dizi ve nedense her iki omzunun üst kısmı gibi çeşitli rastgele yerler de acıyordu. Ama umurunda değildi. Cennet gibiydi.

Başını eğerek suyun ensesinden aşağı akmasına izin verdi.

Peyton'ın babasını aramasına çok sevinmişti. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve erkeğin endişelenmesini istemiyordu ama olanlar hakkında konuşmaya da hazır değildi. Zamana ihtiyacı vardı; düşünmek, yeniden değerlendirmek, sindirmek için.

Şampuan vardı. Etiketini bakmadan kullanmış. Saç kremi de öyle. Ve sabun.

Dışarı çıktığında kendine daha yakın hissediyordu ama lavabonun üzerindeki aynada yansımasına baktığında bu durum değişti.

Yakınına eğilerek, yüz hatlarına sanki başka birine aitlermiş gibi baktı ve gerçekten de yabancı görünüyorlardı. Yüzü çok daha zayıf görünüyordu ve makyajsız olsa bile iri gözleri bir çocuğunki gibi her şeyi ele geçiriyor gibiydi.

"Ben kimim?" diye fısıldadı yansımaya.

On Üçüncü Bölüm

Caldwell'deki Aziz Patrick Katedrali, hem Tanrı'nın merhametinin hem de insanın taş blokları birbirine yapıştırma becerisinin bir kanıtı olarak kaldırımdan yükselen görkemli bir yaşlı kadındı. Butch yeni Lexus'unu çekip paralel park ederken, vampire dönüştükten sonra hayatta kalmayı başaran tüm insani özellikler arasında en çok inancını korumuş olmasının oldukça komik olduğunu düşündü.

Şimdi, Homo sapiens olduğu zamankinden daha iyi bir Katolikti.

Boston Red Sox şapkasını aşağıya doğru çekerek, Southie'de büyüdüğü evden daha büyük olan ön kapıdan içeri girdi.

Katedral her zaman açıktı, ruhların kaybolduğu ve bocaladığı zamanlarda ihtiyaç duyulan şeyi sunmaya hazır bir maneviyat yıldızıydı.

Monsenyör, bu gece bir venti af istiyorum, çok teşekkürler. Ve karımın nesi olduğunu sihirli bir şekilde bana söyleyecek bir çörek.

Girişteki koltukta oturan güvenlik görevlisi Sports Illustrated dergisinden başını kaldırıp ona baktı ve başını salladı. Adam onun şafaktan önce gelmesine alışkındı.

"İyi akşamlar," dedi
gardiyan. "İyi misin?"
"Evet. Sen?"
"Evet."

Hep aynı konuşma ve altı kelimelik değiş tokuş artık ritüelin bir parçasıydı.

Kalın kırmızı halının üzerinden geçerken Butch derin bir nefes aldı ve tütsü, balmumu mumları, limonlu yer cilas ve gerçek çiçeklerin tandk kokusundan bir temas sakinliği yakaladı. Görkemli mabedin oymalı çift kapısından içeri girerken şapkasını takmayı sevmiyordu ama DL'de kalması gerekiyordu.

Gerçi annesi kriz geçirirdi, tabii bunamas bir şeylerin izini sürebileceği kadar uzun sürseydi.

Aklını yitirmiş olması, insan dünyasından ayrılmayı çok daha kolay hale getirmişti ve zaman zaman Marissa'yla birlikte onu görmeye gidiyorlar, Massachusetts'teki huzurevindeki odasına girip onu ziyaret ediyorlardı çünkü onlarla ilgili hiçbir anının kalmayacağını biliyorlardı.

Butch durdu ve derin bir nefes aldı, kan kabarıyor, derisi karıncalanıyordu. Sarsılarak döndüğünde arka sıralarda oturan yalnız bir figür görünce kaşlarını att.

"Marissa?"

Sesi çok uzaklara ulamasa da ei başını kaldırdı ve varlığını fark etti.

Ta demelerin üzerinden aceleyle geçerek yanlara doğru ilerledi ve iğne oyalı dua taburelerine takılmamaya çalışarak onun bulunduğu sırayı karıştırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi gzyalarının kokusunu alınca.

Adam yanına geldiğinde gözleri sulanmıştı ve gülümsemeye çalıştı ama bunu pek başaramadı. "Ben iyiyim, gerçekten, ben..."

Onun yanına oturdu -daha çok çökmüştü- ve serin ellerini tuttu. zerinde hâlâ Burberry marka yn paltosu vardı ve saçları sanki rüzgârda kalmış gibi uçlarından birbirine dolanmıştı.

Butch başını iki yana salladı, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Marissa, benimle konuşmalısın. Erkeğinin dn koparıyorsun."

"zr dilerim."

Başka bir şey söylemedi ama ona doğru eğilerek vücudunun ağırlığını desteklemesine izin verdi ve bu bile başlı başına bir açıklamaydı: Her ne olduysa, onun bir suçu yoktu.

Butch gözlerini kapadı ve ona sarılarak sırtını ovdu. "Neler oluyor?"

Hikaye bölük pörçük ortaya çıktı: genç bir kadın... Güvenli Yer'in çimleri... vahşice öldürüldü... Havers ameliyat etti... yine de öldü... isim yok, bilgi yok, aile yok.

Tanrım, değerli Shellan'ının tüm bu çirkinliğe maruz kalmasından nefret ediyordu. Oh, ve not:, kardeşini gerçekten sik.

"Ve şimdi onun için ne yapacağımı bilmiyorum." Marissa titreyen bir nefes verdi. "Ben sadece... hayattayken onu kurtarmak için yeterince şey yapmamışım gibi hissediyorum ve şimdi o gitti... ve onun bir yabancı olduğunu biliyorum, ama bu önemli değil."

Butch sessiz kaldı çünkü arkadaşına devam etmesi için her türlü şansı vermek istiyordu ve beklerken şöyle düşündü: Kahretsin, bu bağısız sorumluluk duygusunu biliyordu. CPD'de cinayet masasında çalışırken, dava yükündeki her kurban için aynı şeyi hissetmişti. Yabancıların bir tür akrabaya dönüşmesi inanılmazdı.

"Bu onun için çok adaletsiz. Her şey." Marissa çantasına döndü, bir selpak çıkardı ve burnunu sildi. "Ve sana bir şey söylemek istemedim çünkü gerçekten meşgul olduğunu biliyorum-"

"Yanlış," diye araya girdi. "Senden daha önemli bir şey yok."

"Yine de..."

Kızın yüzünü kendisine doğru eğdi. "Hiçbir şey."

Kız tekrar gözyaşlarına boğulunca, adam kızın yanaklarını temizledi. "Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Bilmiyorum. Doğru düşünemiyorum." Mendil tomarını burnuna bastırdı. "Buraya geldim çünkü her zaman gittiğin yer burası."

Tamam, bu onun içini ısıttı. "Yardıma oldu mu?"

Biraz gülümsedi. "Bizi bir araya getirdi, değil mi?" Kadını kendi tarafına çekerek kolunu ona doladı ve parlayan ahşap sıralardan yukarıya, altın haçı ve haçın üzerindeki yirmi ayak yüksekliğindeki İsa heykeliyle muhteşem sunağa doğru baktı. Dış güvenlik ışıkları sayesinde, yukarıdaki Gotik uçan payandalara kadar uzanan büyük kemerli pencerelerde vitraylar parlıyordu. Azizleri onurlandıran şapeller, gece yarısı gelen ziyaretçilerin yaktığı adak mumları, Meryem Ana'yı temsil eden mermer heykeller, Vaftizci Yahya, baş melekler Cebrail ve Michael ihtiyacı olan herkese lütufta bulundu.

Eşinin acı çekmesini istemiyordu ama ona döndüğü için de çok rahatlamıştı. Bağlı bir erkek olarak, ilk içgüdüğü her zaman Shellan'ını korumaktı ve onun bu geri çekilme olayı, sadece bir gün sürmüş olsa da, bir tür ampütasyon olmuştu.

"Ve kız kardeşin yüzünden seninle konuşmak istemedim."

"Ne?" diye mırıldandı, başının üstünü öperek. "Kız kardeşin..."

Butch kaskatı kesildi, elinde değildi. Ama sonra, geçmişinin o kesitinden bahsetmek, birinin ona araba aküsüyle su vermiş gibi hissetmesine yetti.

"Sorun yok," dedi.

Marissa doğruldu. "Seni üzmemek istemedim. Yani, ona ne olduğundan hiç bahsetmiyorsun."

Kadınının ellerine baktı. Elleri kucağında dönüp duruyor, artık bir top haline gelmiş olan dokuyu değiştiriyordu.

"Benim için endişelenmene gerek yok." Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve ince, pürüzsüz telleri okşadı. "Bu yapman gereken son şey."

"Size bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

Kız hemen ona bir şeyle karşılık vermeyince, yüzünü kızın görüş alanına doğru çevirdi. "Ne?"

"Neden benimle tanışmadan önceki hayatından hiç bahsetmiyorsun? Yani, bazı detayları biliyorum... ama hiçbirinden bahsetmiyorsun."

"Sen artık benim hayatımsın." "Hmm."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ona baktı ve omuz silkti. "Ne söylediğimi bilmiyorum. Sanırım gevezelik ediyorum."

Çantasından bir bing! sesi geldi ve çantayı kucağına çekti. Telefonunu çıkarırken, hemen yanında olmasına rağmen onu uzaktan inceledi.

"Havers'tan bir mesaj," dedi. "Kalıntılar alınmaya hazır."

Butch ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Marissa gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Vaktin olduğuna emin misin?" Bunun üzerine tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Hadi ama."

Seni nehrin karşısına geçireceğim. Karanlığın çökmesine daha bir saat var."

Craeg sırtı ve kolları yastıklı, nispeten rahat bir sandalyede otururken, her yeri o kadar çok ağrıyordu ki, bir dizi şömine demirinin üzerinde de yükünü hafifletebilirdi. Bunun bir kısmı kendi suçuydu. Sahadan sedyeyle getirildikten sonra, fiziksel muayenesinin ardından kendisine önerilen reçetesiz ağrı kesici ilaçları reddetmişti. Bununla birlikte, yemekten, tuvaletten ve içeceklerden yararlanmıştı.

Ama hepsi bu kadardı. Altısı, üniversite yatakhane, beton ve fırlatma rug tarzı dekoru, televizyonu ve mutfak mutfakıyla bu kafeterya / hangout odasına gösterildiğinden beri diğerlerinden uzak duruyordu. İsimlerini öğrenene kadar grubun dışında kalmış, kendi hikâyesini anlatmadan onların hikâyelerini dinlemişti.

Paylaşacak pek bir şeyi yoktu. Ailesinden geriye kalan tek kişi oydu ve kişisel meselelerini

baskınların anıları.

Dikkat ettiği tek şey Peyton denen adamın bir ileri bir geri hareketleriydi. Herif her on saniyede bir ayağa kalkıp koltuğundan kalkıyor ve ranza odasını kontrol ediyordu.

Neden adam sadece içeride kalmadı-

Bu kez Peyton kafasını kapıdan içeri uzattığında bir konuşma oldu. Sonra içeri girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Erkek kısa bir süre sonra dışarı çıktığında Anslam'ın yanına gitti ve bir şeyler fısıldadı. Her neyse, Anslam omuz silkip başını sallayarak kabul etti.

Sonra Peyton odanın ortasında oturmaya devam etti.

Kısa bir süre sonra Paradise dışarı çıktı ve kapıdan girer girmez herkes ona baktı, Tosh.0 hakkındaki konuşmalar durdu.

Craeg ondan uzaklaştı, çünkü sadece dişiyi gördüğünde kan basıncının yükselmesine ve kalp atışlarının hızlanmasına çok içerlemişti.

Kahretsin, bu insanların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Özellikle de o.

"Hanımefendiler ve beyefendiler," dedi Peyton. "Bizim Primus."

"Bana öyle deme," diye homurdandı herhangi bir alkış kopmadan önce. "Asla."

"Neden?" Novo meydan okudu. "Hepimizi yendin. En uzun süre dayanan sendin. Bununla gurur duymalısın."

Tamam, işte şimdi peşinden koşması gereken dişi karşısındaydı - şu anda kimsenin cinsel bir şeyiyle ilgilendiğinden değil. Yine de Novo tam ona göre bir "hanımefendiydi"-engelli bir parkurda yolunu bilen ve bir suçluyu önce tartaklayacak ve ancak kırdığı çenesi yerine oturduktan sonra soru soracak türden biriydi.

Novo da o bol Hanes tişörtü ve çöpe attığı kıyafetlerini takas ettiği ameliyat önlükleriyle çok iyi görünüyordu.

Bunu fark eden tek kişi de o değildi. Anslam, Axe ve hatta şu Peyton denen herif bile onu gizlice süzüyordu; umursuyor ya da fark ediyor gibi görünmüyordu.

Öte yandan, resepsiyon görevlisi şüphesiz herkesin ona bakmasına çok alışkındı. Onun gibi sarışınlar asla dikkat çekmeyi başaramazdı.

Bu onları da hedef haline getirebilir.

Ve evet, masasının başında durup programa katılmasını önerdiğinde düşündüğü şey buydu. Elbette, kendisi gibi bir kadın ailesindeki erkekler tarafından korunuyordu ama bu her zaman işe yaramıyordu, değil mi?

Eğer bu doğru olsaydı, kendi kız kardeşi bugün hayatta olurdu.

"...bizimle mi?"

Craeg başını kaldırıp Novo'ya baktı. "Ne?"

"Gidip bize daha fazla yiyecek getirecek birini bulacağız. Buzdolabındaki ve buradaki dolaplardaki her şeyi bitirdik. Gelmek ister misin?"

"Hayır."

"O zaman sana biraz daha Oreo getireyim. Hepsini sen yedin."

"Yemek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi arkasını dönerken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kıcını sandalyeye daha da bastırıp bacaklarını tekmelerken yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapattı. İhtiyacı olan şey buydu ve kapının kapandığını duyunca nefes verdi.

"Aç değil misin?"

Göz kapakları açıldı ve başını çevirdi. Cennet hâlâ ranzanın kapısındaıdı ve kollarını ortasına dolamış, bornozunun yakaları boğazına kadar sımsıkı sarılmış bir şekilde orada dururken, onun artık hissetmediği kadar rahatlamış görünüyordu.

"Hayır," diye tersledi.

Kahretsin, kafasını koparmak için bir neden yoktu.

"Yani... hayır." Harika, sesi tam bir aptal gibi çıkıyordu.

"Ayakların nasıl?"

"Peki." Sanki onun da aynı şeyi sormasını bekliyormuş gibi bir duraksama oldu. "Bak, neden diğerleriyle gitmiyorsun?"

"Beni buradan atamazsınız, biliyorsunuz."

Göz kapaklarını indirdi. "Benimle konuşmaya çalışmakla ilgili şu şeyi aşmalısın."

"Neden? Ben ne yaptım ki-"

Craeg sandalyesinden fırladı ve aralarındaki mesafeyi geçti. Tamamen onun alanına girerek, tam olarak ne kadar büyük olduğunu ölçmek için bolca zamanı olduğundan emin oldu.

"Ne diyordun?" dedi alçak bir sesle. "Yoksa gidiyor musun?"

Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Sadece her ikisi için de daha iyi olacak bir yer değiştirme öneriyorum. bize."

"Neden gitmiyorsun?"

"Buraya ilk ben geldim."

"Çünkü başarısız oldun... riight. Bir kıza karşı kaybettin... riight."

Craeg azı dişlerini gıcırdattı. "Beni zorlama, tamam mı? Ben de en az senin kadar uzun bir gece geçirdim."

"Buraya hücum eden bir boğa gibi gelen sendin. Gidecektim çünkü senden düşündüğüm kadar hoşlanmıyorum. Gerçek şu ki, ayaklarım o kadar kötü ağrıyor ki yürüyemiyorum ve tekerlekli sandalye isteyemeyecek kadar da gururluyum."

Toplam.

Sikişme

k.

Pislik.

Evet, bakışlarını daha da düşürüp kızın ayakkabısız, çorapsız ayaklarını tüm kanlı ihtişamıyla gördüğünde hissettikleri aşağı yukarı böyleydi: Yanlarda ve üst kısımlarda kızgın kırmızı yaralar oluşmuştu ve sağdaki o kadar şişmişti ki, ince bileğinin ucuna ait değilmiş gibi görünüyordu.

Bir an için göz kapaklarını kapattı. Uzaklaş. Küçük sandalyene geri dön dostum, tekrar otur ve bırak topallayarak kanepeye geçip uzansın ya da... ranza odasına geri dönsün... ya da kanatlanıp senin üzgün, pis kışından uçup gitsin.

Bunun yerine kendini yere çökerken buldu. Her iki dizi de o kadar gürültülü bir şekilde çatırdadı ki, sessiz odada bir çift dalın kırılması gibiydi ve uylukları ve baldırları pozisyon değişikliğinden dolayı çığlık attı.

"Gerçekten kötü görünüyorlar," dedi usulca.

Uzanıp onun tenine dokunmak istememişti. Gerçekten istememişti. Ama nasıl olduysa eli ilerledi ve sol elinin üst kısmına, kırmızı olmayan tek deri parçasına dokundu.

Üstünde, onun keskin bir şekilde nefes aldığını duydu ve nedense ona bakmak için kendine güvenemedi. "Seni incittim mi?"

Bir süre sonra nefes nefese bir sesle "Hayır" diye cevap verdi.

Baş ve orta parmaklarını kızın ayağının üstünde o kadar hafifçe gezdirdi ki, kızın tenindeki sıcaklığı ancak hissedebildi.

Craeg'in kendi vücudu ürperdi. "Bu izleri görmekten nefret ediyorum," derken sesi sabit değildi.

Muhtemelen başka yerlerinde de vardı. Çürükler, morluklar, sıyrıklar, çiğnenen yerler. Hepsine dokunmak istedi.

Diğer yerlerine de dokun.

Bu çok kötü diye düşündü. Sevgili Tanrım, bu çok kötüydü... Seks dürtüsü uzun zamandır uykudaydı ve son Şu anda ihtiyacı olan şey uyanmasıydı, özellikle de bu koşullar altında. Özellikle de onun gibi bir dişiyle.

Bir hanımefendi olmak için aristokrat olmanıza gerek yoktu. Çalışan kızlar olan halktan kişiler bile standartlara sahip olabilir ve kendilerini uygun bir çiftleşme için saklayabilirlerdi.

Yetim bir kat malikinin oğluna göre değil. Oh, ve o çok ama çok açık bir şekilde bakireydi.

Kendini tutuş şekli ona bunu sylyordu. Bir oyuncu olduğu her halinden belli olan Peyton'ın onun alanına saygı göstermesi de bunu gösteriyordu. Ama çoğunlukla o biliyordu o çünkü .
o Nefes al, Hayır diye fısıldadı.
Bu gerçekten çok kötüydü.

Bölüm On Dört

Paradise'ın kalbi bir davul bölümünden fırlamış gibiydi ve vücuduna çarpan ısı dalgaları bir dizi zil kadar cesur ve parlaktı.

Craeg onun önünde yere çökmüştü, kocaman vücudu bir tür garip oturma pozisyonuna geçmişti, omuzlarındaki kaslar giydiği ince beyaz tişörtü zorluyordu, parmak uçlarını dikkatle ayağının üstünde gezdirirken koyu renk başı eğilmişti.

Yorgun olmasına rağmen, onun dokunuşunun her nüansını hissetti ve aynı zamanda bornozun ve donun altında çıplak olduğunun acı verici bir şekilde farkına vardı.

Dostum... ağırları ve sızıları unut. Ne acısı?

Vücudunda kayıtlı olan tek şey, tam olarak anlamadığı, ancak tamamen cahil de olmadığı büyük, tanımlanmamış bir potansiyeldi.

Bu ... cinsel çekimdi. Şehvet. Arzu. Tam burada, şu anda.

Pişmanlık duymayan, affetmeyen, ödün vermeyen kimyasal çekim.

"Sana bu şekilde dokunmamalıyım," dedi usulca.

Hayır, diye düşündü. Dokunmamalıydı. "Durma."

Başını yukarı kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu. "Bu iyi bir fikir değil."

Kesinlikle değildi. Gerçekten, kesinlikle, kesinlikle değildi. "Sarhoş hissediyorum."

Craeg gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. "Durmam gerek."

Ama yapmadı. Parmağını kızın ayak bileğine ve oradan da kaval kemiğine doğru uzattı.

"Üzerimde hiç kıyafet yok," diye ağzından kaçırdı.

Şimdi başını eğdi ve ona dokunmayan eliyle yüzünü ovuşturdu. "Lütfen bana böyle şeyler söyleme."

"Özür dilerim. Ne söylediğimi bilmiyorum." "Bunun farkındayım."

Vücudu titriyormuş gibi görünürken fısıldadı, "Beni bu yüzden mi sevmiyorsun? Bu bağlantı yüzünden mi?"

"Evet."

"Demek sen de hissediyorsun."

"Ölmemem için ölmüş olmam gerekirdi," diye mırıldandı.

"Bahsettikleri şey bu, değil mi? Bu ihtiyaç."

İnledi ve zaten yerde olmasına rağmen sallandı.

"Yapma..."

"Ne yapmayayım?"

Craeg sadece başını salladı ve kendini ondan uzaklaştırdı. Dizlerini yukarı kaldırarak ön kollarını dizlerine dayadı ve kendini toparlamaya çalışır gibi göründü. Bir süre sonra, sanki orada bir şey sıkışmış ya da kramp girmiş gibi pelvisini birkaç kez beceriksizce kaydırды.

"Bunu seninle yapmayacağım," dedi alçak bir sesle. "Eğitim programı sahip olduğum tek şey. Sahip olduğum tek gelecek bu - bu yüzden programda kalmak ve başarılı olmak benim için gösteriş değil. Aileme de bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum ve dışarı çıkıp dünyayla savaşmak gibi bir hevesim de yok. Gerçekten beni bekleyen hiçbir şey yok. Bu yüzden hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

"İkisini birden yapamaz mısınız?" dedi, ne önerdiğinden emin olmasa da.

Saçmalık bu. Ne önerdiğini çok iyi biliyordu: Adamın elleri ayak bileğindeyken, vücudunun her yerinde nasıl hissettiğini bilmek istiyordu.

"Hayır," diye tekrarladı. "İkisini birden yapamam."

Bir küfür savurarak ayağa kalkmaya çalıştı, avuç içleri kalçalarının önüne gitti ve daha önce oturduğu yere doğru yürürken bir şeyleri örttü. Yine de kendini sandalyeye bırakmadı. Ayakta durup minderlere baktı, iri bedeni gergindi.

"Beni korumak zorunda değilsin," dedi.

Bir süre sonra omzunun üzerinden ona baktı ve yüzü asıktı. "Boş ver onu. Ben kendimi koruyorum."

Butch onları Lexus'la nehrin üzerinden geçirirken, Marissa yanındaki pencereden dışarı baktı. Köprünün destekleri, aşağıdaki suyun görüntüsünü kesen bir desen oluşturuyor, ona yavaşça tekrar eden ön cam sileceklerini düşündürüyordu. O kadar yüksekteydiler ki, yüzeyde dalga olup olmadığını anlayamadı. Muhtemelen yoktu. Hava açısından sakın bir geceydi.

Nedense sürekli ikisinin aşık olduğu zamana geri dönüyordu -muhtemelen beyni nereye gittiklerini anlayamadığı için geçmişinin merak, neşe ve heyecan dolu bir bölümüne kaçıyordu.

İlk dokunuş gibisi yoktur. O ilk öpücük. İlk kez seks yaptığınız ve üstünüzdeki yüze baktığınız ve bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum diye düşündüğünüz o an!

"Ne düşünüyorsun?" Butch onun elini sıkarak sordu.

"İlk nerede öpüştüğümüzü hatırlıyor musun?"

Arkadaşı usulca güldü. "Tanrım, evet. Darius'un evinin ikinci katındaki verandadaydı. Hasır sandalyenin kolunu kırmıştım."

Gülümsedi ve ona doğru baktı. "Yaptın, değil mi?"

"Bu kadar... güçlü olmanı beklemiyordum."

Gösterge panelinin loş ışığında, yüz hatları ona her zaman olduğu kadar seksi geliyordu.

Tahrik olduğuunda nasıl göründüğünü, ela gözlerinin nasıl kapandığını, yüzünün nasıl ciddileştiğini, saldırmadan önce vücudunun nasıl hareketsizleştğini.

"Eve döndüğümüzde seninle seks yapmak istiyorum," dedi.

Başını o kadar hızlı çevirdi ki, sedan kendi şeridinde döndü. "Peki, ne biliyorsun. Bunu ayarlayabiliriz."

"Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Yapma." Gözleri onunkilerle buluştu. "Bu çok doğal. Ölüm karşısında canlı hissetmek istiyorsun - bu kız için üzülmediğin ya da onun için doğru olanı yapmayacağın anlamına gelmez. Bu ikisi birbirini dışlamaz."

"Çok zekisin."

"Sadece bu geceki gibi gecelerde çok fazla deneyimim oldu."

Lüks koltukta arkasına yaslanarak, tanıdık, erotik hislerin vücuduna pompalanmasına izin verdi... ve kendini onun kollarının altına girerken, fermuarının içine girerken ve araba sürerken onu emerken hayal etti.

Ama bunu yapmasına asla izin vermezdi.

Ayrıca, Hudson'ın uzak tarafına vardıklarında beyni vites değiştirdi. "Lütfen ona zarar vermeyin."

"Kim? Kardeşin mi?"

"Evet."

"Sonuna kadar bir centilmen olacağım." Ona şöyle bir baktı. "Ciddiyim."

"Ben de öyle." Onun elini sıktı. "Endişelenecek bir şey yok. Bunu sana yapmazdım ve bu da onu çok şanslı bir adam yapıyor."

Butch, araba ile giriş yolunu sorduğunda kendisine mesajla bildirilen talimatları izledi ve yaklaşık on beş dakika sonra, ormanın içinden kıvrıla kıvrıla geçen toprak bir yolda ilerliyorlardı. Bu kez girişteki bina iki katlı mütevazı bir çiftlik eviydi ve arnavut kaldırımli araba yolunda park etmiş birkaç sedan vardı. Dışarı çıktıklarında, arka tarafta traktör ekipmanları için bir ek bina gibi görünen, ancak

Aslında akşam daha önce gittiği büfenin aynısıydı.

Prosedür aynıydı: giriş yapılıyor, adım atılıyor, bir lazer tarafından taranıyordu. Sonra bir alet duvarı yer değiştirdi ve bir asansöre binerek yeryüzüne indiler.

İkisi de kapıların üzerindeki sayı dizisine bakarken, "Bunu inşa etmek çok paraya mal olmuş olmalı," diye mırıldandı. "Yerin altında dört kat mı? Vay canına."

"Yapılması gerekiyordu."

Ona doğru baktı. "Bekle, yani bu yeni kliniği biliyor musun? Neden bana söylemedin?"

Butch omuz silkti. "Kardeşinden bahsederek seni üzmem istemedim." Ona dikkatle baktı. "Sen buradayken Havers'ın uslu durduğunu söyle bana."

"O yaptı."

Arkadaşı başını salladı ve ince siyah pantolonunu yukarı kaldırdı. Her zaman olduğu gibi, görevde olmadığı zamanlarda Southie'li polis cehennemi Neiman Marcus kataloğundan fırlamış gibi giyiniyordu; bembeyaz gömleği ve kâğıt inceliğindeki süet ceketleri göründükleri kadar pahalıydı. Güzel de kokuyordu, gerçi bu herhangi bir kolonyadan değil, kendi bağ kokusundan kaynaklanıyordu ve Piaget saati ve her zaman taktığı büyük altın haçı abartılı olmadan seksiydi.

Ve yine de haklıydı. Eğer isteseydi, kardeşini çıplak elleriyle öldürebilirdi ve muhtemelen bunu yapmak istiyordu. Yine de bunu onun önünde asla yapmayacağını söylediğinde ona inanmıştı.

"Hastalarına karşı inanılmaz biri," diye mırıldandığını duydu. "Bu onun hiçbir zaman sorunu olmadı."

Hayır, değildi.

Asansör durdu ve bir öncekinden daha küçük ve kendi içine kapalı olan başka bir bekleme alanına çıktılar.

Resepsiyondaki görevli önce Butch'a baktı, sonra da onu bir kez daha gözden geçirdi. O değil de

fark ettim. "Hoş geldiniz," dedi. "Doktor burada olduğunuzu biliyor. Beklerken size kahve getireyim mi?"

Ya da belki daha kişisel bir şey? Ses tonu bunu ima ediyor gibiydi.

"Böyle iyiyiz, teşekkürler." Butch Marissa'nın dirseğini tuttu ve onu uzak duvara dayalı sandalyelere doğru götürdü.

Birlikte yerleştiklerinde, adamın onun elini tutmasından memnun oldu.

"Programın ilk gecesi nasıldı?" diye sordu, hem sohbet etmek için hem de önemseddiği için.

Kaşları çatık bir şekilde birbirine kilitlendi. "İyiydi, kimse ciddi şekilde yaralanmadı. Atlatmayı başaran yedi kişi var. Günü bizimle geçirecekler -çünkü ailelerinin onları bu halde görmesini istemiyoruz. Ayrıca grubun kaynaşması için de iyi bir fırsat. İlk dersi akşam karanlığında vereceğim ve antrenmandan sonra evlerine gitmelerine izin verilecek."

"İyi gittiğine gerçekten çok sevindim."

"Göreceğiz bakalım. Hey, Abalone'un kızı Paradise'ı tanıyor musun?"

Seyirci evinde kim yardımcı oluyor?"

"Oh, o çok tatlı."

"En uzun o dayandı. Bu kızın çelik gibi bir çekirdeği var." "Abalone çok gurur duyuyor olmalı."

"Olacak."

Sessiz kaldılar. Ta ki kız tekrar konuşana kadar. "Sanırım hasta olacağım."

Butch hemen ayağa fırlamaya başladı ama kadın onun kolunu sıvazladı. "Bunu gerçek bir niyetten çok bir ifade olarak söyledim."

"Arabaya geri dönmek ister misin? Kalıntıları size getirebilirim."

Marissa başını salladı. "Hayır, o benim. Gerçek ailesini bulana kadar o benim."

Butch bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Onu kendi soyuna geri verdiğinde bile bunun değişmemesine hazır ol."

"Sen... alışırken böyle mi hissediyordun?"

"Kurbanlarımın her biriyle." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Benim için asla yok olmadılar. şimdi bile, uyuyamadığımda, yatağımızın üstündeki tavanda yüzlerini görüyorum. Hayattayken nasıl göründüklerini hatırlıyorum ve ölürken nasıl yattıklarını unutamıyorum. Bu beynimde bir leke."

Onun profiline, sert, güzel, kusurlu profiline bakarken, ona duyduğu tüm sevgiyi içine çekti. "Neden beni uyandırmıyorsun ve bu haldeyken benimle konuşmuyorsun?"

Sıkı gülümsemesi tamamen kmsemeyele ilgiliydi. "Senin de bir işin var."

"Evet, ama ben-"

"nemli değil. Artık geçmişte kaldı."

Seni hâlâ ayakta tutuyorsa, tutmuyor, diye düşündü.

"Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz," diye mırıldandı. "İkimiz de eski hayatlarımızı rafa kaldırdık."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Başka bir şey söyleyemeden karşıdaki kapı açıldı ve beyaz üniformalı bir hemşire elinde, Marissa'nın aklına geçen gece kendisine teslim edilen Stuart Weitzman stiletto ları getiren saçma ve uygunsuz bir siyah kutuyla içeri girdi. Aynı numara.

Konteynerin daha büyük olmasını bekliyordu. Daha kk. Farklı.

Tanrım, bilmiyordu.

"Kaybınız için çok üzgünüz," dedi hemşire onu Butch'a vermeye giderken.

Marissa içeri girdi ve şeyi aldı. Düşündüğünden daha hafifti. Yine de içi kl doluydu, değil mi? "Teşekkür ederim."

Kadın protokol eksikliğinden dolayı kızardı: Marissa Kurucu Aile'den gelen bir kadın olduğu için ölülerle ilgili hiçbir şeye dokunmayacağı varsayılıyordu: Eski lke'de bu tür bir temas kötü şans olarak görülüyordu, özellikle de kişi hamileyse ya da genç yaştaysa.

Boş ver onu.

"Eşyalarının arasında başka bir şey var mıydı?" Marissa sordu.

Hemşire sanki onaylamadığını yutmaya çalışıyormuş ve boğuluyormuş gibi boğazını temizledi. "Aslında bir şey vardı." Sanki öne çıkıp arkadaşının mantıklı olmasını sağlamasını bekliyormuş gibi Butch'a baktı. "Ah..."

Butch, kadının neden bahsettiğini anlamamış gibi kaşlarını çatmakla yetindi.

Hemşire tekrar boğazını temizledi. "Şey, bir şey vardı. Bulabildiğimiz tek kişisel eşyasıydı- onun içine sıkışmıştı..."

"Neyin içine?" Marissa talep etti.

"Sütyeninin içine." Hemşire elini üniformasının cebine soktu ve üzerinde kırmızı kumaştan bir kurdele olan siyah bir şey ya da başka bir şey çıkardı. "İstedığınızden emin misiniz..."

Marissa hemşirenin elindeki şeyi kaptı. "Teşekkür ederim. Şimdi gidiyoruz."

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan duvardaki "yukarı" okuna bastı. Asansör sanki GTFO'ya yardım etmek için bekliyormuş gibi kapılar açıldı ve içeri adım attı. Butch her zamanki gibi hemen arkasındaydı.

Ancak tekrar yer seviyesine çıktıklarında diğer dışiden aldığı şeye baktı.

"Bu nedir?" dedi, elindeki dört inç uzunluğundaki siyah metal parçasını çevirerek. Bir ucundaki kesikten kırmızı ipek bir püskül sarkıyordu, diğer ucundaki sivri, çentikli kısım ise kilide takılabilecek bir şeye benziyordu. "Bu bir anahtar mı?"

Butch ondan aldı ve şeyi inceledi. "Biliyor musun, olabilir."

On Beşinci Bölüm

Ertesi akşam gün batımına kadar Peyton hiçbirinden hoşlanmadığına karar verdi.

Bakın, diğer beş stajyerden daha iyi olduğunu düşündüğünden değildi. Sadece her birinde bir sorun vardı.

Axe, punk/Goth, evet-anladık-sen-sert-bir-eşek-tarzı ile aykırı olan mı? Çok açık. O piç seri katil olmaktan bir mutfak bıçağı kadar uzaktı. Boone, şu kaslı Adonis? Ellерinin üzerinde yürüyebildiğini ve kışını boğazına iple bağlıymış gibi fırlatabildiğini biliyoruz ama kimin umurunda. Dövüşmek için buradasın, tütü giyip Cirque du Soleil'e girmeye çalışmak için değil. Anslam? Glymera'da bir hiçten başka bir şey değil, Kurucu Aile'den bile değil. Alakasız ve bu kadar ilerleyebilmiş olması bile şok edici.

Yine de gerçekten sevmediği kişi Craeg denen adamdı - gerçi bu daha çok herkesin, hatta Paradise'ın bile ona grubun kutsanmış lideriymiş gibi davranmasından kaynaklanıyordu.

Peyton o işi aradığından değil, ama hadi. Henüz kimse bu işe kilitlenmemişti. Kaideden bu kadar çabuk inmek için bir neden yoktu.

Ve adamla ilgili onu rahatsız eden tek şey bu değildi. Erkekте başka bir şey daha vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Belki de bir içgüdü? Bir tür tehdit hissi mi?

Bilmiyordu ama bunu çözeceğinden emindi.

Bir de şu Novo denen kadın vardı.

Dinlenme odasındaki sandalyesinde gerinmekte olan Peyton, gizlice onun belli belirsiz yönüne baktı. Sol taraftaki kanepeye uzanmış, uzun, çok uzun bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, ellerini ölü gibi düz karnının üzerinde kavuşturmuştu. Saçları iris siyahıydı, dümdüzdü ve bir ip gibi sıkıca örülmüştü. Teni bal kahverengisiydi ve adam hayatı boyunca hiç bu kadar kaslı bir kadın görmemişti.

Günün çoğunu onun göğüslerini ölçmekten kaçınarak geçirmişti -çünkü fark ederse taşaklarını kesip kesmeyeceğinden emin değildi.

Gözlerini ovuşturarak bir esrar içmeyi o kadar çok istiyordu ki titriyordu.

Belki de Paradise uyuşturucu kullanımı konusunda haklıydı.

Yine de uzun, lanet bir gece ve garip, lanet bir gün olmuştu. Paradise'ın uyandığından ve yemek yediğinden emin olduktan sonra, geri kalanlar -herkesten daha iyi olan Büyük Dişli Craeg hariç- tesislerde dolaşmaya çıkmış, bir doggen bulmuş ve daha fazla yemek istemişlerdi. Sonra buraya döndüklerinde Paradise'ı bir kez daha yatak odasında uyurken, Craeg'i de bir sandalyede gözleri kapalı otururken buldular.

Muhtemelen kendi göbek yağının diğerlerininkinden ne kadar üstün olduğunu düşünüyordu.

O noktada, fazla konuşmadan, her ikisi de süssüz odada bir yer seçmiş ve ne çok fazla ne de çok iyi uyumaya devam etmişlerdi. Zayıflığını kabul etmekten nefret etse de, kendisini muayene eden hemşire duruşmanın bittiğini ve elektrik şoku/boğaz yumruğu niteliğinde başka bir şeyin başlarına gelmeyeceğini söylemiş olsa da, adrenal bezi aşırı alarmdaydı.

Cennet hiçbir uyarıda bulunmadan başını ranza odasının kapısından uzattı, sanki kendisini geride bırakılmış bulmayı bekliyormuş gibiydi.

Peyton onun adını söylemek için ağzını açtığında Craeg'in gözlerinin ona kaydığını fark etti... ve erkeklerin erkek düşkünü orospu çocukları olduklarında yaptıkları klasik tepeden tırnağa hareketleri yaptı.

Bu onun kendi imza hareketiydi, Tanrı aşkına.

Adama geri çekilmesi için havlayamadan, dış salonun kapısı ardına kadar açıldı ve iki devasa erkek sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Kardeşler.

Dikkatini toplamaktan bahsediyorum. Aylak stajyerlerin altısı da sanki biri kıçlarına gaz vermiş gibi kalkmış ve pılını pırtısını toplamıştı. Ranzanın kapısında Paradise doğruldu ve bornozunun yakalarını daha da sıkılaştırdı.

Soldaki Kardeş kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti ve büyük olasılıkla Peyton'ın fil dışında gördüğü en iri canlı şeydi. Ayrıca o kadar yakışıklıydı ki, Kâtip Bakire'nin binlerce kişilik bir kadroya daha eşit bir şekilde yaymak yerine neden tüm bu seksiliği tek bir adama yüklediğini merak etmeniz gerekiyordu.

Onun yanında da bulldog gibi yapılı, biraz daha kısa boylu, kahve içen ve Boston Red Sox tişörtü giyen bir erkek vardı.

"Yanımdaki güzellik kraliçesi Rhage," dedi sweatshirtli adam. "Ben Butch. Ve biz senin kim olduğunu zaten biliyoruz. Saat şu anda akşamın altısı. Soyunma odalarında duş almak, size getirilecek üniformaları giymek ve yemek için buraya geri gelmek için bir saatiniz olacak. Ondan sonra dışarıda koridorda sıraya girmenizi istiyoruz. Geç kalan programdan çıkar."

Butch? Peyton merak etti. Kardeşin adı Butch muydu? İnsan dünyasından olduğu gibi...?

Bekle bir dakika.

Peyton kendi kendine, "Sen Dhestroyer'sın," dediğini duydu. "Lanet olsun, kim olduğunu biliyorum. Marissa'yla çiftleştin, onun kanlı kızı-"

"Sorusu olan var mı?" Butch onun yerine konuştu. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Bir saat. Hepsi bu kadar."

Bu kapanışla birlikte erkek dönüp gitti.

Rhage Kardeş onlara gülümsedi. "Bonfileyi deneyin. Müthiş bir şey. Ve kuzu etini de. Oh, ve patates püresi. Salatayı atlayın. Çiğneme israfı. Görüşürüz."

En azından onları öldürmek istiyor gibi görünmüyordu, diye düşündü Peyton kapı bir kez daha kapanırken.

"Üniformaların neye benzediğini merak ediyorum," dedi Paradise. Craeg, "Bu bir moda gösterisi değil," diye çıkıştı.

Peyton adama dişlerini gösterdi. "Bir sorun mu istiyorsun, pislik? Çünkü bunu ayarlayabilirim."

Craeg'in başı ona doğru döndü. "Seninle konuşmuyordum."

Peyton'ın ayaklarını neyin hareket ettirdiğine dair hiçbir fikri yoktu ama ne olduğunu anlamadan SOB'la burun buruna gelmişti. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ona bakmıyorsun. Onunla konuşmuyorsun. Ve ona gerçekten ama kesinlikle saygısızlık etmiyorsun. Anlaşıldı mı?"

Erkeğin gözleri Cennet'e kaydı. "Sanırım senin oğlan biraz bölgeci davranıyor. Yaralanmadan önce onu geri çağırabilir misin?"

Annnnnnn ve başladı.

Peyton'ın aklından o orospu çocuğuna saldırmak gibi bir düşünce geçmiyordu ama bir de baktı ki, yumrukları yumruk, kolları boğuşuyor, bacakları tekmeliyor, bir kat boya gibi erkeğin üzerindeydi.

Aslında daha önce hiç dövüşmemişti, ama nedense vücudu ne yapacağını biliyor gibiydi - kıcına tekme yemediğinden değil. Craeg daha uzun ve daha ağırdı ve Stretch Armstrong gibi uzanabiliyordu, yumruklar her yönden geliyor, yüzüne, karnına, göğsüne ulaşıyordu.

İnsanlar etraflarında bağıırıyordu. Mobilyalar devrildi. Duvara çarptı ve sonra bunun karşılığını Craeg'i döndürüp koridorun kapısına öyle sert iterek ödedi ki, panelleri tamamen parçaladı, ikisi koridorda kavga ederken tahta parçalandı.

Ve yine de savaştılar.

Sadece on iki saat önce yarı ölü olduğu için Peyton kendini bol miktarda enerjiyle bulmuştu.

Maury'den bir şey izlemek gibiydi.

Paradise koridordaki kavgayı takip ederken, beden dışı bir deneyim yaşıyordu. Yarısı dramın içindeydi, uçan bir kolu yakalamaya çalışıyor ya da onlardan birine ulaşma umuduyla bağıırıyordu. Diğer yarısı ise OMG'nin diyarındaydı - çünkü bunun onun önünde, onun yüzünden gerçekleştiğine inanamıyordu.

Peyton pek çok şey yapardı ama asla şiddete başvurmazdı.

Craeg hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu adamdan çok daha kontrollü görünüyordu.

"Hadi!" diye bağıırdı. "Kes şunu!"

Erkek bedenleri beton duvara çarptı, içlerinden birinde bir şeylerin kırıldığını gösteren korkunç bir çatlak vardı - hayır, aslında bu bir kül blokuydu. Bu sırada Peyton'ın burnundan akan kan beyaz boyanın üzerine parlak kırmızı renkte sıçradı ve Craeg'in gömleği ikiye bölünerek üzerinden düştü-

Tamam, vay canına. Adam zayıftı ama yapılıydı, omurgasının her iki yanından büyük kas yelpazeleri fişkırıyordu, omuzları attığı her yumrukla birlikte şişip iniyordu, beli inanılmaz derecede dardı-

Doğru, bu uygunsuzdu. Ama

lanet olsun.

Kendini silkeleyerek tutunmak ve işleri yavaşlatmak için bir kez daha ileri atıldı ve

Peyton'ın sağ kolu, çünkü tüm o nakışlar başa çıkılamayacak kadar fazlaydı-

Novo onu yakaladı ve tam yüzüne darbe alacakken geri sürükledi.

"Bırakın gitsinler," dedi kadın.

"Birinin canı yanacak!"

"Onlar senden daha iyi." Novo gözlerini devirdi. "Erkekler aptaldır. Sadece egemenlik için savaşıyorlar. şahsen ben enerjimi bu sosyal paylaşım saçmalığı yerine gerçek işlere harcamayı tercih ederim."

Paradise nefes nefese kaldı ve küfretti. "Kendilerini dışarı attıracaklar!"

"Eğer yaparlarsa, bu onların suçu."

Dvşlerinin yanında Anslam güldü ve avuçlarını ırttı. "Ona bir orospu gibi vur, Peyton!"

Paradise erkeğe ters ters baktı. "Bu horoz dövüşü değil, biliyorsun."

"Cehennem değil."

Adını giderek büyüyen Ahmaklar Listesi'ne ekleyen Paradise koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Hiçbir yerden kimse çıkmamıştı ama kapalı kapıların sayısına bakılırsa bu durum uzun sürmeyecekti-

Craeg aniden yer değiştirdi, Peyton'ı omuzlarından yakaladı, etrafında döndürdü ve adamla birlikte betonu kırmaya niyetliymiş gibi onu duvara doğru itti.

Bir erkek sesi "Bu delilik," dedi.

Arkasına baktığında Axe'ın dinlenme odasının kapı pervazına yaslandığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve yüz ifadesinin boyanın kurumasını izleyen birine benzediğini gördü.

Paradise gözlerini ona dikti. "Bunu durdurmalısın!"

Simsiyah kaşlarından biri kalktı. "yle mi?" "Evet! Dışarı atılacaklar!" "Peki bu beni nasıl etkileyecek?"

Onun yarı delikli yüzündeki alaycı ifadeyi tokatlamaktan kendini kasten alıkoydu. "Birinin sana yardım etmesini istersin."

"Senin için kavga etmezdim. Alınma ama seni becermek bir mağaza mankeniyle seks yapmak gibi olurdu. Çok güzelsin ama yatakta hiçbir işe yaramazsın."

Paradise'ın çenesi düştü. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en kaba şey."

"O zaman düşündüğüm kadar korunaklı bir hayat sürmüştünüz. İster alın ister alınma, gerçek neyse odur."

Boone'a dönerek ağzını açtı ama Boone başını salladı, hayır-ben değilim. "Sizin neyiniz var böyle?" diye sordu.

En azından kavga yavaşlıyordu-oh, evet, hayır, hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu: Craeg Peyton'ı belinden yakalayıp yere yatırdı, erkekler şimdi boğuşuyordu, çıplak ayaklar cilalı taşa gıcırıyor, avuç içleri birbirine çarpıyordu.

İşte o anda Butch ve Rhage gruba doğru hışımla geldiler.

Başını ellerinin arasına alarak bağırışların başlamasını bekledi. Eğer bu, hakkında okuduğu ya da filmlerde gördüğü insan ordusuna benziyorsa, muhtemelen hepsi bunun için cezalandırılacaktı. Belki de sinirli bir yorum yapmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen baş belası olduğu için dışarı atılacaktı.

Belki sadece Peyton ve Craeg disiplin cezası alırdı.

İkisinden biri ya da her ikisi de vücut alçıklarından çıktıktan sonra.

Çatışma devam edince parmaklarının arasından Kardeşler'e baktı. İkisi de kenarda durmuş, olan biteni izliyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Sonra Rhage başını salladı... ve el sıkıştılar.

Cennet diğer stajyerlere baktı ve herkesin oturma odasına geri döndüğünü gördü.

Bir süre sonra Peyton sonunda kaybetti.

Yanlış planlanmış bir kafa darbesi alınıp doğrudan beton zemine çarptı. O anda sanki bir bowling topu bir taş levhanın üzerine düşmüş gibi korkunç bir ses çıktı ve adamın vücudu, kemikleri sıvılaşmış gibi gevşedi.

Craeg onu itti ve sırt üstü yere yığıldı, zor nefes alıyor, öksürüyor, gözlerindeki kanı siliyordu.

"Ne kadardı?" Rhage Butch'a sordu.

"Beş dolar."

"Kahretsin, oğlumun bundan daha iyisini yapacağını sanıyordum." Rhage elini cebine soktu ve siyah bir cüzdan çıkardı. Bir banknot çekip Butch'un avucuna sıkıştırdı. "Bir dahaki sefere iki katı ya da hiç yapacağız."

Onlar arkalarını dönüp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşırken Paradise irkildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun," dedi nefesinin altından.

Arkalarından Peyton'ın hâlâ baygın olduğunu söylemek istedi - hayır, durun. İnliyor ve sırt üstü yuvarlanıyordu.

Ona doğru yürürken en azından hayatta olduğunu düşündü.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Kovulmak mı istiyorsun?"

Kabul etmek gerekir ki, iki profesörleri lanet olası dövüş üzerine bahis oynamaktan daha sert bir şey yapıyor olsalardı, bu tehdidin daha fazla dışı olurdu.

İki erkek sallantılı bakışlarla ona baktı. Tanrım, bir gece önceki kadar kötü görünüyorlardı - belki daha da kötü. İkisinin de gözleri morarmıştı ve Craeg'in dudağı o kadar derin yarılmıştı ki muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu.

Peyton kan tükürmeden önce, "Ben... iyiyim," diye mırıldandı. "Evet," diye peltek bir sesle konuştu Craeg. "Çok iyiyim."

Jusssth phine gibi bir şey çıktı.

"Söyle bana," diye bağırdı, "kaç parmağımı kaldırıyorum?"

Ortakini çıkararak, iki pisliğe, ikisini de terslediği gerçeğine odaklanmaları için bir şans verdi. Ve sonra hemşire üniforması giymiş birini bulmak için uzaklaştı... doktor önlüğü...

Lanet olası kapıcı üniforması.

Tanrı koridorun temizlenmesi gerektiğini biliyordu.

-Süpürgesi olan herkes, ortalığı darmadağın eden iki yer israfından başlayabilirdi.

On Altıncı Bölüm

Yirmi beş dakika, alt dudağında iki dikiş ve bir kap-kaç First Meal'den sonra Craeg sınıfının diğer altı üyesiyle birlikte spor salonunun en önünde ve ortasındaydı. Önde ve sıranın ortasında değil, daha çok yanlarda ve biraz gerideydi.

Ayaklarının üzerinde de sallanıyordu.

Vücudunun ihtiyaç duyduğu son şey bir başka yumruk yumruğa, yüksek temaslı, yumruk yumruğa kavga etmektir ama sınıftan geri adım atmayacaktı. Paradise'ın sözde "erkek arkadaşı olmayan" Peyton'a gelince? Uh-huh. Riiiiiight.

Şerefsiz.

O, o değil.

İyi haber şu ki, kendisi ne kadar kötü durumda olursa olsun, Peyton ayakta bile duramıyordu. Bir et parçası gibi sedyeyle getirilmişti.

Tekerlekli.

Bunu kim kazandı, sürtük?

Ayrıca ikisi de kovulmamıştı. Görünüşe göre, sonuç üzerine bahse girmek dışında, Kardeşler olaya karışmayacaktı-

Spor salonunun kapılarından biri yumruklanarak açıldı ve bu kez Butch ve Rhage Kardeşler içeri girerken üzerlerinde herkesin giydiği bol pamuklu pantolon ve gömlek vardı.

Butch Kardeş, grubun önünde durduklarında hiç vakit kaybetmedi. "Yani, tüm bunların ışığında

Mayweather/Pacquiao düşüyor, kitaptan öğrenmek yerine göğüs göğüse dövüşle başlayacağız."

"Lütfen unutmayın," dedi Rhage gülümseyerek, "üniformalarınız beyaz."

"Çünkü OxiClean kan lekelerinde çok iyi sonuç veriyor ama gerekirse Clorox kullanmaya da hazırız."

Craeg bir lanet yuttu. Tam da ihtiyacı olan şey.

"Sizi eşleştireceğiz," diye devam etti Butch, "ve ne kadar bildiğinize dair bir değerlendirme yapacağız. Biriniz zaten yatayda olduğu için, kimsenin burada Hollywood'la savaşmak konusunda endişelenmesine gerek yok."

"Şahsen ben bunun için ağlamak üzereyim," dedi Rhage. "Novo'yu Boone-Axe'in yanına koyalım, sen de Anslam'ı al. Geriye Craeg ve Paradise kalıyor."

"Dur bakalım," dedi Craeg. "Yapamam... Bunu yapmayacağım."

"Ona vurmak mı? Neden? Kollarını kaldıramadığın için mi? Benim sorunum değil."

Craeg eğildi ve sesini alçalttı. "Ona vurmuyacağım."

Rhage omuz silkti. "Peki, yine dayak yiyebilirsin."

Butch araya girdi. "Aslında o dövüşü o kazandı, unutma. Ve bunu kanıtlamak için beş dolarını aldım."

"Çünkü şuradaki altın çocuk kendi kendini bayılttı."

"Kayıp kayıptır." Butch yeniden Craeg'e odaklandı. "Ama kardeşim haklı. Ya kendini savunursun ya da Doktor Jane'in ipliğinden daha fazla almak için geri dönersin. Seçim senin."

Bununla birlikte, devasa spor salonunun farklı bölümlerine dağılmaları söylendi ve Peyton kenara çekildi.

Çraeg diğerlerinin gidişini izledi ve bundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Garip, ona kendini savunmayı öğrenmek için programa katılması gerektiğini söylediğinde, kendini savunmak zorunda kalacağı kişinin kendisi olduğunu düşünmemiştir.

"Sınıf" ortamında bile.

"Pekâlâ," dedi Cennet ona doğru yaklaşırken. "Bunu yapacak mıyız?"

"Erkeklerden birinin işi bitene kadar bekleyeceğim." "Sen ciddisin."

Çok daha yüksek olan boyundan ona baktı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Peyton'ı kolaylıkla yenmedin," diye mırıldandı. "Bu yarım saat falan sürdü."

"Aslında kendini yetişkin bir erkekle kıyaslıyorsun. Sedyeye koyduğum kişiyle."

"Oh, haklısın. Bu adil olmazdı. Çünkü ikinize kıyasla ben lanet olası bir dahiyim."

Kadın ellerini kalçalarına koyup ona ters ters bakarken, ona başka ne söyleyebileceğini merak ediyordu. Asıl gerçeği söylemek istemiyordu - ki bu da onun yumuşak teninin nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlayabilmesiyle ilgiliydi... avucuna kıyasla ayak bileğinin ne kadar küçük olduğunu hâlâ hayal edebiliyordu... ona yapmak istediği pek çok şeyi hayal edebiliyordu ama bunların hiçbirisi şiddet içermiyordu.

Kesinlikle hepsi parmak uçlarıyla, dudaklarıyla... diliyle teması içeriyordu.

Craig kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Yani sana vurursam, hiçbir şey yapmayacaksın."

Kaşlarını kaldırdı. "Nakavt olmaktan endişe etmiyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Hayır. Daha az dayanıklı olman bir yana, gitmiyorsun-"

Ağzından çıkan bir sonraki şey, salondaki herkesin ne olduğunu anlamak için etrafta koşuşturmasına neden olan yüksek perdeden bir çığlıktı.

Onlara söyleyebilirdi ama o sırada iki eliyle hayalarını kapatıp belini bükmeyle meşguldü.

Onu kasığından vurmuştu.

Kasıklarına. Diziyle.

"Ne oluyor lan!" diye mırıldandı. "Bunu neden yaptın?"

O da herkes gibi şaşırmış görünüyordu. Ama kendini çabuk toparladı: Başının iki yanından tutup dizini tekrar kaldırdı ve yüzüne öyle sert bir yumruk indirdi ki, bir Noel ağacının ışıklarından daha fazla yıldız gördü.

Adam bir uluma daha çıkarıp dengesini kaybedince, iki elini birbirine kenetledi, kollarını uzattı ve disk atar gibi dar bir daire çizerek savurdu

-Onu şakağından yakalayıp bacaklarını altından çekecek kadar güçlü bir darbe indirdi.

Bum! Mavi minderlere doğru gitti.

Herkes onun üzerine koşarken, kadın üzerine gelecek her şeye karşı hazırlıklı bir şekilde durdu - bu sırada adam yerle öpüştü.

Avuçlarını mindere bastırarak vücudunun üst kısmını dik konuma getirdi ve ona baktı. "Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?"

"Henüz hiçbir şey yapmadınız," diye çıkıştı biri.

"Söyle bana," diye bir başkası söze karıştı. "Oturarak mı işiyorsun?"

"Artık öyle," diye cevap geldi.

Paradise onun her hareketini, her seğirmesini, nefesini ve gözlerinin kaymasını takip etti. Ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ellerinin titremesinden ve kaburgalarının az önce yaptığı fiziksel aktivite için çok fazla pompalandığı gerçeğinden bunu anlayabiliyordu.

Ayrıca çok az da olsa tahrik olmuştu.

Tamam, bu tam bir belaydı. Kadının seks kokusu içindeki erkeklik organını harekete geçirdi ve sırf onu kovalayıp yakalayabilmek ve altına alıp sertçe becermek için koşmasını istemesine neden oldu. Boşalırken tırnaklarının sırtını çizmesini... ve boğazına bir damar atmadan hemen önce dişlerini göstermesini istiyordu.

Şehvet o kadar güçlüydü ki, insanlar izliyor olsa bile onu becerebilirdi - ve sanki ondaki değişikliği fark etmiş gibi, bir adım geri çekildi.

Ve sonra birdenbire artık kimse ona gülmüyor ya da Şaka yapmıyordu.

Butch a r a l a r ı n a girdi. "Sakin ol, koca adam. Bana doğru gelmeye ne dersin?"

Kardeş dövüş pozisyonuna geçti, yumrukları göğsünün önündeydi ve gözleri kısılmıŐtı.

Ama Craeg erkekle ilgilenmiyordu. O devasa omuzların etrafından, yüzünde anlaŐılmaz bir ifadeyle kendisine bakan Paradise'a baktı.

Bu kez, kendisine bir yumruk geldiğinde Craeg tam dövüş moduna geçti, Peyton'la böyle bir Şey olmamıştı. Diğer stajyerde, sahip olduğu gücün yaklaşık yüzde altmışını ortaya koymuş, o bok parçasını öldürmekten ya da kalıcı hasar vermekten ve böylece programdan atılmaktan korktuğu için gücünün bir kısmını geri tutmuŐtu. Ya Şimdi? UyarılmıŐlıđının bıçak gibi keskin kenarı, göğüs göğüse ıarpıŐmaya girerken, eğilirken, kendi yumruğunu atarken, tekrar eğilirken, yumruklarken tüm kısıtlamalarını ortadan kaldırdı. Kardeş acımasızca hızlı, acımasızca güçlü ve son derece eğitimliydi.

Hiç Peyton gibi değil.

Dövüş ilerledikçe, tekmeler ve kaçıŐlar, tutuşlar ve bođuŐmalar birbirini izledikçe, daha fazla insan gelip salonda on, on beş... yirmi kişilik bir kalabalık olana kadar etrafta durdu.

On beş dakika kadar sonra onlara hanıerler fırlatıldı.

Jilet gibi keskin, siyah saplı, gümüş ağızlı iki bıçak bir anda havada uıtu. Butch birini anında yakaladı. Craeg diğerini yakaladı. Ve sonra daireler ıizerek savunmaları aŐmanın bir yolunu aradılar, silahları ileri geri salladılar, geri ıekildiler, bahisler ıok daha yüksekti.

Butch hiç de ağır nefes almıyordu. Craeg ise bir orospu ıocuğu gibi nefes nefese kalmıştı ve aynı zamanda terliyordu.

İlk kan Craeg'in bir milimetrelik bir yayı yanlış değerlendirip yanağını kesmesiyle aktı. Bir diğerini yanlış değerlendirdiğinde omzundan kan sızmaya başladı. Üçüncüsünde de hata yapınca kalçası kesildi.

İşte o zaman Kardeş'in ona erkeğin yapabileceklerinin sadece yüzde altmışını verdiğini fark etti: Kesiklerin hassasiyeti Craeg'e rakibinin ondan daha çok şey bildiğini, ondan daha güçlü olduğunu ve artan kan kaybına dayalı bir zafere giden yolu çentiklemeye hazır olduğunu söyledi.

Ama Craeg pes etmeyecekti. Henüz değil, en azından. Ayakta duramaz, göremez, hareket edemez hale gelene kadar.

Onun iradesi daha azını kabul etmezdi.

Paradise bu dövüşün, daha önce koridorda yaşanan o çılgın, özensiz kapışmadan tamamen farklı bir şey olduğunu hemen fark etti. Aslında, Peyton'ın yanındayken Craeg nedense kendini dizginliyordu; artık dizginlemiyordu. Butch'a yumruklarıyla karşı koyarkenki koordinasyonu ve sonra -Ah, Tanrım, o hançerler- ona ve salondaki herkese onun inanılmaz bir dövüşçü olduğunu, büyük bir güç, denge, esneklik ve güç yeteneğine sahip olduğunu söylüyordu.

Tüm vücudunun bir santral gibi ışıldaması için yeterliydi.

Ve hayır, diye düşündü, Novo'nun kadın-her-şeyi-yapabilir-erkeklerine ne kadar saygı duysa da, Craeg'in şu anda ortaya koyduklarının benzerleriyle başa çıkamayacağı çok açıktı. O yumruklardan sadece biriyle onu yere sererdi. Ya da kafasını omurgasından koparırdı. Ya da kolay bir çevirmeyle bacaklarından birini kırabilirdi.

Uygun savunmaları ve karşı önlemleri öğrenemeyeceğinden değil, sadece şu anda bunları bilmiyordu ve aslında adam ona saldırmaya hazırdı: Çömeli muazzam dişlerini gösterdiğinde

ve yine de, bazı çılgın nedenlerden dolayı, ondan korkmamıştı. Bu tam anlamıyla delilikti. Adam ondan yüz kilodan daha fazlaydı ve kan için dışarı çıkmıştı.

Evet, tamamen delice olan neydi? Birdenbire ondan kaçmak istemişti ama çok hızlı değil. Peşinden gelmesini ve onu anında yakalamasını istemişti... ve...

Mola odasında yalnız kaldıkları o ana geri dönmüşlerdi.

Ama Tanrım, onunla başa çıkamam, diye düşündü onun hareketlerini izlerken. Ve sadece bir kavgada değil: Böyle bir erkeği kovalayan herhangi bir dişi, koşunun sonunda tatlı bir öpücük almazdı - elini tutup kutsal bir çiftleşme sözü ve babasıyla talibinin utangaç bir şekilde izin istediği bir konuşma almazdı.

Bu, çiftleşme gecesi Kâtip Bakire ve ailesinin önünde bekâretini vermesi beklenen türden kibar bir erkek değildi.

Hayır, o sadece bir nebze yüksek muhakeme yeteneğine sahip bir hayvandı.

Ve o anda ona bakış şekli, beyninin tamamen devre dışı kaldığını gösteriyordu.

Korkması gerekirdi, diye kendi kendine tekrar söyledi. Bunun yerine, onun kendisini yakalamasını istedi-

Craeg bu kez göğsünün tam ortasından bir kesik daha alınca kalabalıktan bir tıslama sesi yükseldi. Artık birçok yeri kanıyordu, antrenman üniforması kırmızıya boyanmıştı, yanağındaki kesikten çenesine kan damlıyordu, kalçasından kan damlıyordu, göğüs kaslarından kan damlıyordu.

Kardeş'in bıçağının bir başka parıltısı onu karşı omzundan yakaladı. Sonra boğazının yan tarafına. Diğer uyluk, karın, sırt boyunca.

"Dur," dedi Cennet nefesinin altından. "Ona doğru gelmeyi bırak."

Ama Kardeş'in acımasız bıçağı her vuruşunda Craeg daha fazlası için geri döndü, tekrar tekrar saldırdı, ta ki üzerinde oluşturduğu su birikintilerinde kayana kadar.

mavi minderler ve üniforması kırmızıya boyanmış ve vücuduna yapışmıştı.

Pes etmedi.

Ve Butch onu ölümden kurtarmaktan başka bir şey yapmadı.

"Craig! Dur!" diye bağırdı çünkü kendini tutamıyordu.

Elini ağzına götürdüğünde kalbinin panik moduna geri döndüğünü hissetti, çünkü gerçekten de damarlarından geri dönüşü olmayacak kadar çok şey kaybedene kadar devam edip etmeyeceğini merak ediyordu.

"Craig! Bu çılgınlık!"

Ama yine de devam etti, ta ki dizlerinin üzerine çökmeye, hamle yapmak yerine yalpalamaya ve geri çekilirken sallanmaya başlayana kadar. Şimdi, özensizlik ona geldi.

Tanrım, çok
solgundu. "Dur!"

Peyton sedyenin üzerinde doğrulup bağırdı: "Craig! Hadi dostum, seni öldürecek."

Diğer stajyerler arasında tedirginlik dalgaları geçti, ancak gösteriyi izlemeye gelen tüm Kardeşler arasında böyle bir şey olmadı. Buna karşın, sağlık görevlileri de pek heyecanlı görünmüyordu; ancak sarı saçlı kadın doktor öne çıkmak istediğinde, Vishous Kardeş başını sallayarak onun yanında kalmasını sağladı.

Craig kırk iki dakika ve çok sayıda litre plazma kaybından sonra son kez yere düştü.

Dizlerinin üzerine çöktü, bir süre sallandı... ve sonra kendi kanının içine yüzüstü düştü. Aynen pistte yaptığı gibi.

Paradise ileri atılmak için acele etti ama Rhage onu yakalayıp geri çekti. "Hayır. Ona onurunu bağışla."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tısladı.

Rhage iki savaşçıya doğru başını salladı. "İzle." Butch bir an için düşmüş erkeğin başında durdu ve Craig'e ayağa kalkması için bir şans verdi. O yapmayınca

Kardeş Craeg'in ona bakmasını bekledi.

Odaklanamayan gözler, kül rengi bir yüzün içinde Kardeş'e kilitlenmeye çalışıyordu. Ama sonunda bunu başardıklarında, Butch silahı diğer eline geçirdi... ve hançer avucunu bıçakla derinden yaraladı.

Cennet'in nefesi kesilirken, Kardeş avucunu Craeg'e uzattı; o da birdenbire uzanıp teklif edilen şeyi kabul edecek gücü kendinde buldu.

Kardeş Craeg'i ayağa kaldırdı... ve onu kucakladı. "İyi iş, evlat. Seninle gurur duyuyorum."

Craeg gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı, sanki ağlıyormuş gibiydi. Sonra göz kapaklarını kapatarak duygularına karşı verdiği mücadeleden vazgeçmiş gibi göründü, başını eğdi ve Kardeş'in kollarına doğru sarktı.

"Ve işte," dedi Rhage yüksek ve onaylayıcı bir sesle, "bu iş böyle yapılır."

On Yedinci Bölüm

Safe Place'teki masasında oturan Marissa'nın yapması gereken bir sürü iş vardı: okunacak hasta dosyaları, onaylanacak giriş belgeleri, işlenecek faturalar. Bunlardan herhangi biriyle uğraşmak yerine, sandalyesinde oturdu ve kırmızı püsküllü siyah metal şeride baktı.

Butch'la birlikte eve döndükten sonra, anahtara benzeyen tuhaf nesneyi birkaç Kardeş'e göstermiş ama hiçbiri onu tanımamış ya da bu şeye somut bir isim koyamamıştı. Sonra Vishous internette bunun bir resmini aratmış ve hiçbir şey bulamamıştı.

Butch'la birlikte yatağa girdiklerinde o kadar bitkin düşmüştü ki, başı yastığa değer değmez uykuya dalmıştı.

Ama o şekilde kalmamıştı.

Gözleri öğleden sonra saat üç sularında açılmış ve Butch yanında sessizce horlarken o sırtüstü yatıp karanlığa bakmıştı.

Tıpkı cehenneminin söylediği gibiydi. O kadının görüntüleri boş tavanda oynadı, onu gözyaşlarına boğan bir fotoğraf montajı. Ve üzücü olan şey, onu ve Butch'u düşündükçe ağlama isteğinin daha da artmasıydı.

Ki bu çılgıncaydı.

Aralarında hiçbir sorun yoktu. Daha fazla destek olamazdı, onu Havers'a götürdü, anahtarla ilgili çabaları boyunca ona destek oldu, hissettiği her şeye anlayış gösterdi.

"Aklımı kaybediyorum" dedi,

"Bunun için buradayım."

Marissa başını kaldırdı. "Mary, merhaba, özür dilerim, kendi kendime konuşuyordum. Şu anda biraz kafam karışık."

Rhage'in shellanı içeri girdi ve ofisin kapısını kapattı. "Evet, öyle bir izlenim edindim - adınızı üç dört kez söyledim ama ulaşamadım."

Marissa arkasına yaslandı, saçlarını omuzlarının üzerine itti ve gülümsemeye zorladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Benimle konuşabilirsin." Kadın masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Senin için endişeleniyorum."

"Tanrım, bunun için bir saniyenizi bile boşa harcamayın. Burada ciddi şekilde yardımınıza ihtiyacı olan insanlar var-"

"Sizin ve benim gibi iyilikseverler, zor vakalar hakkında konuşmazsak işimizi yapmakta zorlanırsınız. Bu bir gerçek. Ayrıca arkadaşınız olduğumu da belirtmek isterim."

Bunu takip eden sessizlikte Marissa, kafası allak bullak olduğu için konsantre olamadığı tüm evrak işleri hakkında sessiz kaldı. Sonra da uyumadan geçirdiği gün hakkında sessiz kaldı. Ve son olarak, Butch ile aralarındaki garip mesafe hakkında hiçbir şey söylemedi-

"Onu aklımdan çıkaramıyorum," diye ağzından kaçırdı.

Hemen gözyaşları akmaya başladı ve kâğıt mendile uzanırken küfretti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Mary nazikçe. "İnan bana, konuşmamakla ilgili pek çok kişisel deneyimim oldu. Bu iyi bir strateji değildi."

"Hadi ama, sen tanıdığım en kendini gerçekleştirmiş insansın. İlişki ölçeğinde on üzerinden on gibi bir seysin."

"Hayatımın sadece bir anlık görüntüsünü gördün, Marissa. Beni daha önce tanı mıyordun. Ve hala mücadele ediyorum, tıpkı herkes gibi."

Marissa gözlerinin altını sildi ve bir hıçkırık dalgasıyla savaşmak zorunda kaldı. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Mücadele etmek mi? İnsanlarla konuşuyorum. Rhage ile konuşuyorum. Bir şeyler yazıyorum."

"Hayır... temiz kesim." "Pardon?"

Marissa elindeki mendili salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorum. Sadece unut-"

"Rhage ile birlikte olduğumda benim için bir hayatın sona erdiği ve başka bir hayatın başladığı gerçeğini mi kastediyorsun?"

Tanrım, kalbi sebepsiz yere çarpıyordu. "Evet. Aynen öyle."

Mary bacak bacak üstüne atıp alt dudağını çiğnedi ve düşüncelerini toparlamak için zaman ayırırken Marissa onun düzgün hatlı yüzünü, yeni taranmış kahverengi saçlarını ve sakın güven havasını inceledi.

Evet, diye düşündü Marissa, Rhage haklıydı. Kadın muhteşemdi -gösterişli, güzellik kraliçesi tarzında ya da her açıdan, etsiz, anoreksik model tarzında değil, hatta komşu kızı standardında bile değil. Mary kısır kışın ortasında yanan bir ateşin parıltısı gibiydi, sıcak ve besleyici, büyüleyici ve aydınlatıcıydı.

Kardeş'in ona tapmasına şaşmamalı.

Mary nefes verirken şöyle dedi: "Sanırım benim için farklıydı çünkü ölüyordum - yani gideceğimi biliyordum? Bir süredir kanserin geri döndüğünün farkında olmasam da, bana geri döndüğünü söyleyecekleri güne hazırlanıyordum. Bu yüzden ayrıldım. Zihinsel ve duygusal çantamı topladım, biletimi aldım, gitmeye hazırdım. Demek istediğim, annem gitmişti, gezegendeki başka hiç kimseyle gerçekten bağ kurmamıştım... benim için hiçbir şey yoktu, bu yüzden uzaklaşacak hiçbir şey yoktu, eğer mantıklı geliyorsa?"

Marissa, Butch'la birlikte olduğu için ağabeyinin onu evden kovduğu geceyi düşündü.

"Eğer doğru anladıysam," dedi Mary, "senin için durum böyle değildi. Öyle miydi?"

Marissa gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Hayır, öyle değildi. Bir akşam şafak sökmeden hemen önce Havers'la paylaştığımız eve geri döndüm."

ve o..." Şimdi, gözyaşları kabarıyor ve birbiri ardına, aceleyle bluzuna, pantolonuna düşüyordu. Devam etmeden önce gözyaşlarını sildi. "Bütün eşyalarım toplanmıştı. Bana nereye gittiğimin umurunda olmadığını, sadece evinden gitmemi istediğini söyledi. Para koydu..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bürolardan birine para yatırdı. Sanki bana dokunmak istemiyormuş gibiydi."

Burnunu çekerek bir mendil daha çıkardı ve sümkürdü. "Parayı sakladım. O yüz dolarlık banknotlar hâlâ bende. Bazen çekmecemde onlara rastladığımda, neden onları sakladığımı düşünüyorum. Neden ben-oh, Tanrı aşkına." Üçüncü bir mendil almak zorunda kaldı. "Neyim var benim böyle? O kız öldü ve ben ailesini ya da onu kimin öldürdüğünü bulamıyorum ve burada oturmuş, eski bir haber olan aptal kardeşim hakkında sızlanıyorum. Bu çok saçma."

"Bu travma geçmişte kaldı," dedi Mary sakın bir sesle. "Kendimi rahatsız ediyorum."

"Peki, dün gece gerçekten ne olduğunu düşündün mü?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Aklımda başka hiçbir şey yok."

"Hayır, bunu düşündün mü demek istedim."

"Demek istediğiniz, genç bir kadının gözümün önünde ölmesini izlemek zorunda kaldığım ve onun kaybının, görünüşe göre düzeltmek için güçsüz olduğum trajik bir hayat kaybı olduğu ise, evet, elbette öyle."

Mary başını salladı. "Tüm saygımla söylüyorum, demek istediğimi anlamıyorsun. Dün gece, Havers sahip olduğun tek kanla ilişkini bitirdiğinden beri ilk kez yardım için ona güvenmek zorunda kaldın. Kızı kurtaramadın, bu yüzden kardeşine dönüp onun için doğru şeyi yapmasını ummak ve dua etmek zorunda kaldın."

"Yaptı ama." Marissa sert bir küfür savurdu. "Yani, onunla harikaydı."

"Peki sana ne kadar kötü davrandığını düşünürsek, bu sana nasıl hissettirdi?"

Ve daha fazla gözyaşı. "Bunu düşünmüştüm. Ölmeden hemen önce onu görmeye gittiğimde."

"Doğru olduğunu bildiğim şey şu. Geçmiş istediğimiz kadar gömebiliriz. Onu toprağın altında tutmak için bazıları sağlıklı, bazıları değil, yüz binlerce dikkat dağıtıcı şey kullanabiliriz - ama bir şey işlenmediğinde, kesinlikle, kesinlikle geri dönecek ve bizi kışımızdan ısıracaktır. Butch ile birbirinize aşık olmadan önce zor bir hayatınız vardı ve tüm bunları geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak şüphesiz büyük bir rahatlamaydı. Ama daha önce olanlardan kaçamazsın. Unutma Marissa, hayatımızın her anında her yaşıyoruz. Hepsini bavul gibi yanımızda taşıyoruz. Er ya da geç, kardeşinle yaşadıkların tekrar gündeme gelecekti. Hayat bu."

Marissa gözlerinin altını bir kez daha temizledi. "Şu anda Butch'la bağlantı kurmakta zorlanıyorum."

"Tabii ki öylesin. Kırılmaya neden olan kişi o."

Marissa geri çekildi. "Durun bir dakika, bana iyilikten başka bir şey yapmadı-"

"Bu bir hata meselesi değil, Marissa. Sen bir yoldaydın, o hayatına girdi, şimdi başka bir yoldasın. Onu yargılamıyorum ya da yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum, sadece bir gerçeği ifade ediyorum."

Nedense, Butch'un uyumasına izin verirken tamamen uyanık kaldığını hatırlıyordu. Bu bir yıl önce bile asla gerçekleşmezdi. "Ne yapmalıyım?"

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Daha kötüsü olamazmış gibi geliyor."

"Kardeşinle barışmak zorunda kalacaksın."

Marissa gözlerini kapattı. "Onu asla affedemeyeceğim."

"Barışmak onu hatalarından arındırdığınız anlamına gelmez. Ve dürüst olmak gerekirse, hesaplaşmanız gereken tek kişi o değil. Glymera sana korkunç davrandı, aristokrasi içindeki konumun savunulamazdı ve Wrath tam bir kraliyet pisliğiydi - bunu sevgiyle söylüyorum. Senin bir

İlk başta hayatta kalmanın tek yolu olduğu için içinizde tuttuğunuz ve daha sonra nihayet bir mola ve kendi hayatınızda iyi hissetme şansı bulduğunuz için bir kenara bıraktığınız muazzam miktarda acı ve reddedilme." Mary masanın üzerindeki evraklara bakarak başını salladı. "Üretken olmaya geri dönmek istiyorsan, tüm o kayaların altına bakman, duygularını hissetmen ve bu yolculuğun diğer tarafından çıkman gerekecek."

Dört numaralı kâğıt mendil kutudan bir çırpıda çıktı ama onu kullanmadı. Sadece elinde evirip çevirdi. "Kızı unutmak istemiyorum. Her şeyin benimle ilgili olmasını istemiyorum."

"Kimse size onun kim olduğunu bulmaya çalışmayı bırakmanızı ya da onun için doğru olanı yapmanızı söylemiyor. Sadece bunu, tüm bu kirli çamaşırları toplayıp yeraltına itmek için bir bahane olarak kullanmayın. Bu kısa vadeli bir başa çıkma stratejisidir ve bir dahaki sefere tüm bunlar tekrar ortaya çıktığında - ki çıkacaktır - daha da zor olacaktır, çünkü tüm bunları kızla da yeniden yaşayacaksınız. İşte insanlar böyle felç olur. Doldururlar, doldururlar, doldururlar ve tetikleyiciler gelmeye devam eder ve yük çok ağırlaşana kadar katmanlar birikmeye devam eder ve katlanırlar."

Marissa mendili büküp çözmeye devam etti. "Haklısın."

"Biliyorum."

Marissa derin bir nefes aldıktan sonra masanın diğer tarafına baktı. "Sana sarılabilir miyim?"

"Lütfen! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

İkisi de ayağa kalktı ve Marissa küçük dişiye kucaklamak için yanına geldi. Karşılığında aldığı kucaklama o kadar güçlü ve istikrarlıydı ki, tekrar gözleri doldu.

"Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımdasın," dedi Marissa boğuk bir sesle. "Seni kelimelerle anlatılamayacak kadar çok seviyorum."

"Arkadaşlar bunun içindir." Mary geri çekildi. "Ve sen de bir gün benim için aynısını yapacaksın."

Marissa homurdandı ve gözlerini devirdi. "Bundan şüpheliyim."

"Güven bana."

"Ben çok dağınık biriyim."

"Hayır, sen insansın." Mary kendini salladı. "Özür dilerim, sanat terimi. Yaşıyorsun, mücadele ediyorsun, için de dışın da çok güzel ve ben de seni seviyorum."

"Bundan sonra tam olarak ne yapacağımdan hâlâ emin değilim."

"Üzerinde düşün. Aklına gelecektir. Unutmayın, affetmek unutmak anlamına gelmez, saklanmak uzun vadeli bir strateji değildir ve dikkatinizi dağıtmak dostunuz değildir. Bunun üzerine git ve arkanda olduğumu bil, tamam mı?"

Kadın gittikten sonra Marissa ofis koltuğuna gitti ve tekrar oturdu. Nedense gözleri cep telefonuna değil, masadaki telefona takılmıştı.

Geçmişi. Kardeşi. Butch. Kız. Glymera.

Mary haklıydı. Uğraşmadığı çok şey vardı.

Başlangıç olarak da en az korkutucu görüneni seçebilirdi. Ya da ... belki de en yapılabilir olanı, buna ne dersiniz?

Ahizeyi kaldırarak kâğıtları karıştırdı ve iki gece önce kendisine verilen pembe "Siz Dışarıdayken" fişini buldu. Yerel numarayı çevirerek inci küpesini çıkardı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bir hizmetçi telefonu açtı, onu beklemeye aldı... ve sonra mağrur bir kadın sesi, "Oh, merhaba! Aradığınıza çok sevindim."

Marissa dişlerini sıktı. "Ben yaparım. Festivale başkanlık edeceğim." "Oh! Bu harika! Ne harika..."

Basmakalıp sözler devam ederken Marissa gözlerini kapattı ve kafasının içinde Mary'nin sesini duydu: Kardeşinle barışmak zorunda kalacaksın.

Tanrım, diye düşündü. Bunun nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama partileri biliyordu, lanet olsun.

Küçükten başlayın. Sonra büyük şeylere geçin.

On Sekizinci Bölüm

Paradise, Rhage'in kendisine attığı avuç içi yumruğunu engellediğinde parmağı yerinden çıkmıştı. Rhage'in ona öğrettiği gibi eğilip ön kolunu kullanarak savunma yapmak istemişti ama kolları ve bacakları her zaman talimatları doğru şekilde takip etmiyordu; sonuç olarak elini yumruğa geniş bir şekilde kaptırdı.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve dönerek yaranın etrafına dolandı.

"Bir bakayım," dedi Kardeş.

"Owowowow." Tamam, sesi bir kız gibi çıkıyordu ama bu nasıl bu kadar acıtmıştı? "Tanrım!"

"Parry, bir bakayım."

Kolunu uzattı ve artık nazik olan iri elleri, orta parmağının olağanüstü derecede şakacı bir versiyonu olan şeyi inceledi.

"Nesi var bunun?" dedi, bildiği halde. "Kliniğe gidiyoruz, hadi."

Onu salondan çıkarırken omzunun üzerinden baktı. Anslam, Boone'la müthiş bir mücadele veriyordu ve bu onu şaşırttı. Peyton oturmuş omzuna buz koyuyordu ve neler olup bittiğini öğrenmek istercesine ona bakıyordu. Novo ve Axe birbirlerinin etrafında dönüyor, Tohr Kardeş de talimatlar veriyordu.

Rhage onun için ağır kapıyı açarken, "İyi olacaksın," dedi. "Kısa sürede onlara geri döneceksin."

Koridora çıktıklarında bir tür mmm-hmm sesi çıkardı ve onun haklı olduğunu biliyordu. O yapmadığı sürece

Rakama bakınca, ağrı aslında iyiydi.

"Bu gece sadece bir saatiniz kaldı, sonra gitmenize izin vereceğiz," dedi Kardeş, tıbbi kliniğin sallanan kapılarından birine geldiklerinde. "Ve yarın çoğu zaman sınıfta olacaksınız."

Bir mmm-hmmm daha. "Craeg gitti mi?" "Hâlâ tedavi görüyor."

Muayene odası yerden tavana kadar fayans kaplıydı ve cam kapaklı paslanmaz çelik dolaplar, servet değerinde tıbbi ekipman ve her türlü bilgisayar ekranıyla doluydu. Ortada, birkaç dönümlük bir alan üzerinde gece yarısını öğle vaktine çevirmeye yetecek kadar küre ışıklı bir avizenin altında devasa bir masa vardı.

Uzun boylu, siyah saçlı bir insan erkeği diz röntgenine benzeyen bir görüntüden döndü. Mavi ameliyat önlüğü ve beyaz bir önlük giymiş olan bu adam çok iri, çok geniş görünüyordu... ve vampir değildi. "Hey, burada neyimiz varmış bakalım?"

Paradise bir adım geri çekildi. Elinde değildi.

"Evet, ben de o adamlardan biriyim," dedi adam, köpek dişleri belirgin olmayan dişlerini gösterirken. "Ama ben iyiyim, söz veriyorum."

Rhage yanına gitti ve adamın omzunu sıktı. "Harika bir cerrah. Harika bir adam. Trajik derecede iyi bir poker oyuncusu ama en azından bilardoda berbat. Manny Manello, MD ile tanışın."

"Peki neler oluyor?"

"Çıkık parmak," dedi Kardeş.

Erkeklerin ikisi de -yani erkek olan ve erkek olan- ona baktı.

Paradise boğazını temizledi ve "Evet, parmağım..." demeye niyetlendi. Onun yerine, "Daha önce hiç bir insanı bu kadar yakından görmemiştim," diye geveledi.

Dr. Manello gülümsedi, kollarını açtı ve yavaş bir dönüş yaptı. "Sizden çok da farklı değilim. Siz çalışırken ben de birkaç kez seyirci evine gittim."

O zaman fark etmemişti, muhtemelen işine çok odaklandığı ve etrafı diğeri vampirlerle çevrili olduğı için.

"Saygısızlık etmek istememiştim," diye fısıldadı.

"Alınmadım. Sizi öğrendiğimde daha kötü bir tepki vermiştim, inanın bana." Kız şaşkınlıkla ona baktığında omuz silkti. "Unutmayın, benim kültürümde sizin türünüz kötü adamlardır. Bilirsiniz, sivri dişler, kan emme, tüm o Cadılar Bayramı olayı."

Adamın yüz hatlarını inceledi ve yakışıklı olduğunu görünce şaşırdı; ayrıca akıllı da görünüyordu. Kuyruksuz bir sıçana hiç benzemiyordu.

"Beni on iki kez ameliyat etti," diye araya girdi

Rhage. "On üç. Geçen hafta omzunu tekrar yaptık."

"Unutmuşum." Paradise başını kaldırıp Kardeş'e baktığında omuz silkti. "Saymayı unutuyorum. Olur böyle şeyler."

Derin bir nefes alan Cennet, kırık elini öne doğru uzattı. "Bu acıtacak mı? Bununla yapman gereken şey, yani."

Dr. Manello tekrar gülümsedi ve elindekini öyle hafifçe aldı ki dokunuşunu neredeyse hiç hissetmedi. "Tanıştığımızıza memnun oldum, Paradise. Merak etme, sana gerçekten çok iyi bakacağım."

Ve ne biliyorsun, o yaptı.

Rhage öğretmenliğe geri dönmek için ayrıldıktan sonra, Dr. Manello röntgen çekti, ona kırık olmadığını gösterdi, bölgeyi uyuşturdu ve orta parmak eklemine yerine yerleştirdi.

"Bu ateli uzun süre takmak zorunda kalmayacaksın," dedi parmağını yapışkan beyaz kumaş şeritleriyle bantladığı yastıklı metal bir kılıfın içine koyarken. "O kadar iyi iyileşiyorsunuz ki beni hâlâ şaşırtıyor."

Adam geri çekildiğinde, kadın yaptığı işe baktı. "ok teşekkür ederim."

"Bu gecenin geri kalanında görevde değılsin. Sen ve Peyton sedye bölümünde takılabiliyorsunuz."

Sol taraftaki kapı çalındı.

Kırmızı bir çöp kutusunun yanına gidip parlak mavi ameliyat eldivenlerini çıkarırken, "İçeri gelin," dedi. "Hemşiremiz Ehlena ile tanıştığınızı biliyorum." Adam kadının gergin ifadesi karşısında kaşlarını çattı. "Hâlâ reddediyor mu?"

Hemşire cevap vermeden önce paneli arkasından kapattı. "Seçilmişleri gönderdi."

Dr. Manello bir küfür mırıldandı. "Beslenmezse onu serbest bırakmayacağım."

"Bu Craeg mi?" Paradise sordu. "Bu-"

Adam gülümsedi ve onun üzerinden konuştu. "Burada işimiz bitti. Neden spor salonuna geri dönmüyorsunuz? Geceyi neredeyse bitirmiş olmalısınız."

"Onu besleyeceğim," dedi kabaca. "Eğer ihtiyacı varsa, onu besleyeceğim."

Ne? Ne oldu? O muydu? O. Yapıyordu.

Kurucu bir ailenin kızı olarak damarını kimseye vermemesi gerekiyordu. Asla. Bu sadece müstakbel eşi içindi. Ve eğer kendisinin de beslenmesi gerekirse, bunu bir erkek akrabası ve birkaç şahit eşliğinde yapması gerekiyordu.

Bunu onun için yaptıysa, çiftleşme gecesinden önce bekaretini kaybetmesine benzer bir şeydi.

"Sorun değil," dedi Dr. Manello. "Bununla biz ilgileneceğiz."

Paradise koridora kadar eşlik edildi ve kapı arkasından kapandığında, ikisinin kısık sesle konuştuklarını duyabildi.

Spor salonuna geri dön, dedi kendi kendine. Hadi, şimdi. Sınıfa geri dön ve ...

Etrafına baktığında koridorda yalnız olduğunu, kimsenin gelip gitmediğini, ayak sesi ya da ses duymadığını gördü.

Gerçekten diğerlerine katılmalı.

Ancak bu düşünce aklına gelir gelmez, ayakları onu sola çevirdi ve el ele öğretilen yerden uzaklaştırdı. Yandaki kapıya giderek kulağını kapalı panellere dayadı ve dinledi.

Derin bir nefes alarak Craeg'in kokusunun gölgesini yakaladı.

İçerideydi.

Doğru, gerçekten geri dönmesi gerekiyordu-

Eliyle kapıyı biraz araladı ve içeri baktı

-Ve işte oradaydı, her şeye rağmen cüceleştirmeyi başardığı devasa bir hastane yatağında beyaz çarşafların üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve solunumu sığdı. Cildi... o ağartılmış çarşaflardan pek farklı değildi - yüzündeki, boğazındaki, her yerindeki... inanılmaz çürükler dışında. Bir de bıçak darbelerinin en kötüsünü örten bandajlar vardı.

Odanın içine adım atarak kapıyı istediğinden daha hızlı kapanmaya zorladı ve onun bakmasını bekledi.

"Ne?" dedi gözlerini açmadan.

Yatağın karşısına geçti ve kalbi çarpmadan bir daha erkeğin yanında olup olamayacağını merak etti.

"Neden beslenmiyorsun?" diye sordu. "Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Bir Seçilmiş'i geri mi çevirdin?"

"Neden sınıfta değilsin?"

"Yaralandım. İznim yok."

Bu onun başını döndürdü ve göz kapaklarını kaldırdı. "İyi misin?"

"Sana gösterirdim ama bu seni terslediğim anlamına gelir." "Taşaklarıma tekme atmıştın, hatırladın mı? Sence ben

Parmağın için mi endişeleniyorsun?"

"Ve bu ilk kez de olmuyor. Sanırım seni ve Peyton'ı koridorda terslemiştim."

"Fındık iğnesinden sonra hafızam bulanıklaştı."

Yatağın kenarına oturmak istedi ama teklif ettiği şeyden korkuyordu. "Damarımı alabilirsin, gerçekten alabilirsin."

Craeg bir an için ona baktı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Lütfen."

"Kurtarıcı bir ailede mi doğdun? Bu senin kanında falan mı var? Çünkü senin gibi bir baş belasıyla daha önce hiç karşılaşmadım ve bu Rahibe Teresa olayı öğrenilmiş bir davranış olamaz. Dünya bunun için çok kötü bir yer."

"Eve gitmene izin vermeyecekler."

"Beni burada tutamazlar."

Güldü. "Bu Kardeşlik. Onların izni olmadan kimsenin buradan çıkamayacağından çok eminim."

Homurdandı ve sessizliğe gömüldü.

"Hadi, bu seni daha iyi hissettirir." Sol bileğini kaldırdı. "Ve benim de ... şey, evet." konusunda daha az suçlu hissetmeme yardımcı olacak.

"Bir Seçilmiş'i geri çevirdim, biliyorsun."

Paradise gözlerini devirdi. "Kendini tehdit altında hissettiğinde çok garip bir şekilde hıyarlaşıyorsun. Hıyar bir aileden mi geliyorsun yoksa pis dünya sana kendini böyle korumayı mı öğretti?"

"Kötü dünya tüm ailemi öldürdü. İkisini gözümün önünde. Yani evet, bunun öğrenilmiş bir davranış olduğunu söyleyebiliriz."

Paradise kolunu bıraktı ve yere baktı. "Özür dilerim. Ben-"

"Ayrıca, yapmamam gereken bir şey yapmamdan korkmuyor musun?"

"Pardon?"

"Beni spor salonunda ittiğinde ne olduğunu gördün. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Paradise vücudunun ısınmaya başladığını hissetti ve o zaman, en azından kendine, buraya damarını sunmaya geldiğini, çünkü onunla daha fazlasını... her neyse... istediğini itiraf etti. Bu bağlantıyı. Bu elektrik yükü.

Şu cinsel yanık.

Peki ya onu elde etmenin kesin bir yolu varsa? O da açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğe damarını sunmaktı: Bakire olabilirdi ama o kadar da saf değildi.

"Ateşle oynamayı seviyor musun, kızım?" diye hırladı. "Çünkü bana böyle bakmaya devam edersen seni yakıp kül edeceğim."

Dudaklarını açmadan sesinin kaybolduğunu anladı. O da cevap olarak basitçe ve sessizce bileğini uzattı.

Adam almadığında, ağzına götürerek ve etini kendi dişleriyle oyarak çıtayı yükseltti.

Bu işe yaradı.

Kadının kanının kokusu havaya karıştığında, gözleri yuvalarından fırladı ve vücudu üzerini örten ince battaniyenin altında dalgalandı, kalçaları yuvarlandı, bacakları kesildi.

"Bileğimi tut," dedi alçak bir sesle. "Bu sana yardımcı olacaktır."

Eli dışarı fırladı ve kızın ön kolunu sertçe kavrayarak damarını kendisine doğru çekti. Ama vurmadan önce vahşi gözlerle ona baktı. "Yardım için bağırman gerekecek."

"Neden?" diye nefes aldı. "Hemen şimdi. Yap şunu."

Ama onun cevap vermesini beklemedi. Onu kendine doğru çekti - sonra vahşi bir hırıltıyla, kız zaten ona erişimini açmış olmasına rağmen tenine saldırdı. Büyük çekişlerle emmeye başladığında, tüm vücudunda erotik bir yük hissetti. Nefes alabilmek için ağzını açarak elini yatağa dayadı ve kendini yukarı kaldırarak adamın üzerine düşmenin eşiğinde dengede durdu. Aklı gitmişti, içgüdülerinden başka bir şeyi yoktu ve bedeni tam olarak ne istediğini biliyordu - çıplak ten çıplak tene, onun en kötü parçası kalbinde, pompalıyor ... geliyordu.

Bekaretini sikeyim.

Gerçekten.

O da aynı şeyi düşünüyordu. Karnını doyururken gözleri kızın yüzünde, boğazında, göğüslerinde dolaşıyordu - ve çarşafların altında bir şeyler oluyordu, kalçaları hareket ediyor, gövdesi kamburlaşıyor, yüz ifadesi sanki istemekten acı çekiyormuş gibi acı doluydu.

Hayır, yardım çağırmıyordu.

Elbette bu tamamen çılgıncaydı ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu ve aklının bir köşesinde, kendi sınıfındaki kadınların beslenmesinin bu kadar yakından takip edilmesinin nedeninin bu olduğunu düşündü: Kesinlikle yardım için ağlamayacaktı. Yardım istemiyordu çünkü bundan sonra olacakları durdurmak gibi bir niyeti yoktu.

-Bu ateşli, vahşî an onun Kurucu Aile'den olmasıyla ilgili değildi. Babasıyla birlikte yaşadığı malikâne ya da banka hesaplarındaki parayla ilgili değildi. Bunun sosyal konum ya da duruşla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece ikisi arasında geçen, çığ ve dürüst bir konuşmaydı.

Ve bu onu... güzelleştirdi.

Çünkü gerçektir.

On Dokuzuncu Bölüm

Adının Paradise olmasına şaşmamalı.

Craeg hayatı boyunca sahip olduğu en inanılmaz kan kaynağından uzun uzun çekerken, tek düşünebildiği onun adının ne kadar uygun olduğuydu.

Şey... tek düşündüğü bu değildi.

Ona verdiği güç sayesinde vücudu yıldırım hızıyla yeniden uyandı, onun baş döndürücü şarabı boğazından aşağı aktı ve onarıcı bir ateş gibi her yöne gönderilmeden önce bağırsaklarında birikti: Hırpalanmış derisinin altında, ağrıyan kemiklerinin derinliklerinde güçle dolmaya başladı.

Ve bu güçle birlikte kemirici, öğütücü bir ihtiyaç geldi.

İnce örtülerin altında, çelik kadar sert ve bacağı kadar uzun bir ereksiyon patlattı; kasıklarına aldığı sert darbenin onu hadım etmediğini kanıtlıyordu. Ve kulaklarının arasında, beyni, dişleri damarına kilitlenmişken aynı azimle onun içine girme fikrine kilitlendi.

Yine de tahmin ettiğinden biraz daha terbiyeliydi.

Pantolonunu yırtmak ve onu kalçalarının üzerinden yukarı doğru itmek yerine, kendini olduğu yerde kalmaya zorladı - çünkü bu onu olduğu yerde tutuyordu.

Ancak leğen kemiği bu notu almak üzere değildi.

Büyük, yuvarlanan itişlerle kendini çarşafa ve battaniyeye doğru itti, her itiş onu becermekten fazlasını yapamayacak kadar yumuşak olan kışkırtıcı bir vuruş sunuyordu.

Her geri çekiliş onu bir öncekinden daha çaresiz hale getiriyordu.

Ve sonra eli bu işe karışmak için kaşınmaya başladı.

Olmaz. Paradise yüzüne silah dayanmadıkça bunu itiraf etmeyecek olsa bile, zaten boyundan büyük bir işe kalkıştığını biliyordu. Ya kendini dışarı atıp bir tanesini okşamaya başlarsa? Babasının kim olduğunu anlatmak için müthiş bir gösteri yapacaktı -el işi seçeneği, yıldızlar görecektik kadar sert bir şekilde seksini delmekten daha iyi olsa bile.

Asıl yapmak istediği de buydu.

Lanet olsun, neden hoş bir kızıdan etkilenmek zorundaydı ki? "Yapabilirsin..." diye başladı. Bir duraklama oldu ve gözleri

Kapının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak istercesine omzunun üzerinden bir hareket yaptı. "Ne istersen yapabilirsin."

Kana susamış bir halde kaşlarını çattı ve kadının ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Elinin nerede olduğunu görüyorum. Ben aptal değilim."

Craig başını sallamaya çalıştı ama bununla bir yere varamadı çünkü ağzı mührü kırmakla ilgilenmiyordu.

Paradise başını salladı. "Sorun değil... yap bunu. Kendine iyi bak."

Ve işte o zaman Marblehead'in kafasına dank etti...

Bir an için vicdanı hayır dedi ama kızın gözleri sabit bir şekilde onun gözlerindeyken ve kızıdan gelen uyarılma kokusuyla bu, kelimelerin oluşumundan daha uzun sürmedi.

Evet-ma'am'larından bahset.

Onun zevkiyle sarhoş olmuş, şehvetle gerilmiş, vücudu kendinden geçmiş ve akli başından gitmiş bir halde, içinde dolap da dâhil olmak üzere her kapının kilidini takacak kadar güç kalmıştı. İnsanları sonsuza dek dışarıda tutmayacaktı ama kesinlikle erdeminin tamamen yok olmasına yetecek kadar uzun bir süre-

Peyton.

Diğer erkeğin adı aklına geldiğinde, sanki onun aklını okumuş gibi kaşlarını çatı. "Ne dedin sen?"

Sanırım bunu yüksek sesle söylemişti.

Craeg açıkça, "Peyton," diyebilecek kadar mandalını gevşetti. "Sana söyledim, hiçbir şey yok... Tanrım, hayır.

Hiçbir zaman. O sanki Kardeşim."

Ona bakarken, ya tamamen kurnaz olduğuna ve bildiği doğruları söylediğine -ve aslında adamın onu istediğine dair hiçbir fikri olmadığına- ya da Hollywood dışındaki en iyi aktris olduğuna ve onu oynadığına karar verdi.

Nefesini içine çektiğinde hiçbir hile kokusu almadı ve sonra Peyton'ın mağrur tavrını, mükemmel aksanını ve pahalı saatini düşündü. Peyton gerçek bir aristokrat olabilirdi - bu durumda erkeğin bir resepsiyonistle uzun süreli bir ilişki kurmasına imkân yoktu.

Ve görünüşe göre o orospu çocuğu onu kandırmayacak kadar onurluydu. Ve mola odasında sahiplenici bir erkek gibi tepki vermiş olsa bile bu numarayı yutacak kadar da başarılıydı.

Belki de Craeg'in ondan o kadar da nefret etmesine gerek yoktu.

"Peyton'la aramızda hiçbir şey yok," diye tekrarladı. "Ve asla da olmayacak."

Avucunun içi için yeterince iyi.

Bir de baktı ki, boştaki eli eldivenin altında kaybolmuş.

Craeg inledi ve kendini kavrarken yukarı doğru kalktı. Beslenmeyi yavaşlatırken, kendini ikisi arasındaki bu anı uzatmak isterken buldu. Ondandır seks ve kan almak istiyordu.

Ve bu kısa an için her ikisine de sahip olacaktı gibi görünüyordu.

Ne var ki, bunların herhangi biri ilk ve tek kez gerçekleşecekti.

Tüm bunlarda kaçınılmaz bir şey vardı.

Aşağı bakıp Craeg'in elinin yorganın altında hareket edişini izlerken Paradise'in aklından tekrar tekrar geçen düşünce buydu. Kendini okşuyordu, muazzam vücudu garip açılarla dönüyor ve zevk dalgalarına kapılıyordu.

Ve yine de, bu ne kadar kaçınılmaz hissettirse de, beklenmedik olan çok şey de vardı.

Bu kadar güçlü hissedeceğini tahmin etmemiştir: Adam ne kadar büyük, ne kadar güçlü olursa olsun, kontrolün kendisinde olduğunu, ondan istediği, ihtiyaç duyduğu her şeyi ona vereceğini, onun için yapacağını, onun için bulacağını çok net bir şekilde hissetti.

Seksle işi bittikten sonra.

Craeg'in gözleri ağır ağır kapanıyor ve hırpalanmış yüzünden ona bakarken şiddetle yanıyordu. Boynundaki ve göğsündeki gerilmiş kaslar derisini yarmaya hazır görünüyordu. Ve kokusu baharatlı ve lezzetli bir şeyin kükremesine dönüşmüştü.

Ve sonra inlemeye başladı.

Tanrım, eli onun üzerinde olan kişi olmak istiyordu - daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, ama hadi ama, bu şekilde yukarı ve aşağı gidemeyecek gibi değildi ... sorun şu ki, iyi eli yüzünün yanındaydı ve parmak ateli olan kötü eli şu anda hiçbir şeyi tutmuyordu -

Craeg hiçbir uyarıda bulunmadan kadının bileğini bıraktı ve tamamen hayvani, hatta biraz bile medeni olmayan bir ses çıkardı. Sonra serbest kalan eliyle kalçasının yanındaki çarşafları kavradı ve onları bir tomar haline getirdi. Göğsü bir kez, iki kez pompalandı... tekrar kamburlaştı, bu sefer bir iniltiyle... ve sonra kalçaları tekrar tekrar sertçe sarsıldı, gözleri onun yüzüne odaklanırken ağzından çiğ homurtular çıktı.

Sonunda gelen durgunluk da en az geri kalanı kadar şaşırtıcıydı: Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından vücudu gevşedi ve yatağa yığıldı, gözleri kapandı, nefesi kesildi, göğsünde ter parlıyordu.

"Yala..." diye mırıldandı.

"Ne?" Tanrım, sesi boğuk çıkıyordu. "Ne dedin sen?"

"Sen... kanıyorsun..."

Paradise bileğine baktı. Adam haklıydı. Birden fazla delinme yarası sadece kısmen kapanmıştı. Kolunu yukarı kaldırarak bileğindeki-

Adamdan yükselen yumuşak hırıltı kadının donup kalmasına neden oldu. Adamın sıcak bakışları dudaklarına odaklanmıştı.

Ama sonra arkasını döndü. "Gitmen gerek."

"Ne?"

"Beni duydun. Git."

Paradise, bir buldozer verimliliğiyle tadını çıkardığı tüm şehveti bir öfke dalgası olarak dışarı atarken nefes verdi. "Neden beni hep reddediyorsun?"

"Çünkü bu odaya şu anki haliyle birinin girmesinden hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Etrafına göz gezdirdi. Tamam, iyi, ağzının yanındaki çarşafta az miktarda kan vardı, ama bunun dışında hiçbir şey yerinde değildi. "Hiçbir şey yok-"

"Burası seks kokuyor," diye mırıldandı. "Az önce her yere boşaldım ve eğer biri şu kapılardan birinden içeri girerse, sebebinin sen olduğunu anlayacak. İçinizde biraz erdem kalmış olarak gidin, olur mu?"

Cennet ağzı açık kalırken kaşlarını indirdi. "Yalvarırım Affedersiniz."

"Burada işimiz bitti." Omuz silkti. "Benden kendi kendime mastürbasyon yapmamı istedin. Yaptım ve sen de bir erkek orgazm olduğunda nasıl görüldüğünü izledin. Yani ikimiz de bu seanstan bir şeyler kazandık. Ne bekliyordun, çiftleşme teklifi mi?"

Bir anlığına suskunluğa gömülürken göğsüne acı saplandı. Ve sonra aklından geçen tek şey "Siktir" ve "Sen" ile ilgili bir şeydi.

Kendini geriye iterek omuzlarını dikleştirdi ve ondan uzaklaştı. Koridora açılan kapıya geldiğinde, kapının kilitli olduğunu görünce şaşırdı. Bunu o yapmamıştı.

Belki de öyleydi.

Kimin umurundaydı ki?

Paradise eşyaların kilitlerini açarken omzunun üzerinden baktı. "Seks konusunda sofistike ya da dünyevi biri olduğumu iddia edemem ama tehdit altındayken başkalarını küçümseme ihtiyacının bir kahramanın değil, bir korkağın işareti olduğunu çok iyi biliyorum. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz.

-"Eğer gelmeye karar verirsen."

Dışarı çıktı, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve birkaç adım, birkaç metre... spor salonunun yarısına kadar yürüdü.

Devam etmeye niyetliydi.

Ayakları sınıfa kadar olan mesafenin geri kalanını kat etmeyi reddetti.

Bir lanet okuyarak beton duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve koridorun zeminini oluşturan cilalı kaldırım taşlarına baktı... sonra tepesindeki floresan tavan ışıklarına... sonra kapılara, çok sayıda kapıya. Uzaklardan, antrenmanların devam ettiği yerden gelen bağırışları duydu. Ayrıca HVAC sisteminden gelen bir uğultu da vardı. Ve bir süre sonra midesi bir hırıltı çıkararak, hızlıca yediğı ilk Öğün'de aldığı kalorilerin çoktan bittiğini hatırlattı.

Bu onun ilk cinsel deneyimiydi.

Ve bu gerçekleşirken, harikulade, heyecan verici, kışkırtıcı olmanın ötesindeydi.

Craeg az önce tüm bunları mahvetmişti. Sadece birkaç cümleyle her şeyi mahvetmiş ve kızın kendinden utanmasına neden olmuştu-

"Özür dilerim."

Başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?"

Craeg ayaklarını sürüyerek odasından çıktı, yürümek için kendi bacaklarından çok serum askısına güveniyor gibiydi. Yine de onun yanına gelmeye kararlıydı ve Tanrı biliyordu ki düşene kadar gideceğini çoktan kanıtlamıştı.

Ona doğru yürürken, onu durdurmak için iki avucunu birden açtı. "Geri dönmen gerek-"

"Bak, ben..." Boğazını temizledi. Orada bir şey olmamasına rağmen burnunun altını kaşıdı. Başparmağını bir kaşının üzerinde gezdirdi ve sonra hastane pijamasıyla oynadı. "Şu anda olduğum kişiden başkası olamam. Belki başka bir zamanda, belki bazı şeyler olmamış olsaydı... belki bu yanlarımı törpülemeye çalışacak enerjim olurdu. Sorun şu ki, şu anda içimde bu ekstra çaba yok ve burada sıcak ve bulanık pek bir şey yok." Göğsünün ortasını işaret etti, serum hattı ön tarafına doğru uzanıyordu. "Haklı olduğumu ya da kendimle gurur duyduğumu söylemiyorum. Sadece olduğu gibi söylüyorum. Ve sana verebileceğim tek şey bu - bu gece, yarın... gelecek hafta. Herkese sunabileceğim tek şey bu."

Ona bakarken gözleri sabit ve ciddiye.

Kasvetli sesinden ya da özenle seçilmiş kelimelerinden şüphe duyulmuyordu.

Bunu takip eden sessizlikte, büyük insan yazar ve hatip Maya Angelou'nun insanlar hakkındaki sözlerini düşündü: Biri size kim olduğunu gösterdiğinde, ona ilk seferinde inanın.

Ya da öyle bir şey.

"Eğer bir erkek istiyorsan, git oğlun Peyton'la takıl," diye devam etti. "O kadar göz alıcısın ki, o aptal glymera olayını geçersiz kılma ihtimali var. Ve hey, hayatının geri kalanında resepsiyonist olmak zorunda kalmazsın. Ben sana onun yapabileceğine yakın bir şey teklif edemem - kişiliğim bir seksen yapsa bile."

Adam konuşmaya devam ederken, söyledikleri pek bir şey ifade etmiyordu. Düşündüğü tek şey, nihayet anlamlı bir şey için tam olarak yanlış bir zamanda, tam olarak yanlış bir bağlamda ilgi duyduğu bir erkekle tanışmış olmasının ne kadar adaletsiz olduğuydu. Bir de onun "ben adalıyım" lafı vardı. Saçmalık demek istediği ama aslında ne yazık ki gerçek olabilecek bir şeydi bu.

"Tamam," dedi sonunda. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim."

Garip bir duraklama oldu - sanki ondan bir tür protesto, öfkeli bir yürüyüş, belki de sert sözler bekliyordu.

Sonra gözlerinin arkasındakini görmesini istemiyormuş gibi göz kapaklarını indirdi.

Serum askısında olmayan eli kızın yüzüne doğru kalktı. Ama sonra onu tekrar yere bıraktı ve başını salladı. "Hayatımda pek çok pişmanlığım var. Bir daha kimsenin seni umursayıp umursamadığını merak edersen... bil ki o listede sen de varsın."

Craeg arkasını döndü ve topallayarak hastane odasına geri döndü.

Kapıyı açıp gözden kaybolmadan hemen öncesine kadar onu izledi.

Gururu, önce kendi yoluna gitmesini önemli kılıyordu.

Kendini hazırlayan Paradise spor salonuna, derslere, öğrenmeye ve kendini keşfetmeye doğru yola çıktı. Ne de olsa, onun gibi, geleceği eğitim merkezindeydi. Yabancı bir erkekle, pek çok nedenden ötürü asla gerçekleşmeyecek boş bir hayal değil.

Yirminci Bölüm

İki saat sonra Paradise bir otobüse binerek eğitim merkezinden ayrıldı. Craeg'in tıbbi olarak eve gitmesine izin verilmediği için sadece altı kişi oldukları için sadece bir kişi gidiyordu.

Koridorun karşısına baktığında Peyton'ın gözleriyle karşılaştı. Peyton bir sıra koltuğun üzerine uzanmış, sırtını kararmış camlara dayamış, bacaklarını tamamen açmış ve bileklerinden çaprazlamıştı.

Bir gece önce yolda tartıştıklarından beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

İyi misin, diye mırıldandı.

Başını salladı ve "Sen mi?" diye karşılık verdi.

Omuz silkti, kendini yeniden düzenlerken yüzünü buruşturdu ve göz kapaklarını kapattı.

Başka kimse de pek konuşmuyordu.

Onların birkaç sıra önünde, Boone başını öne eğmiş, kulaklarını Beats kaskıyla kapatıp dünyayı görmezden gelerek oturuyordu. Sevdiği bir şarkı bulamıyor gibiydi, başparmağı her iki saniyede bir iPhone'unun ekranına çarpıyor, albümlerin kapakları reddedilmeden önce kısa bir süre yanıp sönüyordu. Anslam onun karşısında oturmuş uyuyordu. Novo şoföre en yakın olanıydı ve hiçbir şey göremediği camlardan dışarı bakıyordu.

Axe arka tarafta, kendi halindeydi.

Paradise zaman zaman vücudunun yerini değiştiriyor ve kendini yüzünü buruşturan bir Peyton gibi hissediyordu. O bir

Bitkin düşmüştü; her yeri ağrıyordu; bir sonraki gecenin sınavlar açısından ne getireceği konusunda endişeliydi.

Ayrıca Craeg'in hastane odasında olanları da düşünmeye devam etti. Ve sonra koridorda aralarında geçenleri.

"Kes şunu," diye mırıldandı kendi kendine.

Olayları yeniden yaşamak sonucu değiştirecek gibi değildi ve kendine karşı dürüst olsaydı, bunu isterdi. Bu tür bir bağlantıyı keşfetmek için özgür olmak harika olurdu.

Kartlarda yok ama.

Dikkatini dağıtmak umuduyla, programa kaydolurken bir köpekle birlikte kontrol ettiği Bally deri çantasına baktı. İçinde ne olduğunu tam olarak hatırlıyordu: protein barları, fazladan çoraplar, değiştirilmiş kıyafetler ve iç çamaşırları, cüzdanı, telefonu, eski yaldızlı bir çerçeve içinde anne babasının bir resmi. Tüm bu şeyleri paketlediğini de oldukça canlı bir şekilde hatırlıyordu - gömme dolabında açtığı çekmeceleri, üzerinde düşündüğü seçimleri, getirmek istediği ama evde bırakmaya karar verdiği eşyaları.

Rahatsız edici olan şey... oradakilerin hiçbirinin artık ona ait olmadığını hissetmesiydi.

Sanki her şey küçük bir kız kardeşe aitmiş gibiydi, uzaktan ona benzeyen ama yakından tamamen farklı olan daha genç bir akraba.

Peyton ayaklarını yere doğru kaydırды ve vücudunu koridor boyunca itti. Bu kez yanına oturduğunda minnettar oldu.

"İyi görünmüyorsun," dedi usulca.

Endişe, duygularını dizginleyen barajı tehdit ediyordu ama sınıf arkadaşlarının önünde kaybetmekten korktuğu için o duvarı yerinde tuttu.

Primus, kırımın kenarı, diye düşündü.

"Bilmiyorum." Kelimeler ağzından çıktığında başını salladı. Cevap vermek istediği şey bu değildi. "Aslında, ben iyiyim."

"Dün geceyi atlatmak çok zor oldu."

"Başardık," diye mırıldandı. "Hadi, biz."

"Evet."

Arkadaşı tekrar sessizleşip önündeki koltuk başlığının arkasına bakarken, onun neler düşündüğünü ancak hayal edebiliyordu: kusmak, kafasına çuval geçirilmesi, havuz... hayatlarının en uzun yürüyüşü.

Craeg ile olan dövüş.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Daha iyi görünüyorsun." "Beslenmem gerekecek."

Daha fazla okul anısını engellemeye çalışıyormuş gibi yüzünü ovuştururken, bir suçluluk duygusu hissetti - çünkü damar yolu açmak için büyük bir telaş içinde olduğu Craeg'in aksine, arkadaşına yardım etmek aklında ilk sırada değildi.

Ayrıca, Craeg'in verdiği tepkinin aynısını Peyton'a da verebileceğinden emin değildi.

Erkekler için seks düşkünü olduğundan değil, belki de bu tür bir şehvet beslenmenin doğal bir yan ürünüydü ve arkadaşlığında bu çizgiyi aşmak istemiyordu.

"Babama mesaj attım." Peyton ceketinin ön cebini yokladı. "Beni bekleyen biri varmış. İlk kez damar yolundan seks yapmayacağım." Kaşlarını çattı ve ona baktı. "Özür dilerim. TMI."

Neden bahsediyordu? Ah, doğru ya. "Sorun değil. Alınmadım."

TMI temellerini örtmek mi istiyorsun? diye düşündü. Asıl TMI olan Craeg'le birlikte o klinikte yaptıklarıydı. Ya da daha doğrusu... onun kendine yaptıklarıydı.

Yüzüne vuran kızarıklığın fark edilmediğinden emin olmak için başka tarafa baktı.

"Sen farklısın," dedi.

Bu onun başını hızla geriye döndürdü. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Belki de senin ne kadar harika olduğunu hatırladığım içindir."

Adam ona bakarken, tekrar özür dilediğini anladı ve hiç düşünmeden eğilip ona sarıldı. "Bunun için teşekkür ederim-"

Bir dizi tümsek ve ardından hızda gözle görülür bir azalma onu uzaklaştırdı. "Çoktan vardık mı?"

Peyton telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. "Yola çıkalı kırk beş dakika olmuş. Yani evet, muhtemelen."

Bu doggen kim oldu sürüş duyuruldu üzerinde hoparlör o onların Hedef vardı, içinde gerçek, ulaşıldı ve hepsi teker teker ayağa kalktı, sıraya girdi, indi. Gece soğuktu, çok soğuktu ve nedense, açık mavi rengin bir kokusu olsaydı, canlandırıcı, kuru havayı solurken burnuna gelen şeyin bu olacağını düşündü.

Otobüs hareket ettiğinde diğerlerine döndüğünde, herkesin sanki kimse ne yapacağını bilmiyormuş gibi açık çiftlik alanında öylece durduğunu gördü.

Anslam, sadece Peyton'a veda eden ilk kişiydi ve sonra çekip gitti. Axe ortadan kaybolmadan önce kimseyle konuşmadı.

Peyton, Novo ve Boone'a bakarken, "O halde yarına kadar," diye mırıldandı.

Hayalet gibi kaybolmadan önce yanıma geldi. "Yaklaşık iki saat içinde benden haber alacaksın. Umarım telefona cevap verirsin."

"Yapacağım."

"Güzel."

Kısa bir gülümsemeyle, aynen böyle, gitmişti.

Paradise diğerlerine bir şeyler söyledi; ne olduğunu bilmiyordu ve onlar da ona bir şeyler söylediler; o da tam olarak anlayamadı.

Ve sonra çantasını omuzladı ve gitti, gitti, gitti, bir şekilde zihinsel ve duygusal durumuna bedensel formunda olmaktan çok daha iyi uyan bir molekül karmaşası içinde uzaklaştı.

Babasının malikanesinin bahçesinde bedenine geri döndüğünde olduğu yerde kaldı ve yukarı baktı

Tudor'un görkemli cephesine bakıyordu. İçeriden ışıklar parlıyor, elmas camlı pencerelerden geçen tereyağlı aydınlık, bir    minenin sıcaklığı yanılsamasını yaratıyordu. Zaman zaman, ipek perdelerin arasından, gümüş bir tepsi, tüylü bir silgi, bir buket    ek taşıyan bir köpeğin geçtiğini gördü.

Burada rüzgâr çok  iddetliydi ve kızarmış, buz tutmuş çimenlerin üzerinde durdukça ceketini, giysilerini ve tenini daha çok etkiliyordu.

O ve babası bu malikânede çok uzun bir süre ya amı lardı ve içinde anısı olmayan tek bir oda bile yoktu, gizli olanlar da dâhil.

Yine de bu gece malikane, çantasındaki nesneler gibi görünüyordu: başka birinin.

 a ırtıcı... memleketinizde ba layıp biten ve aslında kendi posta kodunuzu terk etmenizi gerektirmeyen bir yolculuğun sizi hayatınızdan nasıl bu kadar uzakla tırabildiği.

Titremeye başladığında kendini ilerlemeye zorladı. Saat gecenin ikisi civarındaydı -ve bu onu suçlu hissettirse de, babasının hâlâ seyirci evinde çalışıyor olmasından çok memnundu. Ona " alı maları" hakkında her şeyi anlatacak enerjisi yoktu.

Daha da   emlisi, henüz kendisi için hiçbir şeyi tam olarak sindirememi ti, dolayısıyla bu deneyimi başkasına açıklamak için henüz çok erkendi.

 n girişe geldiğinde kapı ziline uzandı ve kendini durdurmak zorunda kaldı.

Gerçekten mi, diye düşündü. Kendi evinin zilini mi  alacaksınız?

Yine de işaret parmağını parmak okuyucunun üzerine koyup kilidi açtığında kendini bir yabancı gibi hissetti.

Sıcaklığın içine adım atarak ağır kapıyı arkasından kapattı ve bir a  derin nefes aldı. Etrafındaki tanıdık yağa bakarken hiç de sakın hissetmiyordu

resimler ve Doğulular. Bunun yerine, ürpertici bir huzursuzluk hissetti-

"Hanımefendi! Dönüyorsunuz!" Kâhya Fedricah koşarak yanına geldiğinde yüzü gülüyordu ve o kadar derin eğilmişti ki alnı neredeyse yere değecekti. "Size ne getireyim? Yemek ister misiniz, hayır, banyo. Vuchie'ye size bir-"

"Lütfen, hayır." Adamın yüzü o kadar hızlı düştü ki, papyonundan konuşmaya başlayabilirdi. "Kardeşlik bizi çok iyi besledi ve dürüst olmak gerekirse, yatağa çekilmem gerekiyor." Kelimeler, burada doğru kelime kombinasyonuna ihtiyacı vardı. "Lütfen babama bunun harika bir öğrenme deneyimi olduğunu söyler misin... ona iyi olduğumu söyle - aslında çok iyiyim ve programa girmeyi başardım. Sınıf çalışması yapıyoruz. Her şey çok güvenli."

Ve son iki şey teknik olarak yalan değildi. Rhage yarın akşam sınıfta olacaklarını söylemişti ve kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı.

"Oh, elbette, hanımefendi! Çok memnun olacak! Gün boyunca uyuduğunu sanmıyorum ama bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın. Her zaman hizmetinizdeyiz."

"Yapacağım, söz veriyorum. Teşekkür ederim."

Merdivenleri hızla çıktı, babasının eve erken gelmesinden duyduğu mantıksız korku onu odasına götürdü. Kendini içeri kapattığında, saçaklı yatağa, iğne oyalı kilimlere ve antikalara baktı ...

... ve gerçekten de isimsiz, temiz bir otel odasında kalmayı diledi.

Yatağına doğru yürüdü, süper yumuşak şilteye oturdu ve çantasını ayaklarının yanına koydu. Sonra avuçlarını dizlerinin üzerine koydu ve gözlerini duvara dikti.

Düşündüğü tek şey Craeg değildi. Ama beyinde ondan bir sürü vardı.

Ateş et. Şimdi burada saklandığına göre, kendini kapana kısılmış hissediyordu.

-

Çantasındaki telefon çaldığında içi burkuldu. Kuşkusuz Fedricah buraya gelir gelmez babasını aramıştı ve asıl soru, babasının sesli mesaja geçmesinin mi... yoksa kendisinin bağlantıyı zorlayarak her şey normalmiş gibi konuşmaya çalışmasının mı daha kötü olacaktıydı.

Daha sonrasının pek de iyi olmadığına karar verdi: Onunla şimdi konuşmazsa, eve gelir gelmez kapısını çalması muhtemeldi. Ve o zaman bunu yüz yüze yapmak zorunda kalacaktı.

iPhone'unu çıkarırken, ekranda beş köşeli bir ot yaprağının resmini görünce kaşlarını çattı. "Peyton?"

"Hey. İki saat bekleyemedim. Ciddi bir heebbs vakam var."

Onu görememesine rağmen başını salladı. "Biliyorum. Ben de."

Bir duraklama olduğunda, alışlagelmiş nargile sesinin duyulmasını bekledi. Onun yerine sadece sessizlik vardı.

Bir süre sonra, "Sanki on yıldır yokmuşum gibi hissediyorum," dedi.

"Benim için de öyle."

"Sigara içmek bile istemiyorum. Bu nasıl bir kafa böyle?"

Yastıklarına yaslanana kadar kendini geriye itti. "Belki de bu iyi bir şeydir."

"Tuhaflığın bir parçası daha, anlıyor musun?" Sanki o da aynı şeyi yapıyormuş gibi bir hışırtı duyuldu. "Pekâlâ, şu Axe denen adamın nesi var? Yani onu şeyle kavga ederken gördün mü..."

Arkadaşı her türlü yoruma girişirken, Cennet gözlerini kapadı ve yavaş, derin bir nefes aldı.

Tuhaf, bu tıpkı baskınlardan sonraki gibiydi. İkisi gecenin içinde iki telefonla konuşuyorlardı, aralarında görünmez ama yine de elle tutulur bir bağ vardı.

Tek arkadaşının o olduğunu fark etti.

Ve tartışmanın diğer tarafından çıktıkları için çok minnettardı - ve ayrıca o ilk eğitim gecesi.

Birdenbire her şey o kadar da yabancı gelmemeye başladı.

"Kahretsin, iyiyim," dedi Marissa arkasına yaslanıp önündeki beşe yedi ebadındaki kart yığınınına bakarken.

Saatlerini almıştı ama On İkinci Ay Festivali Balosu için bilgisayarda yüz adet renkli davetiye üretmeyi başarmıştı. Evet, bu lanet şeyler oyma olsaydı çok daha iyi olurdu ama zamanları kalmamıştı: Aralık ayının zorunlu ilk dolunayındaki etkinliğe sadece on dört gün kalmıştı, bu yüzden kimse köşeleri kesmek için telaşlanacak durumda değildi.

Bir sonraki durak zarfların adreslenmesiydi ve Mary ile Bella bu konuda malikânede yardım etmeyi teklif etmişlerdi. Bundan sonra Marissa, Fritz'le yemek hazırlama konusunda konuşacak ve bu boşluğu doldurmak için geleneksel Eski Ülke müzisyenlerinden bazılarını arayacaktı.

Ve Kâtip Bakire Abalone'u sonsuza dek kutsasın: Erkek, malikânesindeki balo salonunu kullanmalarına izin vermeyi kabul etmişti. Zengin yaşlı erkek/altın avcısı kadın kombinasyonunun evindeki diğer mekândan çok daha iyi bir seçenektir: Bu çift, Wrath'a karşı komplo kurmak için gizli Konsey toplantısına ev sahipliği yapmıştı, bu yüzden Kardeşlerden herhangi birinin bir grup alev silahı olmadığı sürece oraya geri dönmesine imkân yoktu ve buna bağlı olarak, Butch'un o çatı altında vakit geçirmesine sıcak bakacağını sanmıyordu.

Yani, davetiyeler. Mekan. Yemek. Eğlence.

İşin içindeydi ama kendini kandırmıyordu. Bu etkinliğe neden başkanlık etmesinin istendiğini biliyordu ve bu onun yetkinliği değildi: Bunun için bastıran insanlar, Wrath'ın demokratik seçimi etrafındaki tüm dramadan sonra glymera'yı dışarı çekmekte zorlanıyorlardı. Aristokratların skandaldan daha çok sevdiği bir şey olmadığına göre, onu partide iş başında izlemekten daha eğlenceli ne olabilirdi?

Onun varlığı kabul oranını tavan yaptıracaktı.

Ve komikti. Hastalıklı bir şekilde, o köpekbalıkları sürüsünün içinde başını dik tutmayı dört gözle beklerken buldu kendini

-Ve en azından Butch bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Dışarıda çalışacak ve öğretmenlik yapacaktı. Ayrıca, bu tür parti şeylerine hiç sabrı yoktu.

Geçmişine doğru bu yolu tek başına kat edecekti.

Saatini kontrol ettiğinde saatin üç olduğunu fark etti. Genelde eve gitmek için sabah dörde kadar beklerdi ama o ve kadınlar bu davetiyeleri herkes emekli olmadan önce gönderebilirlerse, Fritz onları insan posta sistemine götürebilir ve ertesi gün ellerine geçerdi.

Hızlı bir şekilde davetiyeleri ve zarfları Butch'un bir süre önce ona aldığı LV Neverfull'a yerleştirdi ve bilgisayarını kapattı.

Tatmin duygusu kısa sürdü.

Personeliyle görüştüktan ve akşam için izin aldıktan sonra Wellsie kanadından ayrıldı ve malikâneye geri döndü. Girişin iç kapısının kendisi için açılmasını beklerken, kadın hakkında endişelenmeye devam etti.

"Anahtar" hakkında hâlâ bir şey yok. Safe Place ya da seyirci evindeki genel hesaplara kayıp bir kadınla ilgili e-posta gönderilmemiş. Kapalı sosyal medya gruplarında da bir şey yok. Telefon araması ya da mesaj da yok.

Ama ailesi onu özleyecek olmalı, değil mi?

Sevgili uşak Fritz, geniş bir gülümsemeye kapıyı açtı. "Hanımefendi, nasılsınız?"

Berbat, teşekkürler. "Ben çok iyiyim, sen nasılsın?" Adam çantasını almaya giderken kadın başını salladı. "Ben hallederim, teşekkürler. Gördün mü-"

"Biz hazırız! Mary de yolda!"

Marissa bilardo salonuna açılan kemerli geçide baktı. Bella, Beth ve Autumn birlikte duruyorlardı, ellerinde kadehler

beyaz şarap ve ellerinde tüylü kalemler.

"Yazı yazmaya hazırız," dedi Bella. "Ve sonra özel servis için Son Yemek istedik, çünkü üst kattaki sinema salonunda film günü yapıyoruz."

"Magic Mike XXL'in DVD'si yeni çıktı," diye söze girdi Beth. "Sadece insani olanları bile olsa sanatı desteklemek gibi ahlaki bir yükümlülüğümüz var."

"İlkini görmedim," diye mırıldandı Sonbahar. "Bana leğen kemiğinin çift eklemli olduğunu söylediler. Bu doğru mu?"

Beth öne çıktı ve Neverfull'u aldı. "Haydi, bir kızlar gecesine ihtiyacınız var gibi görünüyor. Payne ve Xhex bize katılıyor. Cormia, Layla, Doc Jane ve Ehlena da öyle. Hepimizi bir araya getiriyoruz, tam zamanı."

Marissa bir an için, kendisine teklif edilen arkadaşlığı kabul ettiği için kendini suçlu hissetti. Tanımadığı bu kadın için yapamadığı her şeyi düşününce... çok anlamsız görünüyordu.

Bella eğildi. "Erkeklere içeri giremeyeceklerini söyledik. Çünkü büyük ekranda Channing denen adamı görürlerse-"

Beth sözlerini şöyle tamamladı: "-Onların işleri bittikten sonra bir tadilat yapmamız gerekecek."

"Çift eklem işine geri dönelim," diye araya girdi Autumn. "Yani, nasıl yürüyor?"

"Pekâlâ, dostum." Bella Tohr'un eşine cevap verirken, bir kolunu Marissa'nın omuzlarına doladı. "Çok, çok iyi."

Marissa kendini mürekkep kaplarının sehpalardan birinin üzerine yerleştirildiği ve kendisi için bir bardak hazırlandığı bildo salonuna bıraktığında gözlerini hızla kırıştırmaya başladı. Duygularının bir kısmı, ölen kadının bir daha asla böyle bir şeye sahip olamayacağı gerçeğiydi - eğer hayattayken etrafında iyi insanlar bulacak kadar şanslıysa.

Diğer yarısı ise o kadar büyük bir minnettarlıktı ki, göğsü bu duyguyu zorlukla bastırıyordu.

"Hanımlar," dedi kolunu Bella'nın beline dolayarak.
"Adresleme işini çabucak halledelim ki soyunmaya başlayabilelim."

Yirmi Birinci Bölüm

"Özür dilerim... ne yapıyorlar?"

Butch konuşurken malikanenin yemek masasının etrafında oturan ve sadece erkeklerden oluşan gruba baktı. Kardeşlerinden ya da askerlerden hiçbiri gülmüyor ya da yüksek sesle konuşmuyordu. Bir avuç zavallı, yarısı yenmiş tabakların ve el değmemiş votka, burbon ve viski bardaklarının önünde, antidepresanlarını kaybetmiş Bassett tazılarının yoklaması gibi oturuyordu.

Son Yemek'e geç geldiği için bulmayı beklediği şey bu değildi.

Marissa ona mesaj atıp kadınlarla bir şey üzerinde çalıştığını söylediğinde, bazı stajyer işlerini halletmek iyi bir fikir gibi gelmişti.

Bayanlar bir proje yapıyor diye bu cenaze işine bel bağlamamıştı.

"Alo?" diye sordu. "Kesenizle birlikte işitme duyunuzu da mı kaybettiniz?"

Wrath, sanki aileden birinin ölüm haberini verecekmiş gibi nefesini içine çekti. "Film gecesi düzenliyorlar."

Butch gözlerini devirdi ve sandalyesine doğru gitti. Evet, yanında Marissa'sı olmadan oturmak biraz garipti ama Tanrı aşkına, Prozac'a girecek bir şey değildi. Ayrıca, kadınının evde arkadaşları olmasından memnundu-

"Magic Mike izliyorlar," dedi biri.

"Bu bir çocuk gösterisi mi?" Fritz önüne bir tabak dolusu kuzu eti koyarken arkasına yaslandı. "Teşekkürler, dostum,

Teşekkürler, evet, bir şeyler içmek isterim. Buzlu bir Lagavulin alacağım-"

Butch tüm erkek masasının kendisine baktığını fark edince konuşmayı kesti. "Ne?"

"Magic Mike'ı duymadın mı?" Rhage sordu. "Hayır." İçkisi getirilirken tekrar arkasına yaslandı.

"Teşekkürler. Barney gibi mi?"

Hollywood, "Bu striptizcilerle ilgili," diye karşı çıktı.

Butch kaşlarını çattı ve bardağı dudaklarından indirdi. "Pardon?"

V kilerden elinde kalın bir tütün kesesi, bir paket sarma kâğıdı ve sanki biri en sevdiği seks oyuncağının pillerini çıkarmış gibi kaşlarını çatarak geldi.

"Çıplak," diye mırıldandı Vishous, Marissa'nın olması gereken yere otururken. "Çırılçıplak. Ve bunlar insan. Tanrım, bir köpek sürüsü tarafından gösterilmek gibi bir şey bu."

Bir başkası "Tangalı" diye söyleniyordu. "Tangalı köpekler." Butch bu kez bir içki içmeyi ihmal etmedi, Yanığı yutuyor, midesindeki sıcaklığı memnuniyetle karşılıyordu. Tamam, iyi, bardak boşalana kadar devam ettiğini görmek biraz şaşırtıcıydı ama hey, düşünecek çok şeyi vardı. Bir açıdan bakıldığında, Shellan'ının arkadaşlarıyla film izliyor olması, içinde bir şeyler olsa bile, çok da önemli bir şey değildi.

Başka bir düzeyde, elektrik kutusunu bulmak ve malikanenin o kısmına giden elektriği kesmek istiyordu.

O zaman DVD'yi yak. Ve ekranı.

Tanrım, tanga giyen bir aktör üzerinde sahip olduğu tüm numaraları göstermek için eşini yatağa mı atacaktı?

"Sorun değil," dediğini duydu bir doggen'e yeniden doldurmasını işaret ederken. "Yani, her şeyden önce, bizi seviyorlar-ve ikincisi, bu X rated gibi bir şey değil-"

Lassiter yardım ediyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle, "Bir horoz pompası gösteriyorlar," dedi. "Hem de çalışırken. Bilirsiniz, bir sakin üzerinde ve pompalıyor-"

Vishous bir yerlerden bir hançer çıkardı ve onu düşmüş meleğin kafasına doğrulttu. "Böyle konuşmaya devam edersen saçını keserim. Hem de gözlerim kapalıyken."

Lassiter güldü. "Evet, her neyse, koca oğlan. Böyle bir şey için heyecanlanmayacak kadar enerjik olduğunu sanıyordum. Gerçekten bu kadar güvensiz misin?"

"Güvensiz olmak istiyorsun," dedi V. "Seni-"

"Tamam, tamam," diye araya girdi Butch. "Bırak onu, V. Sorun değil, harika -Sadece eğleniyorlar. Bunda yanlış olan ne? Adamla yattıkları falan yok."

"Bundan emin misin?" Lassiter gülümsedi. "Hayal kurduklarını düşünmüyorsun-"

Kardeşlik'ten yükselen toplu homurtu o kadar yüksekti ki, masanın üzerinde asılı duran devasa avizedeki kristalleri bile çalkalamayı başarmıştı. Düşmüş melek bir aptaldı ama aptal değildi.

Kendisine doğrultulmuş birden fazla silah varmış gibi yavaşça hareket ederek ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Her neyse. Siz geri zekâlıların bu ezik rahatsızlığı beni öldürmeden duracağım."

"Akıllıca bir seçim," dedi Butch kuru bir sesle. "Şu anda sana vurmak istemediğimden değil. Gerçi bu duruma özel bir şey değil."

Lassiter yemeğe geri döndü ve yüzüne yemek tıkiştırmaya başladı.

Kardeşler her şeyi sıfırlamakta o kadar da aceleci davranmadılar; kısık gözleri ve sivri dişleri hâlâ koca ağızlı meleğin üzerindeydi.

"Hadi çocuklar, sorun yok." Kuzu etinden bir parça kesti ve ağızına attı. "Mmm. Lezzetli."

Gerçekte tadı karton gibiydi ama yine de lezzetli bir gösteri yaptı. Yine de bunu sürdüremedi.

İki dakika sonra, dolu bir tabağı itip kakıyor ve ikinci viskisini yudumluyordu. "Gerçekten. Biraz bağımsızlıkları olmalı. Kalçalarımıza kilitlenmelerine gerek yok,

ve dinleyin, burada hayat bizim etrafımızda dönüyor. Sadece onlar için bir şeyler yapmalarının zamanı geldi. Gerçekten. Bu harika bir şey."

Yanında, V tombul bir el sarması yaktı. "Öyle mi? Marissa'nın başka bir erkeğin aletine bakması fikri hoşuna mı gidiyor?"

"Bu bir X-rated değil-" Sesi cızırdayınca boğazını temizledi. "Yani, olamaz... hayır, değil-"

"Kontrol ettim bile," diye mırıldandı Rhage. "DVD'leri var, muhtemelen genişletilmiş, kesilmemiş versiyonlarını izliyorlardır."

"Yani striptizciler sünnetli değil mi?" Lassiter hırıltı daha da şiddetlenmeden avuçlarını tekrar havaya kaldırdı. "Tanrım, çok alıngansınız."

Butch başını salladı ve meleğin tek başına olduğuna karar verdi. "Yani, evet, demek istediğim, biraz dönme - bir iki göğüs pompası. Bu kadar heyecanlanacak bir şey değil. Fritz, tekrar doldurabilir misin?"

Uşak boş bardağı almak için aceleyle yanlarına geldi. "Aranızda tatlı isteyen var mı? Ev yapımı dondurmamız ve Petit Gâteau'muz var."

Butch Hollywood'a baktı. "Ne diyorsun, adamım?"

Rhage zencefilli gazozunu bardağında sallayınca Butch küfretti ve Fritz'e, "Kimse içmese bile bu içecek," dedi.

Rhage, "Bana tatlıyı getirin," diye konuştu.

Fritz elinde Butch'un kadehiyle eğildi. "Ama tabii ki, efendim. Size hemen bir tabak hazırlayayım-"

"Hayır. Bütün tatlıyı istiyorum. Bütün pastayı ve bütün dondurmayı."

Annnnnnnnnnnnnnnnn ve böylece Hollywood, on beş küçük çikolatalı kek ve iki galon vanilyalı dondurma tüketmesine tanıklık eden bilmem kaç kişilik asık suratlı bir izleyici kitlesine sahip oldu.

Boyanın kurumasını izlemek gibiydi, tek fark kimyasal kokusu yoktu ve oda önce ve sonra aynı renkteydi.

İyi haber şu ki, içki işini yapıyor, Butch'un zihnini bulanıklaştırıyor, vücudunu hem uyuşturuyor hem de azdırıyordu. "Bir tane daha alabilir miyim?" diye sordu son çikolata lekeli tabağı kaldırmakta olan bir köpeğe. "Çok teşekkür ederim."

Bardağı geri geldiğinde sandalyesini masadan uzaklaştırdı. "Ben çıkıyorum. Yapacak işlerim var."

Hiçbiri alınmasın ama onların havasında takılmak onu daha da depresif yapıyordu. Biraz daha böyle devam ederse ilmiği örmeye başlayacaktı.

Dışarı çıkarken, büyük fuayede durakladı. Merdivenlerden yukarı baktı. Marissa'sının iç çamaşırlarıyla bir aktörü süzdüğünü hayal etmeye çalıştı.

"Gerçekten. Sorun değil. Aferin ona."

Telefonunu çıkardı ve mesaj dizilerini aradı. Tereddüt ederek, ona bir şey göndermeyi düşündü, bilirsiniz, ona hatırlatmak için ...

Vay canına.

İnsan haliyle böyle bir şey asla umurunda olmazdı. Marissa sadece hayatının aşkı değildi; onu asla aldatmayacak kadar değerli bir kadındı. Ve merhaba, adamla birlikte köhne bir motele yerleşmiş de değildi, Tanrı aşkına. Tıpkı adamın arkadaşlarıyla takıldığı gibi o da arkadaşlarıyla takılıyordu.

Bu çok saçmaydı.

Kıskanç bir tip değildi.

Yaklaşan bok tekmeleyicilerin sesiyle omzunun üzerinden baktı. Gelen Rhage'di ve kardeşinin elinde köpüren bir bardak Alka-Seltzer vardı.

Hollywood merdivenlerden yukarı baktı. Ve aptallar için dolarlar, tam olarak Butch'un düşündüğü şeyi düşünüyordu.

"Ben yukarı çıkıyorum," diye duyurdu adam.

"Şimdi, bekle, bekle, bekle." Butch o kocaman ön kolu kavradı ve sıktı. "Oraya öylece giremezsin."

"Neden olmasın?"

"Bu kızlar gecesi."

"Bu yüzden bir elbise giyeceğim."

"Lanet olsun, Rhage. Gerçekten mi?"

Sırada V., John Matthew ve Tohr vardı. Ve Wrath dahil diğer herkes, hatta tam bir insan olmasına rağmen tazi suratlı diğerleriyle birlikte orada olan Manny bile.

"Oraya gitmiyoruz," diye açıkladı Butch. "Gidip biraz bilardo oynayacağız, sarhoş olacağız ve Brownswick'e yaptığımız saldırıda öldürdüklerimiz hakkında konuşacağız. Harika bir gece-gün geçireceğiz, her ne haltsa. Şimdi taşaklarınızı yerden kaldırın ve erkek gibi davranmaya başlayalım."

"Yetenekleri var. Sadece söylüyorum."

Doktor Jane konuşurken, büyük ekrana odaklanmış olan büyülenmiş izleyiciler tam bir mutabakat içindeydi.

Payne artık markalaşmış olan kurt ısıklıklarından birini daha çıkardı. Xhex küfretti ve görüntüye daha fazla Milk Duds fırlattı,

"Kahretsin, evlat, anladın mı! Anladın!"

Marissa yine güldü. Hangisinin daha eğlenceli olduğuna karar veremiyordu, filmlerin mi yoksa arkadaşların mı - muhtemelen arkadaşların-. Gerçi insanların gözleri pek de zor değildi, bunu kabul etmek zorundaydı.

Ve sonra bir tur daha yuhalama ve bağırma zamanı geldi.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlayamıyordu. Kızlarla birlikte olmanın şakaları aynı anda hem daha kötü hem daha iyi, kıkırdamaları daha yüksek sesle ve aptallıkları daha aptalca yapan bir yanı vardı.

Tüm bunlar ortaya çıktığında çok güzel bir şeydi.

Bu aynı zamanda ona tam olarak olduğu gibi kabul edilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu hatırlattı; dışarıdan hiçbir beklenti yoktu, onu aşağı çekmek için gönüllü olmadığı hiçbir eksiklik yoktu. Yargılama yok, sadece sevgi.

Ayrıca neredeyse erkeği kadar seksi olan birkaç çıplak adam? Zor değil.

Final sahnesi bitip jenerik dönmeye başladığında, sanki oyuncular Kaliforniya'dan onları duyabiliyormuş gibi alkışladılar.

Birisi Payne'e "Bana böyle ıslık çalmayı öğretebilir misin?" diye sordu.

"Sadece iki dudağını parmaklarının etrafına koyup üflüyorsun," diye yanıtladı kadın.

"Bu bir filmde replik değil mi?" diye araya girdi biri.

"Üçüncü bir tane daha mı yapacaklar?"

"Magic Mike Ginormous-"

"Hazırlık olarak önce bir ve ikiyi tekrar izlememiz gerekiyor - sürdürmemiz gereken bir gelenek var-"

"Son zamanlarda Nine and a Half Weeks'i izleyen var mı?" "O da ne?"

Teker teker yastıklı deri koltuklardan kalktılar ve loş, penceresiz odada gerindiler, sırtları çatırdıyor, omuzları çözülüyordu. Ve bu komikti-Marissa konuşmayı yarıda kesip derin ve anlamlı bir şey söyleme isteği duydu, sadece içinde bulundukları boşluğu kabul etmek için. Ama doğru sözcükler bir türlü gelmiyordu.

Onun yerine, "Hey, bunu tekrar yapabilir miyiz?" dedi.

Belki de kastettiği tam olarak buydu.

Bir de ne görsün, fıstıklar galerisi de aynı fikirdeydi: Coşkulu tezahürat, dans sahnelerindeki yuhalamalar kadar yüksekti ve bu özel zamanın tek seferlik olmadığı fikri ona delici bir rahatlama hissettirdi.

"Sanırım bir sonraki Chris Pratt maratonuna ihtiyacımız var. Galaksinin Koruyucuları," dedi Beth.

"Kardeşi olan adam o mu?" diye sordu Bella.

"O Hemsworth," diye yanıtladı birisi.

Orta koridorda kalkış için sıraya giren Marissa, boş Milk Duds kutusunu paketledi ve onunla çöpe doğru bir çember atışı yaptı. Aniden, Butch'u görmek için sabırsızlandığını fark etti - ve bunun nedeni tüm

yarı çıplak vücutların olduğu sahneler. Onu özlemişti -ki ikisinin de bir yere gitmediğini düşünürsek bu çok saçmaydı.

Şekerleme vitrininin yanındaki kapıya doğru ilerlerken, kapıyı iterek açtığında gülümsüyordu.

"Tanrım... Tanrım," diye mırıldandı geri çekilirken.

Ötedeki koridor evin erkekleriyle doluydu; Kardeşler, diğer dövüşçüler ve Manny sırtlarını çıplak duvarlara dayamış, bacaklarını uzatmış, desteklemiş, dizlerini çaprazlamış ya da bileklerini çaprazlamış bir şekilde yerde oturuyorlardı.

Görünüşe göre epeyce içki içilmişti, boş votka ve viski şişeleri etraflarına saçılmıştı, bardaklar ellerinde ya da kalçalarında idi.

"Bu görüldüğü kadar acınası bir durum değil," diye belirtti

Butch. "Yalancı," diye mırıldandı V. "Kesinlikle öyle.

Sanırım ben gidiyorum
gerçek örgü örmeye başla."

Dişiler onunla birlikte ortaya çıktıklarında, her biri şaşkınlık, güvensizlik ve ardından alaycı bir eğlence kaydetti.

"Bana mı öyle geliyor," diye homurdandı erkeklerden biri, "yoksa az önce burada kendi toplu hadımımızı mı gerçekleştirdik?"

"Sanırım bu her şeyi özetliyor," diye kabul etti biri. "Şu andan itibaren derilerimin altına külot giyeceğim. Bana katılan var mı?"

"Lassiter zaten biliyor," dedi V ayağa kalkıp Jane'in yanına giderken. "Hey."

Ve sonra grup buluşması zamanı geldi.

Diğer çiftler birbirlerini bulurken, Butch Marissa yanına gelip yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzattığında gülümsedi. Kucaklaştıklarında, onu boynunun yanından öptü.

"Artık bana aşık değil misin?" diye mırıldandı. "Kuku kırbaçlı olduğum için mi?"

Onun kollarında geriye yaslandı. "Neden mi? Çünkü ben kızlarımla müstehcen bir film izlerken sen beni arzuladın.

o kadar da kirli değil miydi? Bence aslında -ve sıkı durun- oldukça sevimli."

"Ben hala bir erkeğim."

Vücutunu ona doğru yuvarlarken mmmmm diye bir ses çıkardı.

onun ereksiyonunu hissederken. "Evet, anlayabiliyorum."

Butch'un bağlanma kokusu kükrerken, dışisinin dirseğini tuttu ve Marissa'yı personel kanadının derinliklerine çekti. V ve Jane hariç diğerlerinin gidecekleri mesafe onlardan daha kısaydı: Çukur avlunun hemen karşısındaydı ama artık gün ışıyordu ve bu da yatak odalarına dönmek için aşağıya, tünele ve yeraltı geçidine kadar inmek anlamına geliyordu.

O kadar uzun süre dayanamayacaktı. Yaklaşamadı bile.

Mahremiyeti olan ilk boş oda, perdeleri çekilmiş, üzerinde çarşaf olmayan iki kişilik bir yatak ve çok kullanışlı piring bir kilidi olan boş bir personel yatak odası şeklinde geldi.

Butch ışıkları yakma zahmetine girmede; sadece kadını vücuduna doğru çekti ve kapıyı tekmeleyerek kapatıp sürgüyü bir profesyonel gibi çalıştırırken onu ölesiye öptü.

"Sana çok ihtiyacım var," diye hırladı.

"Beni yakaladın," dedi onun ağzına karşı.

Mükemmeldi, siki pantolonunun içinde kükrüyordu. Ve emirleri yerine getirmekten bahsetti: hızlı bir hareketle onu yatağa kadar geri götürdü, oturttu ve önünde diz çöktü. Derin bir nefes çekerken gülmeye başladı.

"Ne?" diye mırıldandı, gözleri yarı kapalı ve tamamen yenilebilir halde. "Tahrik olmuşsun."

"Tabii ki öyleyim."

"Filmden çıktığında öyle değildin."

"Neden olayım ki? Bu sadece kızlarla iyi bir eğlenceydi. Müzeye gitmek gibi, bilirsiniz. Sanatı takdir edersiniz ama yanınızda eve götürmezsiniz."

"Yani hâlâ en sevdiğin lezzet ben miyim?" "Sen benim tek lezzetimsin."

Eh, bu onu robin göğüslü, egosuyla sikini sallayan biri haline getirmede mi? Dişlerini göstererek, "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi.

"Gerçekten kıskandın mı?" dedi. "Bir filmi mi?"

"Evet."

Ondan gelen kahkaha o kadar kolay ve rahattı, o kadar mutlu bir sestti ki, onun ve kızlarının tekrar bir araya gelmesini ve evet, seksi insanların ekranda dönmesini izlemeyi ummasına neden oldu, eğer arkadaşını bu şekilde çözen şey buysa. Gerçi Tanning Chatum'a bir hayran mektubu yazacak değildi ama o dişiler ve dostluk için minnettardı.

Shellan'ıyla ilgilenen herkes, her şey onun gözünde iyiydi.

Yeniden odaklanarak Marissa'nın kalçalarını ayırdı ve vücudunun üst kısmını küçük yatağa yatırdı. İki saat boyunca Marissa'ya oral seks yapmasını içeren pek çok planı vardı ama siki bütün bunları bekleyemeyecekti.

Ona ihtiyacı vardı. Şimdi.

Pantolonunun düğmelerine odaklanan adam, hızlı bir el hareketiyle ve uzun, güzel bacaklarından aşağı doğru bir çekişle onu belden aşağısı çıplak bıraktı. Ve sonra avuç içleri baldırlarında, uyluklarında geziniyordu. Bir iniltiyle, sanki bunu en az onun kadar istiyormuş gibi daha da açılarak çıplak, parıldayan seksini ortaya çıkardı ve işte o zaman aklını kaçırdı.

Ereksiyonunu dışa vurarak, doğrudan kadının kalbine yöneldi, önsöz ya da ön sevişme yoktu - ikisi de hazır olmanın ötesindeydi.

"Marissa," diye inledi içine girerken, derinlere doğru kayıyordu, bu his hem tanıdık hem de canlandırıcı bir şekilde elektrikliydi.

Nefes verirken küfrederek şaha kalktı ve kalçaları devraldı, gıcırdadı, itti, pompaladı ve kadının boynuna ve omuzlarına tutunmasına bayıldı.

"Damarımı al," diye emretti.

Azı dişleri ağzının çatısını çoktan delmişti ve bir tıslamayla onları ortaya çıkardı. En sevdiği noktaya, sol tarafa vurarak derinlere çekti, sertçe içti, seksin yanı sıra onun tadıyla da kafayı buldu.

Yine de bununla uzun süre dayanamazdı. Aşağıda her şey çok sertleşiyor, çok hızlanıyordu. Delinmiş yaraları yalayarak kapattı, daha da derine inebilmek için onu yeniden konumlandırdı - sonra kalça kemiklerine tutundu ve vücudunu pistonlayarak, ince metal çerçeveyi duvara çarpacak ve teneke yatak yayları vahşi bir gıcırtı senfonisine dönüşecek kadar sert bir şekilde salladı.

Onun boşaldığını duydu, ki peşinde olduğu şey de buydu, seks kokulu havada patlayan o sıradan, hiç de süslü olmayan ismini duydu ve durmak istedi, böylece onun çekirdeğinin ritmik kavrayışını hissedebilecekti. Yine de çok ileri gitmişti. Taşakları yukarı doğru kıvrılıyor ve ısınıyordu, pelvisi kendi kalbini durdurabileceğinden daha fazla dizginleyemediği o otonom sarsıntı saçmalığını yapıyordu ve aleti uyuşuk ve aşırı duyarlı olmanın o tuhaf kombinasyonuydu-

Butch o kadar sert boşaldı ki gözlerinin önünde havai fişekler patladı ve boşalmaya başladığında bile işinin bitmediğini biliyordu.

Ona binmeye devam etti, tekrar pozisyon değiştirdi, ağırlığı ayaklarının toplarına dayanana ve kolları onu ezmek için onu destekleyene kadar vücudunun üzerinde daha fazla eğildi.

Daha da derine. Ki bu inanılmazdı.

Yatak için o kadar sıcak değildi, o da zemine doğru göç etmeye başladı.

Ama yine durmak yoktu. Çerçeve kendini zoraki bir şekilde bir köşeye sığdırana kadar onunla birlikte yürüdü.

Biraz kozdan bahsedelim.

Sikeyim. Mükemmel.

Butch devam etti, ona vurmaya devam etti, vücudu kendi kendine çözöldü, haftalar - ve belki de, eğer

Dürüst olmak gerekirse, aylardır ondan bir şekilde ayrı hissetmek, sanki o ince mesafeyi varoluştan beceriyormuş gibi kayboluyordu.

Bir sürü orgazm. Yüzünüzün sert bir şekilde berbat olduğu, uyandığınızda ağrıyacağınız ve altınızın gerçekten çok pis olduğu fantastik çirkin türden.

Sonunda bittiğinde, onun üzerine yığıldı. Yine de, daha rahat nefes alabilmesi için yuvarlanmak istedi. Gerçekten de öyle yaptı. Evet.

Şu anda yuvarlanmak iyi olurdu. Uh-huh.

Üç... iki...

...bir.

Ama bu çabayı tam olarak gösteremiyordu: Sanki biri omuriliğinin üzerine bir Hummer park etmiş gibi hissediyordu.

Marissa ellerini onun kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Sen inanılmaz."

Başını kaldırmaya çalıştı. Hummer'lı piçin kafatasının arkasına dört tekerlekli bir araç bıraktığını fark etti.

"Hayır, o sensin." Ya da en azından söylemek istediği buydu. Ağzından çıkan şey bir felç kurbanının konuşmasıydı.

"Hayır... o sensin," diye tekrarladı. "Ne?"

Adamın tek yapabildiği gülmekti ve birden kadın da gülmeye başladı; işte o zaman adam kendini programa uymaya ve zavallı kadını rahatlatmaya zorladı. Kadın da onu takip etti ve sonra yatakta düzgün bir şekilde uzanabilmek için yer değiştirdiler. Vücutları hala muazzam ısı dalgaları yayarken, battaniye olmadan bile sıcak, sıcak, sıcaktılar.

"Seni seviyorum Butch," dedi.

Yoğun karanlığın içinde onun kendisine baktığını biliyordu ve bu çok hoşuna gitmişti. Onun tüm ilgisini istiyordu, bunu arzuluyordu, kendisini acınası, konuşkan bir hale getirmek için buna ihtiyacı vardı.

bir seviyede idi. Ama ondan asla böyle bir şey talep etmezdi ve sabırsız bir herife göre, bunu beklemeye çok ama çok istekli idi. Tanrı, özgürce verildiğinde? Onun sevgisi, odak noktası, kendisi gibi onun için de asla eskimeyen bir armağandı.

Gözlerini kapatarak, onun kendisini ne kadar çok sevdiğini hissetti ve bazen, bir insanla bu kadar uzun süre birlikte olduğunuzda, onunla evlendiğinizde, onunla yaşadığınızda, bunun gibi anların, seni seviyorum sözünün ilk kez söylendiği o inanılmaz an kadar harika ve büyümlü olması komikti.

"Tanrım, ben de seni seviyorum."

Şimdi ona verdiği öpücük yumuşak ve nazikti, ama bitkin olduğu için değil - çünkü aslında, eğer bir raunt daha yapmak isteseydi, mesafeyi aşmaya fazlasıyla muktedir idi. Hayır, onu özenle öptü çünkü aralarındaki duygusal bağ aynı anda hem çelik bir kablo kadar güçlü hem de bir çim yaprağı kadar hassastı.

Hafif bir dokunuşla parmak uçlarını adamın göğsünde gezdirdi. "Hiç farklı olmamı diledin mi?"

"Mümkün değil. Mükemmelliği geliştiremezsiniz. Ve hayır, istemiyorum."

"Çok tatlısın."

"Bu benim hakkımda hiç söylenmemiş bir şey." "Bana karşı çok tatlısın." Bir duraklama oldu. "Bir şey sorabilir miyim?"

yardım ister misiniz?"

"Yapmazsan çok kızarım."

Yine uzun bir duraklama oldu. Öyle ki yan yattı ve başını elinin üzerine koydu. Şimdi, odada kapı pervazının etrafındaki ince şerit dışında daha fazla ışık olmasını diliyordu. "Ne oldu?"

"İşle ve eğitim merkeziyle meşgul olduğumu biliyorum-"

"Dur. Gerçekten mi?" Muhtemelen göremese de kaşlarını çattı. "Herhangi bir şeyin senden daha önemli olduğunu mu ima edeceksin?"

Salladığı lanet bir tür yenilgiydi. "O kadını kimin öldürdüğünü bulmama yardım edebilir misin? Kimdi, neydi

Ona ne oldu, bunu ona kim yaptı?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet, yaparım. Bu benim için onurdur."

Kadının rahatlamış bir şekilde nefes vermesi, adamın zevkini asla bırakamayacağı bir başka iltifattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Teklif edecektim ama bulunduğunuz noktaya saygı duymak istedim."

"Onu isimsiz bir mezarda bırakamam."

"Öyle bir şey olmayacak. Ben halledeceğim." Karanlıkta yine kaşlarını çatı. "Yine de bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Peşini bırakacak bir tip değilim."

"Oh, biliyorum. Sen ve ben her şeyi öğrenene kadar kazacağız."

Butch başını salladı. "Demek istediğim bu değil. Vampir ırkının bir polis gücü yoktur. Hapishane yok-"

"Batıda bir yerlerde bir ceza kolonisi var. En azından eskiden vardı. Ona ne olduğundan emin değilim?"

"Demek istediğim de bu. Irk içinde işlenen suçlar için gerçek bir prosedür ya da sonuç yok. Suçluları cezalandırmanın ya da yanlış suçlamaları ele almanın bir yolu yok. Wrath'ın tekrar izleyici olması bazı çatışmalarda yardımcı oldu ama aynı anda hem yargıç hem de jüri konumunda; bu da sisteme büyük cinayetler ve ağır suçlar girene kadar sorun değil. Ve gelecekler de. Azı dişleriniz olsa da olmasa da bu toplumun bir gerçeği."

"Yani ne diyorsun?"

Sesi hırıltıya dönüştü. "Eğer bunu masum bir kıza kimin yaptığını öğrenirsem? Misilleme yapmadan bunun peşini bırakamam. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Bölüm Yirmi İki

Öfkeli. Sert.

Ertesi gece karanlığında, Craeg neredeyse katı bir maddeye dönüşecek kadar yoğun olan uykusundan uyandığında, kalçalarını zorlayan koca götlü bir tombul vardı: Yan yatmış, bir noktada tercih ettiği pozisyona yuvarlanmıştı, eli sikinden yaklaşık on santim uzaktaydı ve kapalı göz kapaklarının arkasında, Cennet'in görüntüleri onu yaylandırmak ve boşalana kadar o şekilde tutmak için hesaplanmış bir slayt gösterisi gibi oynuyordu.

Evet, vicdanı mücadele etti ama bu kaybedilmeye mahkûm bir savaşı.

Yine de yatakta kendi kendine çalışmayacaktı. Hemşire her on beş saniyede bir onu kontrol etmeye geliyordu ve şansını bilseydi, kapıyı açıp hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için doğru zamanı seçerdi.

Oturmak için kendini destekledi, o-

Hareket etmekte hiç zorlanmadı. Bacaklarını yataktan kaldırmakta. Ayağa kalkmakta. Aslında, sanki bir aydır uyuyormuş gibi hissediyordu.

Huh.

Elbette Paradise'ın kanıydı. Ve bu onu nedense ondan biraz korkutuyordu.

Teker teker kendini çeşitli makinelerden ve sıvı torbalarından kurtardı ve bir alarm çaldığında, monitör sessizleşene kadar düğmelerine bastı. Sonra banyoya yöneldi, duşu açtı ve kendini içeri kapattı.

Bir ev yangınına itfaiye aracı gibi koşacağından şüphe duyan biri, onun ayakta ve işinin başında olduğunu kendi gözleriyle görürdü.

Tabii ki, tam tuvaleti bırakıp spreyin altına girdiği sırada tuvaletin kapısı çalındı.

"Craeg?" dedi. "Her şey yolunda mı?" "Evet.

Duş alıyorum ve yemeğe hazırım."

"Bu iyi bir şey. Yine de dikkatli ol, yardıma ihtiyacın var mı?"

Kalçalarının önünde dimdik duran devasa ereksiyona baktı. "Hayır. Sanırım her şeyi kendi başıma halledebilirim."

"Tamam ama arama düğmesinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başın dönerse bize haber ver."

"Evet. Teşekkürler."

Kendisine doğru gelen başka bir şey olup olmadığını görmek için bir süre daha bekledi. Sadece keyifli, daha fazla soru sorulmayan bir ortam oluştuğunda sabun kalıbını eline aldı ama sikine ve taşaklarına dokunmadı. Sabunu göğsünde ve omuzlarında, boynunda ve yüzünde, bacaklarında ve ayaklarında gezdirerek vücuduna bu parlak fikrin üstesinden gelmesi için bir şans verdi.

Hayır. Hayır. Aksine, köpüklerin teninde bıraktığı pürüzsüz his, Cennet'in önünde yere oturup onun ince tenini okşamayı düşünmesine neden oldu.

Şampuanlama da işe yaramadı. Banyodaki hava nemle yoğunlaştıkça ve yıkanacak yer kalmayınca yenilgiyi kabul etti, müzakereyi sonlandırdı ve kaçınılmaz olana boyun eğdi.

"Oh, kahretsin," diye inledi kendini kavrarken.

Bir kolunu fayans duvara dayayarak alını ön koluna değene kadar eğildi. Okşamak çok iyiydi - aslında daha önce otuz bir çekmenin bu kadar inanılmaz hissettirdiğini hatırlamıyordu. Cennet gibiydi.

Ya da duruma göre Cennet.

Daha sert, daha hızlı, ta ki diğer kolunu indirip taşaklarını bir burğu ile sıkana kadar-

Bir dizi şimşek çaktı, aleti tutuşuna karşı tekmeledi ve duşun duvarına tekrar tekrar boşaldı.

tekrar.

Ve sonunda sarktığında, tekrar tekrar küfretti.

Yaşadığı onca şeyden sonra, neden şimdi? Neden şimdi beyninde bir kadın vardı?

Kendi kendine bunun sadece stres olduğunu söyledi. Bu çekim olayı sadece içinde bulunduğu strese bir tepkiydi, patlamaması için odaklanabileceği bir solucan deliği idi.

Dışarı. Havluyla çıktı. Tıraş olması için bir ustura, çukurları için deodorant ve kısa da olsa saçları için bir tarak vardı.

Kahretsin, kıyafete
ihtiyacı vardı. Dışarı
çıkarken...

Yatağın üzerinde başka bir bol gömlek ve pantolon ile evet, kendi numarasında bir çift koşu ayakkabısı buldu. Dalgınca, adaylar için ellerinde kaç takım olduğunu merak etti. Tüm bu boy/kilo/ayakkabı numarası meselesi check-in sürecinin bir parçasıydı ama yine de.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkmış, koridordan aşağı inmiş ve kafeterya odasına doğru yürüyordu.

Ne kadar genişmiş. İçeri girdiğinde gördüğü ilk şey, üzerinde bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek bulunan bir masaydı. Doldurulmaya hazır tabaklar sıralanmıştı, şam peçete ruloları gümüş çatal ve bıçakları tutuyordu ve "barda" bir milkshake makinesi de dahil olmak üzere istediğiniz her türlü alkolsüz şey vardı.

Açıkça görülüyor ki, Kardeşler ilerledikçe bazı şeyleri düzeltiyorlardı.

"Hiçbiri kurcalanmadı," dedi arkasından bir erkek sesi.

Craeg arkasını döndü ve saldırıya uğrayacakmış gibi yumruklarını havaya kaldırdı. Butch Kardeş köşedeki yuvarlak masada oturuyordu, bacaklarını boş bir sandalyeye dayamıştı, yanında bir tabak yemek vardı. Dikkatli ve hassas hareketlerle, çatalından hiçbir şey düşürmeden çırpılmış yumurtaları ağzına götürdü.

"Hadi," dedi çiğnerken. "Yemek getir. Benimle otur. Seninle uğraşmayacağım."

Craeg bir kez başını salladı ve sıraya girdi. Porsiyonlar konusunda utangaç değildi -hepsini neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu ama akşama hazırlanmak için en iyi yolun bir enerji rezervi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kardeş'in iki yanında bir koltuk seçerek kapıyı iyi bir şekilde görebildi, bu da düzenli olarak ihtiyaç duyduğu bir şeydi: Her zaman kaçışınızı bilin. Evine gelen avcılarla bu şekilde yaşamıştı.

"Bakın, lafı dolandırmayacağım," dedi Kardeş, Craeg daha çatalın ucunu dudaklarına yaklaştırmadan.

Harika. Yani adam Craeg'in evde olduğunu ve muhtemelen erken yemek yiyeceğini bilerek bunu planlamıştı.

Mücvverleri indiren Craeg yemeği unutup kapıya odaklandı. "Ne?"

"Bence burada, eğitim merkezinde kalmalısın."

"Affedersiniz?" Gözlerini tekrar Kardeş'e çevirdi. "Benim bir yerim var."

Adam botlarını yere bıraktı ve yüz yüze gelecek şekilde hareket etti. "Nerede yaşadığını biliyorum."

Bu doğrudan bakışta onu korkutan bir şey vardı, bu yüzden yemek yermiş gibi yaptı. "Evet. Adresim hakkında yalan söylemedim."

"Bu güvenli değil."

"Baskınlardan beri oradayım."

"O apartmanda su tesisatı bile yok. Ve güneşten korunacak bir yer yok."

"Ben bodrumdayım."

"Bir yangın bunu çabucak iyileştirir, sizi alevle yakmayı ya da öğle ışığını seçmek zorunda bırakır."

Craeg bir kahvaltı sosisini ikiye böldü ve yarısını ağzına attı. "Hareket etmiyorum."

"Burada yemeğin, suyun ve yatacak güzel bir yatağın var. Kira da yok."

"Sadakaya ihtiyacım yok." Tamam, şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Buraya nasıl dövüşüleceğini öğrenmeye geldim, kendinizi iyi hissetmenizi sağlamaya değil."

Butch eğildi. "Her sıçtığında kışını silmek istediğimizi mi sanıyorsun? Gerçekten, bu şekilde mi düşünüyoruz?"

"Bak, buna ihtiyacım yok-"

"Göt herif," diye tersledi Butch. "Önümüzdeki bir yıl boyunca sana karşılıksız olarak birkaç yüz bin dolar yatırım yapmak üzereyiz - gururun okşandığı için bunun havaya uçmasını istediğimizi mi sanıyorsun? Bu bir hayır işi değil ve pazarlık konusu da değil. Bu akşam dersten sonra seni eve götüreceğim, eşyalarını toplamanı izleyeceğim ve sonra o sefil leşini buraya geri getireceğim ya da siktirip gidebilirsin. Ne olacak sert çocuk?"

Craeg uzun ve sert bir küfür savurdu ama bu küfür nefesinin altındaydı. Kısa saçlar hakkında konuşun.

"İyi," diye mırıldandı.

Butch onu omzundan alkışladı. "Ve az önce yaptığın hıyarlık yüzünden sana kırgın olmadığımı göstermek için yukarı ile a iyi TELEVIZYON, İnternet ve a Rhage'in on iki aylık takvimi, böylece bakacak güzel bir şeyiniz olur."

Bununla birlikte Kardeş, hâlâ dolu olan tabağını da yanına alarak masadan kalktı.

Yani o "yemek" sadece yemenin güvenli olduğunu kanıtlamak içindi.

Butch lavaboda bulaşıkları yıkadıktan sonra kapının yanında, "Sınıfta görüşürüz," dedi. "Bu akşam sınıfta. Bombalar, patlatma sistemleri, etkisiz hale getirme. Eğlenceli şeyler."

Küçük yalnızlığıyla baş başa kalan Craeg başını ellerinin arasına aldı.

Planlar, tüm bunlar için planları vardı, millet. WTF.

"Peki sonra ne oldu?"

Babası soruyu sorarken ve kabuksuz tostuna biraz daha marmelat sürerken, Cennet başka bir yalan uydurmaya çalıştı. Yaklaşık iki saat uyuduğu ve hâlâ her şeyi atlatmaya çalıştığı düşünülürse, bu karanlıkta gömlek iliklemeye çalışmak gibi bir şeydi.

"Ah..." Kruvasanından bir parça kopardı ve üzerine biraz çilek reçeli koydu. "Şey, giriş yaptıktan sonra bir çeşit kokteyl saati vardı." Vomitorium. "Birbirimizi tanımak için spor salonunun etrafında dolandık." Neredeyse karanlıkta elektrik çarpıyordu. "Yüzmeye gittik." Boğulma partisi yaptık. "Sonunda yürüyüşe çıktık." Dickensian ölüm yürüyüşü. "Ve sonra herkes fiziksel muayeneden geçti." Kardiyak resüsitasyon. "Uzun bir akşamdı, bu yüzden kalmamızı istediler." Yarı ölü ve zar zor nefes alıyor. "Ve hepsi bu."

Harika. Bay Subliminal'i kanalize ediyordu.

Babası başıyla onayladı. "Kardeşlik beni aramakla çok nazik davrandı, Peyton da öyle. Harika bir iş çıkardığını, sınıfının en iyisi olduğunu söylediler."

"Kendimi şaşırttım."

Ve hâlâ kendi evinde kaybolmuştu. Babasıyla birlikte her zaman oturdukları koltuklarda, aynı kristal avizenin altında, aynı porselen tabaklar, fincanlar ve tabaklarla oturuyor, aynı yağlı boya ata resimlerini seyrediyor, kendini bir şato gibi döşenmiş, her istediğini tahmin edebilecek kadar iyi eğitilmiş bir personele sahip güzel bir oteldeymiş gibi hissediyordu... ve yabancı bir ülkedeydi.

Bir de babası vardı... Tanrım, babası.

Abalone uzun, parlak masanın başında otururken, yakışıklı yüzü rahatlatma ve gururla parlıyordu - çoğunlukla rahatlatma - ve bu onu daha da kötü hissettirmede mi? Yaptığı uydurmaların istediği etkiyi yaratıyor olması, onu Abalone'dan daha da uzaklaştırıyordu... üstelik bir de suçluluk duygusu eklenmişti.

Bu sadece eğitimle ilgili değildi.

Craeg'le yaptıklarını ve onun kendisine yaptıklarını hatırlamamak ve takıntı haline getirmemek imkânsızdı. Bir parçası sürekli olarak deneyimin her nüansını, tüm göz temaslarını, tüm sesleri, kokuları... adamın yüzündeki ifadeyi-

Tamam. O lanet yemek masasına gitmeyecekti.

Yine de nereye gidecekti? Tanrım, her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de, tek seferlik olduğu kanıtlanmış olsa bile, bu aranın onu glymera'nın gözünde eşleştiremez yapmasından endişeleniyordu. Elbette cinsel açıdan hâlâ saftı ama damarına iyice dokunulmuştu ve bu da... Craeg'in deyim yerindeyse belli bir teşhirde bulunmasına yol açmıştı.

Aslında, bu yargılayıcı saçmalıklarla ilgili bir düşünceyi bile boşa harcadığı gerçeğinden nefret ediyordu ama burada babasıyla otururken, bu kaçınılmaz bir yükü.

Bütün bir yetiştirilme tarzını bu kadar çabuk terk edemezsin.

Özellikle de en yakın akrabanızın hayatta sizin için ne istediğini düşündüğünüzde.

"Cennet mi?"

Kendini salladı ve gülümsedi. "Özür dilerim, ne dedin?" "Sanırım üzerinde yeterince reşel var, sevgilim."

Paradise yere baktı ve kavanozun yarısını başparmağı büyüklüğünde bir kruvasan parçasının üzerine koyduğunu gördü. Kırmızı tatlılık tabağına, bıçağının üzerine ve eline damlıyordu.

"Ne aptalım." Eşyaları toplamaya başladı. "Dün akşam gecen nasıldı?"

Neyse ki, adam işinden, yaklaşmakta olan büyük festival balosundan ve başka şeylerden bahsetti ve kadın doğru yerlerde başını sallayacak kadar iyi dinleyebildi.

Kardeşler bu gece bize ne yapacaktı? diye merak etti. Ve Craeg'in yanında nasıl normal davranacaktı?

Otuz dakika sonra üniformasını giymiş, çantasını hazırlamış ve ön kapıdan çıkıp buluşma yerine doğru yola koyulmuştu. Otobüs çoktan ağaçlık alana park edilmişti ve şoför onu görür görmez katlanır kapı açıldı.

Üç basamak yukarı çıkarak ceketini gevşetti ve grubun gözleriyle karşılaştı. Novo arkasına yaslanmıştı, kulaklıkları takılıydı, iPhone'u önde ve ortadaydı. Boone da aynıydı. Axe yine arkada uyuyordu, şüphesiz beyninde kalmasını umduğu şeyler hakkında rüya görüyordu. Anslam telefonuna bir şeyler yazıyor, muhtemelen Facebook'taki durumunu güncelliyor ve babasının eğitim programında yer aldığı için ona ödül olarak aldığı Porsche ile bir ilişki içinde olduğunu söylüyordu. Ve Peyton belki bu onu uyandırır diye yüzünü ovuşturuyordu.

"Hey," dedi kadın onun bulunduğu yere inerken.

Kadın koridorun karşısındaki koltuğa oturduğunda, adam yerinden kıpırdandı, kararmış camlara yaslandı ve bacaklarını uzattı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilseydim buna daha iyi cevap verebilirdim." Homurdandı. "Tamam, konuyu değiştireceğim. Tahmin et ne oldu?

Duydum mu?"

Peyton tüm dedikoduların kaynağıydı, hep de öyle olmuştu. Anslam'ın ailesinin garajına park edilen yeni oyuncaktan, ikinci kuzeninin karıştığı son skandaldan ve şehirde nerede kaldığı konusunda ailesine yalan söylediğinden, yaşlı bir keçiyle evli olan ve malikânesindeki misafir kulübesinde erkeklerle sikişen bir kadından ona bahseden oydu.

Ama bu sonuncusu abartılı olmalıydı.

"Ne?" En azından gevezelik etmek aklını Craeg'i görmekten uzaklaştıracaktı. "Ve eğer yapabilirsen süsle. Bu yolculuk en az yarım saat sürecektir."

"Daha çok hikayem var. Merak etmeyin."

"Tanrıya şükür." Üstelik gün boyunca saatlerce telefonda konuşmuş olmalarına rağmen. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet, ama bunu gerçekten kanıtlamak istiyorsan, bahsettiğimiz dövmeyi yaptırırsın."

"Kıçıma senin resmini koydurmayacağım."

"Yine de yanımdan geçerken bakabileceğim güzel bir şey olacak."

"Pantolon giyiyorsam olmaz. Ve hey, bu yorumdan alınmamalı mıyım?"

"Evet, bunu sana söylediğim için üzgünüm Parry, ama mükemmel vücutlu ve zeki mavi gözlü sarışınlar bu dünyada hiçbir yere gitmiyor. Bu acı gerçeğe artık alışsan iyi olur."

Başını arkaya attı ve güldü. "Tamam, senin hikayen ne?"

"Üçüncü kuzenim bana babanın balo salonunda On İkinci Ay Festivali Balosu'nun yapılacağını söyledi. Neden bana söylemedin?"

Anslam telefonundan başını kaldırmadan, "Bunu ben de duydum," dedi.

Paradise etrafına bakındı. Boone ve Novo hiçbir şey duymamış olabilirdi ve Axe da olayın dışındaydı. Sesini alçaltarak, "Peyton. Böyle konularda sakın olmalısın, unuttun mu?"

Arkadaşı parmaklarını çıtlattı. "Kusura bakmayın. Ama temelde yalnızız ve bu büyük bir bok. Benimle gelmek ister misin? Ya da ben seninle gelebilir miyim?" Ona kazanan bir gülümseme verdi. "Kulağa ayıp geliyor, değil mi?"

Paradise ona ters ters baktı ama en ufak bir alınganlık göstermedi. "Sen bir domuzsun. Ve evet, lütfen bana eşlik et. Geceyi atlatmam için sana ihtiyacım olacak."

"En azından gecenin büyük bir bölümünde kibar bir erkek ve bir bilgin olacağım. Belki gece ikiye kadar. Yine de kafayı bulacağım. Sizi önceden uyarmak istedim. Ancak bu şekilde şafağa kadar dayanabilirim."

Paradise koridorun karşısına eğildi ve avucunu uzattı. "Çak bir beşlik."

Elleri birbirine çarparken, "Teşekkürler bebek İsa, en azından bir arkadaşım la gidiyorum," diye düşün dü.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Lanet olası Britney Spears.

Craeg sınıfın arka tarafında otururken tek düşünebildiği, bir milyon yıl önceki o aptal "Baby One More Time" videosuydu. O lanet şeyi sadece bir kez görmüştü, o da transseksüel kuzeninin anlam veremediği bir hayranlıkla izlediği zamandı. O zamanlar Craeg, bir çift örgülü, pilili etekli ve göbeğinin yarısı dışarı sarkan aptal bir insan okul kızının neden birilerinin radarına girdiğini merak etmişti.

Şimdi mi? Çok iyi anladı.

"...bu patlayıcının astarı kurşun azit, kurşun stifonat ve alüminyumdan oluşuyor ve bileşiği buraya, bu durumda tetril olan temel şarjla ilgili olarak yerleştirmek istiyorsunuz." Boone elini kaldırdığında Tohrment Kardeş başını salladı. "Öyle mi?"

"Başka birincil suçlamalar var mı?"

"Güzel soru. Dizodinitrofenol var ve ayrıca potasyum kloratla karıştırılmış cıva fülminat da kullanabilirsiniz. Ama biz Kardeşlik'te ASA'yız."

Ders, Tohr'un, kendisine seslenmelerini söylediği gibi, onlara Bomba Yapımı 101'i anlatmasıyla devam etti - ve Boone, sınıfın el patlatıcısı, zaman zaman bir başka "iyi soru" ile araya giriyordu.

Eğer adam göğüs göğüse dövüşte bu kadar sıkı olmasaydı ve bunun dışında sessiz ve sorun çıkarmayan biri olsaydı, onu sınıfın delisi olarak gösterirdiniz.

Bu arada Craeg sağ beyin/sol beyin polkası yapıyordu ve yaratıcı/analitik kova etiketlerinin yukarıda durduğunu tahmin ediyordu: Analitik tarafı, çeşitli formlarda ve kaplarda kimyasalların bulunduğu uzun tezgahı ve üzerinde karalamalar ve diyagramlar bulunan karatahtası ile odanın ön tarafına takılmıştı.

"Yaratıcı" tarafı, ya da "her şeyin heeeeeeeeeeeey-şimdi deposu pis erkek-fahişe", gözlerini Cennet'e doğru çekmeye devam etti. Paradise onun önünde, sağdaki masada oturuyordu ve onun aksine, kesinlikle odaklanmış görünmekten başka bir şey yapmıyordu: eğilmişti, verilen bilgiye takıntı derecesinde odaklanmıştı, bir deftere not alıyordu.

Saçlarının yarısı, kalın siyah bir lastikle bağladığı gevşek bir düğümle geriye doğru toplanmıştı ve hepsinin giydiği bol beyaz ji benzeri üniformayı giyyordu. Ama lanet olası A, omuzlarının ve göğüslerinin etrafındaki tüm o sarı dalgalarla ipli bir bikini de giyebilirdi-

Kes şunu.

Bununla dalga geçmek için libidosu geri tepti.

Muhteşemdi. şimdi dikkati dağılmıştı ve kendisiyle tartışıyordu. Kaskının altında biraz daha veri işlemeye devam ederse kafatasında Three Mile boyutlarında bir erime meydana gelebilirdi.

Ve ne biliyorsun, ona bakmaya devam etti.

Duşta yaşadığı orgazmlar bir yana, sorununun kaynağı kadının ensesiydi.

şuradaki deri, ayağındaki şey kadar yumuşak olmalıydı.

Öyle olmalıydı.

Oturduğu yerde kıpırdanarak elini gizlice masanın altına attı ve kendini yeniden düzenledi. Lanet olsun. Bu boku gerçekten kontrol altına alması gerekiyordu.

Yine de bakışları Tohr'a ve bomba konuşmasına geri döndüğünde bile, sandalyesinden kalkıp yukarı çıkma fantezisi vardı

arkasına geçti ve dudaklarını saç çizgisi ile bol beyaz gömleğinin yakası arasındaki soluk çizgide gezdirdi.

-

"Craeg?"

"Ne?" diye ciyakladı Tohr'a. Sesini temizleyerek daha erkekçe bir tonda tekrar denedi. "Yani, ne."

"Buraya gel ve tüm bunları bize anlat."

Craeg yere baktı. Ve ayağa kalkarsa herkese nasıl bir çadır gösterisi yapacağını merak etti. Büyük çadır. Üç halka. Barnum & Bailey. Evet.

Sonra Cennet'in ona baktığını hissetti ve siki kalçalarını zıplatacak kadar sertleşti.

Doğru ya. Profesörün aklındaki patlamanın bu olmadığından oldukça emindi.

"Craeg?"

Sınıfta garip bir duraklama yaşandığında Paradise kendini toparladı ve omzunun üzerinden baktı.

Bütün sınıf boyunca Craeg'in nerede oturmayı seçtiğinin acı verici bir şekilde farkındaydı, öyle ki neredeyse bir pudrayı açmış ve sırf onu öğretmeni izlerken görebilmek için aynaya açı vermişti. Ki bu delilikti. Bir gece önceki Sen Değilsin, Şimdi Değilsin konuşmasına bakılırsa, Craeg'in onu ikinci kez düşünmediğinden oldukça emindi - bu yüzden eğitimle ilgisi olmayan bir adam için bir nanosaniye bile harcamak özellikle saçma görünüyordu.

Ayrıca, dikkatleri üzerine çekecek bir şey de yapmamıştı.

Diğer stajyerler için aynı şey geçerli değildi. Boone, "Not almak için neden dizüstü bilgisayarımı kullanamıyorum?" ile başlayan pek çok soru sormuştu. Tohrment Birader de şöyle cevap vermişti: "Çünkü klavyenin tıkırtısı bende pompalı tüfeğimi alma isteği uyandırıyor. Bu gece kafatası sızıntısı yaşamak ister misin?" Ve yaklaşık iki saniye önce, açıkçası sınıfa yardımcı olan bir başka soruyla sonuçlandı.

Boone akıllı olandı.

Axe tek başına oturmuş, ellerini kavuşturmuş, kaşlarını indirmiş, hiçbir şey yazmıyordu ama adamın karanlık aurası sayesinde pek bir şey söylemese de odada olduğunu bilmeden edemiyordunuz. Novo da pek konuşmazdı ama konuştuğunda herkes onu dinlerdi. Ve Peyton, evet, Peyton ara sıra espri yapardı.

Yine de Craeg'di, sessiz, düşünceli Craeg, ayarlı olduğu kişi.

Ve p.s., neden kalkmadığını bir türlü anlayamıyordu.

Aslında bu dikeylik eksikliğinden daha fazlasıydı. Orada far ışığına tutulmuş bir geyik gibi oturuyor, sandalyeden nasıl kalkılacağını unutmuş gibi tahtaya bakıyordu.

"Craeg?" Tohr sordu. "Gerçeklikten koptun mu? Bana küçük bir tatil mi yaptırıyorsun?"

Peyton ayağa kalktı. "Bir deneyeyim," diyerek dışarı çıktı ve kimyasal madde tezgâhının arkasından kara tahtaya doğru ilerledi. Bir parça tebeşiri ölü bir örümcek gibi yerden alırken Kardeş'e baktı. "Bu şeyin yüzyılın başından sonra yasaklandığını sanıyordum?"

"Onun yerine yüzünü kullanarak yazmamı mı istiyorsun?" Tohr çizdi.

"Bunu öğrencilere söylemeye izniniz var mı?"

"Beni durduracak kadar iyi bir dövüşçü müsün?" Peyton başını salladı. "Hayır. Yaklaşamadım bile."

"Akıllıca bir cevap, evlat. İyi iş çıkaracaksın." Tohr onu sırtından alkışladı. "Neden arkadaki utangaç küçük dostunu kurtarmıyorsun ve bize ne bildiğini göstermiyorsun?"

Paradise not defterine yazdıklarına tekrar baktı. Gecenin başında, herkesin toplandığı dinlenme odasına girip Craeg'in yanında doğal davranmaya çalışmak zor olmuştu. Öte yandan Craeg onun görünüşünden ya da yazdıklarından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Kimseyle çok az göz teması kurmuş ve en fazla üç kelime söylemişti.

Beklediği gibi olmuştu. Yine de onun yanında normal bir şekilde nefes almak için harcaması gereken enerji miktarı düşünüldüğünde, bu haksızlık gibi görünüyordu.

Kendine çevrimiçi ol dedi. Eğitim işlerine konsantre olması gerekiyordu. Bu sadece uygun, daha üretken ve odada bulunmasının nedeni değildi, aynı zamanda onu delirtme olasılığı da daha azdı.

Hedefinde çoğunlukla başarılı oldu.

İki saat sonra kalkmalarına, bacaklarını esnetmelerine ve tuvalete gitmelerine izin verildi. Kadınların soyunma odasına tek başına gitmeye niyetlenmişti ama Novo da onunla birlikte yürüdü.

"Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?" dedi kadın kapıyı itip açarken ve Paradise'ın önce girmesi için tutarken. "Kişisel bir şey."

"Ah... tabii." Beş kabinde birini seçti, pantolonunu indirdi ve koltuğa oturdu - ve bir yabancıyla aynı yere işlemek üzere olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalıştı. "Ne oldu?"

Sen halledersin, dedi mesanesine.

Novo'nun doğal olarak hiçbir sorunu yoktu. Dişinin muhtemelen hiçbir şeyle sorunu yoktu.

"Hiç kadınlarla yattın mı?"

Paradise başını kabinin duvarına doğru çevirdi. İlk düşüncesi? Kahretsin, pantolonumu da giysem bari. Bundan sonra hiçbir yere gitmiyoruz.

"Seni şok mu ettim?" dedi dişi kızarmadan önce gülerek.

Metal bir panelin açılma sesi geldi ve ardından su akmaya başladı.

"Alo?" Novo sordu.

"Ah..." Cennet belki şeftali rengi metal durak duvarları, beyaz tavan ya da soluk gri zemin ona yardımcı olur diye etrafına bakındı.

"Yani bu hayır demek oluyor." Bir kahkaha daha geldi. "Hiç şaşırmadım."

Bir an için Cennet, Novo'nun fazlasıyla sahip olduğu soğukkanlılığa ayak uydurmak için öne çıkmaya çalışmayı düşündü. Ama tıpkı sınıfta dikkatinin dağılması gibi, burada bulunma nedeni bu değildi.

"Aslında, kimseyle yatmadım." "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Paradise kaşlarını çattı. "Peki neden sordun?" "Haklı olmayı seviyorum."

Ayaklarının dibindeki gri fayansa bakan Cennet, "Ne olacak ki?" diye düşündü. "Ama sen biliyorsun? Yani dişiler."

"Geçmişte. Ve erkeklerde. Ben sevdiğimi severim. Parçalar benim için önemli değil."

"Vay canına."

Novo'nun sesi keskinleşti. "Bunda yanlış bir şey yok, biliyorsun."

"Hayır, eleştirmiyorum... Eleştirmiyorum ya da yargılamıyorum. Sadece düşünüyorum..." "Bu kirli ve yanlış, doğru."

Paradise, aristokrat olduğu için kendisine getirilen tüm kısıtlamaları düşündü. Sonra da hiçbir mazeret ya da taviz olmaksızın sadece kim ve ne ise o olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

"Hayır," dedi. "Bence bu gerçekten harika."

Ve ne biliyor musunuz, bu not üzerine kendi işini kendisi halletti. Sifonu çektikten sonra paneli açtı ve sessizliğe rağmen kadının hâlâ lavaboların yanında olmasına şaşırdı.

Yüzü temkinliydi, sanki Cennet'in etkisini değerlendirmek ister gibiydi.

Cennet o yoğun deniz mavisi gözleri tereddüt etmeden karşıladı ve yanına gidip limon kokan sabunlu ılık suda ellerini yıkadı.

Aynadaki yansımasını kontrol ederken kendini "Aslında seni kıskanıyorum," diye mırıldanırken buldu.

Neredeyse kırk sekiz saattir uyumadığınızda ve organize bir işkenceden geçtiğinizde makyaj yapmamak ve floresan ışıkları iyi bir kombinasyon değildi.

"Sen neden farklısın?" diye sordu kadın.

"Pardon?"

"Eğer kızlardan hoşlanıyorsan."

"Oh, hayır." Craeg'e verdiği yanıtı düşündü. Sonra da adamın çarşafın altından pompalayan elinin zihninde canlanan birkaç görüntüsünün keyfini çıkardı. "Evet, hayır. Ben erkeklerden hoşlanıyorum."

Novo omuz silkti ve doğruldu. "Yani hâlâ geçerli. Sen neden farklısın?"

Paradise yansımasına baktı ve soyunu düşündü. Babasını. "Uzun, sıkıcı bir hikaye."

"İnsanların hakkında konuşmak istemediği uzun hikayeler asla sıkıcı hikayeler değildir."

Ses tonundaki değişiklik üzerine Paradise gözlerini yana kaydırıldı. Novo banyodan çıkan kapıya doğru bakıyordu, güçlü vücudu gergindi, elleri lavabonun kenarını öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

"Ne oldu sana böyle?" Paradise fısıldadı.

Novo kendini silkeleyerek tekrar odaklandı. "Artık önemli bir şey yok. Ağırlık odasına gidiyoruz, değil mi?"

"Bunu söylediler mi?" "Evet."

Paradise, Craeg'in sınıftan çıkışını izliyor olmalıydı. "Aklımı kaçıyorum."

"Bir şeyin yok. Yüzüne biraz soğuk su çarp. Seni kendine getirir, bende her zaman işe yarar."

Paradise k a d ı n ı n gidişini izledi... ve sonra üzerinde C harfi olan musluğu açtı.

Bir deneyelim bari.

Belki libidosunu da soğuturdu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tohr'un ofisindeki masada oturan Butch, uzun, ince metal anahtarı kırmızı püsküllü ucundan tutup kaldırdı... ve kurutma kâğıdının üzerine düşmesine izin verdi. Yerçekiminin etkisiyle ses sert bir gümbürtüye dönüştü. Bir küfür savurarak anahtarı aldı, diğer ucunun üzerine koydu... ve düşmesine izin verdi. Ve tekrar. Ve tekrar-

"Hazır mısın?"

Cam kapıdan içeri doğru eğilmiş olan Tohr'a baktı. "Hey, evet, tabii. İlk kimi gönderiyorsun?"

"Axwelle. Değerlendirmeye sosyopat olma ihtimali en yüksek olanla başlamanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Mükemmel." Bilgisayara doğru döndü, birkaç komut girdi ve gizli video kamerayı çalıştırdı. "Onu antrenmandan çıkarın."

"Anlaşıldı."

Cam kapı hafifçe kapanırken, Butch parmaklarının püsküllü anahtar üzerinde biraz daha çalışmasını izledi. Bunu Marissa'sına söylemek istememişti ama o ve V için bu şeyin ne olduğu gayet açıktı. Sorun neydi? İnternet aramasında hiçbir şey çıkmayınca, V yeraltındaki vampir bağlantılarına başvurmuştu... ama seks kulüpleri ya da gruplarıyla ilgili hiçbir şey çıkmamıştı.

Sizi içeri sokmak için bir anahtar. Tabiri caizse.

Normalde Butch insanların bir şeyler saklayıp saklamadıklarını ya da yalan söyleyip söylemediklerini merak ederdi ama V, harika akrabalık dünyasının yasal bir üyesiydi; ayrıca kardeş, gerekirse bilgi almak için biraz güç kullanmaktan çekinmezdi.

İkisinin sıkı fıkı olmasının bir başka nedeni daha. Başka ne olabilirdi ki? Başka neredede-

Cama vurulduğunu duyunca başını kaldırdı ve eliyle işaret etti. "Hey, dostum. İçeri gel, otur."

Axwelle içeri girdiğinde, adam ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmaya alışkınmış gibi bir hareket yaptı, ancak daha sonra eğitim üniformasındaki dürtüyle gidecek hiçbir yeri yoktu. "Ayağa kalkabilir miyim?"

"Hayır." Butch başıyla masanın karşı tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "İşte. Ve bu bir öneri değil, bir gereklilik."

Stajyerin yüzünün, arkasındaki köşede bulunan objektifin tam görüş alanında olduğundan emin olmaları gerekiyordu.

Axwelle -ya da kendi deyimiyle Axe- kollarını göğsünde kavuşturdu ve koltuğa oturdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece seninle biraz konuşmak istiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum." Butch kaşlarını çattı ve öne doğru oturdu. Sonra anahtarı kırmızı püskülünden tutup salladı. "Bunu tanıdın mı?"

"Hayır."

"O zaman neden gözlerin ona gitti?"

"Çünkü elinde ve başka bir şey tutmuyorsun. Masanın üzerinde de bir şey yok."

Butch püskülü başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu ve bir o yana bir bu yana sallanmasına izin verdi. "Tek sebep bu, ha."

"Anahtarlar için endişeleniyor gibi mi görünüyorum?" "Anahtar olduğunu nereden biliyorsun?"

Neredeyse Phury'ninki kadar sarı olan gözler ona kilitlendi ve öylece kaldı. "Başka ne olabilir ki?"

"Sen söyle."

"Bunun bir tanışma toplantısı olduğunu sanıyordum. Her ne haltsa benim kıcımla ne alakası var?"

Butch çocuğun yüzünü inceleyerek bir şeyler anlatmaya çalıştı. Hah. Biliyor musun, yarım yamalak dövmeler ve piercingler olmadan, adam

yakışıklı olabilirdi. Ve iyi bir poker oyuncusu da olabilirdi.

Axe amını anahtara birkaç santim yaklaştırdı. "Hâlâ ona bakıyorum. Bu senin için çalışıyor mu?"

Butch konuyu değiştirmeden önce kendi tatlı zamanını aldı. Yalancılarla ilgili bir şey mi? Sessizlik ve hareketsizlik çoğu zaman en iyi meydan okumaydı ve o da tikler, göz kırpmalar ve seğirmeler aradı.

Sonunda gülümsedi. "Hiç birinin öldüğünü gördün mü?"

Mary'nin bir stajyerin psikolojik durumunu tespit etmesine yardımcı olması için ona verdiği sorular listesinde yoktu. Ama o bu konuda iyiydi.

"Ne öneriyorsun?"

Marissa'sının o ölü dişi için ağladığı düşüncesi onu bir boğadan daha saldırgan yaptı ama gazı geri çekti.

"Sadece soruyorum." Erkeğe biraz "kişisel alan" tanımak için anahtara baktı. "Seni daha iyi tanımanın bir yolu da bu, değil mi? İki kişi tanışma randevusuna gittiğinde ve sohbet etmek zorunda kaldıklarında buna buz kırıcı derler."

"Daha önce birini öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsunuz."

"Soru bu değildi, değil mi? Sordum, hiç ölümün gerçekleştiğini gördünüz mü?"

Bir süre cevap gelmeyince Butch başını kaldırıp baktı. Axe artık anahtara bakmıyordu. Adam burnunun önündeki orta mesafeye odaklanmıştı.

Yakaladım, diye düşündü Butch.

Sesini kasıtlı olarak yumuşatarak, "Kimdi o, Axwelle?" diye mırıldandı.

"Bana öyle deme."

"Neden, bu senin adın."

"Ben ona cevap vermiyorum." "Neden?"

Öfkeli bakışlar silah namlusu gibi Butch'a yöneldi. "Çünkü istemiyorum, tamam mı?"

"Peki, Azrail'e dönelim. Bana hikayeyi anlat."

"Siktir git."

Başka koşullar altında Butch böyle bir tavır karşısında masanın üzerine atılır ve saksocunun boynuna sarılırdı ama bunun arkasında çok fazla amaç vardı.

Tek söylediği "Hmmmmmm," oldu.

Axe kendini sandalyeye geri attı ve kollarıyla yeniden haç hareketi yaptı. Omuzları bükülürken, tüm bu kasların ağırlığını onaylamamak zordu. Ancak beyinsiz güç ve bolca psikotik eksiklik hiçbirine iyi gelmeyecekti.

"Artık gidebilir miyim?" Axe talep etti.

"Hayır evlat, yapabileceğini sanmıyorum. Ve sen bana kızmadan önce, paylaştığımız bu harika küçük bağlanma zamanının en az üç seansın ilki olduğunu sana belirteceğim."

"Psikiyatrist misin?"

"Siktir, hayır, şaka mı yapıyorsun?" Güldü. "Aslına bakarsan kendi küçük çılgınlığımla gurur duyuyorum."

Ne de olsa ciddi anlamda dindardı, inancını ve hayatının gidişatını kendi isteğiyle somut olarak doğrulanamayan bir inanç sisteminin ellerine bırakmıştı. Ve bu delilikti, değil mi?

Öte yandan, başka bir türe "dönüştükten" sonra bile dininin fani bedenini zenginleştirmesi, onu merkeze alması ve ona anlam kazandırması onun için yeterli bir kanıttı.

Omuz silkerek, "Bu ofisten çıkmanın tek yolu bana ne olduğunu anlatmak. Bunu yapar yapmaz, ağırlık odasına dönmekte ve dizleriniz sizi bırakana ya da kusmaya başlayana kadar güç kaldırmakta özgürsünüz. Dört gözle beklenecek çok şey var, değil mi?"

Eğer Craeg sınıfta Paradise'ın arkasında oturmanın kötü olduğunu düşünseydi? Bu onun barfiks çekmesini izlemekle kıyaslanamazdı.

Paspasların üzerinde, serbest ağırlıkların şangırtısı eşliğinde Paradise vücudunu mükemmel bir formda çene barına kadar kaldırıyor ve sonra bırakıyordu... ve yukarı

... ve serbest bırakıyordu. Dizleri yere paralel bir şekilde eğilmişti, kıcı... acı verici bir şekilde sıkıydı (onun için değil, onun için, açıkça) ve gövdesi pelvisten omzuna kadar kontrol altındaydı.

Ne zaman dibe vursa, göğüsleri hepsinin giydiği bol tişörtlere çarpıyordu-

"Kahretsin," diye homurdanarak tekrar sehpaye uzandı ve barı başının üzerinde kavradı.

Dört yüz elli kiloluk ağırlığı desteğinden kaldırarak göğüs kaslarına indirdi ve sanki o şey ölmüş annesine hakaret etmiş gibi tekrar yukarı itti.

"Gözcü ister misin?" Novo sordu.

Adamın tek yapabildiği homurdanmak olunca, ellerini şimdi eğilmiş olan çubuğun hemen altında tutarak başının arkasındaki pozisyonu aldı.

"Üç..." diye saydı. "İki tane daha. Bir... güzel. Başardın."

Kadın yükü tekrar tutma pozisyonuna getirmesine yardım ederken, adam ön kollarını göğsüne yasladı ve nefesini tuttu.

Novo onun yüzünü görüş alanına soktu. "Bence biraz ara vermelisin."

"Siktir et."

"Hayır, ciddiylim."

"İçimde en az dört set daha var."

"Endişelendiğim şey senin dayanıklılığın değil." Bunun üzerine gözleri adamın kalçalarına kaydı. "Manzarayı beğenmediğimden değil. Sadece sevginin bakire nesnesinin ne düşüneceğinden emin değilim."

Craeg başını kaldırdı. Ve sonra hızla doğrulup oturdu.

Novo güldü. "Evet, neden o işi halledip geri gelmiyorsun?"

"Lanet olsun," diye tısladı ve ayağa fırladı.

Kapıya doğru yürürken Vishous Kardeş'e bir göz attı. "Tuvalete gitmem gerek."

Vishous karanlık bir şekilde gülümsedi. "Evet, öyle."

Koridora doğru ilerlerken, herkesin ereksiyon olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Tek iyi haber neydi? Paradise bu durumdan habersiz görünüyordu; bu da ya tepkilerini saklamakta inanılmaz derecede iyi olduğu anlamına geliyordu ki bundan şüpheliydi ya da umduğu kadar küçük probleminden habersizdi.

Bu durumda kendini ekstra büyük bir pislik gibi hissetti.

Erkekler soyunma odasının kapısına o kadar sert vurdu ki kapı açıldı, duvara çarptı ve geri tepen şey yüzüne çarpmadan önce onu yakalamaya zorladı.

"O değil, bu değil."

Elleri kalçalarında volta atarken, onun damarını asla almaması gerektiğini fark etti. O kan alışverişi aralarında bir tür bağlantı yaratmıştı, öyle ki kızın her an her yerde yaptığı her hareketin farkındaydı ve bu şey nasıl kaydedilmişti?

Bay Happy onunla tokalaşma ihtimali karşısında çok heyecanlandı.

Ki bu hiç olmadı. Lanet olsun. Gitmek.

Olmayacaktı. Olmayacaktı. Daha fazla volta.

Daha fazla küfür.

Hala zor.

"Becer beni!" diye bağırdı.

Evet, lütfen, diye cevap verdi siki bir tekmeyle.

Bir an için aklından türlü türlü fanteziler geçti: O şeyi ağır bir kitaba sıkıştırmak. Üzerine bir beton blok düşürmek. Araba kapıları, çekiçler, kütükler.

Bu onun başına geliyor olamazdı. Ailesinin intikamını alabilmek için Kardeşlik'e bağlı bir asker olma eğitiminin en zor kısmı... sarışın bir kadın olamazdı. Buna inanmayı reddetti.

Mümkün değil-

Üniformasının altına bir tekme daha atınca, ereksiyonu ona gülüyor gibiydi.

Kalçalarına bakarak, "Kapa çeneni, aptal," diye bağırdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Butch çocuğun yaptığı her hareketi izledi. Axe'ın sol gözünün altındaki bir dizi ince kas kasılmasından çenesindeki kaşıntıya ve ense çatlağı finaline kadar.

"Söyle bana, gitmene izin vereyim," diye tekrarladı.

Adamım, bunu yapmak CPD için çalıştığı zamandan çok daha kolaydı. Miranda hakları mı? Evet, her neyse. İstemsiz kısıtlama? Vesaire, vesaire, vesaire. Zorlama?

Aslında o zamanlar bile biraz zorlama yapmıştı.

Aslında, vampir dünyasına düşmeden önce Beth'e saldıran ve Butch'u da yanında götüren Billy Riddle denen çocuğu düşündü. Adamım, o küçük orospunun burnunu acil serviste muşambaya sürtmekten gerçekten zevk almıştı. Hmm... bu teknik olarak zorlama değildi - çünkü bilgi peşinde değildi. Bu, arkadaşıyla birlikte tecavüz edebilmek için masum bir kadının üzerine atlayan o piçin intikamıydı.

Evet, çünkü böyle bir hayvana bir kol boyu mesafeden yaklaşabilirsiniz.

Şerefsiz.

Axe'a yeniden odaklanan Butch, "Bekliyorum," diye mırıldandı.

Axe omuz silkti. "İstersen beni kov, istersen bana başka şeyler yap... ama sana bunu borçlu değilim. Ruhumdan bir parça bile alamazsın, bunu hak etmedin."

Mantıklı, diye düşündü Butch ve o sandalyede oturuyor olsaydı kendisinin de tam olarak aynı şeyi söyleyeceğini düşündü.

Butch eğildi. "Er ya da geç, nihai kabulünden önce, bana söylemek zorunda kalacaksın."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil."

Bu ona bir çift böcek gözü kazandırmadı mı? "O zaman benden ne istiyorsun?"

Butch dirseklerini masaya dayadı ve ellerini iki yana açtı. "Tekrar gördüğünde bununla nasıl başa çıkacağını bilmem gerekiyor. İşte bu yüzden. Ve gelecekteki davranışın bir değerlendirmesi de geçmişteki davranıştır. Burada eğitimde yaşadıklarınız, dış dünyanın nasıl olduğuyla kıyaslanamaz bile. Düşünecek vaktinizin olmadığı, hayatınızı ya da sizinle birlikte savaşan insanların hayatını kurtarmak için tek dayanağınızın içgüdüleriniz ve hayatta kalma isteğiniz olduğu durumlara hazırlıklı olmalısınız ve sizi temin ederim ki o anlara geldiğinizde isteyeceğiniz son şey bir kilit altında kalmaktır. Travmaya ne kadar çok maruz kalırsanız, ona karşı o kadar sertleşirsiniz ve o kadar güvende olursunuz. Ve bu gerçekten berbat bir denklem ama lanet olası gerçek bu."

Axe'in gözleri kendi ellerine kaydı.

"Spor salonuna geri dön," diye emretti Butch. "Bir şeyler düşün."

Sadece sonsuza kadar zamanın olmadığını bil. "Yalan söyledim."

"Affedersiniz."

Sert, Gothed-out, dejenere görünümlü erkek yavaşça nefes aldı. "Ben hiç görmedim. Neye benzediğini bilmiyorum. Nasıl hissettirdiğini de bilmiyorum."

Düşmanca bir maskeden derin bir üzüntüye dönüşen duygu değişimi şaşırtıcıydı ama bu hep böyle olurdu. Birisi kırıldığında, mallardan vazgeçmeye karar verdiğinde, kendini korumanın ve ifşanın birbirini dışlayan iki önerme olduğunu kanıtlayarak kendisinin farklı bir versiyonu haline geliyordu.

"Peki sen neden buradasın?" Butch fısıldadı. "Söyle bana... neden bize geldin?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Butch gizlice uzanıp telefonunun sessizde olduğundan ve ofis hattının zilin kapalı olduğundan emin oldu. Tohr cam kapının diğer tarafında yeniden belirdiğinde Butch avucunu uzattı ve Kardeş geri çekildi.

"Neden buradasın Axe?"

Dakikalar yavaşladı ve ofisteki sessiz sesler, içinde bulundukları mekâna duydukları saygıdan dolayı daha da azaldı.

"Babam bir hiçti," diye boğuk bir ses geldi. "Hayatında hiçbir şey yapmadı. Türler için çalışan bir marangozdu, bilirsiniz... elleriyle çalışırdı. Annem ne onunla ne de benimle bir şey yapmak istemedi - ben dönüşmeden önce gitti. Bizi hiç umursamadı. Babam ise kaldı ve o olmasaydı, bir pretrans olarak sokaklarda olurum ve ikimiz de ne kadar dayanabileceğimi biliyoruz." O siyah saçlı, yarı buçuk kafa yavaşça soldan sağa doğru sallandı. "Ben... iyi değildim, biliyor musun? Hiçbir zaman da olmadım. Sanırım başka kimse olmadığı için gitmedi."

Butch ne bir hareket yaptı ne de ses çıkardı. Sözünü keserse, erkeğe önceki hayatını içten içe yeniden yaşamak yerine konuştuğunu hatırlatabilirdi.

Bu hikayenin nereye gittiği oldukça açıktı.

"X'i severim. Kokain severim. Başka sert şeyleri de severim. İki yıl önce bir alem yaptım. Bir hafta falan kaldım. Bir gece babam bana telefonla ulaşmaya çalıştı. Bana bu mesajları bıraktı - kafam o kadar iyiydi ki ona sinirlendim." Alçak sesi kesildi. "Sinirlendim..."

Axe durakladığında, yüzündeki perişan ifade yürek parçalayıcıydı.

"Ne yaptın oğlum?" Butch yumuşak bir sesle söyledi, çünkü kendini tutamıyordu.

Axe birkaç kez boğazını temizledi. Sanki tuttuğu gözyaşları o şeyi tahriş ediyormuş gibi burnunun altını ovuşturdu.

"Mesajları sildim." Birkaç öksürük duyuldu. "Tüm mesajları... onları dinlemeden sildim."

"Sonra ne olacak?"

"Onu öldürmüşlerdi. Küçükler. Baskınlarda vurulan aristokratların evlerinden birinde çalışıyordu. Bana sesli mesajları bıraktığında... ölmek üzereydi." Axe başını salladı. "Ne olduğunu öğrendiğimde geri dönüp arama kayıtlarına baktım ve hesap yaptım."

Butch bir an için gözlerini kapattı. "Özür dilerim evlat."

"Her şeyden hemen haberim olmadı... Sanırım işçilerden birinin oğlu oraya gitti ve herkesi keşfetti? O adam, her kimse, her şeyin icabına baktı. Nihayet eve döndüğümde, yani üç gün sonra, kapıya bir not asılmıştı. Birisi evin telefonunu aramış ve mesaj bırakmış, kimse geri dönmeyince de hepsini bir nota yazmışlar."

"Vahşice. Çok acımasız."

"Notu sakladım." Axe sertçe burnunu çekti ve başını salladı. "Bıraktıkları not bende. Kalıntılar hâlâ arazide - sanırım ev artık insanların elinde?"

"Onları geri almak istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Hayır. Hayır, hiç sanmıyorum. Kötü bir evlat olmanın bir yolu daha, ha."

"Annen nerede?"

"Duyduğuma göre yükselmiş, zengin bir adamla evlenmiş, hayatını yaşıyormuş. Bilmiyorum, umurumda da değil." Erkek aniden başını kaldırınca Axe'ın yüzü eski soğukkanlılığını yeniden kazandı ve tıpkı davetsiz bir misafiri dışarıda bırakır gibi duygularını bastırdı. "Yani, hayır, ölümü yakından görmedim. Bu henüz patlatmadığım bir kiraz. Artık gidebilir miyim?"

Butch derin bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Ama Axe'in moral verici bir konuşmadan daha çok istediği şey

Çıkış. "Evet. Çıkabilirsin."

Sandalye sertçe geriye itilirken betona çarparak gıcırdadı ve ardından Axe hızla kapıya yöneldi. Kapıyı açmadan önce durdu. Omzunun üzerinden geriye baktı.

"Nasıl bir şey?"

"Ölüm mü?" Başını salladığında Butch kendi nefesini içine çekti. "Bu tür şeyleri bilmek istediğine emin misin?"

"Teşhire ihtiyacımız olduğunu söylemiştin."

Tuş, demek istedi. Butch bunun yerine, erkeğin yalnız yaşadığı mütevazı eve geri döndüğünü ve gerçekten sarhoş olup bileklerini kestiğini hayal etti. Ya da aşırı dozdan. Ya da pencereden atladığını.

Yarım dövmelelerin ve metalin altında gizlenen acı miktarı göz önüne alındığında, kesin bir sonuç değil.

"Buraya taşınmanı istiyorum." Butch gömleğindeki büyük altın haçı ovuşturdu. "Craig bizimle kalacak, senin de kalman gerekiyor."

"Ne yani, tuvalette kendimi asacağımdan mı endişeleniyorsun?" "Evet, kesinlikle." Butch gözlerini masaya diktiğinde,

Adamın kara kaşları bir kez daha kalktı. "Burada kalacaksın Axe. Burası daha güvenli, korunuyorsun ve yapman gereken şeye konsantre olabilirsin."

Elbette bu konuda bir kavga çıkacaktı.

Bu adam gibi pislikler her zaman

"Tamam, ama arada bir bir ya da iki geceye ihtiyacım olacak... bilirsiniz."

İlginç, diye düşündü Butch. Yani zavallı herif beyninde olup bitenlerin bir şekilde farkındaydı ve korkmuştu.

"Biriyle yatman lazım, ha?" Butch çizdi.

"Evet."

"Seni suçlamıyorum ve seni götürüp getirmesi için Doggen ile anlaşabilirsin. Bu sorun olmaz."

"Peki... nasıl bir şey?"

Butch sessizleşti ve zihninde görüntüler -korkunç, korkunç görüntüler- oynarken kendini küçük bir orta görüş alanına çekerken buldu. Bir an için çocukla birlikte oraya gidip gitmemesi gerektiğini düşündü ama sonra korkunç olsa bile gerçeğin konuşulması gereken bir şey olduğunu fark etti. Belki de özellikle korkun sa.

Ve bu savaşta savaşmak isteyen herkese anlatılması gerekiyordu.

Eğer Axe şeytanlarıyla başa çıkmıyorsa, o zaman ona bir hançer ve bir silah verip Caldwell'in ara sokaklarına göndermek hiç kimse için iyi olmazdı.

Butch omuz silkti. "Eskiden insan polisinde cinayet masası dedektifiydim - sormayın - bu yüzden çok gördüm. Soruya cevap vermek gerekirse, ne kadar eski olduğuna ve nasıl gerçekleştiğine bağlı. Yeni şeyler... Özellikle de şiddet içeriyorsa... dağınık olabiliyor. Vücut parçaları kesilmekten, bı aklanmaktan ya da parçalara ayrılmaktan gerçekten hoşlanmıyor ve öfkelerini her yere akıtarak ifade ediyorlar. Tanrım, yüzde yetmişimiz su falan mı? Ve yeni bir sahneye gittiğinizde bunun çok doğru olduğunu öğreniyorsunuz. Havuzlar dolusu. Damlalar halinde. Benek benek. Sonra lekeli giysiler, halılar, çarşaflar, duvarlar, yer döşemeleri -ya da dışarıdaysa, yer örtüsü, beton, asfalt. Ve bir de koku var. Kan, ter, idrar, diğer pislikler. Bu sulu buket sin slerinize girecek ve sonrasında saatlerce orada kalacaktır." Tekrar başını salladı. "Eski vakalar... koku pislikten daha kötüdür. Su  l mleri, şişkinlikle birlikte çok çirkindir- ve eğer biriken gaz dışarı çıkarsa? Koku sizi kı  üstü yere serer. Bilmiyorum, ben de yanarak ölümlere pek bayılmadım. Yani, diğer memelilerden farklı olmadığımızı fark edeceğimizi düşünürsünüz - pişmiş et pişmiş ettir, nokta. Ama yetişkin bir adamın orta pişmiş bir T-bone için kahvesini ve   reklerini kustuğunu hiç görmemiştim." Butch yeniden erkeğe odaklandı. "En çok neyden nefret ettiğimi bilmek ister misin?"

"Evet."

Başının üstünü işaret etti. "Saçlar. Saçlar... Tanrım, lanet olası saçlar, özellikle de bir kadınsa. Kanla, toprakla, küçük taşlarla keçeleşmiş... karmakarışık ve bükülmüş... gri ten üzerinde yatıyor. Geceleri uyuyamadığımda gördüğüm şey bu. Saçları görüyorum." Elleri otomatik olarak kendini ovuşturmaya başladı. "Her zaman bu eldivenleri giyerdin, bilirsin... böylece hiçbir şeye parmak izi bulaştırmazdın, arkanda kendinden bir şey bırakmazdın. Önceleri lateks eldivenlerdi, sonraları nitril oldular. Bazen bir cesedi elime aldığımda, saçlar eldivenlere bulaşırdı... ve sanki içime girmek ister gibiydi? Sanki... bir şekilde cinayetden ölümü yakalayabilirdiniz." Başını salladı. "O eldivenler çok inceydi. Ve işe yaramıyorlardı."

Axe kaşlarını çattı. "O zaman neden onları takmak zorundaydın?" "Hayır, hayır, parmak izi ile çalışıyorlardı, biliyorsun. Ama ben bıraktım

Tüm o cesetlerde kendimden bir şeyler var. Her birinde benden bir parça var."

Kız kardeşimden başlayarak, diye düşündü. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, kız kardeşi ondan en büyük parçayı almıştı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"İnsan dünyasında mıydın?" Axe sordu. "Yani... kulağa öyle geliyor-"

"Evet, bir süre önce. Şimdi... Ben başka bir şeyim." Butch boğazını temizledi. "G'head, çık buradan. Antrenmana ihtiyacın var. Sen, ben ve Craeg gidip tüm eşyalarını alacağız ve belki de arabada o sert kafalı orospu çocuğuyla birlikte olman bana yardımcı olur. Sanırım arabadan atlayıp kaçmasını engellemek için savaşmam gerekecek."

"Evet. Tamam. Tabii."

"Baban için üzgünüm. O bir hiç değildi. Seninle ilgilenmek onu önemli biri yaptı."

Axe arkasını döndü ve kendini hazırlıyormuş gibi tekrar durakladı. Sonra koridora doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Cam kapı sessizce kapanırken, Butch gözlerini dikip önüne baktı. Erkeğe bu kadar çok şey anlatmayı düşünmemiştir.
-Bu konu hakkında kimseyle konuşmazdı.

Başını ellerinin arasına alarak derin nefesler aldı.
... ve diğer görüşmelerin hiçbirinin bu görüşme gibi geçmemesi için Tanrı'ya dua etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Paradise sonunda ayaklarını mindere bıraktı ama barfiks barını tutmaya devam etti. Ciğerleri yanıyordu, omuzları ve pazuları çığlık atıyordu ve spor sütyeninin arka askısından omurgasına doğru ilerleyen bir ter çizgisi vardı. İşin güzel yanı, bu sersemlik hissinin hızla geçeceğini ve ardından bir sonraki tekrar setine geçeceğini öğrenmiş olmasıydı.

Peyton'a baktığında onu koşu bandının üzerinde buldu ve çok etkilendi. Cehennemden çıkmış yarasa gibi koşuyordu, iri vücudu mükemmel bir formdaydı, başı yukarıda, gözleri odaklanmamıştı ama tetikteydi. Peyton'ın bir atlet olduğunu hiç düşünmemişti, daha önce tek yaptığı bong kaldırmaktı.

Soru şuydu, neredeydi- "Hey."

Novo yanına geldiğinde Paradise gülümsedi. "O mekiklerle iyi iş çıkardın. Beş yüz tane falan yaptın."

"Aslında beş yüz seksen ikiydi. Dinle, Craeg az önce gitti. Üzgün görünüyordu. Sorununun çözümünde ona yardım etmek isteyebileceğini düşündüm."

Paradise kapıya doğru yöneldi ama durdu. "Ben... Yani, onu tanıyor değilim."

"Herhangi birimiz mi? Ve eminim ki konuşmak istediği kişi sensin."

"Nedenmiş o?"

"Sadece bir önsezi."

"Ah... tamam, teşekkürler."

Çıkışa doğru ilerlerken Tohrment Kardeş'e baktı. "Bayanlar tuvaletine gitmeme izin verir misiniz?"

"Tamamdır, Paradise."

Koridora çıkarken sağına soluna baktı, Craeg'i volta atarken ya da yerde otururken bulmayı umuyordu. Ama bulamadı. Her yer boştu.

Erkeklerin soyunma odasına doğru ilerlerken vücudu etkili bir şekilde soğudu. Nefes alırken onun kokusunu aldı, içeride olduğunu anladı ve başka kimseye dair bir ipucu hissetmeyince metal kapıya gidip kapıyı çaldı.

"Craeg?"

Cevap gelmeyince kapıyı biraz araladı ve beton bir duvardan başka bir şey göremedi. İçeri girip dolapların olduğu geniş açık alana gelene kadar etrafından dolaştı. Vay canına. Kadınlarınkinin on katı büyüklüğündeydi ama kanepeler ve saçınızı ve makyajınızı yapmak için oturabileceğiniz güzel bir yer yoktu. Tabii buna ihtiyacınız olduğunu varsayarsak.

Çok gergindi, kendi kendine anlamsızca konuşuyordu.

Yeni seviye.

"Craeg?" dedi daha yüksek sesle.

Akan suyun sesi geldi - lavabo, duş değil - ve boğazını temizledi. "Craeg!"

"Bu ne lan!"

Sonra tesisin başka bir bölümünden çıkana kadar küfürler devam etti. Yüzünden ve ellerinden su damlıyordu ve tişörtünün boynu nemliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, bir avucunu ıslak saçlarının üzerinde gezdirdi ve eşyaları geri itti.

Tanrım, gözleri inanılmazdı, çok derin ve soluk bir maviydi. Omuzları çok büyüktü. Ve göğsü

- "Novo yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi." "Novo ne dedi?"

"Bana senin-"

"Hayır, hayır." Sorusunu siliyormuş gibi bir elini havada gezdirdi. "Neden o-" Craeg durdu. Sonra da, "Onun kışını tekmeleyeceğim," gibi bir şey mırıldandı.

"Neden?" Paradise kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Biraz daha beslenmeye ihtiyacın var mı-"

"Hayır." Parmağını kızın yüzüne soktu. "Ve bir daha seninle asla. Asla."

Paradise geri çekildi. "Özür dilerim."

"Beni duydun." Başını salladı ve dar bir daire çizerek volta atarken karo zemine odaklandı. "Şimdi buradan defolup gidecek misin-"

"Benim de en az senin kadar hakkım var-"

Ona ters ters baktı. "Erkeklerin soyunma odasındasın. Yani bir gecede bir bom çubuğu filizlendirmediyse, aslında benim kadar hakkınız yok."

Ağzını açtı. Kapadı.

Adam geri dönüp ona doğru geldiğinde kadın tam gitmek üzereydi.

İşte o zaman onun "sorununun" tam olarak ne olduğunu gördü.

Vücudu anında tepki verdi ve adam durup ona baktığında, onun uyarılmışlığını yakaladığı çok ama çok açıktı.

Kişiliğine tamamen zıt görünen tuhaf bir yenilgi yüzünü kapladı ve omuzlarını düşürdü.

En uzun süre boyunca birbirlerine baktılar.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı. "Bunu istemediğini biliyorum. Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum. Biliyorum... şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey bir karmaşa. Ama bütün günümü seni düşünerek geçirdim ve en kötü ne olabilir ki? Bedenlerimiz ne istiyorsa onu istiyor."

Bu kez saçlarını geriye ittiğinde elleri titriyordu.

Yan yattığında titreme bacaklarında, kollarında ve gövdesindeydi. Söyledikleri gibi, baştan aşağı bifta.

Craeg ona yavaşça yaklaştı, sanki ona fikrini değiştirmesi, geri çekilmesi, gitmesi için zaman tanıyormuş gibi. Böyle bir şey olmayacak.

Olduğu yerde kaldı, onunla göz göze gelebilmek için başını yukarı kaldırdı.

"Eğer seni öpersem," diye hırladı, "geri dönüşü yok. Seni hemen şimdi, burada becermeyebilirim ama fırsatını bulduğum anda seni sırt üstü yatırırım."

Adamın onu tekrar düşünmeye sevk etmek için kabaca konuştuğunu hissetti ve bir an için düşündü ama adam s'li kelimeyi kullandığı için değil. Bu onu daha da tahrik etmişti. Hayır, glymera tarafından eğitilmiş vicdanı ayağa kalkıp bağırdı, tüm o ahlak kuralları, beklentiler ve kurallar beyninin ön saflarına hücum etti ve şehvetini köreltti. Bekâretini herhangi biriyle kaybederse sorun olurdu ama bir halktan birine verirse? Ömür boyu lekeli kalacaktı. Eşleştiremez. Babası, soyu ve sınıfı için bir utanç kaynağı olacaktı.

Öte yandan, Peyton gibi biri dışında, eğitim merkezinin programından geçtikten sonra hiçbir "düzgün" erkeğin onu istemeyeceğinden emindi. Savaşta yer almasa bile, bu tür bir eğitim kadınların alması gereken salon oyunları türündeki eğitime uymuyordu.

Çözümün asla evlenmemek olduğunu düşünüyordu.

Bu düşünce aklına geldiğinde, tüm vücudunu sarhoş edici bir rahatlama kapladı, yüzdürme kuvveti o kadar güçlüydü ki atlama isteği duydu ve tam o sırada kafasının içinde Novo'nun sesini duydu:

Sen neden farklısın?

Craeg'in sıcak gözlerine kilitlenerek, en kolay çözümün bazı açılardan nasıl en zoru olduğuna hayret etti. Ama eğer hiç çiftleşmezse, o zaman hiç hayal etmediği bir şekilde seçim yapmakta özgür olacaktı.

Ve bu güç temelinde kararını verdi.

Paradise geri adım atacaktı.

Craeg dışının üzerine doğru eğildiğinde bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Uyarılmış olmasına rağmen, aklını başına toplayacaktı

ve ikisini de bir dünya baş ağrısından kurtaracaktı. Kocaman vücutu ve azgın ereksiyonuyla onu tartacak ve bu karmaşayı ya da stresi istemediğini a n l a y a c a k t ı - Onu dehşete düşüren bir hareket zarafetiyle ellerini kaldırdı ve omuzlarına koydu - hayır, göğüs kaslarına, çünkü boyu yeterince uzun değildi. Başını daha da arkaya eğerek, tavandaki armatürlerden gelen çirkin floresan ışığının ince yüz hatlarına ve sarı saçlarının tüylerine ne kadar mükemmel vurduğunu görünce bir an için afalladı Kravatından ve köprücük kemiğinin çizgilerinden kurtulmuştu. "Öyleyse öp beni," dedi.

Aklının bir köşesinde, ızgaradan ızgaraya çarpışan iki Chevy kamyonun sesini duydu.

Hay sikeyim. Geri adım atmak yok.

Bir lanetle gözlerini kapattı. Sallandı. Bunun aslında gerçekleşeceğini fark etti.

Sonra göz kapaklarını tekrar açtı ve ona dokunmak için ileri uzandı. Aniden, sanki ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi bir gariplik yaşadı; omuzlarına mı? Boğazının kenarlarına mı? Yüzüne mi?

Yaşadığı seks her zaman sert ve hızlıydı, insan kadınlarla ya da kimin için yayıldıklarını umursamayan vampir kadınlarla yapılan türden bir şeydi. Paradise bunların tam tersiydi ve sorun da buydu. Onu istediği kadar, onun için doğru olanı yapmak da istiyordu.

Birdenbire ne kadar da centilmen oldu.

Titreyen elleriyle parmak uçlarıyla kızın çenesinde gezindi ve dudakları aralanınca başını yana eğip ağızları arasındaki mesafeyi kapattı.

Neredeyse.

Aralarında sadece bir milimetrelilik bir beklenti varken, "Son şans," diye fısıldadı.

"Bekliyorum."

O da onu öptü.

Çıkardığı inilti açlık ve boyun eğmenin bir karışımıydı ve zihninin gerisinde belli belirsiz

Havada yeni bir koku olduğunun farkındaydı, bu koku aralarındaki sıcaklığın bir parçasıydı ama aynı zamanda bir keşifti.

Her neyse, yumuşak, tatlı, tereddütlü ve güçlüydü. Onun olmasını hayal ettiği her şey.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek dilini uzattı ve yalayarak içine doğru ilerledi. Ve işte o zaman tüm kısıtlama olayı pencereden dışarı çıktı - bir dalgalanma ile kollarını onun etrafına sardı ve onu vücuduna sıkıca çekti, onu hissetmesine izin verdi - kalçalarında bile, o gelmeden önce bir banyo kabininde kendine verdiği iki serbest bırakmaya rağmen, gitmek için can atıyordu.

Tanrım, kız ondan çok daha küçüktü ama göğüsleri ona yaklaştıkça ve ağırlığı ona yaslanacak şekilde değiştikçe ...

Kontrolün onda olduğunu biliyordu.

En uzun süre öpüştüler ve bu neredeyse yeterli değildi - ama içlerindeki bir alarm saati çaldı ve onun sekse olan ihtiyacının gürültüsünü kesecek kadar yüksekti.

Geri çekildiğinde, kızın yüzünün kızardığını, ağzının açık olduğunu ve sert nefes aldığını görünce ciddi bir erkek tatmini hissetti.

Onu ne zaman yalnız bırakabileceğini, nasıl biraz mahremiyet bulabileceklerini, bunun nerede olabileceğini düşünmeye çalıştı.

"Telefon numaranız nedir?" diye sordu gırtlaktan gelen bir sesle.

Ona söyledikten sonra etrafına bakındı. "Bunu yazman gerekiyor mu?"

Sanki. Yedi sayı beynine dövme olarak işlenmişti.

"Ben seni ararım." Güneşin yakıp kül ettiği o sinir bozucu şey bir yana, buraya taşındığına sevinmesi için bir neden daha vardı: Kendi telefonu yoktu. "Sabah yedide."

"Buluşma ayarlamaları yapmak için mi? Gün içinde dışarı çıkamam. Babam beni öldürür ve gizlice dışarı çıkamam. Hemen anlar."

Evet, küçük bir evde ailesiyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu.

Craeg onun ağzını bir kez öptü. İki kez. "Sadece telefonuna cevap ver."

"Konuşmak istemene sevindim."

"Konuşmanın peşinde değilim." Gözlerinin boğazından göğüslerine doğru kaymasına izin verdi. "Sana birkaç şey öğreteceğim."

"Ne gibi?"

Belinden eğilerek kadının boğazını okşadı. "Şu anda hissettiğin ağrıyı biliyor musun? Bacaklarının arasındaki?"

"Evet..." diye fısıldadı.

"Sana bunu kendi başına nasıl halledeceğini göstereceğim. Ve sesini dinlediğimde beni boşaltacaksın." Doğrudu ve çıkışa doğru başıyla işaret ederek geri çekildi. "Git. Kimse seni burada bulmadan önce."

Adaylığının bundan etkilenmesi için bir neden yoktu. Başvuru formunda gördüğü kadarıyla arkadaşlık etmeme kuralı yoktu ama hadi. Bunun gizli kalması en iyisiydi.

"Devam et," diye tekrarladı kadın kıpırdamayınca. Kız sadece geniş ve ateşli gözlerle ona baktı.

Kahretsin, tek düşünebildiği onu o anda ve orada almaktı, ayakta duruyordu, bacakları kalçalarının etrafında genişçe ayrılmıştı, horozu ona o kadar gömülmüştü ki, bayılmamak için mücadele etti.

"Git, Paradise."

Sonunda arkasını döndü. Beton bölmenin etrafından dolanıp kapıya yönelmeden hemen önce, "Aç şu lanet telefonunu," diye homurdandı.

"Yapacağım," dedi. "Hemen."

Yalnız kalan Craeg göz kapaklarını kapattı. Ve o zamana kadar bunu nasıl başaracağını merak etti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Üç saat sonra Craeg bir Hummer'ın ön yolcu koltuğundaydı. Ya da neredeyse eğilerek oturuyordu demek daha doğru olur: Butch onu ve Axe'ı eğitim merkezinin yeraltı otoparkından uzaklaştırırken, Craeg ön cama doğru eğilmiş, garip bir şekilde bulanıklaşan manzarayı anlamaya çalışıyordu.

"Hava kötü mü?" Axe arkadan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Kardeş, Jurassic Park'tan fırlamış gibi duran, yirmi ayak yüksekliğinde beton, devasa metal parmaklıklar ve içinden elektrik geçen barikatlardan oluşan muazzam, özenle hazırlanmış bir kapı sistemine geldiklerinde.

Evet, çünkü Kardeşler bu şok edici şeyle oynamayı ne kadar sevdiklerini zaten kanıtlamışlardı.

Craeg başını salladı. "Siz güvenlikle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

Sık ağaçlıklı bölgede ilerledikçe, giderek daha az süslü ve engelleyici hale gelen bir dizi durak noktasına geldiler. Sonuncusu, terk edilmiş bir çiftlikte bulabileceğiniz bir şeyden biraz daha fazlasıydı, öyle görünmek için kasıtlı olarak inşa edildiği ortaya çıkan cılız bir "eski" şey.

Çok zekice.

Butch nihayet bir açıklıktan çıkıp sola, asfalt yola saptığında, manzaradaki tuhaf bulanıklık sihirli bir şekilde kendiliğinden çözüldü. Ama tuhaftı, Craeg'in gözleri

kolayca ayarlandı; ama yönü değişmedi. Batıya mı gidiyorlardı? Doğuya mı?

Axe, "Nerede yaşadığımı biliyorsun tabii," diye mırıldandı. Butch dikiz aynasına kuru bir bakış fırlattı.

"Hayır, hiç de değil."

Her neresiye oraya gitmek yaklaşık kırk beş dakika sürdü ve Craeg'in bu yolculuktan tek anladığı Caldwell hakkında ne kadar az şey bildiği idi. Geçiş öncesi hayatını evde annesiyle birlikte geçirdiği için, geçişten sonra pek dışarı çıkma şansı olmamıştı - çünkü baskınlar sadece altı ay sonra gerçekleşmişti. Ve katliamın ardından, annesinin ve kız kardeşinin ölümünü izledikten ve babasının ölümünü ilk elden öğrenmeye başladıktan sonra, yoğun bir delilik döneminden geçmişti ... sonra faturaları ödeyen ve ailesinin evinden uzakta bir sığınak bulmasına izin veren uyuşuk bir çalışma programına yerleşmişti.

Her şeyi temizlediğinden ve soyundan gelen kadınları, aristokratların evinden getirdiği babasının kalıntılarıyla birlikte gömdüğünden beri oraya geri dönmemişti.

Tanrım, babası. Adamı sevmişti ve böylesine değerli bir erkeğin, bir grup glymera tipinin onu ve binadaki diğer tüm hizmetkâr ve işçileri güvenli odadan dışarı kilitlemesi yüzünden öldüğünü öğrenmek?

Ve insanlar onun bu zengin piçlerden neden nefret ettiğini merak ediyordu. "Burada beklememizi mi istiyorsun Axe?" Butch sordu.

Craeg kendini silkeledi ve ... önünde durduklarını gördü.

Hansel ve Gretel'in evi gibiydi. Kışından çıkarabildiği tek benzetme buydu. Hummer'ın farlarının ışığında kulübe bir kartpostal kadar şirin görünüyordu; beyaz badanalı, yüksek çatılı ve saçaklarının altında dantel gibi işlenmiş kıvrımlı ahşap işçiliği vardı.

"Sen," diye ağzından kaçırdı Craeg. "Bunun içinde mi büyüdün?"

"Evet." Axe kapısını açtı. "Sorun ne amına koyayım."

Butch motoru durdururken, "Boş ver, biz de seninle geliyoruz," dedi. "Çoğunlukla Hummel heykelciklerini görmek istediğim için."

Craeg cipte kalacaktı ama sonra, "Doğru, siktir et," diye düşündü. Zamanında başka ne yapabilirdi ki?

Axe onları bakır bir anahtarla açtığı yan kapıya götürdü. İçeri girdiğinde bir alarm sesi duyuldu, ancak duvara monte edilmiş bir tuş takımından her şeyi kapattığı için bu uzun sürmedi.

Adam ışıklara vurduğunda Craeg'in tek yapabildiği inek gibi göz kırpmak oldu.

"Kutsal Meryem, annesi..." Butch mırıldandı.

"Onun geri döneceğini sanıyordu, tamam mı?" Axe anahtarlarını muhteşem bir kasap taşının üzerine atarken söyleniyordu. "Bunu annem için yaptı."

Craeg hayatında hiç bu kadar çok kırmızı ve pembe gül görmemişti: Şirin mutfağın duvarları yerden tavana kadar çiçeklerin ve üzerinde büyüdükları anlaşılan yeşil asmanın hâkim olduğu bir kâğıtla kaplıydı. Ve bir de ne görsün, oyuktaki ve mutfak lavabosunun üzerindeki pencerenin etrafındaki perdeler de aynı desendeydi.

"Sen burada kal," diye mırıldandı Axe. "Ben lanet olası çantamla aşağıya ineceğim."

Adamın ağır ayak sesleri evin içinde yankılanıyor, gök gürültüsü ikinci kata kadar çıkıyor ve sonra yukarıdaki kırışlerden aşağıya süzülüyordu.

Butch elini kapı pervazlarından birinin etrafındaki oymalı pervazın üzerinde gezdirirken, "Şu ahşap işçiliğine bak," dedi. "İnanılmaz."

Craeg oymalı masaya gitti ve ona İlk Öğün'de bu kadar çok yememiş olmayı diletten zarif bir sandalyeye oturdu. Taç pervazlardaki ve kapılardaki, dolaplardaki, hatta pencerelerin pervazlarındaki tüm işçiliğe baktı,

FFS, tüm bunların duvar kağıdının sarmaşıklarını yansıtan organik bir desen oluşturduğunu, armatürlerin ve giriş/çıkışların etrafında zarif ve güzel bir şekilde kıvrılıp döndüğünü keşfetti. Şeffaf bir cilayla verniklenmiş olan akçaağaç, çam ya da her neyse, ancak ince ince işlenmiş ahşapların yapabileceği gibi parlıyordu.

Butch mutfaktan çıkarken, "Odaların geri kalanı da böyle olmalı," dedi. "Evet. Bu bir şaheser-"

Axe siyah bir spor çantası ve bir sırt çantasıyla yeniden ortaya çıktı. "Bir sonraki-"

"Bütün bu ahşap işlerini baban mı yaptı?" Butch sordu.

"Evet."

"O bir hiçten çok daha fazlasıydı." "Artık gidebilir miyiz?"

"Bekle," diye araya girdi Craeg. "Baban ahşap işçisi miydi? Benimki yer döşemecisiydi."

"Oh, öyle mi?"

İkisi göz göze geldiklerinde bir duraksama oldu. "Endelview'de mi öldü?" Craeg o korkunç gecede baskına uğrayan malikânenin adını söyleyerek ısırdı.

Axe'in karanlık ifadesi, dövmelerini uğursuz gösterecek şekilde zifiri karanlığa dönüştü. "Evet."

"Benimki de." Craeg erkeğin yüzünü inceledi ve orada olanlar hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti. Kahretsin! ... adamın babasının cesediyle uğraştığını fark etmek korkunçtu. Gerçi hayatta kalan aile üyelerine tebligatı başka biri yapmıştı. O noktada işi bitmişti. "Kötü bir gece."

"Evet." Axe boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Hayır," diye araya girdi Craeg. "Ben evime giderken siz ikiniz burada kalın. Eşyalarımı alıp hemen döneceğim."

Axe, "O zaman fazla bir şey almıyorsun," diye söylendi.

Craeg ayağa kalktı ve tekrar kapıya yöneldi. "Fazla bir şeyim yok."

Kardeş tam arka sahanlığa ayak basarken seslendi. "Yirmi dakika içinde buraya dönmezsen, programdan çıkarsın."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum."

Otobüs durağa yanaştığında Cennet çantasını aldı ve sırasından kalkmaya hazırlandı.

"Evime geliyor musun?" Peyton ayağa kalkarken sordu. "Hâlâ en az iki saatimiz var ve Anslam takılmaya geliyor."

Yüzündeki kızarıklığı görmemesi için başını eğerek, nerede olduğunu bildiği halde telefonunu arıyormuş gibi yaptı, parkasının cebinde. "Babam için evde olmak istiyorum."

Renkli gözlüklerini takarken, "Ve bu şafak vakti olacak," diye belirtti. "İki saat sonra."

Tamam, iyi ama saat kaç olursa olsun, tek yapmak istediği şeyin komodininin üzerindeki saatin akrep ve yelkovanının, büyük olan on ikiyi, küçük olan da yediyi gösterene kadar ilerleyişini izlemek olduğu gerçeğini kabullenecek değildi.

"Üzgünüm, yapacak işlerim var. Beni arar mısın?" Kahretsin, aslında onun aramasını istemiyordu, bugün değil. "Yani-"

"Sorun yok." Peyton Anslam'a döndü. "Biraz nargile içmeye hazır mısın?"

Diğer erkek alaycı bir gülümseme fırlattı. "Her zaman ve sonsuza dek."

İkili koridorda ilerlerken başını salladı ve koltuğundan kalktı. Sanırım bazı şeyler normale dönmüştü ve komikti, eğitimin tüm stresine rağmen, iyi hissettiren bir kaçış istediği için Peyton'ı gerçekten suçlayamazdı. Belki de Craeg'le yaptığı şey buydu?

Bağımlılıktan bahsetmişken. O erkeğin yanında, ona baktığında, ona dokunduğunda, onu öptüğünde hissettikleri o kadar muhteşemdi ki, kendini bu büyüye kapılmış olarak görebiliyordu

-Bu yüzden saatleri geri saymaya başladı. Ancak tüm bunlarla ilgili sorun, onun esrar, dondurma ya da şarap gibi satın alınıp tüketilebilecek bir şey olmamasıydı. O ayrı, bağımsız bir varlıktı ve komik olan, sadece telefonda bile olsa onunla birlikte olmayı seçmiş olması, yüksekliğin bir parçasıydı.

Onu seçiyordu. Gezegendeki herkes arasından-

Paradise koridorun ortasında durdu. Yere bir şey düşmüştü ve kaşlarını çatarak o şeyi aldı. Bu bir fotoğraftı, eski moda bir Polaroid tipi, ortasında parlak bir kare ve üç tarafı küçük, alt tarafı büyük olan beyaz mat kısmı olan, böylece tutup üzerine yazabileceğiniz türden bir fotoğraf.

Görüntü o kadar bulanıktı ki ne olduğu anlaşılmıyordu, kırmızı ve pembemsi çizgili bir şeydi.

"Peyton, gerçekten," diye mırıldandı.

Kafası iyiyken ne yaptığını sadece Tanrı bilirdi. Bazı çılgın, saykodelik şeyleri salladığı ve gerçekten tuhaf şeyler denediği biliniyordu - tabii ki bunları ona anlatmaktan zevk alıyordu.

Elindeki resimle çıkışa doğru ilerledi, köpek sürücüsüne teşekkür etti ve sonra arkadaşını çağırmak için ağzını açtı. Ancak Anslam'la birlikte çoktan buharlaşmıştı, bu yüzden yatak örtüsünün, halısının, bornozunun ya da lanet olası martininin fotoğrafını cebine koydu.

"Craig'e küçük sorunu için yardım ettin mi?" Novo gölgelerin arasından konuştu.

Otobüs hareket ederken Cennet döndü, lastiklerinin altındaki taşlar çatırdıyordu. "Tüm bunlar hakkında yalan söyledin."

"Öyle mi?" Kadın soğuk ay ışığında gülümsedi. "Yaptığımı sanmıyorum. Ve haklıydım, değil mi? Sana ihtiyacı vardı, sadece sana."

Paradise yüzünün kızarmasıyla Craig'in vücudunu kendi vücuduna yasladığını ve tahrikinin karnına baskı yaptığını hatırladı.

Küçük bir sorun değil, diye düşündü kendi kendine. Hiç de değil. Büyüktü, kalındı ve-

"Eee?" Novo sordu.

"Bu seni ilgilendirmmez."

"Çok asil, çok düzgün. Yine de her şey yolunda. İyi vakit geçirdiğimize sevindim. Hayat böyle bir şey olmalı ve ben de sizin yardım almadan bunu başaramayacağınızı düşündüm."

Paradise gülmek zorunda kaldı. "Çöpçatanlık yapacak bir tipe benzemiyorsun, Novo."

"Dallanıp budaklanıyorum." Kadın, siyah deri ceketinin altındaki güçlü omuzlarını silktilti. "Hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi?"

Paradise bir an için dişiyi yanına davet etmek istedi. Aslında hiç gerçek bir arkadaşı olmamıştı. Aristokraside, sosyal konumunuz kiminle görüşmenize izin verildiğini belirlerdi ve Tanrı biliyordu ki, havadan sudan konuşmak zorunda kaldığı kuzenlerinden hiçbiri onun pek ilgisini çekmemişti. Ayrıca onlara güvenemezsiniz. Bu gibi dişiler, çok arzulanan sınırlı sayıda erkek için rekabet ediyorlardı; bu da onları bir pirana sürüsü kadar acımasız yapıyordu.

The Bachelor'ın yüz katı gibiydi.

Ayrıca Novo Craeg'i biliyordu ve bu da Paradise'ın saklayacak bir şeyi yokmuş gibi hissetmesine neden oluyordu ve kadın kesinlikle baştan çıkarma konusunda deneyim sahibi olacak kadar seksi görünüyordu. Belki de çok fazla. Ağzını açarak, Paradise-

Nerede yaşadığını hatırladım.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı.

"Bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, hiç de değilim." Kızarıırken, havanın karanlık olmasına ve ağaçların gölgesinin ay ışığının çoğunu kesmesine sevindi. "Aslında minnettarım."

Novo onun omzunu bir kez daha sıktı. "Gecenin ve günün geri kalanında iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz."

Paradise elini kaldırdı. "Güle güle."

Yalnız kaldığında başını arkaya yasladı ve yıldızlara baktı. Sonra çantasını göğsüne götürdü, kollarını çantaya doladı ve kendini maddesizleştirdi.

Bir gece önce olduğu yerde, çimenlerin üzerinde yeniden şekillenirken, tanıdık topraklarda kendini biraz daha az yabancı hissetmeyi umuyordu.

Ve bu kocaman bir Hayır olurdu.

Ön kapıya doğru yürürken, bir gece önce olduğu kadar mesafe hissetti. Yine de bu kez ayrılık Craeg'e bağlıydı.

Şu an hissettiğin ağrıyı biliyor musun? Bacaklarının arasındaki? Sana bunu kendi başına nasıl halledeceğini göstereceğim. Ve sesini dinlediğimde beni boşaltacaksın.

Onun derin ve boğuk sesiyle söylediği bu sözleri hatırlamak bile vücudunu bir fırına çevirdi; öyle ki hava kırk derece olmasına rağmen parkasını çıkarmak istedi. Yine de aynı anda, tüm o parlayan pencerelere baktı ve kusmak istedi. Babasının onaylamayacağı bir erkek ona her şeyi anlatırken, telefonla konuşacağı ve muhtemelen çıplak kalacağı fikri? Büyüdüğü odada mı? Babası evdeyken mi? Onun gibi kadınların-

Kapıya doğru yürümeye başlarken "Ah, siktir et," diye mırıldandı.

Hayat çok kısıydı ve Craeg, olayların büyük planında yanlış bir şey yapmadığı halde kendini suçlu hissederek zaman kaybedemeyeceği kadar ateşliydi.

Unutma, dedi kendi kendine. Asla çiftleşmeyeceksin. Özgürsün.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Yalan söyledim."

Axe konuşurken Butch gül ve sarmaşıklarla kaplı mutfağa baktı. Erkek, ocağın yanındaki tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başı aşağıya eğilmişti, öyle ki derin gözlerinin olması gereken yerde büyük gölgeler vardı.

"Ne hakkında?"

Adamın cevap vermesi biraz zaman aldı ve Axe bu süreyi kulağının dışından aşağıya doğru inen siyah halkalarla oynayarak geçirdi. "Anahtar. Ofiste."

Ve tam da bu sırada Butch alarma geçti, ama belli etmedi. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Axe burnunun altını ovuşturdu ve Butch bunu ileride kullanmak üzere sakladı.

"Nereden aldın bunu?" diye sordu adam.

"Bir arkadaşım verdi." Sanki bu kartı oynamadan önce ölü kadın meselesini ortaya atacaktı? "İyi bir arkadaş."

"Onları paylaşmamanız gerekiyor. Bu kurallara aykırı."

"Yani oraya gidersem başım belaya girer mi?" Butch bir el ilanında sordu.

"Bilmiyorum. Geceye göre değişir. Eğer maske takıyorsanız, bundan kurtulabilirsiniz. Ben hiç kimseyi getirmediğim ama kurallara uyulduğu sürece artı-bir politikası uygulanıyor. Ayrıca, uymazlarsa sorumluluğu kabul ediyorsunuz. Bu şekilde atılırsınız."

"Ne zamandır bunun bir parçasısınız?"

"Baskınlardan öncesinden beri. Babamla aramız bozulduğunda orada alem yapmıştım. Oradaki insanlar benim ne olduğumu hiç bilmiyorlardı, hala da bilmiyorlar. Orada o kadar çok farklı türde ucube var ki, sadece bir vampir numaracısı olduğumu düşünüyorlar."

"En son ne zaman gittin?"

"Üç ya da dört gece önce. Eğitim programında işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Bunun bir süre için son seferim olabileceğini düşündüm."

Bu da kızın Safe Place'in bahçesinde bulunduğu zamana denk geliyordu.

"Neyin peşindesin sen?" Butch gözlerini devirdi. "Ve bir öğrenciye asıldığımı düşünmeden önce, benim için fazla iyi olduğunun tamamen farkında olduğum bir dişiyle gayet mutlu bir şekilde çiftleşiyorum - bu sadece sohbet etmek için çünkü yüzü her neyse dönene kadar yapacak daha iyi bir şeyimiz yok."

Axe'in etkisi gevşedi, vücudu da. "Onları boyun eğdirmeyi seviyorum."

"Erkekler mi

kadınlar mı?"

"İkisi de."

"O zaman sen ve V çok iyi anlaşırsınız. Gerçi o da artık tek kadınlı bir erkek." Butch omurgası çatlayana kadar kollarını başının üzerine uzattı. "Tekrar ne zaman gidiyorsun?"

"Bir sonraki izin gecemiz ne zaman?"

"Beni alıp etrafı gezdirir misin? Anahtarı bana veren arkadaşımı utandırmayayım diye mi?"

"Az önce bana mutlu bir şekilde çiftleştiğinizi söylediniz."

Butch adama "aptal olma" dedi. "Ben izlemeyi severim, göt herif. Elini, dilini ya da aletini işin içine sokmazsan hile yapmış sayılmazsın."

Axe bu mantığa saygı duyuyormuş gibi başını salladı. "Evet, seni götüreceğim. Ama sadece maskeli bir gecede. Eğer çuvallarsan ya da korkaklık edersen, bunun bana kadar uzanmasını istemem."

Butch, Vishous'la geçirdiği bir geceyi düşündü; Butch'un en iyi arkadaşına yapılması gereken bazı şeyleri yapmasının ardından bazı ifşaatların yapıldığı o geceyi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi kuru bir sesle.
"Merak etme."

Yan kapıya çıkan sığ basamaklardaki ağır ayak sesleri Craeg'in yeniden geldiğini haber veriyordu.

Erkek elinde tek bir eski püskü çantayla içeri girerken Butch, "Çok hızlıydı," diye mırıldandı.

"Sana söylemiştim," diye yanıtladı Craeg. "Fazla bir şeyim yok."

Marissa eve erken geldi çünkü başı ağrıyordu. Ve hayır, Trez'in migrenlerinden biri değildi, sadece gözlerinin arkasında konsantre olmayı zorlaştıran, kağıt üzerindeki belgeleri okumayı zorlaştıran ve bilgisayar ekranına odaklanmayı imkansız kılan donuk bir çarpıntı vardı.

Konağın görkemli girişine çıkan taş basamakları tırmanırken sorunun ne olduğunu anladı: İlk Öğün'ü atlamış ve Safe Place'te her gece yarısı servis edilen atıştırmalıkla idare etmişti.

"Aptal," dedi girişe girip güvenlik kamerasına bakarken.

Kilit açıldığında, büyük fuayeye doğru yürüdü ve Fritz'e gülümsedi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama lütfen yiyecek bir şeyler alabilir miyim?"

Yaşlı köpek ellerini birbirine kenetledi ve sanki kız ona kazanan bir piyango bileti ya da birisine verilmiş en mükemmel doğum günü hediyesini vermiş gibi kendinden geçti.

"Oh, hanımefendi, evet! Size yumurta ve tost getireyim mi? Sandviç? Çorba? Daha doyurucu bir şey-"

Biraz güldü. "Beni şaşırtmak mı?"

"Hemen! Evet, evet, hemen!"

Oradan ayrılışındaki hız ve adımlarındaki sıçrama, içinde daha pek çok yüzyıl olduğunu gösteriyordu ve bu iyi bir şeydi-

"Oh, heeeeeey, gurl."

Bilardo odasına döndü. Lassiter açık kemere yaslanmıştı, elinde bir kase patlamış mısır, dev bir torba içinde leopar desenli Snuggie gövdesinin yaklaşık yüzde yetmişini kaplıyordu, güçlü, çıplak ön kolları ve çıplak bacakları eteklerinden görünüyordu.

"Merhaba..." Bir şey kafasına dank edince kaşlarını çatı. "Bunun altına bir şey giyiyor musun?"

"Tabii ki öyleyim." Ağzına bir avuç patlamış mısır attı. "Benimle biraz televizyon izlemek ister misin? Şu anda çok fazla MacGyver izliyorum ama esnek olmaya hazırım."

Marissa hayır demek için ağzını açtı ama sonra ne olacak ki diye düşündü. Biraz atıştıracak ve Butch'un eğitim merkezindeki işinin bitmesini bekleyecekti. Ona işten erken çıktığını bildiren bir mesaj atmıştı ve o da hemen cevap vermiş, beklemesini, en fazla yirmi, otuz dakika içinde döneceğini söylemişti.

"Elbette."

"Niiiiice." Melek doğruldu. "Televizyondan ne anlıyorsun?"

Adam arkasını döndüğünde, kız bir gıcırta çıkardı. Çünkü onun çıplak kıkına bakıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu adam endişeyle.

Gözlerini kapatarak, "Bana üzerinde bir şey olduğunu söylemiştin!" dedi.

"Bir jockstrap. Duh."

O anda Fritz, Rhage'i de besleyebilecek kadar çok kapalı tabakla dolu bir tepsiyle yanında belirdi.

"Ah..." Marissa kaşlarını ovuşturdu, baş ağrısı tüm şiddetiyle geri gelmişti.

"Burada yemek yiyor," diye seslendi Lassiter. "Ve evet, Marissa, lanet olası kotumu giyeceğim."

Oyun odasına girerken "Teşekkürler bebek İsa," diye mırıldandı.

Fritz tepsiyi sol taraftaki barın üzerine koyarken, Lassiter Levis pantolonunu giydi ve şöminenin üzerine monte edilmiş devasa ekrana bakan kanepelerden birine uzandı. "Bilgin olsun, eğer yıpranırsam, sorumlusu sensin."

Yanına gitti ve yastıklı taburelerden birine oturdu. "Bilgin olsun, dostum her an buraya gelebilir. Yani az önce kendini bir dayaktan kurtardın."

Lassiter kumandayı televizyona doğrulttu ve kablolu yayın programını çağırdı. "Psssh, her neyse. Onu alabilirim."

"Hiç sanmıyorum."

"Aslında bu gecenin geri kalanında yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Sence dövüşmek ister mi? Egzersiz işime yarayabilir."

Marissa arkasına yaslanıp Fritz'in tabakları açmasına ve bir Nobu garsonunun tüm hassasiyeti ve zarafetiyle servis edilenleri anlatmasına izin verirken umutlu ses tonuna güldü.

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı çatalını alıp piring pilavının tadına bakarken. "Mmmmm."

Yarısını bile yemeyecekti ama bu uşağı hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Yine de ona göre hizmet etmek, sahip olduğu en iyi iş tatmini idi.

"Aman Tanrım," dedi Lassiter sarsılarak. "Buna inanamıyorum."

"Ne? Ve eğer yine bir Beaches maratonuysa, bunu unutabilirsin." Boştaki eliyle göğsünün ortasını ovuşturdu. "İki boyutta bile kimsenin ölmesini izlemeyeceğim."

Bu kadarı yeter de artardı bile. Sevgili Bakire Kâtip, ya hakkında hiçbir şey bulamazlarsa-

"Burası Melrose Place. Bu bölümü seviyorum. Kimberly'nin psikopatlaştığı bölüm."

"Bekle, o her zaman psikopat değil miydi?"

"Evet ama burası peruğu çıkardığı ve yara izini gördüğünüz yer. Televizyon tarihinin en önemli ve etkili sahnelerinden biri."

"Ben de bunun insanların Ay'a iniş i gibi bir şey olduğunu sanmış tım."

Lassiter şöyle bir baktı. "Bekle, o kuyruksuz fareler aya mı gittiler? Şaka yapıyorsunuz. Saatin kaç olduğuna bile karar veremiyorlar, saatler mevsimden mevsime sürekli ileri geri gidip geliyor. Bir de sağlık saçmalıkları var, bunu yersen daha uzun yaşarsın - hayır, bunu ye, bu seni öldürür, o yüzden bunu yapmalısın. İnternet trolleri. Pislik vaizler ve politikacılar. Ve biliyorsunuz, beni çukurlardan başlatmayın. Neden yolları tamir etmiyorlar?"

Marissa başını geriye attı ve güldü. "Araba bile kullanmıyorsun. Ya da bunların hiçbirini umursamıyorsun."

Düşmüş melek omuz silkti, altın piercingleri ve zincirleri vardiyayla birlikte güneş ışığı gibi parlıyordu. "Sadece akşam haberlerinde konuşulanları tekrarlıyorum."

Marissa gülümseyerek başını salladı. Ve ona, bulutların olmadığı her öğle vakti güneşlenmek ve televizyonun önündeki kanepede yer kaplamak dışında tam olarak ne yaptığını sormak üzereydi ki, gözleri tekrar ona kaydı ve çok ciddiye. Bakışları büyük ekrana döndüğünde, onun ruh halini anladığını ve bu ruh halinden kurtulmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptığını fark etti.

"Sen iyisin, Lass," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyor musun?"

"İyiden de öteyim. Ben amaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaazing'im," diye şarkı söyledi. "Yani bu seni takvimlerimden bir düzine için yazabileceğim anlamına mı geliyor?"

Evde başka biri olsaydı, bunu bir şaka olarak görüp gülüp geçebilirdi. Peki ya o? "Hayır, yapamazsın. Neye benzediklerini bile bilmiyorum ama cevabım hayır."

"Tamam, yarım düzine," diye karşılık verdi. "Sadece beş dolar. Baskı masraflarını karşılamak zorundayım. İyi haber mi? Fotoğrafçı masrafı yok, fotoğrafları selfie çubuğumla çektim."

Bir çatal dolusu tavuğu tabağına geri indirdi. "Kendine bir takvim yapmışsın."

"Neden pantolonumu çıkardığımı sanıyorsun?"

"Lass. Gerçekten. On iki çıplak fotoğrafını çekmişsin.

."

"Jockstrap. Jockstrap giyiyordum, hatırladın mı? Aralık ayını ateşin yanında geçirdim. Çok ateşliyim, bu aptalca."

Marissa gözlerini odada gezdirdi ve muhtemelen çıplak kışını koyduğu şeylerin sayısını düşünerek ürperdi, sonra da şöminenin önündeki ocakta karar kıldı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Gözlerini devirdi. "Bu yıl içinde sadece kaç gecemiz kaldı? Otuz birinci Aralık'tan önce onları Kinko'dan geri almam gerekiyor."

Birdenbire, FedEx Office şubesinde, çoğunlukla çıplak olan düşmüş meleği gören zavallı bir insanın görüntüsü gözünün önüne geldi.

Hiç beklenmedik bir anda öyle bir gülmeye başladı ki gözlerinden yaşlar geldi. İyi türden gözyaşlarıydı bunlar.

Ve kendini meleğin saçmalıklarına bırakırken, Lass kanepede öylece oturmuş, Melrose Place'e bakıyordu, güzel, dengesiz yüzünde sinsî, sessiz bir gülümseme vardı.

Ne kadar da melek, diye düşündü kendi kendine. Tam bir melek.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Butch malikânenin büyük merdiveninin altındaki gizli kapıdan çıkarken tek düşüncesi eşini bulmaktı.

Ve kahkahasının sesi hem anında bir yer bulucu hem de yüksek oktanlı bir rahatlama kaynağıydı. Huzursuz bir uykudan sonra uyanır uyanmaz dikkati o kadar dağılmıştı ki, aklındakilerin ağırlığı ona peşinde kuyruklu piyano sürükleyen biri görüntüsü veriyordu. Ama ona bir şekilde kız hakkında bir şeyler bulacağına söz vermişti ve ona bir şey bulunduğunu söylemeye hazır olmanın ötesindeydi.

Çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirinin yanından geçerek bilardo salonuna girdi ve-

Lassiter iki elini de kanepedeki yüzüstü pozisyonundan kaldırdı. "Pantolonumu geri giydim. İyi bir çocuk oldum."

Butch'un dişleri düşme tehlikesi geçirdi ve üst dudağı seğirdi. "Pardon? Ve bunu açıklamadan önce iyice düşün. Çizgiye çok yaklaştın."

Marissa bir bardak sudan bir yudum aldı. "Bu tamamen masum."

"Çıplak bir takvim yapıyorum," diye başladı düşmüş melek. "Üzerinde bir jockstrap vardı."

"Her şey bir selfie çubuğuyla yapıldı."

İkili birbirinin üzerine konuşurken Butch'un içinde aniden iki kulağını tıkama, gözlerini kapama ve "la- la-la-la-la" deme isteği uyandı. "Biliyor musun, ben iyiyim. Daha fazla bir şey bilmediğim için gerçekten iyiyim."

Lassiter'ın herhangi bir maskaralığında, bu konuda. Kaltak sıradan olanı karmaşık, olağan olanı da delice bir hale getiriyordu.

Bu bir hediye idi.

Sadece düşmüş meleğe sor. O sana söyler.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" dedi Butch ve Marissa'nın alnına bir öpücük kondurdu. Tanrım, kızın kokusu burnuna çok güzel geliyordu ve vay canına, bu kadın pantolon ve bluzu balo elbisesi gibi gösterebiliyordu. "Kız arkadaşım ile konuşmam gerek."

"NFW, Melrose'u izliyorum."

"Bu bir istek değildi, meleğim."

"Bir sorun mu var?" Marissa ağzını şam peçetesiyle silerken sordu. "Antrenmanda biri mi yaralandı?"

Bir tabure çıkardı ve yanına oturdu. "Lass, sen gidiyordun."

"Ben de öyleydim."

Butch yüzünü buruşturdu ve bu teklifi yapmaktan nefret etti: "Pit'teki kanepeyi kullanabilirsin."

"Siz oraya döndüğünüzde bana kanalı değiştirecek misiniz?"

"Hayır dersem gidecek misin?"

"Şimdi hayır mı diyorsun?"

Tanrı aşkına, Lassiter şafak sökene ya da taraflardan biri susuzluk ve yorgunluktan nalları dikene kadar bir tur soru tenisi oynayabilecek durumdaydı. "Evet, hayır diyorum."

"Bekle, bu Melrose'u izleyebileceğim anlamına mı geliyor? Çifte negatif kafamı karıştırdı-"

"Tanrım, gider misin artık!"

Lassiter ayağa kalkarken mırıldanıyordu. "Bunun benim adım olmadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Bir içkiye ihtiyacım var." Düşmüş melek giderken Butch ayağa kalktı ve barın arkasına geçti. Kendine biraz içki doldurdu.

Lagavulin, lafı dolandırmadı, çünkü shellan'ının bunu istemeyeceğini biliyordu. "Sanırım bir ipucum var."

"Öyle mi?" Çatalını tabağına bıraktı. "Ne? Nasıl?"

Bir kaya bardağına iki parça buz koydu ve onları kehribar renginde yıkadı. "Bu metal parçası bir anahtar ve sadece insanların girebildiği özel bir kulübe girmenizi sağlıyor."

"Aman Tanrım, eğer üye listesini bulabilirsek, belki onun adını da bulabiliriz."

Evet, bir şehir kulübü değil aşkım, diye düşündü derin bir yudum alırken.

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Stajyerlerden biri oraya ait. Beni en kısa zamanda oraya götüreceksin, sadece önümüzdeki birkaç gece için diğer kardeşlerle görüşmem gerekiyor. Sanırım bazı dersleri değiştirirsem Cuma gününü boşaltabilirim."

"Öyleyse gidiyoruz! Bu harika!" Bardağını yarısına kadar dudaklarına götürüp donup kaldığında Marissa kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun. Butch. Ciddiyim, seninle geliyorum."

Başını salladı ve yutkunarak devam etti. "Hayır, bunu ben hallederim. Merak etme, ne bulduğumu en kısa sürede sana bildireceğim."

"Ben de seninle geliyorum."

Marissa'nın çenesine iyice baktıktan sonra viskisini barın üzerine bıraktı. "Marissa, burası bırak içeri girmeyi, önünden bile geçmen gereken bir yer değil. Burası bir seks kulübü."

"Yani."

Gözlerini kırptırdı. "Tatlım, bu-"

"Filmden sonra ne yaptığımızı hatırlatmama gerek var mı? Dört kere mi?"

"Marissa."

"Butch," diye yankılandı.

Kendini küfür etmekten alıkoymak için içkisini geri attı ve bir tane daha doldurdu. "Böyle bir şeye hazır değilsin. Her yerde sevişen, birbirlerine acayip şeyler yapan insanlar olacak. Bununla başa çıkamazsın."

"Ya da belki de daha çok benim orada olmamı kaldıramıyorsun."

Gözlerini devirdi. Elinde değildi. "Ne dediğini bilmiyorsun. Ya da bu tür şeylerin neye benzediğini."

Marissa peçetesini yavaşça, küçük kareler halinde katladı ve çoğunlukla dolu olan tabağının yanına koydu. "Birlikte gittiğimizde öğreniriz, değil mi?"

"Seni oraya götürmüyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil." "Evet, öyle." Tabureden kayarak indi ve yemek tepsisi. "Peki ya tek başına gittiğini öğrenirsem? Bunu ilişkimizin en yüksek mertebesine ihanet olarak değerlendiririm ve bu tartışmaya açık değildir."

Onu, siyah lateks giymiş bir çiftin yanında dururken, eşleşen mor straponlar giyen DD ikizleri tarafından kışına sokulurken hayal etmeye çalıştı.

"Marissa. Seni idare edecek zamanım olmayacak," dedi kabaca. "Benim odak noktam uyum sağlamak, personelin nerede olduğunu bulmak ve konuşacak doğru insanları bulmak olacak. Dikkatimi dağıtmak ölü kıza yardımcı olmayacak."

"Sakın bu kartı oynamaya cüret etme. Neden gittiğimizin tamamen farkındayım ve şunu belirtmek isterim ki sen benim Hellren'imisin, Ghardian'ım değil. Bu yüzden paterfamilias saçmalığını bir kenara bırak ve gitmeden önce gerekirse birkaç valium al. Ama bunu daha açık ifade edemem, seninle geliyorum ve tüm bunları çözmene yardımcı olacağım." Eğildi. "Flaş haber

-Bir çift yumurtalığım olması, bir beynim ya da bağımsız düşünme hakkım olmadığı anlamına gelmez."

Ardından gelen sessizlikte tek yapabildiği başını ileri geri sallamak oldu. Dilinin ucuna gelen sözcükler bu duruma yardımcı olmayacaktı ve yine tartışıklarına inanamıyordu.

Bir gece önce bastıkları yeniden başlatma düğmesi de buraya kadarmış.

"Yoksa endişelendiğin şey bu mu?" diye meydan okudu.

"Ne?"

"Hoşuma gidebilir."

Bu küçük sözün bir el bombası gibi ayaklarının dibine düşmesiyle, başı dik, omuzları geride, omurgasını çelikleştirerek yürüdü.

Avuçlarını granit tezgâha dayayarak kollarına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmamaya çalıştı.

En azından Lag şişesinin dörtte üçü hâlâ doluydu.

Ona ihtiyacı olacaktı.

Peyton bir duman çıkardı ve başını yastığının üzerine bıraktı.

"Al."

Nargileyi Anslam'a uzatarak gözlerini kapattı ve vücudunun yaklaşık bir metre üzerinde süzüldüğünü hissetti. Tanıdık rahatlama hissi ona Parry'nin muhtemelen haklı olduğunu hatırlattı; muhtemelen bunu yapmaması gerekiyordu. Ama lanet olsun, yaşadıkları iki gecedен sonra?

Biraz tatile ihtiyacı vardı.

Siktir et, bunu hak etmişti.

"Peki hepsi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Anslam'ın tıpkı onun gibi nefes verirken çıkardığı ses, bir filmde aynı yerde güldüğünüz ya da aynı güzel yemeğin tadını çıkardığınız biri gibiydi. Yoldaşlık güzel bir şeydi.

"Boone iyidir," dedi adam. "Axe tam bir ucube. Yani, aş artık kendini, siyah giysili, dikenli saçlı ve o saçma sapan dövmeli pislik."

Peyton adamın devam etmesini bekledi. "Peki ya Novo?"

"Çok ateşli."

Nedense, aynı fikirde olsa da, Anslam'ın bu fikirle ortalıkta dolaşması fikrinden hoşlanmıyordu - ya da daha kötüsü, bu yüzden bir şişlik patlatması.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Peyton. "O iyi."

"Onu mekik çekerken gördün mü? Boone'un onun ayaklarını tuttuğuna inanamıyorum. O manzarayı görmek isterdim."

"Seni ikiye bölecek." Gerçi böyle devam ederse Peyton bunu kendisi halledebilirdi. "Ayrıca, erkeklerle yatıyor mu bilmiyorum."

Anslam alçak bir sesle, "Onu döndüreceğim," dedi. "Onu tam şuraya oturtacağım-"

"Peki ya Craeg?" diye araya girdi Peyton.

"Yenilmesi gereken kişi o. Birinci gecenin sonunda birinci gelen Paradise alınmasın ama Craeg muhtemelen sonuna kadar gidecek."

"Evet." En azından ikisi de bu konuda hemfikirdi -aralarına bir tabut girmeden. "Babasının evindeki baloya kimi götürüyorsun?"

"Şu anda hiç kimse. Seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum. Hey, yatmadan önce yemek yiyebilir miyiz?"

Peyton gözlerini açtı ve komodininin üzerindeki antika Cartier saate baktı. "Evet. Defo. Önce Paradise'ı arayayım. Eve geldiğinden emin olmak istiyorum."

"Kur yapmadığınıza emin misiniz?"

"Hayır. Sadece arkadaşız."

"O bir parça."

Peyton arkasını döndü ve adama ters ters baktı. "Onun hakkında konuşurken ağzını topla."

Anslam başını salladı ve avucunu yukarı kaldırdı. "Onunla çözülmemiş bazı sorunların var dostum. Kendini kandırma."

Her neyse.

Telefonuna uzanarak son aramalar listesinden onun numarasını aradı ve açmasını bekledi. Bağlantı çaldığında odasının etrafına bakındı. Ailesinin konağı daha yeniydi ve arka tarafında bahçeye bakan büyük kemerli pencereleri vardı. Yüksek tavanları ve iyi ahşap işçiliğiyle, odasının tüm havasız antika ıvır zıvırına rağmen her zaman havadar olduğunu düşünmüştü.

annem, takdir etseler de etmeseler de herkesi birlikte yaşamaya zorlamakta ısrar etti-

"Merhaba!"

Kaşlarını çattı. "İyi misin, Parry?"

"Oh." Bir duraklama oldu. "Sensin."

"Kimi bekliyordun ki?"

"Ah, hiç kimse. Teyzem. Kuzenim. Teyzemin kuzeni. Onu tanıımıyorsunuz, yani onu."

"Sigara mı içiyordun?" Gülümsedi. "Eğer içtiysen, şimdi pipoyu bırakıp uyumaya başlamalısın."

"Hayır, gitmedim. Ama sen oldun. Bunu sesinden anlayabiliyorum."

"Nasıl?"

"Normalden daha Huskier."

Bir an için kızın bunu seksi bulup bulmadığını merak etti. Kendini silkeleyerek, "Sadece eve varıp varmadığını görmek istedim. Baban şu anda yanında mı? İşten çıkmış olmalı."

"Evet, son yemeği birlikte yedik. Şimdi burada, odamdayım."

"Anslam ve ben kafayı bulmuş durumdayız." Adam yatağın diğer ucundan başıyla onayladı. "Karbonhidrat yüklemesi yapacağız ve çakılacağız. Muhteşem olacak. Her neyse, sıkı olmana sevindim."

"Çok fazla dondurma yemeyin. Seni şişirir ve ertesi gün kız gibi vücudunu kaybettiğinden şikayet edersin."

"Ben bunu hiç yapmadım." "Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

"Tamam, peki," diye mırıldandı.

"Ve size kurabiye hamuru olayını hatırlatmama gerek var mı?"

Peyton inledi. "İç organlarımı dışarı sıçtığıma yemin edebilirim."

"Bu doğru. Hala laktoz intoleransın olabileceğini söylüyorum.

Sadece dikkate alınması gereken bir şey. Seni seviyorum."

Anslam'a baktı ve adamın önünde bu sözleri söylemek istemedi. "Ben de. Yarın görüşürüz-"

"Oh, hey, dinle, fotoğrafını buldum."

"Neyimi?"

"Fotoğraf. Otobüste. Sırt çantanızdan ya da cebinizden falan düştü."

"Kaybedecek fotoğrafım yok, tatlı yanaklarım. Ama beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ve eğer çıplak ve kadınsı bir şey söz konusuysa, ücretsiz olarak elinizden alırım. Sırf böyle iyi bir Sam olduğum için."

Güldü. "Hayır. Aslında görüntünün ne olduğunu bilmiyorum. Düşürdüğünü sanmıştım ama sanırım öyle değilmiş. Eski moda bir Polaroid."

"Polaroid mi? Tanrım, bu bir antika."

"Her neyse, biri sahiplenene kadar elimde tutacağım. İyi günler dilerim. Ve gerçekten sigara içmemelisin." "Bana söyleyip duruyorsun. Sana da iyi günler, bebeğim."

Görüşmeyi sonlandırırken uzanıp telefonunu saatin yanına bıraktı. "Çok iyi bir kadın."

"Ne hakkında konuşuyordu? Bir fotoğraftan mı?"

"Bilmiyorum. Otobüste bulduğu bir Polaroid." Doğrulup oturdu. Ayağa kalktı. Yürümeye çalıştı. "Vay canına. Bu çok sağlam bir bok. Hadi mutfağa arka taraftan gidelim de kimse bizi sallanırken görmesin."

Otuzuncu Bölüm

Cennet çıplak ayaklarıyla odasında volta atarken, ses çıkarmamak için parmak ucunda, parmak ucunda gitmeye dikkat ediyordu; gerçi kalbinin ne kadar hızlı attığını düşününce, nehrin diğer tarafındaki insanları bu sesle uyandırmadığına şaşıırıyordu.

Çabuk dur. Saati kontrol et.

Altı elli sekiz. Ya da belki de altı elli dokuz -başucundaki eski saatle kesin konuşmak zordu, özellikle de odanın diğer ucundan.

Terli ellerini kot pantolonuna sürterek yanına gitti ve cep telefonuna baktı. Telefonu kasıtlı olarak yukarı bakacak şekilde yerleştirmişti ve siyah ekrana baktı. Zil sesini sessize almıştı ama Craeg aradığında titreşiyordu.

Her an
olabilir.

Gerçekten.

Kaşlarını çatarak eğildi ve bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı hücreyi uyandırdı. Bu, birinin odasındaki neon reklam panosunu fark etmemesi gibi bir şeydi. Hayır. Ekranda cevapsız arama yoktu. Mesaj da yoktu.

Üç kat emin olmak için şifresini girip arama kaydını kontrol etti.

Hiçbir şey.

Tanrım, bu korkunçtu. Kendini bir korkuluğun üzerinde durmuş, aşağıya doğru uzun bir yola bakıyormuş ve kendini yakalayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hissediyordu. Bu delilikti ve adrenal bezinin kendisine yönelik tehdidi gereğinden fazla değerlendirdiğinin bir işaretiydi.

kişisel güvenlik. Tanrı aşkına, söylediği gibi aramazsa bir kolunu ya da bacağını kaybetmeyecekti. Tamamen iyi olacaktı.

Tanrım, daha geç bile kalmamıştı.

Telefonu yerine koyarak volta atmaya devam etti.

Bu çok uzun sürmedi. İki dakika sonra tekrar hücreye dönmüşü.

Hiçbir şey.

Arkasını döndüğünde kendine kızdı. Burada, bağımsızlık ve özerklik için bu teklifi yapıyor ve glymera şeyini reddettiği için GRRR yapıyordu ve yine de bir erkeğin onu muhtemelen bir telefon seansı için arayıp aramayacağından endişe ediyordu.

Evet, bu onu gerçekten feminist yaptı.

Ayrıca, daha önce hiç orgazm olmamıştı. Ona yapabileceğini düşündüren neydi-

Yatağın başucunda yuvarlanan trampetin sesi onu öyle hızlı geri döndürdü ki halıya basıp kaydı.

"Merhaba!" diye bağırdı kendini yakaladığında.

Bir sessizlik oldu. Ve sonra o derin ses, o lezzetli erkek sesi tam kulağındaydı: "Evinin neresindesin?"

Etrafına bakındı. "Yatak odam mı?"

"Işıklar açık mı?"

"Evet?" Komikti, görünüşte soruları o soruyor ve kız cevaplıyordu ama gerçekte durum tam tersiydi. Sorgulayanın kendisi olduğunu hissediyordu.

"Yatağına geç. Işıkları kapat."

"Tamam." Kapının yanına gitti ve düğmeye bastı - sonra geri döndü ve yüksek şiltenin üzerine çıktı, ayakkabılarını çıkarıp gerindi. "Hava karanlık."

Zifiri karanlığı dene.

Craeg bir ses çıkardı, tanımlayamadığı bir şey- ve bu deneyim inanılmazdı. Işıklar kapalıyken, sanki hemen yanındaymış gibiydi.

"Beni sınıfta öldürüyorsun," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Neden?"

"Sana bakmadan duramıyorum. Ense köküne bakıyorum." O ses yine geldi ve kadın bunun mırıltı ile hırıltı arasında bir şey olduğunu fark etti... Belli ki adam şimdiden tamamen tahrik olmuştu. "Arkana geçip başını arkaya yatırmak gibi fantezilerim var. Ellerimi boğazında gezdiriyorum... üniformanın altında... göğüslerinin üzerinde."

Paradise'ın gözleri irkilerek kapandı. "Oh, Tanrım... biliyor musun?"

"Her zaman. Bu gece neden yerimden kalkamadım sanıyorsun?"

Adamın sınıfın arkasında donup kaldığını, yüzünde hiçbir ifade olmadığını, iri vücudunun gergin olduğunu hayal etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Serttim. Ve bu belli olurdu."

Paradise'ın vücudu, adamın bol pantolonunun önünün, o büyük, sert boyunun üzerine gerilmiş halinin nasıl görüneceğini hayal ederken kavis çizdi.

"Ön tarafa oturmam gerekiyor, böylece seni çok fazla göremem." Kadın hafifçe gülerken, adam inledi. "Bunu tekrar yap."

"Ne yapmak?"

"Bu gülüş. Çok seksi." Kız buna mecbur kaldığında, bir hışırtı duydu. "Hiç kendine dokundun mu, Paradise?"

Novo'nun kısa bir görüntüsü vardı, çok güvenli, çok seksi, çok kendinden emin. Ve yalan söylemeyi düşündü. "Hayır."

"Buraya döndüğümden beri kafamın içinde sana dokunuyorum."

Odadaki karanlığın siyah fonunda ona dair daha fazla görüntü titreşti: Butch Kardeş'le büyük bir onurla dövüşmesi; ağırlık kaldırması; soyunma odasında ona bakması.

"Ne giyiyorsun?" diye nefes aldı.

"Sanki burada benimle birliktesin."

"Öyleyim. Üstünde ne var?"

Karanlıkta aşağı baktı ve hiçbir şey göremedi. "Üzerimde düğmeli bir bluz var."

"Sakın çıkarma," diye inledi. Ya da belki bu da başka bir mırıltıydı. "Elini tasmadan içeri sok."

Söylediğini yapmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu ve kendi parmak uçlarının teninde gezinme hissi vücudunu ürpertti.

"Sutyen takıyor musun?"

"Evet."

"Kayışlardan birini hissedebiliyor musun? Tenin sıcak, değil mi?"

"Evet," diye nefes aldı.

"Üst düğmeyi gevşet. Benim için yap. Şimdi derinlere gir -Göğüs ucun bardağa sıkıca oturdu mu?"

Ona uyarken, evet diye cevap vermek istedi ama çok zor nefes alıyordu ve aklı da karışmıştı. Ama adam sessizliğe aldırıyor gibiydi.

Craeg güldü, derin, karanlık dalgalanma onu heyecanlandırdı. "Ağzımı orada istiyorum. Yukarı bakıp seni yaladığımda, emdiğimde nefesinin kesilmesini izlemek istiyorum."

Çok fazla konuşmayan bir erkek için, kelimeleri bir araya getirebildiği kesindi.

"Kliniği düşünüp duruyorum," dediğini duydu. "Çarşafın altındaki elin. Tam olarak neye benzediğini hatırlıyorum, aşağı yukarı inip çıkıyordu-"

"Siktir."

"-sene kadar-"

"Gömleği ikiye ayır." "Ne?"

"Şu lanet şeyi vücudundan sök," diye bağırdı. "Şu lanet telefonu yere bırak ve ikiye ayır!"

Düğmeler. Her yerde.

Ve Tanrım, bu iyi hissettirdi, o şeyi parçalara ayırırken gövdesi tekrar yukarı kalktı, gücünü bu işe harcarken bağlantılar hiçbir direnç göstermedi.

Tekrar yatağa uzanarak telefonu bir kez daha kulağına götürmek için çabaladı ve sonra onun daha sert nefes aldığını duydu, ama sonra durdu.

Azı dişlerini birbirine kenetlemiş gibi gergin bir ses tonuyla, sutyeninin altına girip meme uçlarını ovmasını, göğüslerinin kabarıklığını hissetmesini ve sonra sutyenden tamamen kurtulmasını emretti. Hiç tereddüt etmedi ve kendi parmak uçlarının yumuşak deriyi, sıkı uçları keşfettiğini, doğrudan çekirdeğine giden elektrik ve ısı cıvataları yarattığını hissettiğinde şaşırdı. Ve tüm bu süre boyunca, o kadife sesiyle konuşuyor, tüm erotik yüke rağmen bilinçli bir şekilde ona koçluk yapıyor, onu yavaşça, amansızca yükseltiyordu. Kız yükseldikçe, ıslandıkça, ıslandıkça, mütevazı, hanımefendi gibi saçmalıkları daha az umursuyordu

-Ve onun kendisine verdiği şeyi daha çok istiyordu.

Ama nispeten sessiz kalmak için aklını yeterince korudu. Adını haykırmak istese de, bir köpekçiğin ya da babasının bir şey duydukları için kilitli kapısını denemesi fikri, içinden çıkamayacağı konuşmalara yol açacaktı.

"Şimdi ne olacak?" diye inledi.

Kendisine tahsis edilen yatak odasının karanlığında Craeg kendini tamamen kaptırmıştı. Tamamen içindeydi. Eğitim merkezi alev alabilir ya da bir depremle sarsılabilirdi ve o bağlantıyı kesmezdi.

Paradise'ın odasının neye benzediği, yatağının nerede olduğu, kaç yastığa yaslandığı ya da yorganın ne renk olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kızın nasıl olacağına dair kristal gibi net bir resmi vardı, gerilmiş ve kıvranıyor, yırtık gömleği kollarından iki parça halinde sarkıyor, sade, mütevazı sütyeni açılmış, göğüsleri açıkta.

Küçük meme uçları dimdik ve sıkı, ağzı için hazırды.

"Beni üzerinde hissedebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet..." diye nefes nefese kaldı.

Güzel, o zaman daha da aşağı inme zamanı gelmişti. Ama kendi üzerine değil. Sikini çalıştırmayı bırakmak zorunda kalmıştı, çünkü bunu yaptığında orgazm olmaya başlıyordu ve bu da beynini uyuşturuyordu:

Her şeyden çok, kendini tatmin etmekten çok, bunu onun için doğru yapmak istiyordu.

Çünkü sahip olabilecekleri tek şey buydu. Onun bekâretini almak gibi bir niyeti yoktu ve bu kararını sürdürmek istiyorsa, çıplak bedenleri arasında aşılmaz bir mesafe olduğundan emin olmalıydı: Telefon boku bunu yapmanın tek güvenli yoluydu. Sonrasında hâlâ saygın biri olarak görülebilirdi çünkü kendine dokunmak, onun gibi bir Neandertal'in birkaç düzine kez sertçe boşalana kadar cinsel organına girmesinden ve sonunda çiftleşeceği erkeğin hakkını çalmasından çok farklı bir önermeydi.

Onu çok uzun süre yalnız bırakmadığı sürece, onun için doğru olanı yapabilecekti ve kendini kandırmıyordu. Aralarındaki çekimin sınırı yoktu ama eğitim bittikten sonra? Tüm bunlar bittikten sonra, ikisinin de başardığını varsayarsak?

Ayrı yollar. Zaman zaman birlikte çalışsalar bile.

Sonuç olarak, ona sunabileceği bir aile içi gelecek yoktu. Özellikle de tüm bu eğitimin gerçek amacı üzerinde çalışmaya başladıktan sonra: İntikam. Babasının düşman tarafından öldürülmesine izin veren aristokratlardan.

Onların kanı ellerine bulaşana kadar rahat etmeyecekti.

"Parmaklarınızı alın ve karnınızdan aşağı indirin" diye emretti. "Ne buluyorsun?"

"Pantolonumun bel bandı."

"Düğmeyi aç."

"Evet..."

Bir hışırtı oldu ve sonra tekrar onunla konuşmaya başladı. "Peki ya şimdi?"

"Fermuar."

Bir hışırtı daha. Bu sırada bir şeyleri çözenin kendisi olduğunu, fermuarı sonuna kadar açtığını, ağzını alıp külotunun dantellerine bir öpücük kondurduğunu hayal etti. Ya da onun durumunda, muhtemelen pamuğa.

"Kotu çıkar. K  lot kalsın."

Daha fazla yer değiştiriyor, kulağındaki hoparl  r bulanıklaşıyor.

Çıplak v  cudunu   rten hafif   arşafın altında, kendini tutamayıp bir iki vuruş yapmaktan kendini alamadı. Ama sikinin tepesi patlayacakmış gibi yanmaya başlayınca durmak zorunda kaldı.

Arka dişlerini gıcırdatarak, "Elini kal  aların arasına koy, o uzun bacaklarını ayır... yap şunu," dedi.

Biraz daha alıştırmak istemişti ama   ok a  g  zl  yd  . Kız da   yleydi: Kadının   ıkardığı dalgalı inilti onu tam sınırın   tesine fırlattı, siki avucunun programa uymasını beklemekten bıkmıştı.

"Ov onu," diye inledi, ereksiyonu   arşafın altında tekmelenirken, orgazm olurken sıcak fıskiyeler karnına indi. "Oh, Tanrım, Cennet, pamuğun i  inden kendini okşa..." Kız haykırdık  a, adam kendi salınımından bile kızın yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyordu. "Altına gir, ıslaklığı ve sıcaklığı hisset, hisset onu, kahretsin...   ok p  r  zs  z..."

şimdi nefes nefese kalmıştı ve sonra onun adını boğazından koparılıyormuş gibi s  yledi.

"Ağzımı   zerinde hayal et."

İşte o zaman boşaldı. Adam da bir kez daha onun havayı i  ine   ekip dışarı   flemesini dinledi, bağlantıdan gelen ger  ekten lezzetli bir yalvarma, yakarma sesi.

Sadece salıverilme sesi bile ona     nc   orgazmı yaşattı. Ve d  rt.

"Devam et," dedi boğuk bir sesle, "dilimi yaladığını, dudaklarımın emdiğini hisset..."

Bir s  re sonra, nihayet bittiğinde, tek yaptıkları birlikte nefes almaktı.

Çılgınca bir nedenden   t  r  , kendini onun yanında olmak ve ona sarılmak isterken buldu - ya da başka bir şey. Ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, olanlardan sonra onun iyi olduğundan emin olmak i  in i  ini yakan bir d  rt  ye sahip olduğuydu.

Şimdi, onları ayıran kilometreler bir tür ceza gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu
kabaca. "Ah... evet..."

Kadının sesindeki gülümsemeyi duyunca kendisi de sıırtmaya başladı ve bu onu yalnız ve karanlıkta olduğu için memnun etmedi. Muhtemelen tam bir aptal gibi görünüyordu.

"Çok güzelsin," dediğini kendi de duydu. "İnanılmazsın. İnanılmazsın."

Bir kahkaha patlattı. "Çok aptalsın."

"Pek sayılmaz. Ben mizah duygusu olmadan doğmuşum." "Gerçekten mi?"

"Evet. Tanıdığım en komik olmayan erkeğim ve asla şaka almıyorum."

"Biliyor musun... düşündüm de, seni henüz gülümserken gördüğümü sanmıyorum."

"Nefesini tutma." Komodine uzandı, çekmeceyi açtı ve eğitim merkezine dönerken aldığı sigara paketini ve Bic çakmağını çıkardı. "Bu arada ben sigara içiyorum."

Sadece seksten sonra, neredeyse açıklayacaktı. Ama nedense ondan başka biriyle birlikte olduğunun altını çizmek istemiyordu.

Telefonu omzuyla kulağına tutmak için başını yana eğdi, Marls'ı açmak ve bir kanser çubuğu çıkarmak için etrafı karıştırdı. Çakmağı ateşlerken bir şşşt sesi çıkardı ve alevi yüzüne yaklaştıırken yumruğunu yakından gördü. Bu ilk nefes onu yeniden inletmeye yetti ve çekmecedeki kül tablasını ararken sigarayı dişlerinin arasında tutup çıplak göğsünün üzerine koydu.

"Kötü bir alışkanlık," dedi özür dilercesine. "Ama en azından vampirler kanser olmuyor."

Onunla bunu ayarlar ayarlamaz, sonrasında nasıl sigara içebileceğini planlamaya başlamıştı. Pek romantik değil.

Romantizmle ilgilendiğinden değil, diye hatırlattı kendine.

"Öyleyse neden gülümsemiyorsun Craeg?"

Soru/ifade, her ne idiyse, yüzeysel olarak bakıldığında, şakacı ve kaygısız bir şey olarak algılanabilirdi, ancak onun ciddi tonu bu yorumu hemen ortadan kaldırdı.

Ve ne biliyorsunuz, muhtemelen yapması gereken şey olan telefonu kapatmak yerine ona cevap vermesine neden olan şey gevşek, rahat, orgazm sonrası şamandıraydı.

"Baskınlarda kaç kişiyi kaybettiniz?" diye fısıldadı.

"Yedi kuzen," diye mırıldandı üzüntüyle. "Geriye sadece babam ve ben kaldık ve ikimiz de çok şanslıydık."

"Yakın ailemi kaybettim. Annem ve kız kardeşim evde benimleydi. Babam ise isteydi. Onu öldürdükten sonra sahte insan ehliyetinde evimizin adresini buldular. Bizi bu şekilde ele geçirdiler." Bir nefes daha çekti. "Demek bu yüzden gülümsemiyorum."

"Çok özür dilerim."

"Ben de." Bu da başka koşullar altında söylemeyeceği bir şeydi. "Onları kurtaramadım. Annemi ve kız kardeşimi yani."

"Oh, Tanrım..."

Omuz silkti. "Çok fazla kan kaybettim. Küçükler kapıyı kırıp içeri girdiler ve ben de gürültüyü duyunca merdivenlerden aşağı indim. Bana saldırdılar, öldüğümü sandılar ve beni bırakıp gittiler. Bu geceye kadar neden yaşadığımı bilmiyorum. Pala kullanıyorlardı. Annemin kız kardeşime kaçması için bağırdığını duyacak kadar kendimde kaldım ve sonra ikisi de öldü... korkunç ölümler." Kız boğulur gibi bir ses çıkarınca, adam başını salladı. "BİLGİ KIRLILIĞI. Özür dilerim."

"Gerçekten... yeterli gelmiyor ama tek söyleyebileceğim bu. Çok üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Nasıl hayatta kaldın? Ne... biri gelip seni kurtardı mı?"

"Şafaktan hemen önce kendi kanımla dolu bir havuzda uyandım. O kadar güçsüzdüm ki... Güneş beni paramparça etmeden önce ön kapıyı zar zor kapatabildim. Sürünerek evin içine girdim ve onları buldum... evet. İkisinin de muşamba üzerinde yattığını görmek çok tuhaftı, her yerde kırmızı kan vardı, tenleri bembeyazdı - birbirlerine uzanmışlardı, annemin bir eli vardı -" Durmak ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Annem kız kardeşime elini uzatıyordu ve kız kardeşim de ona ulaşmaya çalışıyordu. İkisinin de gözleri açıktı... Bilmiyorum. Bunu gördükten sonra mı? İçimde bir şeyler uyandı. Tek söyleyebileceğim bu ve her şey o zaman başladı. İşte o zaman bir şekilde Azalan Topluluğu ile savaşa girmenin bir yolunu bulacağıma karar verdim. Kendi beynimi uçurmak istemeden yeryüzünde yürüyebilmemin tek yolu bu." Sert bir şekilde güldü. "Aynı zamanda aristokratlardan nefret ettiğime de karar verdim - gerçi bu iki gece sonra gerçekleşti."

"Neden..." Tereddüt etti. "Glymera'dan neden nefret ediyorsun?"

Otuzbirinci Bölüm

Paradise telefonda kendisine bir şeylerin geri dönmesini beklerken kalbi yine hızlı hızlı atmaya başlamıştı ve ışığı açmak zorunda kaldı. Mercan rengi yorganını çıplak bacaklarına sarıp gömleğini kapatarak dizlerini sıkıca kavradı ve beklemeye başladı.

Craeg'in ona cevap vermesi bir süre daha sürdü. "Biraz gücüm olduğunda yaptığım ilk şey babamı o malikanede çalıştığı yerde bulmaya çalışmak oldu - oraya vardığımda, evimin hemen hemen aynısıydı. Her yerde kan ve cesetler vardı ama aynı zamanda tablolar, gümüşler ve bu tür şeyler de yağmalanmıştı. Cesetlerin bazıları yanmıştı çünkü güneş ışığı alan yerlerdeydiler. Evin derinliklerinde olanlar hala sağlamdı. Babamı ... yeni maun zemin döşediği odada buldum. Peki başka ne buldum? Ailenin onun ya da diğer hizmetkar ve işçilerin girmesine izin vermediği güvenli odanın lanet olası açık kapısını."

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Orada yaşayan aile, orada yaşayan aristokratlar, çelik kaplı güvenli bir odaya sığınmaya gittiler ve işçilerin hiçbirini içeri almadılar. Onları dışarıda bıraktılar, bu yüzden katledildiler. Açık kapıyı gördüm, babamın ve sınıfının kanları içinde ayak seslerini duydum, çıkışa yöneldiler ve şafak sökmeden hemen önce ya da ertesi akşam kaçtılar." Bir duraklama daha oldu. Sonra alçak bir sesle, "Babam hariç herkesi oraya gömdüm. Onu eve geri götürdüm. Yapamadım..."

Diğerlerini de öyle bıraktım. Ben cesetlerle ilgilenirken bir köpek geldi ve bana akrabalarını bulmaya çalıştıklarını, ancak tüm işçi evlerinde herkesin öldürüldüğünü söyledi - tıpkı benimki gibi. Kelimenin tam anlamıyla ölümlerle ilgilenecek kimse kalmamıştı. Peki ya şu şık aile? Kaçmışlar. Onları bulmaya çalıştım ve bulana kadar da rahat etmeyeceğim. Endelview adında bir mülkte yaşıyorlardı."

Boğazını kabaca temizledi. "Yani, bunu başka birine nasıl yaparsınız? Birine yardım edebileceğinizi ve etmediğinizi bilerek kendinizle nasıl yaşarsınız? Personel, hizmetkârlar, o aileye nesiller boyu hizmet etmişlerdi. Ve o salonda bir sürü sıradan insan vardı. O köpeğin bana söylediğine göre oraya gelmişler çünkü inşaatçılar geçidi biliyorlarmış ve insanları o odaya doğru yönlendirmişler. Ev yağmalanırken içeri alınmak için panellere vuruyorlardı - biliyorum çünkü cesetlerin çoğu duvara karşı bir araya toplanmıştı. Ama olmadı. Yeterince iyi, yeterince önemli, yeterince değerli değillerdi."

Oh... Tanrım.

Aklından geçen tek şey buydu çünkü o da bu hikâyeyi biliyordu. Peyton, babasıyla birlikte güvenli evlerine gittikten yaklaşık bir ay sonra yaptıkları uzun ve tüm gün süren telefon görüşmelerinden birinde bu korkunç hikâyeyi onunla paylaşmıştı. İlk oğul, ortanca kız, anne ve iki kuzen, katliamı keşfetmek için şehir dışından döndüklerini iddia etmişlerdi... ama belki de başından beri oradaydılar?

Ve ortadan kayboldular. Muhtemelen Caldwell'den uzakta yeni bir güvenli eve.

"Her neyse, onlar için planlarım var. Nerede olduklarını öğrendiğimde."

Paradise gözlerini kapattı. "Bütün aristokratlar kötü değildir." "Her gün eve gelen babanı dinlemek zorunda kaldığında

Dürüst bir yaşam sürmeye çalışırken ona nasıl bok gibi davrandıklarına dair hikayelerle dolu bir gece mi? Bulmak zor.

Onlara karşı sempati duyuyordum ve bu sadece babamın değil, annemin ve kız kardeşimin ölümünden de doğrudan sorumlu olmalarından önceydi."

"zr dilerim."

"Sorun yok."

Hayır,
değildi.

Ve adam aniden, "Gitmeliyim" dediğinde hiç şaşırmadı.
Uyumalıyız."

"Evet. Evet, tabii ki." Telefona sıkıca sarıldı, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. "Ben, ah-

"Yarın görüşürüz."

Tıklayın.

Cep telefonunu kulağından çekerek o şeye baktı. Doğal olarak, numaranın kaydı yoktu, çünkü eğitim merkezi dışındaki hatlar, seyirci evindekiler gibi kısıtlı ve özeldi.

Ama yapabilseydi bile onu geri aramazdı.

Telefonunu bir kenara bırakarak odasına, mercan ve pembe tonları, püsküllü ipek perdeleri ve iğne oyalı kilimleriyle güzel, süslü odasına baktı. Craeg'i düşündükleri ya da hissettikleri için suçlayamazdı. Kendisi de tamamen aynı olurdu. Ama cevap onun bir adamı takip etmesi ve bu ölümlerin intikamını almak için onu öldürmesi değildi. Ya da tüm bunlar yüzünden kadınları öldürmesi de değildi.

En azından cevabın bu olmamasını umuyordu.

Trn içinde zaten çok fazla ölüm vardı.

Böyle bir yanlışı telafi etmenin başka bir yolu var mıydı?

Telefonu titremeye başlayınca sıçradı ve açtı. Numara yoktu. O mu? Yine mi o?

Telefonu kabul ederek fısıldadı, "Alo?"

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Tıpkı nceki gibi.

"zr dilerim," diye geveledi Craeg. "Fark etmediysen söyleyeyim, duygularım berbattır. Tüm bunların daha önce yaşanmış olması senin suçun değil."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Geri aradığına çok sevindim. Bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle."

"Sence hiç uyuyabilecek misin?"

"Şimdi sesini tekrar duyduğuma göre? Olabilir. Bir şans vereceğim."

"Craig..." "Ne?"

Sözcüklerini dikkatle seçerken nevresiminin dantel kenarıyla oynadı. "Baskınların olduğu o gece... Herkesi dışarıda bırakan erkeğin ya da her kimse onun haklı olduğunu söylemiyorum. Hiç de değil. Ama göze göz... barbarca bir şey."

"Eski Ülke'de her zaman böyle olmuştur."

"Artık orada yaşamıyoruz. Zaman değişti. Kaydedilen onca ilerlemeyi, köleliğin yasaklanmasını, kadınlar ve halk için eşitliğin sağlanmaya başlamasını bir düşünün. Olanları unutmak zorunda değilsiniz, affetmek zorunda değilsiniz... ama tepkiniz cinayet olmak zorunda değil."

"Bu cinayet olmaz. Kendi ölülerimin intikamını almış olurum."

"Ama birini soğukkanlılıkla öldürürseniz, buna başka ne diyebilirsiniz ki?" Sesini yumuşak ve alçak tuttu. "Seninle kavga etmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Ve ailene sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi asla varsayamam..." Sesi takılınca boğazını temizledi. "Hayal bile edemiyorum. Ama bunu yaparsan sen de bir katil olursun. Küçüklerden hiçbir farkın kalmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. Ama sessizlikten anladı ki telefonu yüzüne kapatmadığına sevindim.

"Sen tanıdığım en empatik insanlardan birisin," dedi sonunda.

"Pek sayılmaz."

"Evet, gerçekten. Sen iyi bir insansın, Paradise."

"Beni bir kaide üzerine koyma. Tek yapacağım zarafetten düşmek olur."

"Bundan şüpheliyim." Bir duraklama oldu. "İyi uyu, tamam mı? Ve eğer günün ortasında birinin ellerini vücudunda hissederek uyanırsan, o kişi benim. En azından rüyalarımda ben olacağım."

"Beni kızartıyorsun."

"Güzel. Ve sınıfa döndüğümüzde, bütün zaman boyunca sana bakmamaya çalışacağım."

"Çok zorlama."

Şimdi sesi daha da ciddileşti. "Koruman gereken bir erdemim var."

"Benim erdemim, benim sorunum. Senin değil."

Craeg bir kahkaha attı. "Yarın saat yedide seni tekrar arayacağım. Aç şu lanet telefonunu."

Paradise gülmek zorunda kaldı. "Sana hiç dominant olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır, çünkü insanların bana söylediklerini asla dinlemem."

"Senin de harika biri olduğunu söylersem yine yüzüme mi kapatacaksın?"

"Muhtemelen."

"Tamam, o zaman iyi günler ve sen harikasın-" Aniden daha yükseğe oturdu ve telefonu kulağına dayadı. "Bir dakika, az önce bir kahkaha mı duydum?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Yalancı." O kadar büyük gülümsedi ki yanakları acıdı. "Sen güldün."

Tam o anda ve orada." "Bu bir kahkaha değildi."

"Kıkırdamak çok daha erkeksi olduğu için mi? Peki, sen kıkırdadı, Craeg. Seni yakaladım."

"Durmalısın." Şimdi gerçekten de kulağa ... gibi gelen bir ses çıkardı.

"Az önce kıkırdadın."

"Hayır!"

"Evet, yaptın." Onu iğnelemeye devam ederken, bunun kaburgalarını gıdıklamakla eşdeğer bir konuşma olduğunu düşündü. "Sen sadece giiiiigggggled-"

"Gitmem gerek! Bye!"

"Sen ammmmmmmmmmmmmaaaaaaazing-"

Tıklayın.

Bu kez cep telefonunu yerine koyduğunda, kendini bir şampanya flütündeki baloncuklar kadar hafif ve köpüklü hissetti.

Ve biraz da sarhoş.

Bölüm Otuz İki

Gece çökerken Marissa yatak odasının kapısını araladı ve başını koridora uzattı. Pit'in ön odasından ses gelmiyordu, bu yüzden ipek geceliğiyle aşağı indi, çıplak ayakları parke üzerinde hızla üşüyordu. Kanepeye bakmak için köşeyi döndüğünde, eşini başı mutfağın ucunda ve ayakları kendisine daha yakın bir yerde uyurken bulmayı umuyordu. Langırt masasının etrafında televizyonu daha iyi görebilmek için hep böyle uyurdu.

Siyah deri kanepede boştu. Daha da önemlisi, bir yıl önceki Noel tatili için ona aldığı Red Sox battaniyesi hâlâ arkaya doğru katlanmıştı.

Bu yüzden evde uyumaya bile çalışmamıştı.

İpucu battaniyeydi. Cehennem zebanisini tüm kalbiyle seviyordu ama erkek doğuştan o şeyi bacaklarının üzerine çekip işi bittiğinde yerine koymaktan acizdi. Bu, aralarında süregelen bir şakaydı; şişe açacaklarını mutfaktaki yerlerine geri koymaması ve bulaşık makinesini asla çalıştırmaması gibi.

Nefes vererek gözlerini kapattı ve pervaza yaslandı.

"Dün gece buraya geri gelmedi."

V'nin alçak sesiyle bilgisayar bankasına doğru baktı. Kardeş başını çeşitli ekranlara eğmiş, süper zeki, elmas gözlerini kırpmadan ya da yargılamadan ona bakıyordu. Ve kalp kırıklığını bu adamdan saklamak için hiçbir neden yoktu. Birincisi, o

Butch'un kardeşiydi; ve ikincisi, Vishous onu o kadar iyi tanıyordu ki, uydurmaya çalıştığı her iyi olduğum yalanını anlayabilirdi.

"Dün gece büyük bir kavgaya karıştık."

V elindeki sigaradan bir nefes çekti. "Ne hakkında?"

Kanepeye doğru ilerledi, oturdu ve geceliğini dizlerinin üzerine yerleştirdi, düzeltti, düzeltti. "Bir seks kulübü."

Daha iyi bir ruh halinde olsaydı öksürük krizini izlemek kesinlikle histerik olurdu - bir kez olsun şok edilemez Kardeş'i şok edebilmiş olmanın inanılmaz derecede tatmin edici bir yanı vardı. Ne yazık ki, bunun nedeni onun çok ezik bir düz ok olmasıydı.

"Anlayamadım?" Kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki şakağındaki dövmeleeri bozuyordu. "Seks kulübü mü?"

Açıklama hızlı ve sadeydi ve bitirdiğinde V'nin alaycı normal ifadesi yüzüne geri dönmüştü.

"Evet. Bana gideceğini söylemişti. Onunla gelmemi istedi."

Yüzünün buruştuğunu gizleyemedi. Butch'un onu asla aldatmayacağına güveniyordu - Tanrı aşkına, tamamen bağılı bir erkek olarak, dişileri hiçbir seviyede fark etmiyordu; onlara verdiği tüm cinsel tepki için bacaklı tost makineleri de olabilirlerdi. Ama V'nin olaya dahil olmasında gözünü korkutan bir şey vardı, belki de kendisini dışlanmış hissettirdiği içindi... bu çılgınca olsa da.

Ve ayrıca yetersizdi çünkü eşinin Vishous'a ihtiyacı vardı ama onu istemiyordu.

Ayrıca doğruydı, V'nin yaşam tarzı onu her zaman biraz şok etmişti - onun dejenere olduğunu düşündüğü için değil, cinsel açıdan çok aşırı olduğu için... ve çok çeşitli olduğu için.

"Seni sevdiğini biliyorsun," diye mırıldandı V. "Hadi ama." "Biliyorum."

"Ve onunla tuhaflaşmayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım." "Seni kırmak istememiştim."

"Yapmadın."

"Evet, söyledim." Kardeş sustuğunda haklı olduğunu anladı. "Ben sadece... bazen korunmak istemiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Yani, gözümün önünde ölen o kadınla ilgili mesele benim meselem. Bu mantıklı mı? Bu benim... sorumluluğum. Yardımları için minnettarım, yardımını istiyorum ama 'iyi kız' olduğum ve bazı şeylerin üstesinden gelemediğim için kenara itilmem, zayıf ya da anlamsız olduğumu düşündüğünü hissettiriyor."

"Bak, ben bu işe karışamam."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Kadın ayağa kalkmak üzereyken, adam araya girdi: "Ama sana değer veriyor. Sen... sen Bakire Meryem gibisin, dua ettiği kadın gibisin. Ona göre sen yeryüzünde yürümüş ya da yürüyecek en mükemmel kadınsın. Seni öyle bir yere götürmesi, kilisede porno izlemesi gibi bir şey olur. Seni saf, erdemli ve iyi biri olarak görüyor ve acımasız, pis ve iğrenç bir dünyada bunu korumak istiyor."

Başını salladı ve Butch ile oral seks olayını düşündü. "Sadece bu kadar siyah ve beyaz olmasını istemiyorum. Beni oraya bazı yönlerimi sevdiği için koymuş olsa bile bir kutunun içinde olmak istemiyorum."

V'nin sandalyesi, arkasına yaslanıp sürekli bir duman çıkarırken gıcırdadı. Tuhaf, buraya ilk taşındığında bu kokudan nefret etmişti. Peki ya şimdi? Tütsü gibiydi, güvenlik ve yuva anlamına geliyordu ve çoğu zaman farkına bile varmıyordu.

V'nin varlığı, bazen ne kadar soğuk ve entelektüel olsa da, şimdi onun için de rahatlık anlamına geliyordu.

"Bunun için kolay bir cevabım yok." Kaşları gerildi. "Demek istediğim, seninki doğru-yanlış, siyah-beyaz türünden bir adam. Bu içgüdüsel bir şey. Ama iyi tarafları da var. Sana asla saygısızlık etmez. Size asla kötü davranmaz. Asla size odaklanmaz."

"Bunların hepsini biliyorum. Ama şu anda bulunduğu yerle, sadece çok önemli bir şeyin önüne geçmekle kalmıyor

benim için önemli, ama yapmaya hakkım olan bir şey. Ve birini sevdiğinizde, motivasyonunuz iyi kalpli ve sevgi dolu olsa bile, bu hoş bir şey değildir."

Uzun bir sessizlik oldu. "Onunla konuşmama izin ver."

"Buna minnettar olurum." Sessizce küfretti. "Son zamanlarda bazı sorunlar yaşıyoruz. Bu kalbimi kırıyor."

"İlişkiler böyledir. En iyileri bile." "Sanırım öyle."

"Bak, senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyor." Kardeş avucunu uzattı. "Evet, bunu bildiğini biliyorum ama tekrar söylemem gerek. Ve iyi ya da kötü, zarafetiniz, şıklığınız ve evet, iyi kızlığınız onu size çeken şeylerin bir parçası. Mesela Xhex'le bir şansı vardı ama o sadece seksti ve o kadar olacaktı. Onun tipi sensin, o değil."

Marissa sanki başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkilerek doğruldu. "Onunla seks mi yapmış?"

Butch, eğitim merkezindeki ofisinde Tohr'un masasının arkasına oturdu ve bilgisayar ekranında döne döne ilerleyen renkli çizgi desenlerine baktı.

Çiğneyip durduğu, bütün gün boyunca çiğneyip durduğu şey, onun sorununun ne olduğuydu. Marissa onu bilardo salonunda toz içinde bıraktıktan sonra sarhoş olmaya devam etmişti, hem de doymuş bir sarhoş gibi ama bu işe yaramamıştı. Evet, vücudu o kadar dağılmıştı ki, Çukur'a geri dönüp yatmak mutlak bir imkânsızlık haline gelmişti.

Kendini bilardo masalarının yanındaki kanepelerden birine sürüklemek bile yeterince zor olmuştu.

Ancak beyni trajik bir şekilde temiz kalmıştı.

Ve en kötüsü? Her nedense, kız kardeşinin son görüntüsü - arkasından ona bakıyordu

tecavüz ve cinayetine giderken o arabanın penceresi -Sanki zihni, uyumsuz kaybedenleri tekrar tekrar ortaya çıkaran bir kumar makinesiymiş gibi, sürekli karşına çıkıyordu.

"Bir sebepten dolayı "yı boş ver. Elbette Marissa'nın ölü kızıydı. Ve eğer Mary ile oturup psikiyatriste gitse, Kardeşliğin en sevdiği terapistin ona geçmişin şimdiki zaman tarafından tekmelendiğini ve TSSB'ye yakalandığını söyleyeceğini tahmin ediyordu-

Malzeme dolabının kapısı ardına kadar açılmıştı. Ve içinde bir kedi gibi sarsılmayacak ve ciyaklamayacak kadar alkol vardı.

"V?" dedi en iyi arkadaşı tökezleyerek içeri girerken.

Pekâlâ, travma sonrası stres bozukluğu hakkında konuşalım: Vishous, Butch'un kardeşini hiç görmediği kadar darmadağınaktı, zor nefes alıyordu, buz gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı, siyah saçları bir o yana bir bu yana savrulmuştu ve sanki tünelde yürümüş değil de koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Ne?" Butch istedi. "Doktor Jane iyi mi? Çukur iyi mi? Tanrım, ne oldu?"

V biraz yürüdükten sonra kendini Tohr'un masanın uzak tarafındaki yeşil, çirkin, sevgili koltuğuna attı. Başını eldivenli yumruğuna dayayarak, "Eski rüyalarımın biri gerçek oldu," diye mırıldandı.

Butch'un paniği yatışınca gözlerini devirdi. "Peki o neydi?"

"Az önce seni götünden becerdim."

Göz kırp. Göz kırp. Ve sonra Butch gülmeye başladı. "Evet, evet, iyi şakaydı. Tamam, Lass şimdi ne yaptı?"

"Hayır, ben ciddiym. Az önce seni becerdim. Kötü bir şekilde. Gerçekten çok üzgünüm."

Ön kollarına yaslanan Butch bir küfür savurdu. "Alınma ama bu kadar kötü bir şey yapamazsın."

"Marissa'ya Xhex'i becerdiğini söyledim."

Butch'un çenesi çözüldü ve ağzının açıldığını hissetti.

"Nasıl... neden... ne..."

V ellerini havaya kaldırdı. "Bildiğini sanıyordum, doğru! Ona söylemediğini bilmiyordum! Ne yapıyorsunuz lan siz?

"Benden önce kiminle yattın?" saçmalığı mı? Bu ne lan!"

Butch hemen panik moduna geri dönmeseydi, adama yine gülmek zorunda kalacaktı. V, soğukkanlılıkta son noktaydı, bir ev yangınının ortasında sırf rahatlamak için benzin bidonunun üzerine oturabilecek türden soğukkanlı bir piçti.

Sanırım böbreküstü bezinin nihayet uyanması için gereken kriterleri bulmuşlar. Bildiğim iyi oldu.

Butch için kötü haber ama.

Başını ellerinin arasına alarak yüzünü ovuşturdu. "Ne dedi o?"

"Pek bir şey olmadı. Odana gitti, giyindi ve olabildiğince sakın bir şekilde işe gitmek üzere ayrıldı. Beni altıma sıçıran şey de buydu, doğru mu?"

Butch her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi, her şey yoluna girecekti. Ama son zamanlarda eşiyile birbirlerini özleyip durdukları için...

"Bu konu nasıl ortaya çıktı?" diye sordu.

V iki avucunu da öne doğru açtı. "Bakın, sizin hakkınızda konuşmaya başladı."

"Kulüp olayı mı?"

"Evet. Onu bakire/fahişe ikileminde tiptlemişsin ve onu boğuyormuşsun gibi hissediyor. Ve dinle, benden tavsiye almakla ilgilendiğinden değil, ama bu saçmalığı kesmelisin. Sırf halka açık bir yerde sevişen bir çift insan gördü diye hiçbir şekilde değişecek değil. Ne olacağını sanıyorsun? Birden benim gibi biri mi olacak? Öncelikle cinsiyet değiştirmesi gerekecek, ikincisi de çok daha çirkin ve aptal olması gerekecek."

Bunu izleyen sessizlikte, Butch'un beyninin yarısı Xhex olayıyla aşırı yüklendi; diğer yarısı ise ani bir farkındalığa vardı.

Marissa haklıydı. Onun böyle bir yerde olmasından Marissa ondan daha fazla rahatsızlık duyuyordu.

Lanet olsun.

"Her neyse," diye mırıldandı V, "ikinizin şimdi konuşması gerekiyor. Ve özür dilerim."

"Sorun yok."

"Yardım ettiğimi sanıyordum. Sadece ona senin tipin olduğunu belirtmek istedim. O senin kızın. Ondan daha fazlasına ya da daha azına ihtiyacın yok."

"Bu doğru." Cep telefonunu bulmak için etrafı yokladı. "İşe gidiyordu, değil mi?"

"Evet. Ayrılırken de böyle demişti."

"Ben onu ararım." V sandalyeden kalkarken Butch avucunu uzattı. "Biz iyiyiz, dostum. Bu benim hatam. Sanırım ona söylemeliydim. Ondan önce olan hiçbir şeyin önemi yok, anlıyor musun?"

V avuçlarını tokatladı. "Bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum. Eğer bir rythe istiyorsan, bana haber ver."

"Hayır, ama bir ay boyunca kuru temizlememi sen yapmak zorunda kalabilirsin."

"Fritz bunu zaten yapmıyor mu?" "Bu bir insan şakası."

"Ah, işte bu yüzden komik değildi." V cam kapıya doğru yürüdü. "O kulübe gidebilmek için bir daha ne zaman izin istiyorsun?"

"Yarın da olabilir. Neyse ne."

"Tamam. Sınıfı spor salonunda antrenman yapmaya götüreceğim. Sonra Z insanları zehirlemekten bahsedecek, yemek tadımı yaptırmama gerek olmadığına emin misin?"

"Sen iyisin. Ama Z'nin pratik yapması için birine ihtiyacı varsa, Lassiter'ı kobay olarak kullanalım."

"Bitti. Çoktan bitti."

Vishous çıkıp giderken ve kapı sessizce kapanırken, Butch eşini aradı ve açması için dua etti. Sesler telesekretere düştüğünde lanet okudu ve bunun sebebinin

Toplantıdaydı ve onu engelleyecek kadar kızgın olduğu için değil.

Bunu yapmazdı. Kesinlikle yapmaz.

Sonra tekrar...

"Kahretsin."

Otuz Üçüncü Bölüm

Her bir saniyeye bir heyecan katmanı eklemekten bahsedin.

Paradise spor salonunda bir antrenman seansından ve ardından losyonlar ve iksirlerle bir şeyleri nasıl öldürebileceğine dair gerçekten ufuk açıcı bir dersten geçerken, kendini gezegendeki en şaşırtıcı sırra sahipmiş gibi hissediyordu. Atılan her yumruk ve tekmede, alınan her notta, sorulan her soruda ve verilen her cevapta yüzündeki gülümsemeyi korumak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Bunun bir nedeni de Craeg'in de tamamen aynı olduğunu bilmesiydi.

Zaman zaman, onu kapüşonlu gözlerle kendisine bakarken yakalıyordu, bu da düşündüğü şeyin eldeki ders olmadığını gösteriyordu.

Onun yerine, belli ki karanlıkta telefonla konuşuyordu. Onunla birlikte.

Vücudunun yine ondan daha fazlasını istemesi hiç de şaşırtıcı değildi -aslında o kadar kötüydü ki kıvranıyor, sırtını çatlatıyor ve neredeyse sürekli olarak duruşunu ve oturma pozisyonunu yeniden ayarlamak zorunda kalıyordu.

Ancak başka kimse bilmiyor gibiydi - belki de bu kendini kandırmaktı. Ya değilse? Boş ver gitsin. Otobüse gitmek için evden ayrılmadan önce, başvuru formlarını ve açıklamaları - yani babasını ürkütmek istemediği için göstermediği her şeyi- tekrar okumuştı ve ilişkileri yasaklayan bir politikadan söz edilmiyordu.

Ya da romantik bağlar.

Ya da... her ne yapıyorlarsa.

Yani kurallara göre yasaldılar. Ayrıca ikisi de reşitti ve evet, Peyton ve Anslam'ın bunu öğrenmesi fikri glymera ile ilgili potansiyel bir komplikasyon yaratıyordu ama 1) Peyton hakkında o kadar çok pisliğe sahipti ki, gerekirse ona şantaj yaparak sessiz kalmasını sağlayabilirdi ve 2) Anslam, kendisine bir şekilde fayda sağlamadığı sürece odadaki pembe fili fark etmeyecek tipik, kendini beğenmiş bir ayrıcalıklı çocuktü.

Gecenin son ayağı geldiğinde, Craeg'in önünde ağırlık odasına girdi ve kendine nadiren göz atma izni verdi, onun omuzlarının genişliğini, yüksek boyunu ve böyle tasmalı bir güçle yürüme şeklini ölçtü.

Ve evet, o muhteşem kıcı.

Vay canına.

Ama sonra Butch biraderin onlara verdiği emirler ve insanları çeşitli makinelere ve serbest ağırlıklara yerleştirmesiyle her şey yoluna girdi.

"Paradise, bu gece koşuyorsun," dedi koşu bantlarını göstererek. "Bir saat. Yirmi ve kırta bir su molası. Isınma sırasında eğim yok."

Minderlerin üzerinden geçerek en yakındaki makineye atladı, durdurma tuşuna bastı ve bilgisayarı altmış dakika boyunca sert bir tempoda programladı. Grup vızıldayarak ilerlemeye başlayınca o da atladı ve her zamankinden daha sert bir ritme kapıldı; akşamın erken saatlerinde savunma pozisyonunda çömeldiği için kalçaları yorulmuştu. Yine de bu durum kısa sürede düzeldi, platform Brooks Glycerin 12'lerinin ritmiyle zıpladı ve inledi, nefes alış veriş gittikçe derinleşti.

Craeg kendini çömelme
istasyonunda buldu. Şovların
şovundan bahsediyoruz.

Kaldırabileceği ağırlık o kadar fazlaydı ki, Butch ve Tohr, altı yüz kadar ağırlığın kontrolünü kaybetme ihtimaline karşı, her iki yanında birer kişi olmak üzere onu gözlemeye başladılar.

kilo aldı. Kendini destekli çubuğun altına yerleştirdi, iki elini bilekleri dışarıda kalacak şekilde yukarı kaldırdı, biraz hava üfledi ve yükü serbest bırakıp vücuduyla kabul ederken homurdandı. Anında yüzü kızardı, boyun kasları ve damarları şişti ve dengeli bir duruş almak için iki adım geri çekildi.

Yukarı ...

... aşağı.

Yukarı...

... aşağı.

Derisinin yüzeyindeki titremeye rağmen, büyük kasları ve demir gövdesi, çubuğu tekrar tekrar kaldırırken kaya gibi sağlamdı. Yüzünden ter akmaya başlamıştı, fark etmiş gibi görünmüyordu ve üniformanın bol olduğu varsayılan pantolonunun altında devasa uyluk kaslarının nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışmamasının imkânı yoktu: Kasları o kadar büyüdüğü için aşağı indikçe o şeyler ikinci bir deri gibi sıkılaşıyordu. Aslında, sanki onları genişçe yaracakmış gibi görünüyordu-

Her şey çok hızlı oldu.

Bir an, adımlarıyla koşuyor, hıza ayak uyduruyordu. Bir dakika sonra, sağ ayağının yarısı bandın üzerine, yarısı da yan rayın üzerine indi.

Kendini yakalayamayacak ya da en azından bir kolu veya eliyle yakalayamayacak kadar hızlı düştü. Bunun yerine, konsola sertçe çarptı, zıpladı ve neredeyse yüzünü kayışa zımparalıyordu çünkü makineye çok dikkatli bir şekilde yerleştirdiği durdurma anahtarı kıyafetine takılı değildi.

Koşu bandı çalışmaya devam etti.

Bir an için hareket edemeyecek kadar sersemlemişti ama sonra yakıcı bir acı onu düştüğü yerden kaldırmaya yetti. Tanrım, kızarmış etin mide bulandırıcı kokusu burnunu kırıştırdı.

İşte o zaman bok tekmeleyicileri gördü.

Yüzünün hemen yanında.

Birdenbire tepesinde bir sürü insan konuşmaya başladı ve ne söylediklerini takip etmeye çalıştı ama gözlerine bir şey kaçmıştı. Ve başı ağrıyordu. Başı neden ağrıyordu?

"...Doktor Jane, hemen."

"...sedye?"

"Çabuk. Acele et!"

Daha iyi görebilmek için eliyle gözlerindeki teri çekmeye çalıştı.

Ter değil. Kan: Yüzünün üzerinden geçirdiği avucuna baktığında, parlak kırmızı kanla lekелendiğini gördü.

Oh, kahretsin. Kendini oldukça kötü yaralamıştı.

Ve hepsi de kız gibi davrandığı içindi. Lanet olsun.

Paradise ağırlık salonunda yere düştüğünde Craeg neredeyse halteri kenara fırlatıp ona doğru koşacaktı. Ama bunu altı yüz seksen kiloyla yapmazdınız - kendinize ya da bir başkasına zarar vermek istemiyorsanız tabii.

Elinden geldiğince kontrollü bir şekilde bir adım ilerledi ve yükü desteklerin üzerine koymak için Kardeşler'in yardımına güvendi. Sonra üçü de hızla oradan uzaklaştı. Craeg durdurma anahtarına gitti ve onu çekip çıkardı -çünkü o lanet olası banda çok yakındı, buruşmuş vücudunun yarısı üzerinde, yarısı lanet olası bok parçasının üzerindeydi.

"Cennet mi?" dedi.

Butch onun yanına diz çöktüğünde Craeg neredeyse adamı yolundan çekecekti ama bu çok saçmaydı. Birincisi, Kardeş bir öğretmendi. İkincisi, Paradise'la bir şeylerin peşinde olduklarına dair, acil bir durumda onun üzerine atlamasından daha büyük bir duyuru olamazdı.

"Cennet mi?" Craeg tekrarladı. "Cennet..."

Adını söylediğini duyunca ayağa kalktı ve dönüp ona baktı -Ah, Tanrım. Kan vardı. Çok fazla... lanet olsun, bayılacaktı.

Kardeşler birbirlerine komutlar yağdırdı ve sonra Tohr yardım getirmek için ayrıldı. Bu da onun yanında doldurulması gereken bir boşluk olduğu anlamına geliyordu ve Craeg'in bedeni bilinçli olarak hareket etmeyi düşünmeden önce bundan yararlandı.

"Ben iyiyim," dedi ellerini çırparak ve doğrulup oturarak. "Sadece kendimi aptal gibi hissediyorum. Yardıma ihtiyacım yok."

Gömleğini yırtıp bir top haline getirdi ve kumaşı kadının gözünün üstündeki sızıntıya bastırdı. Kadın onunla tartışmaya başlayınca "Kapa çeneni," diye mırıldandı. "Kliniğe gidiyorsun. Muhtemelen dikişe ihtiyacın var."

"Sadece küçük bir kesik."

"Tüm bu kırmızı şeylerin tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" "Histerik olmaya gerek yok-"

"Tartışan ben değilim..."

İleri geri konuştular, kısa ve öz sözler birbirini kesiyor ve iptal ediyordu. Nefes almak için durduklarında, ağırlık salonundaki herkesin onlara toplu bir iyi-bu-haber değil mi bakışıyla baktığını fark etti.

Kahretsın.

Her neyse, önce onun tedaviyi kabul ettiğinden emin olması gerekiyordu. Sonra da atladığı tüm sonuçlar hakkında endişelenecekti.

Ve evet, onu kaldırıp sedyeye koyan da oydu.

Ve evet, şuradaki küçük dostu Peyton ya da Kardeşlerden biri de dahil olmak üzere başka bir erkek ona dokunmuş olsaydı, erkeğin kolunu ısırıp koparırdı.

Dışarıda, koridorda hâlâ onunla kavga ediyordu ve bunun nedeninin kendini korkutmuş olması ve korkuyu üzerinden atmaya çalışması olduğunu biliyordu.

"Saçmalık." Ama en azından gömleğini yüzüne doğru tutuyordu. "Sadece yüzümü yıkamam gerekiyor, o zaman durur."

"Evet, çünkü biraz su şuradaki iki inçlik dilime gerçekten yardımcı olacaktır."

"Bu çok fazla!"

"Peki sen ne zaman tıp faköltesine gittin?"

Kliniğin kapısına geldiklerinde onunla birlikte içeri girmeye niyetlendi ama Butch onun önüne geçti. "Sınıfa geri dönmen gerek."

Craeg tartışmak için ağzını açtı ve işte o zaman aklını kaçırdığını anladı. Kadınla en fazla dört gece önce doğru düzgün tanışmıştı. Bu uygunsuzdu.

Yine de başını ileri geri salladı. "Bir yere gitmiyorum."

Butch, "Onu muayene etmeleri gerekecek," diye karşı çıktı.

"Her şeyiyle, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Craeg lanet okudu ve Cennet sedyeden muayene masasına geçerken yavaşça kapanan kapıya son bir kez baktı. Sanki onun artık yanında olmadığını hissetmiş gibi, şaşkınlıkla başını kaldırıp onu aradı.

"Ben, ah..." Craeg boğazını temizledi. "İşi bittikten sonra onu görmek isterim."

"Eğer bu onun için sorun değilse, tamamdır."

Craeg başını salladı ve ayaklarına yüzüstü dönüp ağırlık odasına doğru geri gitmelerini emretti. Yanıt vermeleri yarım dakika kadar sürdü ve halsizlikten bahsetmek gerekirse, bacakları onu olması gereken yere geri götürmek için çok uzun zaman harcadı.

Ve ne biliyorsun, Peyton ağırlık odasının dışında onu bekliyordu.

Craeg nefesinin altında mırıldanarak adamlarla tekrar dövüşmek için kendini hazırladı.

"Ne zaman oldu?" diye sordu adam. "Ne ne zaman oldu?"

"Sen ve o."

Diğer erkek, kabullenme ya da saldırıya hazırlanma anlamına gelebilecek garip bir sakinlikle ona bakıyordu. İşin garibi, o mükemmel J.Crew görünüşü ve aristokrat hak sahibi tavrı, tüm o süslü geçmişle birleşince, adamı bir kadın için çok daha iyi bir eHarmony adayı yapıyordu.

Ve yine de Paradise, her nedense Craeg'i seçmişti.

Delirmiş olmalıydı.

"Aramızda hiçbir şey yok," dedi Craeg. "Bana palavra sıkma, tamam mı? Onunla bir bağın var." "Bağlandım amina koyayım."

Peyton'ın mavi bakışları dünyayı dolaştı. Sonra kaşlarını çattı. "Bekle, sen ciddisin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bunu tanımıyorsun. Bağlanma kokunun tetiklendiğinin ya da ona yardım etmeye gittiğimizde hepimize dişlerini gösterdiğinin farkında değilsin. Gerçekten tüm bunların farkında değilsin."

Craeg bir süre inek gibi gözlerini kırptırdı. Sonra adamın soluna baktı ve kendi alnı ile beton blok duvar arasındaki mesafeyi ölçtü. Belki kafatasına yeterince sert vurursa, beyinde yeterli hasara yol açabilir, kısa süreli hafızası ona bir mola verebilir ve o kadınla tanıştığını unutabilirdi.

Peyton gülmeye başladı. "Biliyor musun, senden nefret etmek istiyorum, gerçekten istiyorum. O tanıdığım en iyi kadınlardan biri. Bunun yerine, senin için üzülüyorum."

"Nedenmiş o," diye tersledi Craeg.

"Çünkü çok ileri gittin ve hala savaşıyorsun. Bunu izlemek eğlenceli olacak."

"Seni eğlendirebildiğime çok sevindim."

Peyton onu omzundan alkışlayacak kadar küstahtı. "Ona iyi baksan iyi edersin yoksa seni avlar ve öldürürüm. Yavaşça."

Craeg geri adım attı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, evet, tabii ki istemezsin."

Kapıyı açmak için arkasını döndüğünde Peyton hâlâ gülüyordu.

Craeg adamı yakaladı. "Onu nereden tanıyorsun?" Bir duraklama oldu. "Seyirci evinde çalışıyor." "Ben de onunla böyle tanıştım."

"Açık konuşalım, bazen ben de ona aşık olduğumu düşünüyorum." Peyton yine gözlerini devirdi. "Tanrım, şunu keser misin?"

Bu mu?"

"Neyle?"

"Bana hırslıyorsun."

Hah. Sen ne bilirsin ki. Dişleri düşmüş ve üst dudağı geriye kıvrılmıştı. "Özür dilerim."

"Evet, bağlı değilsin. Hem de hiç." Peyton kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her neyse, sen bana Cujo gibi davranmadan önce söyleyeyim, onu hiç öpmedim bile. Onun için orada değil. En azından bana karşı. Ben de tam bir pisliğin tekiyim ve o da haklı, birkaç kötü alışkanlığım var. Her neyse, ne dediğimi unutma."

"Ben de ikimizin de bu konuşmayı unutabileceğini umuyordum."

"Asla olmayacak, adamım." Peyton'ın gözleri aniden kısıldı ve gözlerinden saf bir saldırganlık fışkırdı. "O dişiye zarar veren herkes benim düşmanımdır. Ve ben bir aristokrat olabilirim ama benim olanı korumak için hayvanca davranabilirim. Anladın mı?"

Craeg adamı ölçtü. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bundan sonra yapmam gereken... şeyler var ve bunlar arasında yuva kurmak ve bir eş edinmek yok. Bağ kursam da kurmasam da hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecek. O bile ve o da bunu biliyor."

Peyton'ın sesi o kadar kısıldı ki zar zor duyuluyordu. "O zaman sen bir aptalsın. Sen lanet olası bir aptalsın." Ama sonra adam omuz silkti. "Ama hey, bu iyi haber. Demek ki onunla hâlâ bir şansım olabilir. Sana hastalık aşısı yapmak zorunda kalmadan önce, siktir git. Eğer çekip gidersen, bu senin suçun, pislik herif ve sana söz veriyorum, onun için ciddi bir oyun oynayacağım."

Craeg'in içindeki canavar ayağa kalkıp kükrediğinde, erkeğin o noktada ağırlık odasına geri dönmesi muhtemelen en iyisiydi.

Evet.

Klinikte zaten bir stajyerleri vardı. Sınıfın ikiye ihtiyacı yoktu.

Özellikle de ikincisinin oraya parçalar halinde getirilmesi gerekiyorsa.

Bölüm Otuz Dört

Marissa bütün gece Butch'la konuştu.

Personel toplantısını yönetirken, bir iş için bir ruh sağlığı görevlisiyle görüşürken ve Mary ile küçük bir ziyaret yaparken bile, aklının bir köşesinde Butch ile konuşuyordu.

Kadının, adamın ihmalcı kıcına doğru dürüst davrandığı hayali sahneler, adamın onunla on iki çeşit terapiye ihtiyaç duyan bir pislik olduğu konusunda hemfikir olduğu bir ses bandıyla işaretlenmişti. Saatler boyunca onu üç kez aramış ve iki kez mesaj atmış olması da davasına yardımcı olmamıştı; Perry Mason da davasını savunabilirdi ve yine de Shellan'ıyla bir daha yatma ihtimali olmadan ömür boyu hapse girebilirdi.

Onun parmaklarıyla yaptığı hiçbir harekete karşılık vermemişti ve kendi kendine onu dışladığını, çünkü önce sözcüklerini dikkatle seçmek istediğini söylemişti. Gerçek ise çok daha az övgüye değerdi: Onun tarafından incitilmiş, reddedilmiş, bir kenara atılmış hissediyordu ve bunun nasıl bir his olduğunu ilk elden anlamasını istiyordu.

Ki bu hiç de çekici değildi.

Sevgili Bakire Kâtip, hiçbir zaman kindar bir insan olmamıştı ve dünyada en çok değer verdiği şeyin, yani eşiyle olan ilişkisinin onu bu hale getirmesinden nefret ediyordu.

İşten erken çıkmasına, eğitim bittikten sonra onu bekleyeceğine dair mesaj atmasına ve o zor konuşmayı yapmaya karar vermesine neden olan da bu yapışkan durumdu.

gerekli.

Malikâneye geri dönüp büyük fuayeye şöyle bir göz attığında tek düşünebildiği, o mekândan düzenli olarak geçen insan sayısıydı. Mahremiyet gerektiği için gidip eğitim merkezinde oturmaya karar verdi. Bir kere, konuşmaya karar verdikten sonra Butch'la bir an önce konuşmaya başlamak istiyordu; diğer yandan, Çukur çok klostrofobikti ve V ya da Jane'in gece izinli olup olmadığından emin değildi.

Tanrı biliyordu ki kimsenin bir şey duymasını istemiyordu.

Ceketini ve evrak çantasını büyük merdivenin altındaki gizli kapının yanına bırakarak uygun kodu, 1914'ü girdi ve sığ basamaklardan aşağı koşarak indi. Aynı sayı dizisini tekrar girdikten sonra yeraltı tüneline çıktı ve eğitim merkezine doğru yola koyuldu. Zaman zaman terli avuçlarını pantolonunun koltuğuna silmek zorunda kalıyor ve bir kereliğine açık bıraktığı saçlarıyla uğraşıyordu.

Malzeme dolabından geçip ofise çıktığında kalbi çarpıyor, ağzı kuruyor ve midesi bulanıyordu.

Yıllarca panik ataktan muzdarip olduktan sonra, sinirlerinin onu bu cehenneme sürüklememesi için dua etti.

Butch'un ona ilk yıldönümlerinde hediye ettiği ince Cartier saate bakarken, bir süre daha beklemesi gerektiğini düşündü. En az bir saat.

Harika, şimdi kendini cam fanusun içinde kapana kısılmış hissediyordu.

Omzunun üzerinden bir bakışla dolabın kapısına baktı ve egzersiz zihni temizler teorisine göre tünelde birkaç düzine kez yürümesi gerekip gerekmediğini düşündü ama bu pek cazip gelmedi. Ayrıca, er ya da geç, Butch mesajını almasa bile, Son Yemek için büyük eve gitmek zorunda kalacaktı ve bu onu yakalamak için en iyi şansıydı.

Masaya bakarak karşıya geçti ve ofis koltuğuna oturdu. Girişi bilgisayar tarafından kabul edildi ve

Sonra da On İkinci Ay Festivali Balosu'na LCV göndermek için oluşturduğu Gmail hesabına giriş yaptı.

"Vay canına." Ekrana doğru eğildi. Bekleyen sayısız yanıt vardı. "Tabii hepiniz reddetmediyseniz."

Tanrı aşkına, okunmamış yüzlerce mesaj vardı ve en üstten başladığında... hepsinin evet olduğunu gördü.

Nazik davetinizi memnuniyetle kabul ediyoruz

... Ama tabii ki, hem ben hem de cehennemim

... Büyük bir beklentiyle, alçakgönüllülükle
kabul ediyoruz ...

Konuya fazla girmeden yan çekmeceyi açtı ve sarı bir bloknot çıkardı. Mavi mürekkepli bir kalemle en üstte İsim, Cevap ve Numara yazan bir tablo oluşturdu. Bilgisayar listesi ile kâğıt arasında gidip gelerek isimleri ve cevapları işaretledi ve kardeşinin ismine geldiğinde ilkinin yarısına gelmişti.

Kalın yazılmış yazıya çift tıklayarak nefesini tuttu. Ve sonra nefesini verdi.

O gelmiyordu. Üç kibar cümleyle, klinikte olması gerektiğini, ancak kesinlikle dahil edilmekten memnun olduğunu belirtti.

Tuhaf bir şekilde, hem rahatlamış hem de garip bir şekilde sönmüştü. Onun da gelmesini bekliyordu, özellikle de ilk gelen kadın Havers'ın kendisini etkinlik başkanı olarak öneren kişi olduğunu söyledikten sonra.

Arkasına yaslanıp tüm yüzleşmesini -geçmişteki hedefini- düşündü. Wrath uzun zaman önce ondan özür dilemişti ve Butch'u ve çiftleşmelerini bu kadar özgürce ve sıcak bir şekilde kucaklaması çok şey ifade ediyordu. Kral'la aralarında geçenler üzerinde hiç durmamıştı ama o lanetli nişanlarını ve sonrasında yaşananları düşündükçe, onu tamamen affettiğini fark etti. Ona sadece sevgi besliyordu ve eğer isterse ya da ihtiyacı olursa onunla konuşacağını biliyordu. Yine de onunla gerçekten barış içindeydi.

Öte yandan glymera? Onlara ve standartlarına öfke duymaya devam ediyordu ama o yargılayıcı saçmalık sanatçıları sıraya dizip onlara bağırılamazdı. Tüm bunlardan bağımsız yaşamak çok daha sağlıklı ve başarılı bir strateji olmuştu. Havers'a gelince? Baloda kardeşiyle konuşmayı planlıyordu ama bu gerçekten de iyi bir plan olmazdı. Mahremiyete ve belki de not kartlarına ihtiyaç duymaktan bahsediyordu. Ona ne söyleyeceğinden bile emin değildi. Kararlarla ilgili sorun buydu. Hazır olana kadar bir şeyi zorlayamazdınız. Ve duyguları hâlâ çok değişikti.

Evet, diye düşündü. Onun katılmaması aslında hayatını kolaylaştıracaktı. Ve Glymera fıstık galerisi için daha az gösteri olacaktı.

Onunla konuşmak için cevap muhtemelen biraz daha zamandı ve belki de ... belki de onunla ve Mary ile otururdu - eğer o da isterse? Kim bilir.

Butch onun asıl sorunuuydu. Ve tabii ki öldürülen kadın.

Yeniden odaklanarak sayımını bitirdi, hesaptan çıkış yaptı ve rakamları tahmin etti. Neredeyse yüzde yüz olan bu kabul oranı devam ederse, Abalone'da dört yüz kişi olacaktı. Bu da yemek ve içki masraflarını hesaplarken tahmin ettiğinin iki katıydı; tabii ki etkinliğin başı olarak bunu karşılaması bekleniyordu.

Sanırım ne kadar çok görmek ve görülmek istediklerini hafife almıştı.

Arkasına yaslanıp saatini tekrar kontrol etti. En azından otuz dakikayı iyi geçirmişti.

Karıncaalanmış, seğirmiş, gergin, kramp girmiş bir halde fareyle uğraşıyor, küçük beyaz okun ekranda daireler çizmesini izliyordu.

Dostum, Butch'a hâlâ çok kızgındı. Çok sakinleşmiş olsa da, incinmiş ve-

Kaşlarını çattı ve okunun gezinmesini engelledi.

Simgeler dizisinin en altında küçük bir resim vardı, zebanisinin kafasının arkası gibi görünen bir şeyin küçük bir temsili?

Ama bu doğru olamaz.

Resme çift tıklandığında bir oturum açma penceresi açıldı. Kullanıcı adı alanı zaten BUTCH DHES ile doldurulmuştu ve şifre boştu.

Hiçbir yerde başlık yoktu, ne tür bir dosya olduğunu bilmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Bu onu üzüyordu ama bulundukları yer göz önüne alındığında, her ne ise ondan şüpheleniyordu.

Öte yandan, eşinizden bazı şeyleri sakladığınızda, karşı tarafın hemen hemen her şeyi sorgulamaya başlaması muhtemeldi.

Parmak uçlarını tekrar klavyeye götürerek, genellikle kullandığı şifreyi girdi: 1MARISSA1!

Tabii ki, bu onu ...

Dondurulmuş ve oynatılmaya hazır bir video görüntüsüydü, Butch masada oturuyordu ve kamera başının arkasındaydı.

Oynat okuna basarak mekanizmayı çalıştırdı ve arkadaşının kırmızı püsküllü siyah anahtara bakmasını izledi. Ses yoktu, bu yüzden hiçbir şey duyamıyordu ama o şeyin kurutma kâğıdının üzerine her düştüğünde çıkardığı sesi hayal etti.

Odaya genç bir erkek geldi.

Stajyerlerden biri olmalı.

Ve ikili konuşmaya başladı. Belli ki bu, programla ilgili bir görüşme olmalıydı ve diğer erkeğin yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de iyi gitmiyordu.

Butch anahtarı gösterdiğinde, bunun hakkında konuştukları anlaşıldı.

Ses zamanı, diye düşündü, çeşitli düğmelerle uğraşırken. Hiçbir yere hızlı gidememekten bahsediyorum. İşe yaramayan her türlü F-never'dan sonra, hoparlörlerin kendilerinin açılması gerektiğini keşfetti ve yine de hiçbir şey elde edemedi. Bunu keşfetmesi çok uzun sürdü.

Birisi nedense hoparlörlerin fişini kuleden çekmiş.

"...nasıl bir şey?" diye sordu erkek.

Doğrulurken Butch'un kafasına odaklandı ve Butch soruyu cevaplamak için bir an bekledi. "Ne kadar eski olduğuna ve nasıl olduğuna bağlı. Yeni şeyler... özellikle de şiddet içeriyorsa... karmaşık olabilir."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi yüksek sesle.

"Vücut parçaları kesilmekten, bıçaklanmaktan ya da parçalara ayrılmaktan gerçekten hoşlanmıyor ve öfkelerini her yere akıtarak ifade ediyorlar. Tanrım, yüzde yetmişimiz su falan mı? Ve yeni bir sahneye gittiğinizde bunun çok doğru olduğunu öğreniyorsunuz. Havuzlar dolusu. Damlalar halinde. Benek benek. Sonra lekeli giysiler, halılar, çarşaflar, duvarlar, yer döşemeleri -ya da dışarıdaysa, yer örtüsü, beton, asfalt. Ve bir de koku var..."

Sevgili... Tanrım, diye düşündü bir hüzün dalgası onu ele geçirirken.

Butch devam etti. "Eski vakalar... koku, pislikten daha kötüdür. Su ölümleri, şişkinlikle birlikte çok çirkin görünür ve biriken gaz dışarı çıkarsa? Koku sizi kış üstü yere serer. Ve yanarak ölenler için de çok deli değildim." Bir duraklama daha oldu. "En çok neyden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" Başının üstünü işaret etti. "Saçlar. Saçlar... Tanrım, lanet olası saçlar, özellikle de kadınsa. Kanla, kirle, küçük taşlarla keçeleşmiş... birbirine karışmış ve bükülmüş... gri tenin üzerine uzanmış. Geceleri uyuyamadığımda gördüğüm şey bu. Saçları görüyorum." Ellerini birbirine sürtmeye başladı. "Her zaman bu eldivenleri giyerdin, bilirsin... böylece hiçbir şeye parmak izi bulaştırmazdın, arkanda kendinden bir şey bırakmazdın. İlk zamanlar lateks eldivenlerdi, sonraları nitril oldular. Ve bazen, bir cesedi elime aldığımda, saçlar eldivenlere bulaşırdı ... ve sanki içime girmek ister gibiydi? Sanki ... bir şekilde cinayetden ölebilirsin." Butch salladı

kafasını. "O eldivenler çok inceydi. Ve işe yaramadılar."

Stajyer kaşlarını çattı. "O zaman neden onları giymek zorundaydın?"

"Hayır, hayır, parmak izleriyle çalıştılar, biliyorsunuz. Ama o cesetlerde kendimden bir şeyler bıraktım. Her birinin içinde benden bir parça var."

Marissa sesi kapattı. Videoyu durdurdu. Başını ellerinin arasına aldı.

"Sabaha yeni gibi olacaksın."

Doktor Jane bir ayna uzatırken, Paradise yansıması için kendini hazırladı ama aslında o kadar da kötü değildi. "Bu kaç dikiş?"

"On iki. Ama hiçbir yara izi kalmadan iyileşeceksin."

Uzanarak kaşının yanındaki küçük siyah düğümlerin oluşturduğu çizginin hemen altına dokundu. "O kadar çok kanadım ki, yüz taneye ihtiyacım olduğuna yemin edebilirsin."

Doktor Jane el işinin üzerine küçük beyaz bir bandaj koydu ve ardından muayene eldivenlerinin çıkarılma sesi fayans döşeli odada yankılandı. "O bölgede yüksek derecede damarlanma var. Uzun süre geçtiyse beslenmek isteyebilirsiniz, acil bir durum değil ama biraz kan kaybettiniz ve orada çok sıkı çalışıyorsunuz."

Ya da onun durumunda, konsantrasyonunu kaybediyor ve kendini rezil ediyor.

"Sizi geri götürecek otobüsü bekleyebilir ya da burada takılmak istemiyorsanız, köpeklerden birinin sizi güvenli bir yere götürmesini sağlayabilirim."

Aynayı bırakan Cennet, babasının yüzünü görse ne diyeceğini hayal etmeye çalıştı. "Bugün burada kalabilir miyim? Yapamam... Eve bu halde dönmek istemiyorum."

V'nin eşi gülümsedi, orman yeşili gözleri nazikti ve bir elini kırpılmış sarı saçlarının arasından geçirdi. "Aslında ben de aynı şeyi düşünüyordum ama kimseyi

Tıbbi olarak gerekli olmadıkça burada kalamazsınız. Ve senin durumunda, değil. Sadece belki... baban için biraz daha kolay olur."

"Onu cep telefonumdan arasam sorun olur mu?"

"Elbette. Eğer sinyal alamazsanız - ki bazı insanlar alamaz -"Kafeteryada kullanabileceğiniz bir sabit hat var."

"ok teşekkür ederim," dedi bacaklarını masadan kaldırırken. "Siz dikişleri atarken hiçbir şey hissetmedim."

"Harika gidiyorsun, Paradise. Herkes seninle gurur duyuyor."

"Teşekkürler."

Ayağının zerine düştüğünde yere baktı ve yüzünü buruşturdu. Brooks'unun üzerinde kan lekeleri vardı; babasının yanında spor ayakkabı giymediği sürece bu çok da önemli değildi.

Koridora ıkarken, "Evet, kesinlikle burada kalması gerekiyor," diye düşündü.

Koridordan aşığı inip dinlenme odasının kapısını iterek açtığında fark etti ki ...

O ve Craeg aynı tesiste olacaklardı. Tüm gün boyunca.

Vücudu bu matematiği yapıp tamamen çırılçıplak bir cevap bulduğunda, "Ne olacak ki, iğne ve iplikle bir araya gelmesi gerekiyorsa, daha iyi hissetmek için birinin onu pmesinden de faydalanabilirdi" diye düşündü.

Mmmm.

Çantasını diğerlerinin çantalarıyla birlikte yere bıraktığı yere gidip çantayı aldı ve en yakındaki masanın üzerine koydu. Fermuarını açarak iini karıştırdı ve telefonunu aradı. Ama bulamadı.

Kaşlarını atarak Bally'yi ters çevirdi ve her şeyi dışarı attı. Kleenex paketlerinin, cüzdanının, rastgele rimel tüplerinin, Kindle'ının, bozuk parasının, dudak nemlendiricisinin ve diğer eşyalarının arasında dolaşırken, daha iyi organize olması gerektiğini biliyordu. Tamam, neredeydi ...

Telefonu orada değildi.

Ne oluyor be? O Şeyi evde mi bırakmıştı? Diğer ıvır zıvırlarının yanına koyduğuna yemin edebilirdi.

Çantanın açık ağzını kendisine doğru eğerek boş göbeğin etrafını karıştırdı ve ardından başka hangi işe yaramaz ıvır zıvırların olduğunu görmek için ön cebin fermuarını açtı.

Telefonu o kapağın içindeydi.

Kaşlarını çatarak boş odanın içinde boş boş bakındı. Sorun şu ki, o lanet Şeyi oraya hiç koymuyordu; her zaman fermuarı açmakla uğraşamayacak kadar acelesi vardı. Ayrıca, cebi tekrar sabitlemeyi unutacağı ve cep telefonunu kaybedeceği paranoyası vardı.

Telefonu bir kez bile oraya koymamıştı. Biri eşyalarını mı karıştırmış?

Masanın üzerindeki eşyaları teker teker gözden geçirdi. Görebildiği kadarıyla eksik bir Şey yoktu, gerçi ihtiyaçlarının ayrıntılı bir listesini de tutmuyordu. Cüzdanını kontrol ettiğinde kimliği, kredi kartları ve nakit parasının hâlâ orada olduğunu gördü.

Bir Şey alındıysa bile iki sentten fazla etmezdi.

Eşyalarını yerine koyarken bir yığın ürperti yuttu ama ne yapacaktı? "Ah, telefonum diğer cebe taşındı ve..." diyerek Kardeşler'e mi gidecekti?

Evet. Doğru.

Sinyalinde hiçbir çubuk görünmeyince, Gatorade, kola ve çeşitli meyve sularıyla dolu cam kapaklı buzdolabının yanındaki duvara monte edilmiş sabit hatta gitti. Ahizeyi yuvasından çıkardığında, çevir sesi tıpkı seyirci evinde olduğu gibiydi, bu yüzden dış hat için 9'a bastı ve babasının numarasını tuşladı.

Fedricah cevap verdi ve neşeli bir ses tonuyla uşağa günü eğitim merkezinde geçireceğini çünkü fazladan bir Şey üzerinde çalıştığını söyledi.

kredi. Ayrıca kendisine refakat edileceği konusunda da güvence verdi.

Ve bu doğrudu. Yalnız kalmayacaktı, eğer bir şeyler söyleyebilecekse.

Craeg onunla ilgilenecekti. "Acıyor mu?"

Telefonu kapatırken kapıya doğru baktı. Craeg pervazlarda duruyordu, çıplak göğsü parlıyordu, göğüs kasları ve karın kasları tavan ışıklarının altında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Göz kapaklarını indirerek adamın vücudunu seyretti ve aslında birdenbire bir ağrı hissettiğini düşündü.

"Alo?" diye sordu.

"Bugünlük burada kalıyorum."

Adam hareketsiz kalıp gözlerini kısınca, kadın cep telefonunu ona uzattı. "Çekmiyor. Servis yok. Sanırım yedide buluşmak için başka bir yol bulmamız gerekecek, değil mi?"

Bölüm Otuz Beş

Butch, eğitim merkezinin otoparkında, ayrılan dört stajyere otobüsün kapısına kadar eşlik etti ve hepsinin işlerini hallettiğinden emin oldu. Sonra tekrar içeri girdi ve uzun koridorda yavaş adımlarla ofise doğru yürüdü. Marissa'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama malikânedeyeniden ortaya çıktığında onu geri aramış, mesaj atmış olmasını umuyordu.

Telefonunu yanlışlıkla malikânedeki yemek masasının üzerinde bırakmıştı. Ama belki de bu iyi bir şeydi. İlk Öğün'de cihazı kontrol ederek kendini deli ediyordu.

Boş koridordan ofise doğru ilerlerken, tesiste esasen yalnız olduğunun farkına vardı: V ve Tohr, Son Yemek için hazırlanmak üzere Doktor Jane, Manny ve Ehlena ile birlikte eve dönmüşlerdi ve aynı şekilde tüm köpekler de Fritz'in büyük mutfağında çalışıyorlardı. Paradise, Craeg ve Axe ise dinlenme odasında yemek yiyordu.

Tanrım, ya Marissa Çukur'dan taşınmış olsaydı, diye düşündü.

Kahretsin, ne yapacaktı- Cam kapıyı açtığında dondu kaldı.

"Merhaba," dedi Shellan masanın arkasından.

Üzerinde ofis kıyafetleri ve sarı saçlarıyla orada otururken çok güzeldi. Game of Thrones'tan fırlamış gibi omuzlarına düşen dalgalara ve hafif pembe tonları olan ipek bluzuna bayılmıştı.

Estée Lauder'in dergi reklamındaymış gibi cildini ortaya çıkardı.

"Telefonlarını aldım. Mesajlarını aldım," dedi ona bakarken.

Ofise girdiğinde kapının kendiliğinden kapanmasına izin verdi ve bir sandalyeye oturup oturmaması gerektiğinden emin olamadı. Hızla. Dizlerinin üzerine çöküp özür dilemeye mi başlasaydı?

"Özür dilerim-"

"Özür dilerim-"

İkisi de sustu. Ve ardından gelen sessizlik, her birinin diğerinin konuşmasını beklediği bir dönem oldu.

"Bak, sana Xhex'ten bahsetmeliydim," dedi, sözünü sakınmadan. "Söylemedim çünkü... sen ve ben ciddi olarak birlikte olmadan önceydi. Onunla bir gece Rehv'in kulübünde tanıştım - sadece o geceydi ve iki taraf için de bir şey değildi. Sonunda bizimle yaşayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o zamana kadar, geride bıraktığım bir şey daha oldu, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Anlıyorum."

Onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama tek yaptığı ellerine bakmak olunca kaşlarını çattı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bundan emin misin?"

"Evet."

Butch sessizliğin devam etmesi üzerine başını salladı. "Burada mükemmel olmadığımı biliyorum, ama eğer gerçekten onu senin yerine istediğimi düşünüyorsan, çok sinirleneceğim."

"Hayır, bilmediğini biliyorum."

Yine de başka bir şey söylemedi. Boşlukta, kendini kendini dışarı atmamaya ikna etmeye çalışırken, Xhex'le birbirlerine beşlik çaktıklarını ve bir ara sokakta birkaç avcıyla girdiği kavgada onu kurtardığı için ona borçlu olduğu konusunda şakaştıklarını düşündü. "O adamlardan biri, Tanrı aşkına."

"Biliyorum."

Bir elini kaldırarak seğiren sol gözünü ovuşturdu. "Sen."

Tanrım, onların nesi vardı? Konuşmak her zaman çok kolaydı, nefes almak gibi. Şimdi ... tüm bu sessizlik.

"Sadece söyle," diye mırıldandı. "Her ne ise, beni ne kadar incitecek olursa olsun, söyle - sadece beni burada oturup ne halt düşündüğünü merak ederken bırakma. Kafam patlayacak."

"Neden bana saçtan bahsetmedin?" dedi aceleyle.

Butch kafasını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Görüşmeyi gördüm. Şu stajyerle." Bilgisayar ekranını işaret etti. "Bir kısmını izledim. Benimle hiç paylaşmadığın bir şeyi tamamen yabancı birine anlattığın kısmı."

"Görüşme-? Oh. Şu." "Evet, o."

Butch gözünü ovuşturmaya devam etti. "Önemli bir şey değildi."

"Evet, sanırım buna karar verdiğin başka kaç şey olduğunu merak ediyorum. Yani, senin hakkında bilmediğim başka ne var? Bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra her şeyi bildiğimi sanıyordum... Sanıyordum ki..." Biraz tıkanıp ama bunu bir kenara bırakmayı başardı. "Bilmediğim başka ne var, Butch."

Masanın üzerinden onun gözlerine bakarken, omurgasında bir huzursuzluk hissi dalgalandı. Kız ona sanki onu hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu.

"Marissa-"

"Safe Place'in oturma odasındaki kanepede o dövülmüş kızı görmek beni tamamen mahvetti. Olayın tüm... vahşi çirkinliği, çektiği acılar, bana bakışı, gözleriyle bana yalvarışı." Marissa'nın ince omuzları titredi. "Bütün bunları sana anlatmadım çünkü seni kız kardeşin konusunda tetiklemekten korktum. Seninle konuşmadım çünkü seni üzmemek istemedim. İşte. Söyledim işte. Bu beni mutlu etmiyor ve gerçekten daha iyi hissetmemi sağlamıyor... ama senden sakladığım şey buydu. Oh, bu ve kardeşimi tekrar görmek kalbimi kırdı.

beni parçaladı. Eski hayatımın bazı kısımlarını özlememe neden oldu ve bu da kendimi sana ihanet ediyormuşum gibi hissettirdi." Ellerini havaya kaldırdı. "Bende olan bu. Peki ne saklıyordun?"

Adam ağzını açmak üzereyken, kadın onu durdurdu. "Konuşmadan önce, seni sevdiğimin farkında ol. Seni sahip olduğum her şeyle ve tüm benliğimle seviyorum. Ama eğer bana karşı dürüst olmazsan, Çukur'a geri döneceğim, çantamı toplayacağım ve bir sürelğine Güvenli Yer'e taşınacağım." Tereddütsüz gözlerle onun bakışlarını tuttu. "Sen ve ben, aşk ya da bağ ne olursa olsun, bir şeyleri göz boyamaya devam edersen uzun vadede hayatta kalamayız. Eğer ben bir şeyleri gizlemeye devam edersem. Bu bizim için iyi bir strateji değil ve eğer bu seni zor durumdaymışsın gibi hissettiriyorsa? Sanki sana ültimatom veriyormuşum gibi? Umurumda değil. İlişkimize engel olan herhangi bir şey olursa, sen olsan bile, o boku biçerim."

Butch sadece ciğerleri yanmaya başladığı için nefes almayı bıraktığını fark etti ve onları düzensiz bir nefesle şişirmek bu boğulma hissini iyileştirmek için çok az şey yaptı.

Marissa ciddiyetle başını salladı. "Bu senin Xhex'le birlikte olup olmamanla ilgili değil. Bana söylemeni kaldıramayacağımı düşünmüş olmanla ilgili. Öyle değil mi? Duygularımı incitmek istemedin, bu asil bir davranış ama ikiniz arasında olanları 'önemsiz' diye geçiştirme. Bu bir kaçış." Başını üzüntüyle salladı. "Seks kulübü meselesi de aynı şey. Benimle tartışmayı reddettiğin oral seks meselesi de öyle. Sonuç olarak, benim hakkımda çok gurur verici ama çok sınırlayıcı bir fikre sahipsin. Benimle ilgilenmek istiyorsun ama beni bir hapishaneye koyuyorsun - alınma ama, ben de kim ve ne olduğumdan dolayı yapamayacağım her şeyin söylendiği bir glymera'da büyüdüm. Artık buna katlanmayacağım."

Tanrım... vurulmuş gibi hissediyordu. Özellikle bir yeri acıdığı için değil. Daha çok, kanınız her yere sızarken yaklaşan soğuk hissiydi.

onun uğraştığı şey. Aynı baş dönmesi ve gerçeklikten kopma hissi onda da vardı.

"Peki ne olacak Butch?" dedi usulca. "Ne yapacaksın?"

Marissa sessizliğe gömüldüğünde, cehennem arkadaşının nerede olduğu, ne düşündüğü, söylediği tek bir kelimeyi bile duyup duymadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu garipti: Kalbi çarpmıyordu bile ve avuç içleri terlememişti - geldikleri yol ayrımını düşünürsek, bu bir sürprizdi.

Yine de elinden geldiğince sakın ve nazik bir şekilde söyleyeceğini söylemişti. Artık her şey ona bağlıydı; gelecekleri pek çok açıdan yalnızca onun ellerindeydi.

Adam sandalyede kıpırdandığında, kadın onun çıkıp gitmesi için kendini hazırladı ama adamın tek yaptığı dirseklerini dizlerine yapıştırmak ve çenesindeki sakal gölgesini ovalamak oldu. Diğer eliyle siyah gömleğinin içinden devasa altın haçı çıkardı.

Tamam, durun, şimdi elleri biraz terlemeye başlamıştı.

"Ben, ah..." Boğazını temizledi. "Bunu kabul etmek çok zor." "Özür dilerim."

"Olma."

"Pekala."

Nedense, bilgisayarın yumuşak uğultusu çok yüksek oldu, sanki kulakları eşinden gelen sesi almak için o kadar çok uğraşıyordu ki, diğer her şeyi yükseltmişlerdi.

Tekrar boğazını temizledi. "Bu işte bu kadar kötü olduğumu bilmiyordum."

"Neyde kötü?"

"İlişkimizde."

"Sana hâlâ aşığım. Hâlâ seni istiyorum. Her şeyde başarısız olmadın ve ben de sorunun bir parçasıyım. Çok konuşkan biri de değilim-Cathy."

"Bundan pek emin değilim. Benim başarısız olduğum kısımdan yani."

Şimdi o da öne doğru oturdu ve ona tam olarak ulaşamasa da masanın üzerinden bir kolunu uzattı - ve bunda bir metafor yok muydu? "Butch, yapma... lütfen vurma

Bu konuda kendini üzme. Bunun ikimize de faydası olmaz. Konuş benimle. Benimle konuşmalısın, tek söylediğim bu."

"Bundan çok daha fazlasını söylüyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Senin için bu kadar korkunçsa kulübe gitmek zorunda değilim. Seni gerçekten tahrik etmiyorsa işini oral seksle bitirmek zorunda değilim. Tek söylediğim, bana nedenini söylemen ve her şeyi konuşmamız gerektiği - bana 'iyi bir kız olduğum ve iyi kızlar bunu yapmadığı, bununla başa çıkamadığı' için olduğunu söyledikten sonra sessiz kalmadan başka bir iletişim türü olmalı." Butch parmaklarını dikleştirdi ve uçlarını dudaklarına değdirdi. "Sana kabus olayından bahsetmedim çünkü bu olay gerçekleştiğinde o kadar rahatsız edici buluyorum ki, aklımda değilken bu konuyu açmak isteyeceğim son şey. Bana hala musallat olan şeylere gerçekten çok sinirleniyorum ve sanki... bu konuda konuşursam, üzerimde daha fazla güç kazanacakmış gibi hissediyorum.

Ben."

Önceki gece Rhage'in shellanıyla yaptığı konuşmayı düşündü. "Mary'nin tam tersini söyleyeceğinden eminim. Bu konuda ne kadar çok konuşursan o kadar az güce sahip olursun."

"Olabilir. Bilemiyorum."

Marissa kendini bastırmak isterken buldu, ama bunu geri çevirdi. Kapının kırılmış olduğu izlenimine kapılmıştı ve yapmak istediği son şey lanet olası şeyi korkutarak kapatmaktı.

"Oral sekse gelince..." Yanaklarında bir kızarma oldu. "Haklısın. Seninle bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü kendimden utanıyorum."

"Ne için?" diye nefes aldı.

"Çünkü..."

Söyle bana, diye düşündü o çırpınırken. Bunu yapabilirsin... söyle bana.

Gözleri onunkilere kaydı. "Dinle, söylemek üzere olduğum şey hakkında bir pozisyon belgesi çıkarmanla ilgilenmiyorum.

Sıradaki, tamam mı? Kendimi nasıl aşmam gerektiğini. Anlaştık mı?"

Marissa'nın kaşları çatıldı. "Tabii ki. Söz veriyorum."

"Konuşmamı istiyorsan, sorun değil. Ama bana PC saçmalıklarıyla geri dönersen, bunu iyi karşılamayacağım."

Daha önce ona hiç "PC saçmalığı" ile vurmadığı için, kendini savunmasız hissettiği için sınırlar çizdiğinden çok emindi.

"Söz veriyorum."

Sanki anlaşımlar gibi başını salladı. "Ben Katolik olarak yetiştirildim, tamam mı? Ve bu gerçek Katolik olmalı, sıradan Katolik değil. Ve üzgünüm, bunu sadece fahişelerin ve sürtüklerin yaptığını öğrendim. Ve sen... sen bir kadında isteyebileceğim her şeysin."

Birden gözlerini kaçırdı ve devam edecek gibi görünmüyordu. "Neden utanıyorsun?" diye fısıldadı.

Yüzünü o kadar sert buruşturdu ki neredeyse tüm yüzü kaşlarının arasında kaybolacaktı. "Çünkü ben..."

"Bitirmemi istediğin için mi?"

Tek yapabildiği başını sallamak oldu. Sonra sertçe başını kaldırdı. "Bu seni neden rahatlattı?"

"Pardon?"

"Az önce rahatlamış gibi nefes verdin."

Ona gülümsemeye başladı. "Bunu yapmama asla izin vermeyeceğini düşünmüştüm ve her zaman nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemişimdir."

Hellren'in yüzü pancar kırmızısına döndü. Pancar. Kıp kırmızı. "Ben sadece... Sana saygısızlık etmek istemiyorum. Ve geçmişim bana bunu bir kızın ağzında yaptığında ne olacağını söylüyor - onu sevmiyorsun, sevmiyorsun, ona saygı duymuyorsun. Ve evet, elbette, tüm bu sabit kabloları atmalıyım, ama bu o kadar kolay değil."

Marissa yetiştirilme tarzının ona bıraktıklarıyla mücadelesini düşündü. "Oğlum, bunu anladım. Kardeşim hakkında acı çekmeyi ve güvensiz olmayı bırakmalıymışım gibi hissediyorum

ve Glymera'da geçirdiğim yıllar. Ama sanki o sobanın yandığını çok iyi öğrenmiş gibiyim, anlıyor musun?"

"Kesinlikle." Biraz gülümsedi. Sonra yüzünü ovuşturdu. "Düşündüğüm kadar kırmızı mıyım?"

"Evet. Ve çok sevimli."

Kısa bir süre güldü ama sonra ciddileşti. Ve öyle de kaldı. "Başka bir nedeni daha var. Kulüp olayında başka bir neden daha var... ama bu çılgınca bir düşünce. Yani, gerçekten çılgınca."

"Korkmuyorum. Siz konuştuğunuz sürece, gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorum."

Daha şimdiden aralarındaki bağıın büyüdüğünü hissedebiliyordu ve bu, sadece iyi bir orgazm yaşadktan sonra hala düzeltilmemiş olan her şeye geri dönmek zorunda kaldığınızda elde ettiğiniz kısa ömürlü türden değildi.

Bu beton türüydü. Ana kaya gibi.

Partnerimi önceden seviyordum ama şimdi daha da çok seviyorum.

Ve onun kız kardeşi hakkında konuşmaya hazırlandığını biliyordu çünkü tüm vücudu hareketsizleşti - nefes almıyor gibi görünüyordu. Ve sonra güzel ela gözlerinde bir damla yaş belirdi.

Kadın ayağa kalkıp ona doğru gittiğinde, adam elini havaya kaldırdı. "Sakin buna cüret etme. Bana dokunma, buraya gelme. Eğer konuşmamı istiyorsan, beni biraz yalnız bırakmalısın."

Marissa kendini yavaşça sandalyeye geri bıraktı. Kalbi kaburgalarına çarparken nefes almaya devam edebilmek için dudaklarını aralamak zorunda kaldı.

"Her zaman batıl inançlarım olmuştur..." dedi yumuşak bir sesle, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bilirsin, batıl inançları olan bir düşünür. Gerçekte var olmayan her türlü bağlantıyı kurarım. Axe'a sınav eldivenleri hakkında söylediklerim gibi. Mantıklı bir düzeyde, o bedenlerin içinde ya da üzerinde hiçbir parçamı bırakmadığımı anlıyorum ama... öyle hissetmiyorum."

Adam tekrar sessizleştiğinde, kadın olduğu yerde kaldı.

"Kız kardeşim..." Daha çok boğazını temizliyordu. Ve sonunda tekrar konuştuğunda, doğal çakıllı sesi taştan başka bir şey değildi. "Kız kardeşim iyi bir insandı. Ailede bizden çok vardı ve herkes bana iyi davranmazdı. Ama o iyiydi."

Marissa zihinsel olarak kız hakkında bildiklerini hatırladı: kayboluş, tecavüz, cinayet, bir hafta sonra bulunan ceset. Onu son gören kişi Butch olmuştu.

"Ama onun başka bir yönü daha vardı," dedi. "Bir sürü ... lanet olsun, bunu söylemek zor ... ama bir sürü erkekle takılırdı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yüzü şimdi solgundu, dudakları büzülmüştü, ela gözleri kötü anıları tekrar yaşıyormuş gibi ağır ağır kapanıyordu.

Ama sonra durdu. Ve başka bir şey söylemeyince, boşlukları doldurmak zorunda kaldı.

"Öldürüldüğünü düşünüyorsun," diye fısıldadı Marissa, "çünkü iyi bir kız değildi. Belki de o çocuklarla seks yapmasaydı, o arabaya binmezdi ve ona yaptıklarını yapmazlardı ve ölmezdi diye düşünüyorsun."

Butch gözlerini kapattı. Başını bir kez salladı.

"Ve böyle düşündüğün için kendinden nefret ediyorsun çünkü suçu onun üzerine atıyorsun ve bu bir ihanet. Bu kurbanı suçlamaktır ve sen bunu asla ama asla kimseye yapmazsın, özellikle de kendi kız kardeşine."

Şimdi tekrar tekrar başını salladı. Sonra bir damla gözyaşını sildi.

"Şimdi gelip sana sarılabılır miyim?" diye sordu çatlak bir sesle. "Lütfen."

Adamın tek yaptığı başını sallamak olunca, ona doğru koştu ve kollarını ona doladı, sonunda masanın üzerine oturana ve adam kucağına yığılana kadar onu kendine çekti.

Onun üzerine eğildi, saçlarını ve tıraş losyonunu kokladı, o kocaman omuzlarını okşadı, ona her zamankinden daha çok aşık olduğunu hissetti - aslında, içinde ne vardı

O anda kalbi o kadar büyüktü ki, vücudunun hepsini nasıl tuttuğunu bilmiyordu.

"Bu onun hatası değildi," dedi kabaca. "Ve bunu biliyorum. Bir kez olsun böyle bir düşünceye kapılmış olmam bile çok çirkin. Bu onu kurtarmamam kadar kötü - onu arabaya kendim de bindirebilirdim. Tanrım, sorunun onun davranışları olduğuna inanmak mı?" Butch doğrulup oturdu. "Kafam allak bullak oldu

-Eğer bir kızım olsaydı ve Tanrı korusun" -kalbinin üzerinde hızlı bir haç işareti yaptı- "ona bir şey olsaydı ve birisi kısa eteğini ya da bir içki içmiş olmasını ya da yetmiş beş içki içmiş olmasını ya da seks yapmaya razı olup sonra ortada fikrini değiştirmiş olmasını suçlamaya çalışsaydı? O kadın düşmanı pislige ne yapacağım hakkında bir fikrin var mı?"

"Faili öldürdükten hemen sonra onu da öldürecektin."

"Aynen öyle. Siktir, evet." Dairesel bir hareket yaptı. başının yanındaki hareket. "Ama sonra o eski kaset çalışıyor ve arada bir o korkunç lanet düşünceyi kusuyor ve o düşünceye sahip olduğum için kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki kusmak istiyorum. Aslında şu anda gözüm çöp sepetinde ve acaba zamanında oraya ulaşabilecek miyim diye düşünüyorum."

Gözleri yana doğru kilitlenirken, Mary'nin de odada onunla birlikte olmasını diledi. Sanırım insanlar bu yüzden terapistlere gidiyordu - baraj bu şekilde yıkıldığında, etrafta eğitilmiş bir profesyonelin olması muhtemelen en iyisiydi.

"Ve bu arada," diye ekledi, "dinimle gurur duyuyorum. Kilise mükemmel değil, ama ben de değilim ve hayatıma pek çok iyilik getirdi. İncam olmasaydı, seninle bile, olabileceğim şeyin bir kabuğu olurdu."

"Tamamen anlıyorum ve inanç sistemim benim için farklı değil."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Marissa onun iki elini birden tuttu. "Yarın gece seks kulübüne gidersem benim hakkımda daha az mı düşünürsün?"

"Tanrım, hayır."

Başıyla onayladı. "Ve bir gün rahat edeceğini varsayarsak, eğer seni emersem, bana tepeden bakacak mısın?"

Kısa bir kahkaha attı. "Muhtemelen sana daha çok tapardım."

"Hala iyi bir kız olduğumu düşünecek misin?"

"Biliyorsun... aslında, evet." Sesi rahatlamış gibiydi. "Evet, yani, bunu daha önce hiç düşünmemiştim... ama seni kesinlikle sevmeye devam edeceğim."

"Yani benimle ilgili eski düşüncelerini geride bırakabiliyorsun, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Mesela bir düşünceniz var, onu düşündünüz ve bir kenara koydunuz, değil mi?"

"Evet." Nefes verdi. "Evet, ben de tam olarak bunu yapıyorum." "Peki... neden aynısını kız kardeşin için de yapmıyorsun? Var mı

eski düşünce. Onun hakkında bildiğiniz her şeyi ve onun nasıl biri olduğunu göz önünde bulundurun ve ne giyerse giysin suçun asla kurbanı atılmayacağına dair temel inancınızı da buna ekleyin... ve bahse girerim ki kız kardeşinizin masum bir kıza karşı işlenen korkunç ve affedilemez bir suça herhangi bir şekilde katkıda bulunduğu fikrini reddedeceksiniz. Bahse girerim bunu kendi başınıza çözeceksiniz ve muhtemelen bir daha asla acının bu kısmının üzerinde durmayacaksınız."

Bir kez göz kırptı. İki kez.

"Sakso işini unut," dedi.

"Pardon, ne dedin?"

Butch ona öylesine büyük bir bağlılıkla bakıyordu ki, sanki dünyayı ayaklarının altına sermişti. "Sanırım sana daha da çok aşık oldum. Ve düşünemedim... Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile kavrayamadım."

Elbette, onun bağlanma kokusu odada bir kükreme haline geldi ve ela gözleri o kadar duygu ve saygıyla doldu ki, biraz sersemlemiş hissetti.

Yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. "Bu eskisinden çok daha iyi."

"Neyden önce?"

"Eğer bir kaide üzerinde olacaksam" -dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı- "orada senin mükemmel partnerin olarak olmak istiyorum, benim mükemmel iyi kız olduğumu düşündüğün için değil."

Cehennemlik gülümsemeye başladı. "Anladın. Sen de beni anladın." O da onu öperken, kız ne kadar mutlu olduğunu düşündü-

ve gerçek aşkın zahmetsiz, sonsuz aşkın da hız kontrolüyle ilgili olmadığına karar verdiniz. Cazibe ile başladınız ve sonra kalbinizi ve ruhunuzu açtınız - ama tüm bunlar, ki bu küçük bir şey değildi, sizi sadece ilk aşamaya getirdi.

Daha büyük kabul ve anlayışın daha derin seviyelerine yapılacak pek çok başka yolculuk vardı.

Mutluluğu bulduğunuz yer orasıydı. Sonrası ise yakın kalmak, öğrenmek ve birlikte insan olarak büyümek için her zaman ortaya koymaya istekli olduğunuz çalışmaydı.

"Seni seviyorum," dedi kollarını ona sararken.

"Tanrım, seni seviyorum."

Biraz uzağa eğilerek gülümsedi ve parmak uçlarını onun yüzünde gezdirdi. O kutsal sözleri ona geri söylemek istedi ama bir şekilde yeterince ileri gitmediler.

Bu yüzden onun için daha da anlamlı olacak tek şeyi söyledi. "Oh, tatlım... git, Sox."

Butch başını arkaya atarak öyle bir güldü ki, sesi ofisin cam kapısını salladı. Ve ona gülümseyerek karşılık verirken, "Evet, seni seviyorum pek çok farklı kombinasyonda söylenebilir, değil mi?" diye düşündü.

Otuz Altıncı Bölüm

Bir televizyonun herhangi bir şeyi nasıl düzgün bir salona dönüştürebildiği inanılmazdı.

Craeg'in Big Bang Theory'nin tekrarlarını izlediğinden değil. Yine de bir doggen'in gelip o şeyi köşeye kurmuş olmasından memnundu çünkü arka planda hoş bir sohbet olmasaydı? Hem Axe hem de Paradise ile aynı odada oturmak aklını tamamen kaçırmasına neden olabilirdi.

Aklını ondan uzak tutacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Doğal olarak, elindeki kâğıt yelpazesine bakarken neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak masanın karşısındaki Axe'in böyle bir sorunu yoktu - bu yüzden kaç tur cin rummy oynadıktan sonra piç kurusuna elli dolar borçlanmıştı.

"Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedi Paradise kanepenin üzerinden.

Doğru. Belirli bir dişi belirli bir kelime kombinasyonunu söylediğinde, bunun garantili bir sertleşme olması inanılmazdı.

Yani evet, masanın altında kendini kurnazca yeniden düzenliyordu.

-Femoral arterindeki dolaşım ereksiyon nedeniyle tamamen kesilmeden önce.

Bu arada, Cennet kıvrılmış pozisyonundan kurtuldu ve Craeg onu izlememek için harika bir iş çıkardı. En azından doğrudan onu izlemedi: Çevresel görüşü onun karo zemin üzerinde kapıya doğru attığı her adımı takip etti ve

Özellikle de çantasını almak için üç yuvarlak masadan birine doğru eğilmesi dikkatini çekti.

Axe kartların yerini değiştirirken "Gün," diye mırıldandı. Craeg homurdandı.

Kapı hafifçe kapandığında, ayrılmadan önce tam olarak ne kadar beklemesi gerektiğini merak etti-

Axe sırtarak, "Artık gidebilirsin," dedi. "Solitaire'de iyiyim ve izleyeceğim bazı pornolar var. Bu da solitaire'in başka ve daha eğlenceli bir versiyonu."

"O kadar da yorgun değilim."

"Evet, biliyorum." Adam bir kahkaha attı. "Ve dinle, bana bir iyilik yap - rol yapmaya çalışarak bana saygısızlık etme. Ağırılık odasında yaptığın o gösteriden sonra beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Onunla birlikte değilim." "O zaman sen bir aptalsın."

"Burada olma sebebim bu değil." Bunu söylerken bile elindeki kâğıtları yere düşürdü ve yüzüstü yığının üzerine koydu. "Sana elli dolar borçluyum."

"Kırk beş. Ama bu eli kaybedecektin."

"Muhtemelen. Şimdi mi istiyorsun?"

"Para için iyisin."

Craeg ayağa kalkarken, erkeğin yüzündeki ve kulaklarındaki deliklere taktığı piercing ara parçalarına baktı ve aniden, adamın göremediğiniz yerlerde daha kaç tane metal çivi olduğunu merak etti. "Bu piercingleri taktırırken canın acıdı mı?"

"Evet, bunu yapmamın bir nedeni de bu. Sonrasında seks daha keskin oluyor."

"Dövmeler de mi?" "Evet."

"Huh. Git incir. Biliyor musun, düşündüğümden daha zekiymişsin. Daha iyi bir kart oyuncusu da."

"Mürekkep ve metalden hoşlandığım için bunun beni aptal yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Korunaklı bir hayat sürdüm, ne diyebilirim ki?"

Axe konuştuğunda kapıdaydı. "Senin bir pislik olduğunu sanıyordum."

Craeg kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı. "Neye dayanarak?"

"Sen bir cahilin vampir eşdeğersin. Seninle ilgili cüssen dışında kayda değer bir şey olmadığını düşünüyordum - ve açıkçası Mack kamyonlarını bunun için yapıyorlar."

"Peki ya şimdi?"

"Hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum." Got biraz gülümsedi. "Ama anlaşılan o ki, pislikler umurumda değil. Senin de dediğin gibi. Ayrıca, babalarımız..."

Erkek bunu asılı bıraktığında Craeg adamın bunu yaptığına memnun oldu. "Evet. Her neyse, iyi günler."

"İyi eğlenceler çocuklar."

"Böyle bir şey olmayacak." "Öyle diyorsun."

Craeg koridora çıktı ve etrafına bakındı. Her şey sessizdi, meşhur sahil temizdi ve o yine de olduğu yerde kaldı. Sol tarafta beş tane tek kişilik yatak odası vardı. Onunki ilkiydi. Sırada Axe'inki vardı. Ve Paradise'inki...

Üç kere şanslıydık, değil mi?

Ama hemen onun yanına gitmedi. Bir kaya kadar romantik olmasına rağmen, bir şekilde kendini duş kabinde buldu ve sanki Kâtip Bakire ile yüz yüze görüşecekmiş gibi vücudunu temizledi. Sonra tıraş oldu. Ve hatta bir gece önce bıraktığı spor çantasının yanına gitti ve kıyafetlerini yere serdi.

Temizlerdi. Hepsi bu kadar.

Mavi kot. Delikli. Tişörtler. Deliksiz. Syracuse Orange beyzbol şapkası.

Lanet okuyarak, üniformanın bol pantolonlarından bir çift ve yeni bir Hanes atletle yetindi. Ayaklarını çıplak tuttu ve yakalanmadan sessizce onun evine gitmesi için dua etti, dua etti.

Kapıdan çık. Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için bir kez daha sağa sola döndü. Sonra T2 Linda Hamilton gibi ayaklarının üzerinde zıplayarak çıplak beton zeminde hiç ses çıkarmadan ilerledi. Paradise'ın odasına vardığında kapıyı usulca çaldı.

"İçeri gelsene?" dedi yüksek, hafif stresli bir sesle.

Kafasını içeri sokmak yok. Hayır. Tüm vücudu içeri girdi ve kapıyı arkasından zorla kapattı.

"Çok sevindim," dedi gülerek. "Endişelenmiştim... her neyse."

Açık olan tek ışık tuvaletteki ışıktı ve o küçük odanın büyük bir kısmını kapatmıştı: Yarı karanlıkta yatağın üzerinde oturuyordu, üzerinde belinden kuşaklı küçük beyaz bir bornoz vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

Vay be. Bacaklar. Bir sürü ... baldırlar, uyluklar ...

Adam şehvetle sallanırken, "Sen de mi duş aldın?" diye sordu.

Başını salladı. Çünkü anlaşılan sesini koridorda bırakmıştı.

"Buraya gelmek ister misin?"

Tekrar başını salladı.

Sonra bildiği tek şey, onun önünde durduğuydu. Ve sonra diz çöküyordu. Titreyen ellerini kızın bacaklarına koyarak bornozun eteğinin altına daldı. Teni hatırladığı kadar yumuşaktı.

Başını eğerek dudaklarını kadının dizlerinden birinin üzerinde ileri geri gezdirdi.

Siktir et onu. Yapması gereken geri çekilmek, onu bir süre öpmek, düzleştirmek... elleriyle ona doğru olanı yapmak ve sonra da Dodge'dan defolup gitmekti.

Hiç de öyle olmadı.

Avuç içleri kadının kalçalarının yanlarına doğru indi ve sonra bornozu da yanlarına alarak yukarı çıktı. Kadının teni ortaya çıktıkça titremesini ve ellerinin çarşafı sıkıca kavramasını izledi.

"Korkuyor musun?" diye sordu. Çünkü emin olmak zorundaydı.

"Hayır," diye nefes aldı.

"Şimdi sana ne yapacağımı biliyor musun?"

"Hayır..."

Başını salladı, dudaklarını dizine dayayarak onu okşamaya devam etti. "Bacaklarını benim için aç."

Kadın itaat ettikçe titremesi daha da arttı ve adamın neredeyse pantolonuna boşalmasına neden olacak kadar mütevazı beyaz pamuklu külotunu ortaya çıkardı.

Ve kokusu onu çılgına çevirdi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Craeg onun dizinin iç kısmına doğru ilerledi ve tatlı zamanını aldı, burnunu soktu, dilini uyluğunun üzerinde gezdirdi, dişlerini aşağı yukarı gezdirdi.

"Ellerini saçlarımın arasına koy," dedi ona. "Bana yol göster. Nerede olmamı istediğini biliyorsun. Göster bana."

Dokunuşu ilk başta çekingendi, sadece kısa saçlarını karıştırıyordu. "Çok yumuşak," diye fısıldadı.

"Sen de öylesin."

Elleri şimdi kadının kalçalarında ve avuçlarının içinde hissettikleri hoşuna giderek kemikleri sıktı. Ve sonra bir an için düşünce akışını kaybetti çünkü ona binmek için güçlü bir dürtüye kapıldı.

Yine de bu bir hayır olurdu.

Kadın kurnazca onu içine çekmeye başladı ve adam da onun hızıyla gitti, dudaklarıyla onu çalıştırdı, onu gelecek olana hazırladı. Ve sonra o külotlara geldi. Yukarı baktığında, bornoz beline dolanmış olduğu için onu tam olarak göremedi, bu yüzden kravatı çözdü ve yarıları açtı. Üzerinde beyaz, küçük, dar bir kas gömleği vardı ve sütyen giymemişti.

-Bu yüzden sert meme uçları düşük ışıktaki bile gölgeler oluşturuyordu.

İnleyerek nefesini içine çekti ve dudaklarını kızın göbeğine koyarak pamuğu emdi, ıslanmasını sağladı.

Elleri adamın saçlarını yırttı; çekingen dokunuş gitmiş, talep gelmişti ve bu da pozisyon değiştirme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Hızla hareket ederek yerden kalktı, kapının zihniyle kilitlendiğinden emin oldu ve sonra bacaklarını yatağa doğru süpürdü, uyluklarını ayırdı ve yaptığı şeye geri döndü, onu öptü, dizlerini daha yükseğe ve daha geniş itti, böylece onu daha iyi yapabildi.

Nefes nefese. Nefes nefeseydi ve yüzüne karşı kendini zorluyordu, elleri onu sıkıca kendine çekiyordu, vücudu şok edici ve ciddi bir şekilde tahrik edici bir terk edilmişlikle kendini ona veriyordu. Bir hırıltıyla kas tişörtünü yukarı itti ve onun muhteşem göğüslerini avuçladı; kız yatağın üzerinde yükselirken, adam o külotu yoldan çekmeye o kadar hazırdı ki.

Ama önce, biraz daha alay edelim.

Ona bakarken, anıların kafasına kazındığını hissedebiliyordu; sesler ve kokular, soluklar ve inlemeler, onun saf güzelliği.

Cennet.

Beklediğinden çok daha fazlasıydı.

Paradise'ın elleri Craeg'in saçlarına daha da sert bir şekilde gömülürken, aynı anda onu bedeninden çıkaran ve etinde topraklayan yüksek oktanlı bir zevk dalgasına biniyordu. Sürtünme hissi, sürtünme, çekirdeğindeki sıcaklık daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu -ve teknik olarak hâlâ ona sahipti-

Hayır.

Şiddetli bir sarsma hareketiyle önce bir tarafı, sonra diğer tarafı yırttı ve külotu artık yoktu.

Ve sonra hisler kaygan ve sıcaktı, dudaklarını ve dilini ve onun seksini ayıran hiçbir şey yoktu.

Bir gece önce yaptıkları şey sayesinde ne olacağını biliyordu, bu yüzden orgazm vurduğunda kendini ona bıraktı, pompalama zevkini memnuniyetle karşıladı, yatağa doğru sarsıldı, yastıkları yere düşürdü.

Sonunda serbest bırakılmanın yükselen, parıldayan yüksekliklerinden geri döndüğünde, onun kendi arasında yükseldiğini gördü

Bacaklar.

"Al beni," diye emretti ona. "Yap şunu."

Kaslı tişörtünü tutarak başının üzerinden sıyırdı, böylece adamın devasa vücudunun, inanılmaz ereksiyonunun, zar zor dizginlenen gücünün önünde çırılçıplak uzandı. Yine de tereddüt etti, yüzündeki açlık onu bir şeytan gibi göstermesine rağmen.

"Craeg..." Göğüslerine doğru uzanarak kendini okşadı ve tekrar yukarı kalktı, seksindeki yanma, çaresizlik, tatlı boğulma on kat geri döndü.

Tek yaptığı topuklarının üzerine oturmak, ellerini kalçalarının üzerine koymak ve başını eğmekti.

"Craeg?"

"Hayır..." diye inledi. "Yapamam."

"Ne...?"

"Seninle seks yapmayacağım." Bekle, ha? diye düşündü.

Adam başka bir şey söylemeyince, dirseklerinin üzerinde doğrulup tişörtünü göğüslerini örtecek şekilde çekti. "Neden olmasın?"

"Bu... olmayacak." "Sorun ne?"

Ben ne yaptım ki?"

"Oh, lanet olsun, bu... hayır, çok iyisin, sen..."

"Craeg, şunu kesmelisin."

Yeter, diye düşündü, ona doğru uzanarak. Ellerini onun kollarında gezdirirken, gergin kaslarını hissetti, kendini nasıl bir mücadeleye zorladığını biliyordu.

"Çıkar şunu," dedi gömleğinin altından çekiştirerek. Onun kendisiyle kavga etmesini bekliyordu. Karşı koymadı. Kolları gevşedi ve atletik çıkarmasına izin verdi ve sonra... Tanrım, çok güzeldi, pürüzsüz, tüysüz teni böyle bir gücün üzerine uzanıyordu - ve ellerini etinin üzerinde gezdirmeye gittiğinde, ona izin verdi, başı geriye düştü, boynu ve omuz kasları geriliyordu.

Ve sonra onu şok etti.

"Damarımı al," dedi sert bir sesle. "Eğer sana sahip olamayacaksam... benden al..."

Tıpkı oral sekste olduğu gibi, her şey çok hızlı oldu, dişleri aşağı indi, gözleri daha önce hiç hissetmediği bir ciddiyetle adamın şahdamarına kilitlendi.

Bir tıslamayla, yukarı doğru hamle yaptı ve vurdu, derinlere battı, tamamen teslim olduğu bir açgözlülükle onu çiviledi. Onu kenara çekerek altına yatırdı ve sanki avıymış gibi karnının üzerine oturdu, onu emdi, tadı bağırsaklarına kadar kükreyerek indi, onu yiyecek ve dinlenmenin yapamayacağı şekilde içten dışa doldurdu.

Adamın kollarını uzatıp yatak başlığını kavradığını, gövdesini ona doğru eğdiğini, kalçaları pompalanıp uylukları sarsılırken inlediğini belli belirsiz fark ediyordu. Adam orgazm oluyordu ve sonra kadın da orgazm oldu ve pelvisini hareket ettirip tam istediği yerde o sert çıkıntıyı hissettiğinde her şey süper çılgın, süper hızlı bir hal aldı.

Ama kadın onun ereksiyonuna ulaşmaya çalıştığında, pantolonunu çıkarmaya çalıştığında, adam onun ellerini uzak tuttu ve demir bir kavrama içinde tuttu. Ve kadın itiraz ettiğinde, onunla mücadele ettiğinde, dünya döndü ve kadın tekrar sırt üstü yattı.

Kadının girdiği yerden boynuna ve göğsüne kan akıyordu ama umurunda değildi.

Elleri kalçalarının önüne gitti ve bol pantolonun fermuarını ikiye ayırarak tahrik olduğunu gösterdi.

Paradise'ın gözleri yuvalarından fırladı ama onu görmek istediği için gözlerini odaklanmaya zorladı.

İri elini kalın aletin etrafına sararak kendini okşamaya başladı. Ne yaptığına bakmıyordu; gözleri onunkilerdeydi. Ve aralarındaki sıcaklığa rağmen, yüz ifadesinde içten içe uzak bir şeyler vardı.

Onu almayacağını düşündü.

Ancak adam yukarı doğru kalkıp onun seksinin her yerinde orgazm olmaya başladığında kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı rafa kalktı.

Onun bedenini tamamen almaya istekli olmayabilir.

Ama tüm gücüyle onu işaretliyordu.

Bacaklarını iki yana açarak kendini tamamen ortaya çıkardı ve kendi yaptığı bir rafta kendisine işkence etmesine izin verdi, salgıları çekirdeğini kapladı, onu okşayan sıcak patlamalarla ona çarptı.

Bakire olabilirdi... ama ruhunun derinliklerine kadar bunun kaybedeceği bir savaş olduğunu biliyordu.

Belki bu gece değil, ama yakında çatlayacak ve onunla sevişecekti.

Ve bekleyemedi.

Bölüm Otuz Yedi

İki gece sonra, Butch nihayet Shellan'ını bir seks kulübüne götürmek için boş zaman buldu.

Evet, sanki hiç böyle bir randevu gecesi düşünmüş mü?

Malikânenin fuayesinde onu beklerken, etrafta volta atıyor ve giydiği salakça kıyafetle Cadılar Bayramı'nı çekiyormuş gibi hissediyordu. Siyah deriler iyiydi; siyah kaslı gömlek de fena değildi. Geri kalan her şey ...

Ne giyiyordu öyle?

Uzun siyah paltosunu bir yelpaze gibi açtığında bir sürü siyah deri, kürk ve ipekle karşılaştı. Bu şey çok büyüktü ama yine de yere neredeyse hiç değmiyordu çünkü üzerinde onu Wrath'tan daha uzun yapan bir çift asansör vardı.

Yeni taşlar mı?

Onları Axe'dan ödünç almıştı ve ayak parmaklarından dizlerinin hemen altına kadar bükülüyorlardı. Ayrıca elli kilo ağırlığındaydı ama şaşırtıcı derecede sağlam ve rahattı.

Bir de maske vardı. Bu şey ince metal ve plastikten yapılmış bir ön plakaydı ve onu taktığında ve uygun yapıştırıcıyı uyguladığında, tüm yüzünü konuştuğunda hareket eden gri-beyaz-siyah bir iskelet dehşetiyle kaplıyordu.

Evet, Poke 'n' Play'de maske gecesi idi ve kalabalığa uymamak onun için çok uzaktı.

Telefonunu çıkardı ve saati kontrol etti. Marissa hazırlanmak için kızlarla takılmak üzere Pit'ten gelmişti ve ikisi birlikte kulübe gideceklerdi

birlikte, Axe ise eğitim merkezinden ayrı olarak çıkarıldı.

Mozaik elma ağacının etrafında dolanırken, Marissa'yı bu karanlık ve keyifsiz yolculuğa yanında götürmeye ne kadar razı olduğuna şaşırdı. Shellan'la yaptığı o konuşmadan sonra, sanki içinde bir şeylerin kilidi açılmış, iç kablolarındaki bazı bükülmüş, acı veren kas spazmları gevşeyip çözülmüş ve daha rahat nefes almasını sağlamıştı.

Kendilerini içinde buldukları zor durumdan nefret etmişti. Yine de yeni manzarayı çok sevmişti.

Sanki bir işaretmiş gibi, eşinin büyük merdivenin tepesinde olduğunu hissetti. Butch döndü, yukarı baktı ve-
Enagbu jioa kdf ahtaj; fjkd powkl.

Ya da buna benzer bir şey.

Tasarımcı kıyafetleri içindeki güzel prensesi gitmişti. Onun yerinde... bir mil yüksekliğindeki stilettolarından başının üzerine kadar büzüştürülmüş siyah lateks giyen acayip erotik bir sekspot vardı. Kimliğini belli eden tek şey neydi? Tüm vücut/yüz kıyafetinin üst kısmındaki bir delikten çıkan uzun sarı at kuyruğu, serbestçe salınan altın dalgalar.

Bir de maskesi vardı.

Endüstriyel bir gaz maskesi gibiydi; gözler için yuvarlak siyah diskler, yüzünü kaplayan lateksin etrafında bir conta olduğu için cildinin hiçbir kısmını göstermeyen bir burun ve ağızlık vardı. Siyah cam ve parlatılmış gri metalden yapılmış, mutlak sanatın çirkin bir parçasıydı.

Kadın ona doğru yaklaştığında, aleti o kadar hızlı bir şekilde ereksiyona geçti ki, aslında derisinin fermuarının hala sağlam olduğundan emin olmak için bakmak zorunda kaldı.

Vücudu... kesinlikle deliydi, ışık göğüslerinin kıvrımlarını okşuyor, sıkı belinin etrafına gölgeler düşürüyor, kalçalarını ve uyluklarını vurguluyordu.

Sonunda önünde durduğunda, yavaşça döndü ve lanet olsun, nefes alışının mekanik sesi taşaklarının sıkışmasına neden oldu. Şey, bu ve onun kıcı. Yüce Tanrım, onun-

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Çıkan ses onun sesi değildi; bir tür ses kutusundan damıtılmış, teneke gibi, bozuk ve yabancı çıkıyordu.

"Ojkdla hgdio lweno io."

"Ne?" diye sordu o elektronik ses.

Yolun karşısından bir erkek sesi, "Senin lanet olası bir ammmmmmmaaaazing olduğunu söyledi," dedi.

Butch'un kafası yana savruldu ve bilardo odasından çıkıp kemere yaslanmış olan Lassiter'a ters ters baktı. İşaret parmağıyla moronu sanki bir silahmış gibi işaret ederek, "Gözlerini oyup seni kendi dilinle boğmadan önce o sefil kıcını o lanet odaya geri sok," diye çıkıştı.

Düşmüş melek avuçlarını yukarı kaldırdı ve dönerek uzaklaştı. "Tamam. Gidiyorum. İşte buradayım, geri dönüyorum ve onun hakkında kesinlikle hiçbir şey söylemiyorum."

Piç kurusu menzilden çıkar çıkmaz kocaman bir kurt düdüğü çalmasaydı, geri çekilme daha ikna edici olurdu.

"Onu öldüreceğim, yemin ederim."

"Lütfen yapma."

Yeniden odaklanan Butch sadece başını salladı. "Aman Tanrım, öyle görünüyorsun ki... hey, İngilizce konuşmaya geri döndüm. Bonus."

Onu kendine yaklaştırarak vücudunu onunkine bastırdı ve pürüzsüz, hafif yapışkan elbiseyi aşağı yukarı yokladı. Bir iniltiyle yana doğru eğildi ve ellerini lateksli kalçalara ve kıcına doğru götürdü, yanaklarını kavradı, sıktı, arkadan daha uzağa gitti.

"Bu geceyi atlatamayacağım," diye inledi. "Kahretsin, zar zor yürüebiliyorum."

Hoparlörden gelen seksi kahkahası, adamın New Rocks'ında sallanmasına neden oldu.

Vay canına. Kahretsin.

"Sınıfınızda arkadaş edindiniz mi?"

Babası soruyu sorarken, Paradise çalışma odasındaki koltuğunda arkasına yaslandı. Çoraplı ayaklarını altına sokarak ona tam olarak nasıl cevap vereceğini düşündü ve masasındaki kâğıtları karıştırırken kafasını kaldırıp kızardığını görmemesi için dua etti.

Evet, buna nasıl cevap vereceğini düşündü.

O ve Craeg son iki sabahı telefonda konuşarak geçirmişlerdi, saatlerce konuşmuşlar ve... başka şeyler de yapmışlardı. Yani evet, bir tür arkadaştılar ve onu hem bu gece hem de yarın gün içinde tekrar şahsen görmeyi planlıyordu.

Babasıyla yaptığı küçük hazırlıksız toplantı da bununla ilgiliydi.

Yakında tekrar ten tene temas etmezse aklını kaçıracaktı. Gerçeğini yaşamadığın sürece telefon seksi harikaydı.

Ya da neredeyse vardı.

"Cennet mi? İyi misin?"

Kendini silkeledi ve sandalyeden kalkıp neşeli, çıtırdayan ateşin yanına gitti. Bir gün önce gelen soğuk hava dalgası Tudor'un duvarlarına işlemişti ve evin her yerinde üşüme vardı; bu durum Mayıs ayında baharın ılık havası gelene kadar devam edecekti.

Böylece maşayı alıp kütükleri yeniden düzenlerken ona arkasını dönmek için mükemmel bir bahanesi vardı.

"Evet, çok hoş insanlarla tanıştım ve derslerden çok keyif alıyorum." Craeg'in gizli bakışlarının yanı sıra. "Bilmediğim şeyler çok şaşırtıcı."

"Örneğin mi?"

Pekala, Eğer o mırıldandı içine ve Telefonve söyledi Giymediği her şey Craeg'in elindeydi.

-

Turuncu kıvılcımlar için için yanan küllerin içine düşerken, bu düşünceyi hemen durdurdu. "Göğüs göğüse dövüş bir bilimdir baba. Daha önce hiç MMA dövüşü izlememiştım ya da farklı dövüş stilleri hakkında bir şey öğrenmemiştim. Bize çeşitli disiplinler öğretiyorlar ve her birinin kendine has güçlü ve zayıf yönleri var. Peyton ve Craeg adındaki diğer erkeklerle çok sık antrenman yapıyorum."

Demiri pirinç sehpayaya geri yerleştirdikten sonra dönüp sandalyeye geri döndü. "Bu işte çok, çok iyiyim

."

Babasının bir kâğıdı yığın haline getirirken donup kaldığını fark edince konuşmayı kesti; fatura, hesap özeti ya da her neyse koluyla birlikte havada asılı duruyordu.

Yüzündeki ifade, birinin ona evinin insanlar tarafından buldozerle yıkılmak üzere olduğunu söylemesine benziyordu.

"Baba..." dedi. "Gerçekten çok mutluyum. Gerçekten... Kendimi, kim olduğumu, ne istediğimi, ne yapabileceğimi öğreniyorum."

Önünde havada asılı duran belgeye ne yaptığını merak ediyormuş gibi baktı. Sonra tekrar dikkatini toplar gibi oldu.

Boğazını temizleyerek, "Peki hangi sonuçlara varıyorsunuz?" diye sordu.

Bunlardan en önemlisi muhtemelen Craeg'e aşık olduğuydu. Ama bunun babasını baba statüsünden daha kötü bir duruma sokacağını düşünürsek, bunu gizli tutması gerekiyordu - ayrıca Craeg'e henüz söylememişti ve ilk onun bilmesi uygun görünüyordu.

Aşık olmak. Çok büyük bir şey ama bir o kadar da basit.

Ve hızlı, evet. Ama bağlanma gerçekleştiğinde bunun böyle olabileceğini duymuştu.

"Türler için iyi bir şeyler yapmak istiyorum," dedi.

"Tam olarak nasıl?"

"Baba, bu savaşta savaşmak anlamına gelmiyor."

"Az önce ne kadar iyi olduğunuzdan bahsettiğinizi düşünürsek..." şakağını ovuşturdu. "Sanırım bunu beklemeliydim."

"Neyi bekliyordun?"

"Yön değiştiriyorsun. Net olmadığım şey bunun bana nasıl hissettireceğiydi."

"Hiçbir şeyi değiştirmiyorum."

Tanrım, bu kendi kulaklarına bile yalan geliyordu: Geleceğinin nasıl göründüğünden ya da eğitim programının sonunda -ne kadar sürerse sürsün- tam olarak kim olacağından emin değildi ama eski haline geri dönmeyecekti. Bu evde ya da başka bir evde oturup sosyal bir toplantıya katılma şansını bekleyerek geçirdiği o geceler düzgün bir kadın olmak için değildi. Ve evet, bu karar çiftleşmek için -Craig hariç- sıkışıp kalmıştı. "Keşke senin mahmen hâlâ bizimle olsaydı."

"Ben de." Ama şüphesiz düşündüğü nedenden başka bir nedenden dolayı. Paradise'ın biraz aşk tavsiyesine ihtiyacı olabilirdi. "Onu özlüyorum."

"Birbirimize gerçekten aşık olduğumuzu biliyor muydunuz? Ailelerimiz tarafından uygun bir şekilde eşleştirilmiştik ama... gerçekten aşık olmuştuk. O benim her şeyimdi."

Tanrım... kahretsin, diye düşündü. Peyton'ı üstü kapalı bir şekilde savunması hedefi iskalamaktan çok kalbine bir kazık saplamıştı çünkü Peyton kandırılmamıştı. Bu ifade doğru ve önemli olmakla birlikte, şüphesiz arkadaşıyla geleneksel bir nişanlanmaya olumlu bakması umuduyla söylenmişti.

Bir süredir bunun babasının kendisi için istediği bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Peyton'dan hoşlanıyor, erkeğin soyunu onaylıyor ve aralarında zaten bir dostluk olduğunu biliyordu. Aristokrat bir aile reisinin gözünde, bir kız için böyle bir düzenden daha iyi ne olabilirdi ki?

Craeg'le tanışsa ne düşünürdü?

Craeg, insanların mavi yakalı dediği bir ailenin oğluydu. Babası karakterinin gücünü, ziynetsizliğin altındaki ruhu görebilecek miydi?

"Neredeyse her şeye uyum sağlayabilirim," dedi babası acımasızca. "Hayatında olmasını istediğin her şeye uyum sağlayabilirim, bir noktaya kadar. Değişmeyeceğim tek şey, seninle benim yaşadığımız türden bir aşkı bulman. Bu benim için pazarlığa açık olmayan bir konu."

Okuyun: kendisiyle aynı sınıftan olan, ona içinde büyüdüğü hayatı sağlayabilecek bir erkek.

"Ah, baba," dedi üzüntüyle.

"Özür dilerim, ben böyleyim işte." "Biliyorum."

Antredeki dede saati sekiz kez çalmaya başladığında, odaya çöken karabasanı üzerinden atıp yeniden ayağa kalktı.

"Gitmem gerekiyor." Akşam için seçtiği kıyafetleri düzeltti. "Sınıf arkadaşlarımla dışarı çıkacağım, sonra gün içinde üzerinde çalıştığımız bir proje var, bu yüzden yarın akşam dersten sonra evde olacağım? Ve evet, refakatçiler olacak."

Mükemmel döşenmiş odanın diğer ucundan ona bakarken, satın alınmamış ama ailesinin paraya sahip olduğu yüzlerce yıl boyunca geliştirilmiş eski zenginliğin ve ayrıcalığın ambiyansı gerçekten içine işledi.

Craeg burada rahat edebilir mi? Muhtemelen hayır.

"Baba?"

"Bağışlayın beni." Masasının üzerindeki kâğıtlara baktı. "Ama elbette gitmeniz gerektiğini anlıyorum. Yine de özlendiğinizi bilin. Ayrıca Kardeşler'in bana pek bir şey anlatmadıklarını da biliyorum ama paylaştıkları şeyler... seninle çok ama çok gurur duymamı sağlıyor."

Göğsündeki o tanıdık acı, yalan söylemesinden kaynaklanan o acı, aslında onun

onunla hiç gurur duymazdı.

Bekâretini bu gece onun asla onaylamayacağı bir erkekle kaybetmeye niyetliydi.

Sorun şu ki, Kardeşler bu eğitim programının ne kadar süreceği ya da sınıfın bir arada kalması için uzun vadeli beklentilerin ne olduğu konusunda hiçbir belirti vermemişlerdi. Craeg'in bedenine duyduğu ihtiyaç onu çaresiz bırakıyordu ve zamanın hızla geçtiğinin de farkındaydı.

Bu şansı kaçırmayacaktı. Ve ne kadar çok birlikte olurlarsa Craeg'in önceliklerinin de o kadar çok değiştiğini hissediyordu. Ona bağlanmaya başlamıştı.

Paradise bunu hissedebiliyordu.

Eğer babasıyla ilgili ihmaller olmasaydı, bulutların üzerinde olurdu.

"Yarın akşam dersten sonra görüşürüz," dedi sert bir sesle.

"Ben burada olacağım. Kendine iyi bak."

"Yapacağım." Başıyla onu onayladı. "Söz veriyorum, baba."

Otuz Sekizinci Bölüm

Craeg en son ne zaman "arkadaşlarıyla" dışarı çıktığını hatırlayamıyordu. Aslında, bunu daha önce hiç yapmamış olabilirdi.

Kot pantolonunu çekip deliklere küfrederken, kendi kendine bunu aşmasını söyledi. Hiçbir zaman "moda" ile ilgilenmemişti - birincisi, umurunda olsa bile buna parası yetmezdi ve ikincisi, vücuduna ne giydiğin konusunda endişelenmek ona her zaman beyin gücünü boşa harcamak gibi gelmişti.

"İnanılmaz derecede sıradan görünüyorsun."

Gözlerini devirerek Axe'a döndü ve- "Ne giyiyorsun lan sen, göt herif?"

Erkek, ucube sopasıyla her zamankinden daha sert vurulmuş gibi görünüyordu, koca vücudunda kimyasal kokan ve yürürken garip bir gıcirtı sesi çıkaran parlak siyah bir deri kıyafet vardı. Kulaklarında ve yüzünde siyah piercingler vardı, bir lobundan lanet burnuna kadar uzanan bir zincir vardı.

Yine de korkak gibi görünmüyordu -Craeg bunu ona vermek zorundaydı. Bu piçte saldırganlık, güç, kuvvet gibi bir şeyler vardı. Seks.

Sapıkça bir seksti.

Axe, üzerinde bir büyükannenin ev ceketinden daha sıra dışı bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Kendi türümle takılacağım. Eğer yakında istediğim gibi biriyle yatmazsam kendimi öldüreceğim - cehennem, siz vanilya tiplerden çok daha fazlası ve onu kaldırmak için Cialis'e ihtiyacım olacak. Yanıklığımı öldürüyorsun."

"Kusura bakmayın ama bu kıyafetin etrafında ihtiyacınız olan şey açık bir alev değil."

Ve maske çıktı. Elbette siyahtı ama sanki pembe ya da yeşil bir şey bekliyormuş gibi? Axe'ın yüz hatlarına bir eldiven gibi oturdu ve hiç de fena görünmeyen yüzünü düpedüz iğrenç bir şeye dönüştürdü - artık vampir değil, başka bir türe dönüşmüştü.

Uzaylı.

"Şuna düşünmek l varsayıldı sen vardı
Fugly daha önce," Craeg belirtti.

"Tekrar söylüyorum, siz normaller beni öldürüyorsunuz."

Annnnnnnnnnnnn ve işte bu şekilde o ve her ne haltsa eğitim merkezinden birlikte çıktılar.

Otobüs ilerlerken, tüm o kapılarda duraklarken, ikisi de sessizdi ama akıllarında aynı şeylerin olduğundan emindi: Axe'ın Goth türünden bir kalp deliğinin üzerinde çılgınca bir şeyler yapmak istediği açıktı, Craeg ise umutsuzca kendini Cennet'le kontrolünü kaybetmemeye ikna etmeye çalışıyordu.

Görünürde, sınıfla buluşma olayı çok da önemli olmamalıydı; müzik ve içkinin olduğu sıradan bir kulübe gidiyorlardı. Axe'ın gittiği yere yakın bir yer olmadığı kesin.

Ama seks ön planda olacaktı, en azından onun için.

Kahretsin, Cennet onu öldürüyordu ve temel sorunu tespit etmişti. Programın ilk gecesinden beri onu uzak tutmak için bariyer üstüne bariyer kurmuş ve her biri parçalanmıştı. Sanki bir dağcıydı ve düşmüştü ve hayatını kurtarmak için orada duran ipin her bir bağı birbiri ardına kopmuştu.

Axe, "Biliyor musun, bok gibi görünüyorsun ve bu sadece o saçma kıyafeti giydiğin için değil," diye mırıldandı.

Craeg koridorun karşısına baktı. "Gülünç mü görünüyorum? Aynaya baktın mı? Krank kutusu yağının bir moda ifadesi olduğunu bilmiyordum."

"Kaçınmayı bırak. Naber, adamım."

Kaybolma noktasına doğru ilerlerken kendini konuşurken buldu. "Yapamam... Biliyorsun, bu doğru değil."

"Ne değildir."

"Bunu yapamam."

"Hâlâ bir isim bekliyorum. Cahil olduğumu biliyorum ama söylentilere bakılırsa kelime dağarcığım var."

Craig sadece başını salladı. Özel işlerini ortaya dökerek Paradise'a saygısızlık etmesine imkân yoktu - Axe gibi, kendi deyimiyle, kendini işine adanmış bir narsist olduğu için işleri sıkı tutacak gibi görünen bir adama bile.

Axe bacaklarını koltuklara uzatıp otobüsün karanlık camlarına yaslanırken, "Bilmiyorum," dedi. "Kendi türünden farklı görünüyor. Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Evet, dişiler erkeklerden tamamen farklıydı, değil mi?

Ve bu durumda, korkak olan oydu. O değildi. Bir sonraki seviyeleri için hazırды ve onun erdeminin arkasına saklanıyor olabileceğinden şüpheleniyordu: Bir kez daha kendini koruyordu. Peki ya kızın ona neler hissettirdiğini düşündüğünde?

Yine de akıllıca... belki de sürdürülemez... bir plan gibi görünüyordu.

Tanrım, bu gece bir noktada yalnız kalacaklardı. Bu kaçınılmazdı. Ve onunla iki telefon seksi seansından sonra, her zamankinden daha çaresizdi, nefes nefese kalmış, açlıktan ölmek üzere olan, her zaman hazır bir siki olan çılgın bir erkek ve onu bir damardan Gatorade'e ihtiyaç duyacak kadar susuz bırakacak kadar yedekte yeterince orgazm.

Kararına sadık kalabileceğine inanmak istiyordu, gerçekten inanmak istiyordu.

Sorun şu ki, hiçbir şey onu adının dudaklarından bir solukta çıkmasından daha dar görüşlü yapamazdı.

Tek hece ve süslü bir şey değil, onunki muhteşem bir isim değildi. Ama tek yapması gereken bunu söylemekti ve adam gitmişti, gitmişti, gitmişti. Ellerinde bir macun. İçine girip orada kalmaktan başka bir niyeti yoktu.

Oh, adamım, burada başı büyük beladaydı.

Paradise insan kulübü shAdoWs'a girdiğinde etrafına bakındı ve düşündü... evet, hayır. Yüksek sesli müzik kafatasının içinde duyabileceği kadar gümbürdüyordu. Koyu mor ve kırmızı lazer ışınları, insan kokularının yoğun olduğu havada bir o yana bir bu yana fırlıyordu. Ve gördüğü yoğun ilgi hiç de ilgisini çeken bir şey değildi.

Craeg, Boone ve Novo'nun nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadan, dönüp duran kalabalığın arasından yürüdü ve o ilerledikçe insan erkekler onu izledi, değerlendirdi, gözüne girmeyi umdu. Bazılarının çekici sayılabileceğini tahmin ediyordu ama bu daha çok birinin odasında dolaşırken güzel bir kılıfı olan bir sandalyeyi fark etmesine benziyordu.

Kumaş güzel olabilir, ama onu asla eve götürmezdi. Ya da bu durumda, o lanet şeyin üzerine oturmazdı.

Kulübün bulunduğu bina bir depoymuş gibi görünüyordu ve üç kat yüksekliğindeki açık alanın yine de klostrofobik hissettirmesinde uyumsuz bir şey vardı. Sonra tekrar, merkeze tıkıştırılmış çok fazla insan vardı. Nerede takılıyordunuz, diye merak etti. Ve hepsi birbirini nasıl tanıyordu? Herkes birbirine dokunuyor gibiydi... etraflarındaki herkese.

Kat boyunca ilerlerken, tüm bu kıvranışların çevresinde kabinler olduğunu keşfetti. Belki de adamları oradaydı? Tanrım, doğru sopaya sahip miydi-

"Hey, bebeğim, benimle gel."

Sert bir el belini kavradı ve onu terli bir bedene doğru çekti. İnsan adama ters ters bakarak

Onu itmek istedi ama adam bileklerine yapışarak onu kendine doğru çekti.

"Bunu istediğini biliyorum," diye mırıldanarak kalçalarını ona sürttü. Eski kolonya, eski sigara dumanı -ya da belki ottu- ve pek de ateşli olmayan bir çaresizlik kokuyordu. "Öp beni."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hadi, istiyorsun. İsteddiğini biliyorum."

Siktir et, diye düşündü.

Hızlı bir hareketle sağ kolunu kurtardı ve parmak eklemleriyle adamın boğazına bir yumruk indirdi; adam eğilip boynunu tutarken, diziyile burnunu kırmamak için kendini zor tuttu.

Onu öğürmeye bırakarak döndü ve -

Craeg'in devasa göğsüne çarptı.

"Seni kurtarmaya geliyordum," dedi kuru bir sesle. "Ama zaten kendi başının çaresine bakabildiğini ilk elden öğrendim - bu yüzden sanırım bana ihtiyacın olmamasına şaşırmamalıyım."

Bir anda kulüple ilgili her şey değişti. Hava artık boğucu değildi; cinsel bir sıcaklıkla doluydu. Lazerler kör edici değildi; parıldıyorlardı. Müzik yüksek değildi; erotikti.

İnsanlar hâlâ can sıkıcıydı ama hadi ama, gerçek aşk bile ancak bu kadarını yapabiliirdi.

Tanrım, harika görünüyordu. Uzun ve geniş, iri ve güçlü, kafasındaki turuncu şapka tıpkı ilk tanıştıkları geceki gibi. Kaslarını gösteren sade beyaz tişörtü. O kot pantolon... Tanrım, o yıpranmış, deri gibi yumuşak kot pantolon, yırtık yerlerinden kalçalarına bakmasını sağlıyordu.

"Benimle dans et," dedi ona doğru eğilerek, böylece gürültünün içinden onu duyabilecekti.

Beyzbol şapkasının faturası adamın gözlerini görmesini engelliyordu ama evden çıkmadan önce giydiği kıyafetlerin üzerinde gezindiklerini hissetti: dekolte bluzu, kısa eteği ve dar ceketinin hepsi onun içindi ve belli ki adamı büyülemişlerdi. Ayrıca adam

Saçları, açık bıraktığı saçları ve makyajı gibi.

"Craeg," diye tekrarladı. "Dans et benimle." "Yapamam," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Ben... bilirsiniz, o şekilde hareket etmem."

Onun üzerindeyken hissettiklerini hatırlarken, ne kadar da yalan, diye düşündü. Çok iyi hareket ediyordu.

"Yine de yap." Onun kalçalarını kavradı ve kendine doğru çekti. "Dans et benimle."

Müziğin ritmiyle ona doğru hareket ederken, onun anında tepki verdiğini hissetti; kendisinden çok daha uzun boylu olduğu için uyarılmışlığı ortaya çıkıyor, karnına sürtünüyordu.

"İnsanlar öğrenecek," diye mırıldandı ama elleri çoktan kızın belindeydi, sıkıyor, alt bedenlerini bir arada tutuyordu. "Sınıftan."

"Kimin umurunda. Sanki zaten umurlarında değil."

Novo biliyordu. İlk kez öpüşmelerinin nedenlerinden biri de o kadındı. Peyton mı? Daha önce karar verdiği gibi, onunla başa çıkabilirdi. Boone? O sadece eğitimle ilgileniyordu; erkeğin kimsenin adını bildiğinden bile emin değildi. Ve Axe bu gece gelmiyordu bile. Ne de Anslam. Ve Glymera'nın hiçbir üyesi böyle bir yerde ortaya çıkmazdı.

Şimdi yaşa, diye düşündü, onunla birlikte, ona yakın, onun tarafından tutulmuş olarak kendini kaybederek.

Başını kendisine doğru çekerek kulağına fısıldadı, "Külot giymiyorum."

İçinden kopan inilti müzikten bile daha yüksekti.

"Affedersiniz," dedi doğrulurken. "Bir şey yapmam gerekiyor."

"Mmmm," diye mırıldandı, onu banyoda bu uyarılmayla ilgilenirken hayal etti. "Peki bu ne olabilir?"

"Gidip bu kulüpte sana bakan tüm insan erkekleri öldürmeliyim. Uzun sürmez, zayıflar ve kaçamazlar."

hızlı."

Başını geriye atıp gülerken, özellikle de o güçlü kollar onu daha da sıkı sararken kalbinin yerinden fırladığını hissetti.

Bu hayatının en güzel gecesi olacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

Bölüm Otuz Dokuz

Anahtarın kilide sokulan bir şey olmadığı ortaya çıktı. Daha çok iki kişiyi Caldwell şehir merkezinin çoğunlukla terk edilmiş sanayi bölgesinin köhne bir yerinde, sıradan bir garaj binasının sıradan bir kapısının etrafında duran güvenlik dağından geçiren somut bir geçiş kartıydı.

Butch'un arkasından, ama yanlarında getirdiği stajyerin önünden giden Marissa, maskesi takılıyken başka türlü hissedemeyeceği bir güvene sahip olduğunu fark etti. Nasıl başa çıkacağınızı bilmediğiniz bir ortama girdiğinizde yüz hatlarınızı gizlemenin özgürleştirici bir yanı vardı. Bir kere, ifadenizi ve sahte soğukkanlılığınızı kendiniz denetlemek zorunda kalmıyordunuz. Bir başka açıdan, karşınıza çıkan her şeyi kaldırabilecek bir kişiliğe daha özgürce bürünebiliyordunuz.

Çünkü gerçeği başka kim bilebilirdi ki?

Kulübün yoğun karanlığında, Butch'un güven veren eli arkasına uzandı ve onunkini almak için etrafını okşadı ve bağlantı kurulduğu anda kendini daha da güvende hissetti. Hiçbir şey ona dokunamayacak, ona zarar veremeyecek, onu tedirgin edemeyecekti. O buradayken olmazdı.

İlk fark ettiği şey giderek artan bir gümbürtü oldu ve bunun bir müziğin bas ritmi olduğunu düşündü. Dar, mimari açıdan rastgele bir köşeyi döndüklerinde, bunun görevini yapan konsere layık bir hoparlör seti olmadığını keşfetti. Bu ses, bir müzik aletinin ritmik

başka bir amaca hizmet etmiyor gibi görünen taşlama çarkı

-

Oh. Okaaaaay.

Altında bacaklarını açmış bir kadın vardı ve makine kadının içine ...

Uzaklara baktığında, Lucite bir kutunun içine sıkıştırılmış bir erkek gördü, çıplak vücudu bükülmüştü, bir tarafı insanların görebileceği şekilde açıldı...

Gözlerini başka bir yöne çevirdiğinde bir dizi muayene masası gördü; tıpkı kendisinininki gibi lateks tulumlar giymiş insanlar birbiri ardına bu masalara bağlanmış, cinsel organları sıra sıra dizilmiş isimsiz yabancıların tüketimi için teşhir edilmişti.

Okaaaaaaaaaaaaaaaaaay, bir seks kulübündeydiler. Evet.

Garipti, iç mekân dışarıdan görüldüğünün on iki katı büyüklüğündeydi, yani başka binaların duvarları yıkılarak oluşturulmuş olmalıydı, garaj denen şey birleştirilen bir dizi tesisin sadece başlangıcıydı. Her şey loştu, herkes kostümler ve maskeler içindeydi ve seks tüm permütasyonları ve kombinasyonlarıyla her yerdedi.

Önyargısız bir deney ve erotizmin birbiri ardına ifade edilmesi; inlemeler ve sızlanmalar tekno müziğin bastırmak yerine tamamladığı bir soundtrack sunuyordu.

Tuhaf bir şekilde, bütün bu olanları hiç de şok edici bulmamıştı. Ve gerçekten çirkin de değildi. İnsanlar gerçekten tahrik olmuş gibiydi ve Tanrım, çok naziklerdi. İnsan toplantılarına katıldığı ve aval aval bakıldığı birkaç seferin aksine, burada insanlar sizinle göz göze geliyor ve gülümsüyorlardı, sanki siz de onların... yani kulüplerinin bir parçasıymışsınız gibi. Ve biriyle karşılaştığında, tepkileri rahat ve saldırgan değildi.

Her şey çok... normal mi görünüyordu?

Belki de her şeyin özür dilemeyen doğasıydı. Belki de kimliğini gizleyen maskesiydi. Belki de ölü-

Burada bulunmasının ciddi bir amacı vardı. Kombinasyon ne olursa olsun, rahatlamıştı.

Kulübün derinliklerinde Butch, Axe ve o bir çember oluşturdular. Butch iskelet maskesiyle ona bakarken, kadın onun elini okşadı ve başıyla onay işareti yaptı.

Başıyla onu onayladıktan sonra Axe'a döndü. İkisi birlikte eğilip birkaç kelime konuştular. Bu arada, etrafta kimin personel olduğunu gösteren bir kıyafet modeli aradı.

Ölü kadın ölmeden önce buraya gelmiş miydi?

Sol tarafta bir dizi flaş patladı ve gözlerini kısıtı. Birileri dönen tekerleklerle asılmış ve üzerlerine boşalan, kırbaçlanan, kan akıtan adamların etkisiz hale getirdiği insanların fotoğraflarını çekiyordu.

Ve işte o zaman fark etti... ne kadar uzağa giderlerse, işler o kadar sertleşmişti.

Birisi o kadınla oyunu fazla mı ileri götürmüştü? Ve onu yanlışlıkla mı öldürdü?

Butch, Marissa'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra tamamen işine odaklandı ve dikkati dağılmadı. Malikânenin fuayesinde onunla yaşadığı o erotik an onun için seksiydi. Peki ya buradaki, kulüpteki her şey? Tek umursadığı çim biçme makinesi de olabilirdi. Bir kase yulaf ezmesi. Kimya üzerine bir kitap: Kafasında bir strateji geliştirmeye başladığında eski işine geri dönmüştü, beyni onu aynı anda hem hiper-farkındalıklı hem de çevresinden tamamen kopuk hale getiren bir dizi zihinsel giysiye bürünmüştü.

Ve şimdi de bahislerini korumak için: Son iki gecedir Axe'a kulüpte olmalarının gerçek nedenini söyleyip söylememeyi tartışıyordu. İyi tarafı, bir yere daha çabuk varabilecek olmalarıydı; kötü tarafı ise doğrudan ya da dolaylı olarak katili ele verme ihtimaliydi.

Ama ofiste konuştukları o kaseti yüzlerce kez izlemişti ve erkeğin içinde cinayet olduğunu düşünmüyordu. Kavgada mı? Evet, kesinlikle. Axe bir

Eğitimde sert bir orospu çocuğuydu, kendisinden daha uzun olsalar bile göğüs göğüse dövüşte rakiplerini ezip geçebilirdi ve silah menziline ve hançer eğitiminde acımasızdı, tetiği çekmekte veya öldürmeye gitmekte asla tereddüt etmezdi.

Ama bu, bir kadına vahşet uygulamaktan farklı bir senaryoydu. Ve tüm o sert Goth saçmalıklarına rağmen, zalim ve deli değildi.

"Yalan söyledim," dedi Axe'ın kulağına, inlemeler ve tekno müziğin gürültüsü arasında.

"Oh, gerçekten mi," diye karşı çıktı dövüşçü. "Ben sadece seni örnek alıyordum." "Çok onur duydum."

"Anahtarı bir arkadaşımдан almadım. Dövülerek öldürülen bir kadından alındı. Onu kimin öldürdüğünü bulmak için buradayım ve yardımınıza ihtiyacım olacak."

Axe geri çekildi. Sonra gözlerini kıstı. Tekrar geriye doğru eğilerek, "Benim yapmadığımı nereden biliyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum." Butch adamın gözlerinin içine baktı. "Bunu hiç bilmiyorum."

Maskenin arkasındaki bakışa odaklanarak göz bebeklerinin ne yapacağını görmek için bekledi. Etraflarındaki ekstra uyarım ve yüz hatlarının örtülü olması, adamın gergin bir tepki gösterme olasılığını daha da artırıyordu.

Bunun yerine, kaya gibi sağlamdılar.

Bu da Butch'un, adamın ölümü yakından ve kişisel olarak görmediği konusunda yalan söylemediğine dair içgüdüsunü destekliyordu.

"Bu arada ben yapmadım," dedi erkek. "Ben kimseyi öldürmedim." Butch başını salladı. "Düşündüm de. İyi bir vicdanın var - babanın ölümü hakkında hissettiklerinle bunu kanıtladın.

Öte yandan moda anlayışınız trajik." "Seni buraya o getirdi."

"Doğru, doğru." Butch etrafına bakındı. "Peki sorumlu kim?" "Bekle, bana dişi hakkında daha fazla şey anlatır mısın? Belki görmüşümdür O mu? Bizden biri miydi?"

"Evet. Ve bundan daha fazlasını bilmiyorum. Üzerinde kimlik yoktu, sadece o anahtar vardı. Güvenli bir yere gitmeyi başarmış - Marissa'm onu orada bulmuş." Axe arkadaşına bakarken, adam herhangi birinin, özellikle de bir kadının böyle bir dehşete maruz kalmış olmasından dolayı utanmış görünüyordu. "Koyu renk saçlı ve koyu mavi gözlü bir kızdı. Elimdeki tek şey bu."

"Kahretsin."

"Bu her şeyi açıklıyor."

Butch ilk kez, öldükten sonra bile olsa, birinin onun fotoğrafını çekmiş olmasını dilemiyordu. Tanrım, keşke yaraların fotoğrafları çekilseydi, tırnak altları kazınsaydı, üzerindeki ve giysilerindeki lifler dikkatle araştırılsaydı. Ama elbette bunların hiçbirisi olmamıştı. Yine, vampir ırkının bu gibi durumlarla başa çıkmak için hiçbir prosedürü yoktu.

Ve komikti, toplumsal zayıflığı daha önce hiç düşünmemişti. Irk içi sorunlar hakkında endişelenmek için ön saflarda savaşmakla çok meşguldü.

Dostum, bazı basit soruşturma süreçleri onlara çok yardımcı olabilirdi.

Axe yeniden odaklanıyormuş gibi kendini salladı. "Asa hakkında

-Kostümlerdeki kırmızıyı arayın. Rıza politikasının ihlali söz konusu olmadıkça ya da işler çok çığırından çıkmadıkça çevrede kalmaya eğilimlidirler, bu durumda her ne olursa olsun buna bir son verirler. Haddini aşmak derken, sıradan bir kan dökmeden daha fazlasını kastediyorum."

"Hiç kamera var mı?"

"Muhtemelen, ama onlara nereden ve nasıl ulaşabileceğinizi söyleyemem."

Ya da yüzlerce saatlik görüntü akışını nasıl eleyeceğinizi - ki buranın büyüklüğü ve geçen gecelerin sayısı göz önüne alındığında, sonuçta elde edeceğiniz şey buydu.

Kahretsin.

İğne atsan yere düşmez bölgesine girmişlerdi. Ve burada neyin söz konusu olduğunu düşünersek, bu yaklaşık olarak

boğazındaki bir bıçak kadar güven vericiydi.

Yine de, daha önce de kötü ihtimalleri yenmişti.

"Hadi daha derine gidelim," dedi kolunu onun koluna dolayarak.

Shellan. "Her şeyi görmemiz gerekiyor."

Kırkınıc Bölüm

"Onların yerleri var... gidebileceğimiz yerler."

Craeg, Paradise'ın kulağına konuşurken, sınıra ne kadar yakın olduğunu farkındaydı. Ama kız onun vücudunda dans ettikçe, seks beynini ele geçiriyor, sağduyu ve mantığın canına okuyarak mağara adamı gibi davranmasına neden oluyordu. Külot yok mu? Fuuuuuuuck. Ona daha fazla dokunmaya gerçekten ihtiyacı vardı, bu yüzden evet, Novo'nun ona kullanabileceğiniz özel banyolar olduğunu söylediği arka tarafta kaybolmanın zamanı gelmişti. Ne de olsa bu gece mahremiyet bulmalarının tek yolu buydu. Paradise'ın şafakta eve dönmesi gerekecekti ve onu evine götürebilecek gibi değildi -onunla ilgili dolaptan çıkmadan olmazdı, bu da babasını ve onları çok garip, erken bir duruma sokardı.

Ayrıca onu yaşadığı çöplüğe götürmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacaktı.

Kahretsin, yakında serbest bırakılmazsa, kaybedecekti.

O.

Pantolonunun içinde.

"Bana yolu göster," diye inledi.

Elini tutarak onu kalabalığa doğru götürdü. Ve Novo'nun Boone'a kucak dansı yaptığı -ve büyük ihtimalle ilk kez sertleştiği- kabinin yanından geçerken Craig kadına bir el salladı ve karşılığında bir tane aldı.

Hem de çok bilmiş bir bakışla.

Özel "banyolar" kuzeydeki kısmi ikinci katın altındaydı ve içeri girdiklerinde loş bir ışıkla karşılaştılar,

siyah duvarlı koridorda sayısız kapalı kapı keşfetti. Önünden geçtikleri ilk yedi kapıda gizli işgal işaretleri vardı. Sekizinci bir tılsımdı.

Kapıyı onun için açık tutarak, küçük fayanslı odaya girmek için yanından geçerken homurdandı. Bir tuvalet kabini, bir lavabo... ve bir bank vardı ve daracık alan şaşırtıcı derecede temizdi. Yine de zeminin ortasında gömülü bir gider ve tavanda bir fıskiye başlığı vardı.

Muhtemelen her geceden sonra ağartmışlardır.

Kapının iyice kilitlendiğinden emin olduktan sonra onu yakaladı ve kendine doğru çekti, açgözlü avuçları kıyafetlerinin içine girdi, göğüslerinin dolgunluğunu, kıcının pürüzsüzlüğünü, sıcaklığını, kalbinin ıslaklığını hissetti. Adam onu kontrolden çıkmış bir şekilde öpüyordu, kadın da onu öpüyordu ve Tanrım, o sabah birbirlerini telefonda azdırmak için üç saat harcamadıklarına yemin edebilirdiniz.

Yüz yüze olsa da, her şey yüz yüzeydi.

Sonra geri çekiliyor, onu da yanına alıp lavaboya götürüyordu.

Bir dansçı zarafetiyle kıcını tezgâhın üzerine koydu.

... sonra dizlerini yukarı çekti ve yüksek topuklarını oyuğun dar duvarlarına dayadı.

Ona siyah kalçalarının ve pürüzsüz, kaygan, çıplak seksinin çarpıcı bir görüntüsünü veriyordu.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi. "Ve ilk kez ağzın orada değil."

Ayaklarının üzerinde sallanırken, o anın geldiğinin gerçekten farkındaydı: İradesi bir kütüğe dönüşmüştü, cinsel dürtüsü doğru düzgün düşünmesine izin vermeyen kükreyen bir motordu ve lanet olsun... neye bakıyordu.

"Emin misin?" diye mırıldandı. Bir yandan da kot pantolonunun önünü açmaya başladı.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, çünkü hemen şimdi boşalmaya başladım."

Etrafına baktı ve hiç kamera görmedi. Ama bu, heriflerin gizli bir yerde olmadıkları anlamına gelmiyordu. "Keşke bunu yapabileceğimiz başka bir yer olsaydı."

"Sanki nerede olduğumuz umurumda."

Bununla birlikte, bluzunu çözdü, açtı ve sütyeninin kaplarını aşağı indirdi, böylece göğüslerini yüksek ve sıkı bir şekilde ona sundu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü, mavi gözleri yarı açıktı ve dilini dudaklarında gezdirirken adamın sikinin ucu patlayacakmış gibi karıncalanıyordu.

"Lütfen," diye inledi, acı çekiyormuş gibi eğildi. Ve hepsi bu kadar sürdü.

Ereksiyonu kot pantolonunun açık fermuarından dışarı fırladığında, ağır yükü eline aldı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Kahretsin, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu. Seks kısmına değil; Tanrı biliyordu ki bunu daha önce de yapmıştı.

Onu rahatsız eden onunla seks yapma kısmıydı.

Özellikle de kafasını istediği her şeyin hemen yanında gördüğünde. Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak, bunu onun için doğru kılacak bir şey söylemek, bunun onun için büyük bir mesele olduğunu anladığını gösterecek şekilde ona bakmak, bir kulüpte bir cahille yaşadığı bu deneyimi kendi açısından saygıdeğer, tapınılası bir olaya dönüştürecek herhangi bir şey yapmak istedi.

"Evet, bunu istiyorum," dedi usulca. "Bunu seninle istiyorum, sadece seninle."

Göz kapaklarını kaldırarak onun hipnotize edici gözlerine baktı ve garip bir şey oldu. Boğuk bas vuruşlarının, yüzlerce insanın ve kanında pompalanan yakıcı çaresizliğin fonunda, aniden bir yavaşlama hissetti.

Kendi kendine, bunun bir anlamı olsun, dedi. Bunu onun için özel yap.

Başını kızın göbeğine yaklaştırarak, etini kızın cinsel organında aşağı yukarı gezdirdi ve kız sıçradı, sonra da dişleriyle dudağını ısırıldı.

Kalçaları titremeye başladı. Nefes alış veriş hızlandı. Kokusu ağırlaştı, baş döndürdü.

Kendi iniltisiyle onun cinsel organını ayırdı ama bunu s ü r d ü r e m e d i . Onun her yerinde orgazm olmak üzereydi.

Kadının üzerine doğru eğilerek ağırlığını serbest eliyle destekledi.

"Yavaş gideceğim," söylediği son mantıklı şeydi.

Paradise buna çok hazırdı, vücudu hem akışkan hem de beklentiyle gergindi. Ve sonra onun sıcaklığına sürtündüğünü hissetti ve neredeyse orgazm oluyordu.

Bunu yapmamak için o kadar çok neden vardı ki, neden daha iyi bir anı, daha iyi bir zamanı, kendisinin ve Craeg'in hayatında daha istikrarlı bir yeri beklemesi gerektiğine dair o kadar çok makul argüman vardı ki. Ama eğer baskınlar ona bir şey öğrettiyse, o da zamanın hiçbir ölümlünün çarçur etmeyi göze alamayacağı bir lüks olduğuydu.

Ve babasının gitmeden önce ona söylediği sözler, onun kastettiği gibi bir uyarı olarak değil, benimsemesi gereken bir hedefin ifadesi olarak yankılanmıştı.

Bu erkeğe aşık olmuştu. Evet, onu uzun zamandır tanımıyordu ve evet, bu çılgıncaydı ama hayır, daha önce hiç bu bağıya yakın bir şey hissetmemişti ve bu duyguya başka ne denebilirdi ki? Ve hayır, Craeg'in kalıp kalmayacağını ya da yarın gece, gelecek hafta, gelecek ay, gelecek yıl gidip gitmeyeceğini kontrol edemezdi - ama şimdi burada onunla birlikteydi.

Ve bu hiç beklemediği bir şeydi.

Aniden hafif bir basınç hissetti, adamın küt başı içeri doğru bastırıyordu. Ve sonra başparmağıyla seksinin üst kısmını okşuyor, onu çılgına çeviriyor, şimdi vücudunun aç olduğu serbest bırakmanın öncüsü olduğunu bildiği o köpüklü, heyecan verici, yakıcı sıcaklığı hissetmesini sağlıyordu.

Ona doğru uzanarak ağzını kendi ağzına götürdü ve onu öptü, diliyle ağzını okşadı. Hiç korkmuyordu. Belki de korkmalıydı, ama erotik bağın özgürce ifade edilebilmesi için neredeyse bunu geride bırakmak istiyordu.

Craeg'in kalçaları içeri girip geri çekilmeye, içeri girip geri çekilmeye başladı, ereksiyonu her seferinde biraz daha ileri gidiyordu.

Sonra onun yerini değiştirerek leğen kemiğini yeniden konumlandırdı.

Parmakları ona geri döndü, vücudu merakla hareketsizleşirken bir daire çizerek ovuşturdu. Protesto etmek üzereydi, ama sonra hisler çok fazlaydı ve boşalmaya başladığında beyni arka planda kaldı-

O anda, tek ve güçlü bir hamleyle, hiç acı çekmeden kırılan bir bariyeri aştı.

Tüm vücudu titremeye başladı ve bu titreme birleştikleri yerden kıza da geçti. Ve sonra giderek artan bir ivmeyle onun içinde, daha derine doğru hareket etmeye başladı. Kalındı, çok kalındı ve dolgunluğu... inanılmazdı. Ve sonra içine pompalarken ağzının onunkini okşadığını hissetti.

Gelecekte onlar için ne olursa olsun, hiçbir şey onun ilk olduğu gerçeğini değiştiremeyecekti.

Kadın orgazm olduğunda, adam da orgazm oldu.

Ve evet, her şey umduğu kadar mükemmel ve güzeldi. Bir insan kulübünde, halka açık bir yerde, ince bir kapının uzak tarafındaki yüzlerce yabancıyla bile ... cennetti.

Doğru insanla birlikte olmak böyle bir şeydi, değil mi?

Bölüm Kırkbir

Craeg sonunda sustuğunda, Paradise lavaboya doğru yığıldı ve musluk omurgasını kesmesine ve ayna kafasına sertçe çarpmasına rağmen umursamadı. Süzülüyor, süzülüyordu... en azından vücudundan aşağıya bakana ve yayılmış kalçalarının tepesinde, kalçalarının sıkıca bastırıldığını, bir parçasının içine gömüldüğünü görene kadar.

Cennet.

Ne yazık ki endişeli görünüyordu - sanki onu incittiği için bayılmış olabileceğini düşünüyordu.

Ona güven vermek, bunun harika olduğunu söylemek istedi.

-Ama aklı tutarlı bir şekilde konuşmasına izin vermeyecek kadar karışmıştı, bu yüzden her şeyi ona verdiği gülümsemeye koydu.

"Tanrım..." diye fısıldadı. "Şu anda çok güzelsin."

Kendini odaklanmaya zorlayarak mırıldandı, "Bunu yaptığımıza sevindim. Bir daha ne zaman yapabiliriz?"

"Yarın gece. Ama kaskatı kesileceksin. Bu çok doğal."

"Bütün gün eğitim merkezinde kalacağım."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Seni baştan çıkarmak için planlarım vardı."

"Amacınıza engel olmak benden uzak olsun."

Adam eğilip onu öperken, bunu başka kadınlarla da yaptığını, hatta belki de onları ilk kez aldığını fark ettiğinde bir anlık bir acı hissetti - bu da neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyordu. Ama hayır, bu düşünceler bu alanda hoş karşılanmıyordu.

Bu sadece onlar içindi. Başka hiçbir şeye izin yoktu.

"Şimdi tekrar yapmaya ne dersin?" dedi, kalçalarını hareket ettirerek seksinin onunkini okşamasını sağladı.

"Paradise... iyi olduğuna emin misin?"

Yanıt olarak bir yeeeeeeeeeeeeeees inledi ve sonra ellerini lavaboya dayadı ve aralarında tekrar biraz ivme kazanmak için vücudunda sahip olduğu küçük oyunu kullandı.

Ne biliyorsun, işe yaradı.

Göz açıp kapayıncaya kadar lavabonun üzerinden kalkıp Craeg'in vücuduna yaslandı, bacaklarını kalçalarına doladı, kollarını onun ağır omuzlarına doladı, ayak bileklerini kışının arkasına geçirdi.

Sert bir tutuşla, elleri onu ilk seferden daha hızlı ve daha sert bir şekilde uyarılmasının üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Ona yardım etmek için, iyi yapmadığından değil, onunla birlikte çalıştı, gücü ikiye katladı.

Daha fazla orgazm, bu sefer tekrar tekrar, saçları ikisinin de yüzüne savruluyor, vücudundan koyu bir baharat kokusu yükseliyor, zevk ruhlarını kalıcı bir şekilde karıştırıyor.

Sonunda durduklarında, bir paçavra gibi gevşek, bir fırın kadar sıcak, milyonlarca mil koşmuş gibi başı dönmüş bir halde adamın gövdesine yığıldı.

İşte o zaman telefonu çaldı.

Ceketinin cebinden gelen elektronik çınlama sesiyle başını kaldırdı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Arayan her kimse sesli mesaja geçmesine izin vererek yeniden odaklandı ve Craeg'e gülümsedi. Tanrım, yüzleri bu kadar yakın olduğunda, her bir kirpiği, burnundaki çıkıntıyı ve çoktan uzamaya başlayan sakalının gölgesini görebildiğinde buna bayılıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Dudakları ilk kez bu iyiliğe karşılık verdi ve sırtıtışında sevimli bir utangaçlık vardı.

Yüzüne doğru uzanarak, "Seni her zaman böyle hatırlayacağım," diye fısıldadı.

Aklının bir köşesinde, "kutsal tuhaflık" diye düşündü. Neden onunla vedalaşıyordu? Bu sadece bir başlangıçtı.

-

Telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi kaşlarını çatarak. "Umarım bir sorun yoktur."

Cebine girebilmek için arkasını döndüğünde, hâlâ birleşik olduklarının farkındaydı. Ve ekranı gördüğünde lanet okudu.

"Gerçekten mi, Peyton," diye mırıldandı telefonu olduğu yere geri iterken. "Buraya döndüğümüzü biliyor olmalı. İnsanları taciz etmeye bayılıyor."

"Sanırım sonunda ortaya çıktı, ha."

"Biliyorsun o benim kardeşim gibi. Bunu gerçekten, tamamen biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Aslında biliyorum."

Telefonu üçüncü kez çalmaya başladığında dişlerini sıktı. "Benim gerçekten, tamamen sinir bozucu kardeşim."

"Cevap ver ki dursun." Craeg kalçalarını döndürdü ve onu inletti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kabul çemberine basarak şeyi kulağına götürdü. "Şunu keser misin-"

"Parry...?"

Onun sesini duyduğu anda kaşlarını çattı. Onu tanıdığı onca zaman boyunca sesi hiç böyle çıkmamıştı. Kayıp ...küçük bir çocuk gibi.

"Peyton? Neyin var?"

"Çok kötü bir şey oldu, Parry. Kan var. ... her yerde..."

"Ne?" Shepushed geri ve Craeg koy onu hemen aşağı. "Peyton! Neredesin?"

"Kuzenimdeyim... kuzenim... gitmiş olması gereken kişi..."

Paradise gözlerini Craeg'le kilitledi. "Peyton, Craeg ve ben yoldayız ama sen neredesin?"

Adam kekeleyerek bir adres söylediğinde, kadın adresi tekrarladı ve sonra telefonu Craeg'e doğru itti. "Benim temizlik yapmam gerekiyor, sen onunla telefonda kal, telefonu kapatmasına izin verme."

On dakika sonra Craeg, koyu yeşil tentesi, mermer lobisi ve dışarıdaki çıkıntıyla aynı renkte üniforma giyen kapıcısı olan süslü bir insan apartmanına giriyordu.

Tereddüt etmiş ve hoş geldin paspasından inmeden önce dışarı atılmayı ya da üstünün aranmasını beklerken, Paradise doğruca masaya yürüdü.

"Merhaba," dedi son derece sakin ve makul bir ses tonuyla. "Arkadaşım Peyton, Ashley Murray'i görmeye geldi ve bizden onlara katılmamızı istedi."

Adam telefona uzanarak, "O zaman ben ararım," diye cevap verdi. "Alo? Evet, ben resepsiyondan arıyorum. Harika. Onları yukarı gönderiyorum." Görevli başıyla asansörleri işaret etti. "Buyurun."

"Çok teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve elini uzattı.

Craeg ilk başta bunu ne için yaptığını anlayamadı ve sonra döner kapının hemen içinde durduğu yerden kıpırdamadığını fark etti.

Aceleyle ilerlerken güvenlik görevlisini görmezden geldi ve başını öne eğdi -çünkü genç ve güzel bir kadın başka bir şeydi, ama onun beş katı büyüklüğünde olduğunun ve daha çok şüpheyile karşılanacağını farkındaydı. Yine de asansöre bindiler ve sonra yüksek bir katta iniyorlardı.

Uzun, bej koridorda ilk gördükleri şey, en uçta, halının üzerinde oturmuş, telefonunu avuçlarının arasına almış olan Peyton oldu.

Havadaki kan kokusu Craeg'in burnuna yoğun bir şekilde geliyordu ama muhtemelen bir insan tarafından fark edilmezdi.

Paradise koşarak geldi ve adamın yanına diz çöktü.
"Peyton?"

Omzuna dokunana kadar ona bakmadı ve Tanrım, yüzü tebeşir gibi solmuştu ve gözleri çok genişti. "Bu kötü."

"O... orada mı?"

"Hayır. Ama yatak odası... Tanrım, yatak odası."

Craeg onu arkadaşıyla bıraktı ve kapıyı iterek açtı. Duvardan duvara beyaz halı kaplı açık bir odaya, beyaz bir kanepeye ve ağır perdelerin yokluğu göz önüne alındığında bir vampirin burada ikamet etmesini engellemesi gereken pencerelerle dolu bir duvara girdiğinde, ölüm kokusu anında güçlendi ve daha da yoğunlaştı.

Soğuk, çok soğuktu. Ve sert bir esinti vardı.

Sağ tarafa baktığında, açık mutfakta kayda değer bir şey yoktu, dağınıklık yoktu, her şey kaldırılmıştı, bir kase taze görünömlü meyve vardı - hayır, elmalar plastikti, onu da geç.

Dümdüz ilerleyen bir koridor vardı ve sonunda tek bir ışık parlıyordu. Işığa odaklanarak, ince bir şekilde kesilmiş koşucu boyunca ilerledi.

Köşeyi dönünce kapı aralığında durdu. Yolun karşısındaki orta boy yatak o kadar kırmızıya boyanmıştı ki, beyaz yorganına, arşaflarına, yastıklarına ve başlığına boya sıçramış gibiydi.

Yerde biraz daha vardı ve ...'e giden bir yolu işaretliyordu.

Bir tür terasa açılan sürgülü cam kapı açık bırakılmıştı ve beyaz perdeler rüzgârda dalgalandıka camdaki ve pervazdaki kanlı el izleri ortaya çıkıyor, sonra örtölüyor, ortaya çıkıyor ve örtölüyordu.

Yatağa doğru dönerek yan masalardaki ilaçlara dikkat etti: şırıngalar, kaşıklar, küçük folyo yumruları. Prezervatif yoktu. Silah da yoktu. Kişisel hiçbir şey de yoktu; fotoğraf, hatıra, dağınıklık. Burası sevişmek için bir yerdi.

ve uyuşturucu alıp sabah olmadan gittiler. Ama pahalıydı.

"Aman Tanrım..."

Paradise'ın sesini duyunca omzunun üzerinden baktı.
"Buraya gelmek istemeyeceksin."

Yine de içeri girdi ve adam şaşırdığını söyleyemezdi.

"Peyton nerede?" diye sordu.

"Tam buradan," diye kapı aralığında donuk bir ses geldi.

Üçü bir arada dururken, aynı şeyi düşündüklerinden emindi: kimse böyle bir şeyden sağ çıkamazdı. Hiç kimse.

"Babamı aramam gerek," dedi Cennet kabaca. "Bu, uğraşmamız gereken şeyin çok ötesinde."

Kadın telefonunu çıkarırken Craeg başını salladı. "Hayır, Kardeşler'i aramalıyız."

Peyton araya girdi, "Bu yüzden babasını arıyor." Paradise telefonu kulağına götürüp etrafta volta atarken, Craeg kaşlarını çatı. "Ne?"

Peyton omuz silkti. "Babası Kral'ın Başdanışmanı. Yapılması gereken doğru şey bu."

İlk başta kelimeler tercüme edilemedi, isimler, fiiller ve diğer saçmalıklar bir kulağından girip diğerinden çıktı. Ama sonra onları birkaç kez tekrarladı ... ve kaşından ayak bileğine kadar tüm vücudunda garip bir ürperti hissetti. Kalbi göğsünde tekmelendi. Durdu. Kötü bir hızda devam etti.

Craeg gözlerini tekrar Paradise'a çevirdi ve kız aceleyle konuşmaya başladığında onu uzaktan dinledi. Daha önce onun aksanına hiç odaklanmamıştı, çünkü ona duyduğu çekim yüzünden dikkati hep dağınıktı. Ama şimdi, aksan, ton, vurgu... tıpkı Peyton'ınki gibiydi. Ve bu aksanı bir tür pozcu gibi benimsediği için değil.

Donuk bir sesle, "O sadece o evin resepsiyon görevlisi değil, değil mi?" dedi.

Butch'un telefonu yan tarafında çalmaya başladığında, sesli mesaja geçmesine izin vermeye hazırdı - bir seks kulübündeydi ve bir cinayetle ilgili bazı ipuçları bulmaya çalışıyordu. Ama lanet şey çalmaya devam edince, çıkarıp cevap verdi.

Ve tekno müzik yüzünden Vishous'u hiç duyamıyordu. "Ne? Alo?"

Bağlantı kesildikten sonra, Kardeş'ten gelen bir mesaj karışıklığı çözdü. Mesaj kısa ve özdü, sadece şehir merkezinin iyi bir yerinde bir adres, 18 numara ve bir süre vardı: 5 dakika.

Kavga ettiklerinde ve başları derde girdiğinde kullandıkları bir koddu.

"Gitmeliyiz," dedi yüksek sesle. Marissa'ya dönerek onun koluna girdi ve daha yüksek sesle konuştu. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

"Ne?" Ona doğru iyice yaklaştı. "Ama ileride daha fazlası var?"

Adam başını sallayıp kızın gözleriyle buluştuğunda, kız tartışmayı bıraktı. "Hey, Axe," diye seslendi. "Zıplamamız lazım. İyi misin?"

Adam geldi. "Her şeyi gözden geçirmek istediğini sanıyordum."

"Sonra görüşürüz. Eğitim merkezinde görüşürüz."

Asıl çıkış beş dakikadan çok daha uzun sürdü, çünkü çeşitli seks istasyonlarını ve temalı odaları ayıklama süreci 50 Shades of garden labirentinden çıkış yolunu bulmaya çalışmak gibiydi. Soğuk ve temiz havaya çıkar çıkmaz, fedailerin ve sıranın duyamayacağı bir yerde Butch, "Avcı işim var," dedi.

."

Telefonu tekrar çaldı ve cevap verdi. "V, yoldayım, Marissa'yı bırakıyorum-"

Kardeş kısa ve öz konuşmuştu ve görüşme sona erdiğinde Butch telefonu yavaşça indirdi ve Marissa'ya baktı. "Bence sen de gelsen iyi olur."

"Ne oldu?"

"Ölen kadının kim olduğunu bulmuş olabiliriz."

Dakikalar sonra Lexus'unu Commodore'dan sadece bir blok ötede bulunan lüks bir apartmanın ön girişine çekti. Bir insan üzerinde zihinsel bir ovma işi ve bir asansör yolculuğundan sonra, ölüm gibi kokan bir koridorda yürüyorlardı. V onları bekliyordu.

Kardeşi onları görür görmez geri çekildi. "Ne oluyor lan? Not: İkiniz de çok seksi görünüyorsunuz."

Butch maskesini yırtarak çıkardı. "Kanın kokusunu buradan alabiliyorum."

Kendi maskesini çıkarmak için ellerini kaldıran Marissa geri çekildi. "Tanrım... bu o. Bu onun kokusu."

V onları isimsiz bir apartman dairesinden geçirerek, ona CPD'de çalıştığı yılları hatırlatan, aslında boş bir yatak odasına götürdü. Ve kahretsin, Butch'un ilk dürtüsü kendisini arkadaşıyla vahşi bir cinayetin tüm işaretleri arasına koymak oldu. Ama daha fazlası değil. Kızın tüm bunlara maruz kalması onu öldürüyordu ama kız haklıydı. Burada olmalıydı.

Omurgası dik ve gözleri açık bir şekilde yatağa doğru gitti - ve lanet olsun, kana bulanmış yorgan ve yastıklara bakarken sırtı ona dönük durduğu görüntüsü ona yepyeni bir kâbus kategorisi verecekti.

Lanet okuyarak Peyton'ın yanında duran Paradise'a baktı, sonra da köşede daha uzakta duran Craeg'i süzdü. Son olarak, odada olan ve olmayan her şeyi not alarak sahneyi değerlendirdi.

"Buraya ilk kim geldi?" diye sordu.

Peyton elini kaldırdı. "Ben yaptım. Kuzenim Allishon burayı ... şey, bilirsin işte. Bir insan adı altında kiraliyor. Bizimle gelmesini sağlamak için cep telefonunu birkaç kez aradım - ailesi bizimkilere birkaç gecedir, belki de bir haftadır görüşmediklerini söylemişti ama bu o kadar da olağandışı bir durum değildi. Cevap alamayınca buraya uğrayayım dedim, çünkü muhtemelen

sıkı bir parti. Terastan girdim, çünkü genelde öyle yaparım ve evet."

"Sürgünün kilidi açık mıydı?" Butch dalgalanan perdeleri kaldırıp kolun üzerindeki kanlı el izini incelerken sordu.

"Açıktı. Ama güneş onu vurduysa, yanık bırakmış olmalı, değil mi? Yani belki de o..." Lekeli yatağa odaklandığında sözlerini yarıda kesti. "O iyi değil, değil mi?"

Marissa lateks kukuletasını başından geriye doğru çekti ve boynundan sarkıttı. Erkeğin yanına giderek ellerini tuttu. "Ben Butch'un Shellan'ıyım, Marissa. Bir aile içi şiddet sığınma evinin yöneticisiyim. O bize geldi-"

"Yani orada mı? Yaşıyor!"

Marissa yavaşça başını salladı. "Çok özür dilerim. Kardeşim Havers'ı aradım ve ona elinden gelen her şeyi yaptı. Başaramadı."

Peyton'ın gözleri yatağa döndü ve sustu. Sonra fısıldadı, "Bu onun ailesini öldürecek. Diğer kuzenimi de baskınlarda kaybettiler. Artık çocukları yok."

"Yani kapı kilitli değil miydi yoksa sadece açık mıydı?" Butch sordu. "Duyarsız olmak istemem ama burası bir suç mahalli ve bunu ona her kim yaptıysa... onları duvara çivilemeliyiz."

Peyton başını salladı. "Evet, hayır, yani o vahşi bir kızdı. Partici biriydi. Ama bunu hak etmedi..." Boğazını temizledi. "Kapı kesinlikle açıktı."

Butch halının üzerindeki izleri ve lekeleri takip etti. "Bunun tek açıklaması, bir şekilde son gücünü kullanarak Güvenli Yer'e gitmiş olması."

"Oraya gideceğini nereden biliyordu?" Paradise fısıldadı. "Yani... Tanrı'ya şükür."

"Bir şekilde bizden haberdar olmuş olmalı," diye cevap verdi Marissa. "Keşke onu kurtarabilseydik."

V odaya girdi. "Az önce Tohr ve Rhage'dan bir mesaj aldım. Kavga ediyorlar, kötü bir çatışma. Gitmem gerek."

Back-Butch. Benimle gelmek zorundasın. Bu acil bir durum."

Butch dişlerini sıktı ve birkaç f-bombası attı.

Ama sonra Marissa'ya baktı. "İyi misin?"

Gözlerini ona dikerek kabaca, "Bunu kimin yaptığını bulabildiğimiz sürece bana bir şey olmaz," dedi.

Ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı ve göğsünde bir gurur dalgası hissetti. Ve sonra ona çok üzücü bir dizi görev verdi.

"Ondan insan ve vampir tanıdıklarının bir listesini almanı istiyorum." Peyton'a başıyla işaret etti. "Sonra telefonunla her şeyin fotoğrafını çek. Her yeri. Hiçbir şeye dokunmayın, hiçbir şeyi rahatsız etmeyin. Kilitleyebildiğin bütün kapıları kilitle. Terastan çık. Sonra ailenin evine git. Bu geceyi bilmeye hakları var."

"Ben ilgileniyorum," dedi.

Evet, öyle olduğunu düşündü.

Tanrım, onu seviyordu. Bu durumdan nefret ediyordu... ama onu seviyordu, seviyordu, seviyordu.

Bir öpücük daha... ve arabasına geri dönüyordu, odağını bir tür acil durumdan diğerine kaydırmaya çalışıyordu.

Bölüm Kırk İki

Marissa Peyton'la kuzeninin kimlerle ilişki kurduğu hakkında konuşurken, Paradise kadının telefonunu ödünç aldı ve her yeri dolaşarak fotoğraf çekti. Çektiği her fotoğrafta, ölen kız hakkında bildiklerini düşündü. Teknik olarak Allishon onun da kuzeniydi ve Peyton'inkinden daha uzak bir bağ olsa da, kaybı hâlâ şiddetliydi.

Özellikle de o yatağı gördüğü için.

Güzel... Tanrım. Ne şiddet ama.

Yaklaşık on beş dakika içinde yatak odasını, banyoyu, koridoru ve oturma odasını temizlemişti; tam mutfağı temizlemek için arkasını dönüyordu ki yerde bir şey gördü.

Her yer bembeyaz olduğu için, kanepenin kenarındaki renk cümbüşü gerçekten dikkatini çekmişti.

Kalçalarının üzerine çökerek, eski moda bir Polaroid fotoğrafı çıkardı.

Kaşlarını çatarak bunun kırmızı ve pembe olduğunu fark etti. Tıpkı otobüste bulduğu gibi.

Peyton onun olmadığını söyledikten sonra çantasına koyduğu.

"O da ne?" Peyton sordu. "Cennet mi? Hasta mı olacaksın?"

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti.

"Bu bir resim..." O şeyi adama gösterirken, acaba aceleci davranıyor olabilir mi diye düşündü. Belki de

başka bir açıklaması vardı. "Ah, otobüste bulduğum gibi bir şey."

"Her neyse. Resimlerle işin bitti mi? Şimdi gidip Allie'nin ailesiyle konuşmalıyız. Aklımı kaçırmadan önce bu işi halletmeliyim."

"İki saniye." Hiç düşünmeden fotoğrafı ceketinin cebine koydu ve mutfağın fotoğraflarını çekmeye başladı. "Neredeyse bitirdim."

Peyton çatallaşan bir sesle, "Küller onda," diye mırıldandı. "Küller Marissa'da."

Paradise telefonu indirdi. "Oh... Tanrım."

"Sen ve ben oraya gitmeden önce üstünü değiştirip onları almak için çıktık. Keşke yanımda bir esrar olsaydı. Hiç düşünmemiştim..." Dolapları açmaya başladı. "Oh, şükürler olsun."

Adam bir şişe votka çıkarıp ceketinin içine yerleştirirken, kadın ona hiçbir şeyi rahatsız etmemeleri gerektiğini hatırlatmak istedi ama hadi ama. Sanki böyle bir gecede kurallara uymadığı için onun taşaklarını mı patlatacaktı?

"Peyton, başka ne yapabilirim?"

Gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Neyse o. Yine de benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Acımasızca başını sallayarak boş lavabonun ve çıplak tezgahların son bir fotoğrafını çekti. "İşte. Craeg nerede?"

"Hâlâ yatak odasında."

"Peyton... Çok üzgünüm."

Ortada buluştular ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu ama bu zaten doğru değildi.

"Seni seviyorum,"

dedi. "Ben de seni seviyorum."

Ondan uzaklaşarak dairenin ön kapısına gitti, zihniyle her şeyi kilitledi ve sonra onunla birlikte yatak odasına doğru ilerledi.

Craeg en uzun süredir durduğu yerdeydi ve ona doğru giderken elini koluna koydu. "İyi misin?"

"Evet." Teması keserek Peyton'a döndü. "Hey, dostum, bir şeye ihtiyacın olursa... Senin için buradayım."

Peyton erkeğin yanına gitti ve birbirlerine sıkıca sarıldılar, sonra da hepsi nehirden gelen sert rüzgârın altında terastaydılar.

Önce Peyton gitti. Ve sonra Craeg ona döndü.

"Uzun bir gece, geri dönsem iyi olacak. Peyton telefonundan benim için eğitim merkezini aradı ve en kısa zamanda otobüsle buluşmam gerekiyor."

"Oh... tamam." Ama hadi ama, ne bekliyordu ki? Bir trajedi yaşanmıştı. Tanrı aşkına, şimdi uzun ve romantik bir vedalaşmanın zamanı değildi. "Yani... her neyse, sanırım yarın gece görüşürüz? Bu sabah beni arar mısın? Üstümü değiştireceğim, sonra da Peyton'ın aileye haber vermesine yardım edeceğim."

"İyi ki babanı bulmuşsun." "Evet, o her zaman yardımcı olur."

"Bahse girerim."

"Bu çok... korkunç." Gözlerini kırptırırken içerideki yatağı gördü. "Çok, çok çirkin. Kim yaptı acaba?"

"Butch onları bulacaktır." "Öyle umuyorum. Gerçekten umuyorum." "Gitmem gerek."

"Oh... tamam." Bekle, bunu zaten söylemişti. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Sen de gitsen iyi olur."

Nedense ona, onu özlediğini söylemek için garip bir istek duydu ama bu çok saçmaydı. Adam ondan bir metre uzakta duruyordu. Birkaç saat içinde konuşacaklardı. Yarın gece onu görecekti.

"İyi günler," dedi.

Başını salladığında, gözlerini kapattı... kendini sakinleştirdi... ve uzaklaştı.

Pek çok nedenden ötürü, bu garip ayrılık gecenin nasıl biteceğini tahmin ettiği gibi olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti.

Craeg fazla beklemedi. Paradise onun önüne geçer geçmez, kendini onun arkasında maddeleştirdi ve damarlarındaki kanı bir iz sürücü olarak kullanarak rüzgârda yol aldı.

Kadın gece havasında ilerlemeyi bıraktığında, adam yeniden ondan yüz metre kadar uzakta, çimenlik bir alanın kenarında ...

Yükselişin tepesinde, önündeki ev bir üniversite yurdu büyüklüğündeydi, televizyonda süslü bir üniversitenin kampüsündeymiş gibi gösterilecek türden devasa, görkemli bir yapı ya da Tanrı, belki ... belki de sivri çatıları, elmas camlı pencereleri ve çimlerindeki kırılmış ve bakımlı her şeyiyle daha çok bir kraliyet konutu gibiydi.

Örneğin, kendisinin ve Axe'ın babalarının katledildiği malikânenin iki katı büyüklüğündeydi.

Cennet ön kapıya yaklaştığında, bir personel ya da hizmetçinin yapacağı gibi özür dilemeden kapıyı açtı. Bir dakika sonra da zile basmadan içeri girdi. Aslında, sola doğru ilerlediğinde, kurşun camlı pencerelerden üniformalı bir uşağın ceketini aldığını ve ona hürmeten eğildiğini gördü.

Babası Kral'ın baş danışmanı.

Uzun adımlarla aradaki mesafeyi kapatan adam, dışarıdaki soğuktan kadının büyük merdivenden çıkıp hiç şüphesiz aynı derecede görkemli olan ikinci katta gözden kayboluşunu izledi. Ya da belki üçüncü. Ya da on ikinci.

Onu artık göremediğinde bile olduğu yerde kaldı, eski moda camlardan yağlı boya tabloları, süslü halılara, duvarlardaki ipeklere baktı - ipek olmalı, değil mi?

O ne bilirdi ki?

Arkasını dönerek çimenlik alana, çalılara ve sıcak aylarda açtığına şüphe olmayan çiçeklerin bulunduğu tarhlara baktı. Arka bahçenin nasıl bir yer olduğunu merak etti. Muhtemelen bir havuzu vardı. Egzotik lanet hayvanlar için bir muhafaza. Lanet olası bir kuş cenneti.

Yalan söylemişti.

Ve küçük bir şekilde değil.

Bu... bu büyük bir olaydı: Kurucu Aile'nin kızlarından biri olduğu kesin gibi görünen birinin bekâretini almıştı.

Eski Kanunlara göre, halktan biri olarak mı?

Bu yüzden idam edilebilirdi.

Öfke kabardıkça, Paradise ve ondan sakladıklarıyla ilgili olmaktan çok, sürekli olarak kendini geçersiz kıldığı içindi. Koyduğu tüm o içsel engeller? Aldığı tüm o kararlar? Onu insan siken bir kulübün tuvaletinde sikmeden önce, Tanrı aşkına? Her birinin içinden geçip gitmişti. Ve üstüne üstlük, eğitimle ilgili odağını kaybetmişti. Amacından sapmıştı. Uyuması gereken günler, düşünmesi gereken dersler, vücudunu tam bir odaklanmayla çalıştırması gereken antrenmanlar boşa gitmişti.

Ve tüm bunlar, onu o kadar az önemseyen, o kadar bencil ve kibirli bir kadın içindi ki, kendisiyle ilgili çok önemli bazı bilgileri paylaşmak istememişti.

Bilmesi gereken bir bilgi onun için oyunun kurallarını değiştirebilirdi.

Bu, onu gerçekte istediği şeyden yüz seksen derece uzaklaştıran mükemmel bir manipölasyon fırtınasıydı: Kadının yalancı olması ve libidosunun kontrolden çıkması yüzünden hiç şansı kalmamıştı.

Tam bir aptaldı, lanet olası bir aptal. Ve aptallar hak ettiklerini alırlar.

Öyle değil mi?

Bölüm Kırk Üç

Çiftleştigi yatağın kenarına oturan Marissa saçlarını fırçaladı. Lateks kıyafetini çıkardıktan sonra giydiği kıyafetleri değiştirmişti ve şimdi Butch'un siyah kaşmir bornozlarından birini giyiyordu. Zaman zaman yakasını burnuna götürüyor ve liflerdeki Butch'un kokusunu alıyordu.

Onun varlığını hatırlamaya ihtiyacı vardı. Gerçekten ihtiyacı vardı.

Sevgili Bakire Kâtip, aklından geçen çok fazla şey vardı, görüntüler, sesler, kokular. Ve bu yayılım ateşinin bir sonucu olarak merak edip duruyordu... Butch bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabilmişti? O suç mahallerini nasıl araştırmış, kurbanların ailelerinin evlerine nasıl gitmiş, o haberi tekrar tekrar nasıl vermişti? Bir babanın ve bir muhtarın trajik gözlerine nasıl bakmış ve onlarla nasıl dertleşmişti - hem de onlardan bilgi alması gerektiğini bile bile?

Çocuklarını en son ne zaman gördükleri gibi bilgiler. Son iletişim. İnsanlarla bilinen herhangi bir anlaşmazlık.

Soruları dikkatle sormuş, zaman zaman annenin elini tutmuş ya da babaya başını sallamıştı. Hiçbir şeyi yazmasına gerek yoktu - hiçbirini unutmayacaktı.

Ve şimdi buraya geri dönmüş, her şeyi indirebilmek için Butch'un eve sağ salim dönmesini bekliyordu.

Oturma odasındaki Çukur'un dışarıya açılan kapısı gıcırdayarak açıldı ve koridordan aşağıya soğuk bir hava püskürdü - beraberinde cücelerin pis kokusunu da getirerek.

"Butch?" Ayağa fırladı ve dışarı fırladı. "Butch...?"

İnlemeler ve küfürler başlı başına bir cevaptı ve sonra köşeyi dönüp açık odaya giriyor ve kısa bir süre duruyordu.

V arkadaşını bir itfaiyecinin kucağına aldı, Kardeş de eğilmiş ve hırpalanmış bedeni deri koltuğa götürüp yatırdı.

Butch kanlar içindeydi, avcı kanıyla kaplıydı ve yarı ölüydü.

Ayrıca, daha küçüklerin o hastalıklı tatlı kokusunu yayıyordu.

Tüketilmiş.

Marissa, Butch'un keçeleşmiş saçlarını okşarken, Kardeş kanepede erkeğe katıldı ve savaşçının bedenini en iyi arkadaşınıkiyle sarmaladı. Ardından gelen parıltı, uzakta bir şey ya da belki de yoğun bir sisin arasından görülen bir fener gibi başladı, ama çok geçmeden, Vishous'un annesinin kutsal özü olan aydınlık odayı kapladı, bir metal levha üzerindeki güneş ışığı kadar parlak, yanan bir ateş kadar sıcak ve Butch'un sahip olduğu tek kurtarıcı.

V'nin gücü yanlış bağlamda bir lanetti ama şu anda kullanıldığında bir mucizeydi; çünkü eşinin içindeki kötülüğü çekip alacak, onu kurtaracak ve sadece Vishous'un yapabileceği şekilde güçlü kılacaktı.

Aralarındaki bağa hiçbir zaman içerlememiş, sevdiği kişi için bu kadar gerekli olan bir şeyi bir başkasının sağlamasını hiçbir zaman kıskanmamıştı. Sadece Butch'un ölmesini engellemenin bir yolu olduğu için minnettardı. Omega onu kaçırıp enfekte ettiğinden beri, avcıları tüketme, onları "öldürmenin" yapmadığı bir şekilde yok etme yeteneğine sahipti: Butch'un onların özünü tüketmesi evrenden tek yönlü bir çıkış biletiydi.

Ama bunun bir bedeli vardı.

Bir süre sonra ışık geri çekilmeye başladı ve ikisi de bitkin bir halde öylece uzandılar. Butch gözlerini açtığında

göz kapakları, ela gözleri hemen ona yöneldi ve titreyen elini kaldırdı.

Nazik bir gülümsemeyle avucunu tuttu ve yüzüne götürerek yanağına sürttü. "Seni seviyorum, seni seviyorum..."

"Tamam mı?" diye mırıldandı. "Sen mi?"

"Artık eve sağ salim döndüğüne göre, evet. Binlerce evet."

V göz kapaklarını araladı ve fıldır fıldır dönen gözlerle ona baktı. Her ne kadar Kardeş'e nadiren dokunsa da -çünkü kabul edin, Vishous sıcakkanlı bir adam değildi- uzandı ve yanağını okşadı.

Nadir bir şefkat anında, avucunun içine bir öpücük kondurdu.

Ve kısa bir süre sonra, arkadaşını duşa sokma zamanı gelmişti. V kanepede ziyan olurken, Marissa Butch'un koridordan geçip odalarına girmesine yardım etti. Ya da neredeyse odalarına. Koridorda durup soyunmakta ısrar etti, böylece kirli giysilerini hemen aşağıdaki tünele dökülen çamaşır oluğuna koyabilecekti.

Özel banyoları basit, küçük ve rahattı ve böyle durumlarda her zaman yaptığı gibi, duşu doğru sıcaklığa getirirken Butch'u tuvalete oturttu. Her şey hazır olduğunda, ona yardım etti, onu spreyin altına itti ve köşeye yasladı.

Üzerindeki bornozu çıkararak onunla birlikte içeri girdi.

Kadın ortaya çıkmadan önce sertleşmişti. Ve onun vücudunu gördüğü anda ereksiyonu daha da kalınlaştı.

Bundan sonra hikayelerini paylaşmak için zamanımız olacaktı. Şimdi mi? Bu, aralarındaki dalga boyunu bulmak, birbirlerine bağlanmak, kelimeler olmadan iletişim kurmakla ilgiliydi.

Sabunu ve el bezini alarak adamın yüzünden başladı, çok sevdiği yüz hatlarını sildikten sonra boğazına, göğüs kaslarının ve karın kaslarının çıkıntılarına doğru ilerledi. Adamın her yerini, hatta bezle okşadığı uyarılmışlığını bile yıkadı.

Butch onun dokunuşuyla eğildi. Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü, ağırlığı üzerine oturana kadar aşağı kayıyordu.

yerleşik mermer bank. Başını öne eğmiş, kadının onu çalıştırmasını izliyordu.

Sonra bezi bir kenara koydu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın kalçalarının arasına girerken ılık suyun sırtını yıkadığını hissetti.

Muhteşemdi, köşeye yığılmıştı, büyük kolları gevşemişti, savaşçının vücudu bitkin düşmüştü.

Yine de gözleri sıcaktı.

Ellerini adamın sikinin etrafına sararak ağzını açtı ve adamın üzerine eğildi, yutabildiği kadarını yuttu, emdi, çalıştırdı.

Buna karşılık Butch inledi ve kalçalarını kıvırdı.

Tatlı zamanını aldı, onu zorladı, daha hızlı gitti ve sonra yavaşladı, toplarını sıktı.

Ve sonra yukarı baktı.

Hâlâ onu izliyordu, dişleri aşağı inmiş, ağzı açık ve nefes nefese kalmıştı. Zaman zaman hareket etmeye çalışıyor gibiydi. Yine de yapabildiği en iyi şey ellerini çırpmağı.

"Marissa..." dedi kısık sesle.

"Evet?"

Onun cevap vermesini beklerken, ağzını onun başıyla birleştirdi. Sonra dilini onun etrafında bir daire çizerek gezdirdi.

"Bitir beni," diye inledi. "Oh, Tanrım... bitir beni..."

Ona verdiği gülümseme derinlerden geliyordu.

Sonra, beklentiyle, işine geri döndü. Ve işini çok ama çok iyi yaptı.

Bölüm Kırk Dört

Ertesi akşam gece çökerken, Paradise bornozuyla yatak odasında volta atıyordu.

Craeg aramadı. Her zamanki gibi sabahın yedisinde değil. Belki de uyuyamadığı öğleden sonra ikide de değil. Ve muhtemelen Axe'la birlikte kafeteryada yemek yemek üzere olduğu altıda da değil.

Belli ki bir şeyler değişmişti.

Ve bunun tek seferlik bir şey olmadığını umuyordu. Bazı erkekler sadece henüz sahip olmadıkları şeyleri isterlerdi ve Craeg'in bu kadar dangalak olduğunu öğrendiğinde şok olacak olsa da, onun aramamasını başka nasıl açıklayabileceğini düşünemiyordu.

Ama... birlikte çok iyidiler. Gerçekten iyi. Ve o da ona karşı çok iyiydi.

Kızın dairesindeki o korkunç sahneye gelince? Peyton'ın kuzeninin başına gelenler trajik olsa da, Craeg'in bir tür zihinsel ya da duygusal çöküş yaşayacak kadar etkileneceğini sanmıyordu-

Telefonu nihayet çaldığında, odanın diğer ucuna koştu.

Sadece Peyton olduğunu görünce küfretti.

Cevap verdiğinde sesini düz tutmaya çalıştı. "Selam. Nasılsın?"

İkisi de kadının ailesine karşı o üzücü görevi yerine getirdikten sonra, o gün için kendi yollarına gitmişlerdi ama birbirlerinden kopmamışlardı. Adam ona bir mesaj atmıştı.

Saatler boyunca bir dizi tutarsız şey söyledi ve bunu, adamın o votka şişesini iyi bir şekilde kullandığı anlamına geldiğini düşündü.

"Yani bu gece dersimiz yok."

"Ne?"

"Bazı nedenlerden dolayı iptal edildi, bu yüzden Anslam ve ben Sal's Restaurant'a gidiyoruz. Diğer herkesi de davet edeceğim."

Güncellemeyle uğraşırken, ezici bir hayal kırıklığı başını döndürdü. Craeg'i görmeyi umuyordu ve-

Peyton hiç vakit kaybetmeden ona bir saat içinde herkesle orada buluşmasını söyledi. Sonra telefonu kapattı ve onu telefonunu tutup karanlık ekrana bakmakla baş başa bıraktı.

Craeg onlara katılacak mıydı acaba?

Tamam, bu saçmalıktı. Aptal bir piliç gibi beklemekten bıkmıştı.

Derin bir nefes alarak hafızasındaki bir numarayı çevirdi; bu numarayı seyirci evinde çalışmaya başladıktan üç gece sonra öğrenmişti. Bir köpek cevap verdiğinde, profesyonelce gülümsedi - sanki erkek yüzünü görebiliyormuş gibi, sanki bunu tamamen kişisel nedenlerle yapmıyormuş gibi.

"Merhaba," dedi. "Ben Abalone'un kızıyım. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama beni eğitim merkezinin kliniğine nakletme nezaketini gösterir misiniz?"

"Elbette hanımefendi!" diye neşeli bir cevap geldi. "Özellikle hitap etmek istediğiniz biri var mıydı?"

"Aslında..." Belki de bu düşündüğünden daha kolay olacaktı. "Aşağıdaki beş yatak odalı süitlerden ilkine mi ulaşmaya çalışıyorum?"

"Memnuniyetle, ben dahili numarayı ararken lütfen bekleyin." Bir bip... bip... bip sesi duyuldu. "İşte burada. İleride doğrudan aramak isterseniz, size numarayı verebilir miyim?"

"Lütfen." Bir kalem kaparak yanındaki Kleenex kutusunun kenarına bir şeyler karaladı. "Teşekkür ederim."

"Ya da bu numarayı her zaman kullanabilirsiniz. Hizmet vermekten memnuniyet duyarız. Lütfen bekleyin."

"Tekrar teşekkür ederim."

Bip... bip... bip sesi hattan geri geldiğinde, avuç içleri ısı ve terle doldu ve oturmak zorunda kaldı, çünkü bacakları titremeye başladı.

Sonra zil çaldı. "Alo?"

Craeg söyledi.

Sertçe yutkundu ve sonra kendine kızdı. "Ararsın diye umuyordum."

Uzun bir sessizlik. "Hey."

"Bak, bunun için sabrım yok. Sorun nedir?"

"Yapacak daha önemli işlerin yok mu senin?"

"Ne?" dedi sertçe.

"Biliyorsun, kuzenin öldürüldü. Ailen de üzgün olmalı."

"Şu anda senin için daha çok endişeleniyorum?" Doğal olarak, o üzgündü-

Paradise'ın öfkesi, söylediği sözler aklına iyice yerleşince rayından çıktı. "Ah."

"Evet, dün gece seni eve kadar takip ettim," dedi. "Bu belki de yapılması gereken boktan bir şeydi ama kim olduğun ve nereden geldiğin konusunda bana yalan söylediğin düşünülürse, gizliliğin ihlali haklıydı. Sadece merak ettim, bana hiç söylemeyecek miydin?"

Başını ellerinin arasına aldı. "Craeg..."

"Sizi aramadım çünkü aslında kiminle konuştuğumu bilmiyorum, değil mi? Kralın Başdanışmanının kızı Peyton bana bu konuda ipucu verecek kadar nazikti."

"Dinle, ben..."

"Sen ne? Ne diyecektin Cennet?" Sesi daha da sertleşti. "Ve not: O kadının başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm. Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben de ailemi kaybettim. Nasıl olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Birden, aristokratlar alt tabakadan insanlardan saklanırken babasının güvenlikten mahrum bırakılmasının korkunç hikâyesi aklına geldi

kısır bir açıklıkla.

"Ben o evdeki insanlar gibi değilim Craeg. Ve sırf ailemin içinde doğduğum için beni onlarla aynı kefeye koyman beni aşağıladı. Bu konuda herhangi bir seçeneğim olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sen onlar gibi değilsin. Hayır, hayır, hiç de değilsin; dün gece canın seks yapmak istedi, bu yüzden de teknik olarak sana eşlik ettiğim için öldürülebileceğim anlamına gelse bile, halktan birinin kirazını patlatmasına izin verdin. Evet, sen hiç onlar gibi değilsin. Kendi amaçların için yalan falan söylemiyorsun. Hayır, sen değilsin tatlım."

"Bu hiç adil değil."

Sert bir kahkaha attı. "Dur, dur, biliyorum. Babana en güzel sürpriz doğum günü hediyesini vermek için bekliyordun. 'Hey, baba, bil bakalım ne oldu! Bir yer döşemecisinin oğluyla birlikteyim, harika bir etiket."

Dişlerini sıkarak, duygularının öfke ve üzüntü, pişmanlık ve kızgınlık arasında gidip geldiğini fark etti. "Kim olduğumu kimseye söylemedim. Sadece sana değil."

"Oh, şimdi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkürler."

"Bana farklı davranılmasını istemedim! Abalone'un kızı olmak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Hiçbir seçeneğim, özgürlüğüm olmamasından hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Yani ben sadece senin 'keşif' aşamasının bir parçası mıydım? Harika. Benim açımdan bitti. Artık farklı versiyonlarını benim üzerimde denemek yok-yeni bir ekipman bulman gerekecek. Biliyorsun, Boone muhtemelen müsaittir. Dün gece Novo ona sürtünürken Tanrı'yı ilk kez görüyormuş gibi görünüyordu."

Cennet ayağa fırladı ve odasında dolaşmaya başladı. "Bu kadar kapalı fikirli olduğuna inanamıyorum."

"Kapalı mı, benimle dalga mı geçiyorsun?" Küfür etti. "Tamam, şu varsayımı deneyelim. Bir hafta sonra senin evinde olacak olan balo -belli ki bana çıkma teklif edecektin, değil mi? Bana söylemek için bekliyordun ki ben de seninle gelebileyim-oh, kahretsin. Buna balo deniyor.

Eskort, değil mi? Beni babanla tanıştırmadan ve smokin kiralamak için elli dolar harcamadan önce bu ayrıntıları not alsam iyi olur."

Kız bir şey söylemeyince, adam tekrar güldü. "Sanırım bu planın bir parçası değildi, ha. Merak ediyorsan söyleyeyim, Axe otobüste konuştuklarınızı duymuş. Eğitim merkezine döndükten sonra bana anlattı ve seninle çıkmam konusunda bana zorluk çıkarmaya çalıştı. Ona seninle aslında 'çıkmadığımızı', ancak arabanın yıkanması gerektiğinde bir kova ve süngerle yıkamama izin vereceğinden emin olduğumu açıkladım."

"Haddini aşyorsun."

"Ve bir aristokrat olarak, bunu bana söyleyecek konumda olduğunuz kesin, değil mi?"

"Sana aşığım, seni pislik." En azından bu onu susturdu. "Bu doğru. Ben söyledim -benim geldiğim yerde bunu ilk önce senin söylemene izin verilmez çünkü erkeğin söylemesini beklemen gerekir. Oh, ve başka ne yapamayacağımı bilmek ister misin? Refakatçi olmadan hiçbir erkeğin yanında bulunamam. Çalışmama ya da kariyer yapmama izin verilmiyor - o resepsiyonistlik işindeydim çünkü babamın çaresizce yardıma ihtiyacı vardı ve güvenebileceğı tek kişi bendim. Eğitim programına girebilmek için savaşmak zorunda kaldım ve sadece babama yalan söyleyip asla savaşı katılmayacağımı söylediğim için izin alabildim. Benden iğne oyası yapmam, bir evi çekip çevirmem ve hamile kalmam bekleniyor ve sen bana sorunun ben olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ağla bakalım, tamam mı?" diye çıkıştı. "Bir sonraki yemeğinin nereden geleceğı konusunda hiç endişelenmek zorunda kalmadın, güzel şeylerin sergilendiğı lanet bir müzede yaşıyorsun ve kusura bakma ama DNA piyangosunu kaybettiğın için insanların sana tepeden bakmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!"

"Bana tepeden bakıyorsun!" diye bağırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun! Sen yargıç ve jürisin, kararını vermişsin ve benim canımı cehenneme! Sen de farklı değilsin."

glymera'dan- lanet olası aynaya bak, Craeg. Sen de en az onlar kadar üstünlük taslayan ve yargılayıcı birisin."

Sessizliğe gömüldüğünde zorlukla nefes alıyordu, boştaki eli yumruk haline gelmişti ve kalbi çarpıyordu.

Bir süre sonra, "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor," diye mırıldandı. "Kesinlikle haklısın. O yüzden siktir git. İyi bir hayatın olsun, umarım

tüm bu kutsallığınız sizi gün boyunca sıcak tutuyor."

Paradise bağlantıyı kesti ve dönerek kolunu başının üzerine kaldırıp telefonu duvara fırlatmaya hazırlandı.

Ama kendini durdurdu. Kendini sakinleştirdi. Yeniden odaklandı.

Vay canına. Bekaretini kaybediyor ve bir ilişkide ilk kez yere seriliyor. Oh, ve ilk ayrılık da.

Büyük 24 saat. Çok iyi

gidiyor.

Harika.

Cennet'in kendi bedenine dönmesi bile bir saat kadar sürdü, o kadar öfkeliydi ki. Aklına gelen ilk şey, bütün geceyi odasında tıkılıp kalarak geçirmeyeceğiydi.

Tabii ki hayır. Bu tür bir hapishaneyi dört gözle beklemek için bütün günü vardı.

Cüzdanını aramak için çantasına doğru ilerledi. O İtalyan restoranında diğer stajyerlerle buluşacak ve onlarla bir içki içecekti - sadece bir soda sipariş etse bile. Ya Craeg de orada olursa? Olurdu. Her neyse.

Onun etrafında olmaya alışabilirdi.

Eli cüzdanını kavradığında, dışarı çıkmak üzereydi -Ama durdu. Çantayı çıkarıp antika Fransız masasının üzerine koydu. Çantayı karıştırarak her şeye baktı, hatta ön cebin fermuarını açıp içeri kontrol etti.

Kaşlarını çatarak gömme dolabına yöneldi ve paltolarının olduğu yere doğru ilerledi. Bir gece önce giydiği palto diğerlerinin yanında asılı duruyordu ve uzak taraftaki cebe girdi.

Dairenin içinde sakladığı Polaroid fotoğrafı bıraktığı yerdeydi.

Görüntüye bakarken elini ağzına götürdü. Çantaya dönüp bir kez daha kontrol etti.

Hayır, otobüste bulduğu orijinal görüntü gitmişti.

Eğitim merkezinde çantasını aradığı ve telefonunu yanlış yerde bulduğu zamanı düşündü.

Birisi vardı gitti aracılığıyla onu Çanta ve alındı Fotoğraf.

Belki de onları bir cinayete bağladığı içindir.

Telefonuna dönerek Peyton'ı aradı. "Selam," dedi Peyton açtığı anda.

Kadın sessizleşince, "Alo? Cennet mi?" "Sanırım..."

"Ayrılıyorsunuz." "Hayır, konuşmuyorum."

"Bekle." Bir hışırtı duyuldu ve sonra sesi uzaklaştı. "Hayır, seni lanet olası aptal. Anslam, asit falan kullanmıyorum. Tanrım, evet, bana biraz X ver."

Gözlerini kapattı ve tam olarak ne yaptığını merak etti. Yas tutuyordu. Belki de sadece paranoyaklaşıyordu.

"Parry?" Bir hışırtı daha duyuldu ve sonra bir şey içti. "Ne var ne yok?"

"Yok bir şey. Özür dilerim."

"Hâlâ bizimle geliyor musun?"

"Şu anda olmaz," dedi. "Babamın iş yerine gidiyorum. Ben, ah, dün gece aptalca bir şey yaptım."

"O da neydi?"

"Evden bir şey aldım." Fotoğrafa baktı ve sonra onu yüzüstü masasının üzerine koymak zorunda kaldı.

Ayrıntıları görmeden bile çok kanlıydı. "Bunu yapmak istememiştim. Bulduğum şu resim?"

"Polaroid mi? Diğer mi?"

"Evet, bunu Butch ve Marissa'ya vermem gerekiyor. Düşünmeden cebime attım. Kardeşliğin dışarıda savaştığını ve eğitim merkezine geri dönemeyeceğimi düşündüm, bu yüzden seyirci evine uğrayacağım ve birisi bu gece daha sonra onlara götürebilir."

"Evet. İyi plan. O zaman bizimle gel?"

"Tamam, hızlıca bir duş alıp giyineceğim."

"Sen her zaman güzelsin. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra ayaklarına baktı. Tanrım, ya stajyerlerden biri bu ölüme karıştıysa?

Paradise lanet okuyarak telefonunu banyoya götürdü ve tezgâhın üzerine bırakırken gözlerini devirdi. Ama evet, Craeg ararsa telefonu açacaktı. Gerçi hayır, muhtemelen aramazdı. Ve evet, bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Her yönden çöküp yanabilirlerdi... ne karmaşa ama.

Ve açıkçası, bu mümkün olsa bile onunla bunu çözmek istediğinden emin değildi.

Şehvet, dedi kendi kendine. Onunla şehvet içindeydi, aşk değil. Altı gecedен sonra birine nasıl aşık olabilirsin ki?

Tanrım, kusmak istiyordu, gerçekten.

Yirmi dakika sonra, mavi bir kot pantolon ve kaşmir bir kazak giymişti. Her zamanki mokasen ayakkabılarını giydi, çünkü hava soğuk olmasına rağmen henüz kar yağışı beklenmiyordu; sonra bir gece önce giydiği paltosunu çıkardı. Fotoğraflı cebine geri koyduktan sonra cüzdanını, cep telefonunu ve onu-

Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran ev telefonu çaldı. Babasının iş yerinden onu kontrol etmek için araması ihtimaline karşı yanına giderek ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Bir ziyaretçiniz var."

Diğer uçtaki sese kaşlarını çattı. "Anslam mı?" "Evet, benim," dedi kolayca. "Peyton gelmemi söyledi.

sen."

"Öyle mi? Ama henüz Sal'a gitmiyorum. Önce bir işim var."

"O zaman ben de seninle geleyim."

"Hayır, teşekkürler. Uzun sürmez."

"Aşağı geliyor musun?"

Oh, Tanrı aşkına. Ama kabalık etmek istemedi. "Evet.

Bekle."

"Benim için acele etme."

Telefonu kapattıktan sonra saçını iki kez kontrol etti ve odasından çıktı. Ön merdivenlere yönelirken, Anslam'ı bir an önce kapıdan çıkarabilmeyi umuyordu. Craeg'le olan kavgası yüzünden kendini berbat hissediyordu ve kimseye söylemeden olay yerinden Polaroid'i çekmeyi unuttuğuna inanmadığı için tüm bu iğrençlik daha da artmıştı.

Bunun yanı sıra, soruşturmanın stajyerlere odaklanmak zorunda kalacağı da çok gerçek bir olasılıktı.

Büyük merdiveni tırmanırken, aşağıda siyah-beyaz mermer zeminde duran Anslam'ı gördü; Saks Fifth Avenue kıyafetleri ve Gucci kolonyası, onun hangi sınıftan olduğunu en az düzgün, oldukça dikkat çekici olmayan yüz hatları kadar belli ediyordu.

Onda öyle bir şey vardı ki... solgun, diye düşündü.

Kadınlara karşı agresif olmasıyla ilgili bu ünü nasıl edindiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ayağının altında bir adım gıcırdayınca Anslam dönüp ona baktı. "Hey, kızım," dedi. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler, sen de öyle."

Aşağıya indiğinde ve adam kollarını açtığında, ona doğru gitti ve iki yanağından öptü. "Dinle, üzgünüm ama ben gerçekten-

Babasının çalışma odasından garip bir ses geldi ve kaşlarını çatarak sese doğru baktı. Bir tür gıcırta ya da-

"Bir iş mi yapacaktın?" Anslam sordu. "Ne tür bir iş?"

Yeniden ona odaklandı. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... bu ses de ne?"

Ondan uzaklaşarak ileriye doğru yürüdü ve kütüphanenin kemerinin süslü pervazına baktı-

"Aman Tanrım!"

Babasının uşağı Fedricah ve hizmetçisi Vuchie masanın önünde bağlanmış, ağızları tıkanmış ve ayakları bağlanmıştı.

"Dünyada ne oldu-"

Anslam onu arkasından yakaladı ve etrafında döndürerek çelme taktı ve yüzüstü yere çarptı. Yaşadığı şok ve acı onu bir an için sersemletirken, onu sırt üstü yere düşürdü. Yüzünü onunkine yaklaştırarak hafifçe sinirlenmiş görünüyordu.

"Fotoğraf nerede? Fotoğrafıma ne yaptın?"

Kadın kendini toparlamaya çalışıp kollarını ve bacaklarını döndürürken, adam kabaca ceplerini karıştırdı.

"Aferin kızıma." Polaroidi süet ceketinin içine koydu.

"Lanet olsun Paradise, bunu neden bulmak zorundaydın ki? Senin gibi bir kadına bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu planın bir parçası değil."

Yutkunurken kan tadı aldı ve dudağının yarıldığını fark etti.

"Bunu yapmana... gerek yok..."

Hızlı bir hareketle ayağa fırladı ve bir anlığına gözden kayboldu; geri döndüğünde yanında Louis Vuitton marka bir evrak çantası vardı. "Evet, bunu yapmak zorundayım. Çünkü o Polaroid'i babana götürmeye çalışacaktın - Peyton'a da böyle söylemiştin. Ve sen çok iyi bir kızsın, çok vicdanlısın, bunun peşini bırakmayacaksın ve bağlantı hakkında düşünmeye başlayacaksın - ve er ya da geç, gizlice

Kafeteryaya gidip eşyalarımı karıştırıcaksın çünkü eğitim merkezindeki birinin o fotoğrafı otobüste düşürdüğünü ve çantandan aldığını fark edeceksin. Güzel çanta bu arada. Bally'ye bayılırım. İyi mal."

O konuşmaya devam ederken Anslam bir şırınga çıkardı. "Görüyorsunuz, işime bağlı olduğum için bir parçasını hep yanımda tutmam gerekiyor ve resimler bundan sonraki en iyi şey, öyle değil mi? Hafızayı canlandırmak için harika. Her neyse, işte o zaman ikiyle ikiyi bir araya getirirsiniz - çantamda bunun gibi daha fazlasını bulduğunuzda. O zaman mahvolurdum ve sizi temin ederim ki ben ilişkilerde asla altta kalmam."

İnce iğnede berrak sıvının canlı olduğunu test ederken, beyni onu geri çekilmekle tehdit ediyordu; acı, şok, kafa karışıklığı, nöropatik yollarını büküyor ve bağlıyor, herhangi bir anlamlı düşünce modelini imkansız hale getiriyordu.

Ancak o zaman antrenman sınıfında ne yapmak için eğitildiğini hatırladı: Odaklanırsan, odaklanmaya devam edersin. Odaklan, odaklan.

Gerçi bu bir eğitim alıştırması değildi - aslında bu tam da o derslerin onu hazırlaması gereken şeydi.

Sınıf yok. Onu kurtaracak kimse yok. Sadece kendisi.

Bir anda zihni süper keskinleşti: Eğer o şey her neyse ona enjekte ederse ölmüş sayılırdı ve kaçmak için tek bir şansı olacaktı.

Çaresizlik gösterisi yaparak, gizlice etrafta kullanabileceği bir silah, bir şey, herhangi bir şey aradı-

"Bunu bir iltifat olarak düşün," dedi ona bakarken. "Eninde sonunda benim olduğumu anlayacağından eminim, çünkü bir kıza göre oldukça zekisin-"

Güçlü bir hamleyle şaha kalktı ve adamın tam suratına kafa attı. Bu onun tek hamlesiydi ve onu çiviledi.

ölmüştü: Anslam acı ve öfkeyle uludu ve burnunu tutarak kışının üzerine düştü. Kadın onun üzerine atladı, göğsüne saldırdı ve şıngayı elinden çekip aldı. Pistona basarak ilacın havaya karışmasını sağladı ve şıngayı bir kenara fırlattı.

Hem de hiç vakit kaybetmeden.

Anslam kükredi ve omuzlarına yumruk atarak onu üzerinden fırlattı. Bir sonraki hamlesi ise yumruğuyla çenesine öyle bir vurmak oldu ki, kadın kelimenin tam anlamıyla çanların çaldığını duydu ve görüşü titredi. Ama adam üzerine atladığında kontrol etmeyi göze alamadı. Acı ve yönelim bozukluğuyla mücadele ederek ikisinin arasına uzandı ve adamın hayalarına uzandı, onları yakaladı ve adam çığlık atıp yana savrulana kadar sıkıca kavradı.

Ayağa kalkarak onu tekmelemeye çalıştı ama adam bileğinden yakaladı ve onu ayaklarının üzerinden savurdu.

Yuvarlanmaya başladılar ve aklının bir köşesinde Butch'un tüm göğüs göğüse çarpışmaların yerde bittiğini söylediğini duydu; bu sadece bir zaman meselesiydi.

Kendini döndürerek adamın kendisine kol darbesi yapmasını engelledi ama kalçalarıyla onu baş kilidine almayı da başaramadı. Bir silaha ihtiyacı vardı, çantaya. Onları bir şekilde oraya götürebilirse...

Ondan daha güçlüydü. Kız ondan daha hızlıydı. Vücutları sert zeminde çırpınıyor, kollar ve bacaklar geriliyor, yumruklar gövdelere saplanıyor, yüzlere daha fazla kan bulaşıyordu.

Ve sonra olan oldu. Bir şekilde onu iki eliyle boğazından yakalamayı başardı ve sonra başının arkasını mermer zemine bir, iki kez vurdu...

Siktir git! diye bağırdı, çünkü hiç havası yoktu.

Gözlerine uzanarak yuvalarına parmak soktu- Gözleri kayboldu.

Anslam kalktı ve ortadan kayboldu.

Bir an için kendini hazırladı, ona vuracak bir yumruğa hazırdı. Ama sonra korkunç bir çığlık duydu.

Başını kaldırıp baktığında Anslam'ı gördü... yerden havalanmıştı, yüzü korkunç bir dehşet ifadesine bürünmüştü, ağzından kan fışkırıyordu, bacakları seğirirken ayakları işe yaramaz bir şekilde tekmeliyordu.

Sonra bir çöp gibi bir kenara atıldı.

Ve Craeg bir savaşçı gibi ortaya çıktı, ayakları yere sağlam basıyordu, dişlerini gösteriyordu... elinde kanlı bir kılıç vardı.

Paradise belli belirsiz silahın, babasının özel günlerde Başdanışman olarak takması gereken törensel kılıç olduğunu fark etti, ilk olarak kendi babasının sahip olduğu kılıç... geleneklere göre asılması gerektiği için ön kapının hemen yanındaki duvarda tutulan kılıç.

Craeg ona doğru geldi ve çömeldi. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var. Telefonun nerede, telefon nerede?"

"Ben iyiyim, ben ... iyiyim."

Bekle, ağlıyordu. Yoksa kan mıydı? Bilmiyordu.

...

Boğuşma sesi başını çevirmesine neden oldu. "Hemen döneceğim."

Hızlı adımlarla kılıcıyla birlikte çalışma odasına koştu ve birkaç dakika sonra Vuchie onun yanındaydı, uşak da masadaki telefonun başındaydı.

Tam o sırada çift gördüğünü fark etti.

Craeg'e, "Sanırım bayılacağım," dedi. "Doktor Jane geliyor."

"Beni bırakma," dedi ona. "Sana biraz daha bağırmak istiyorum."

Dizlerinin üzerine çöktü. "Dövüşünüzü böldüğüm için mi? Özür dilerim. Bence kazanacaktın, bu arada -Ama ben kumarbaz bir erkek değilim. Üzgünüm."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı... ama ışıklar sönmüştü.

Son düşüncesi?

Avucunu sıcak bir şey sardığında, adamın elini tuttuğundan oldukça emindi.

Bölüm Kırk Beş

Craeg Paradise'ın bahçesinde belirdiğinde, onunla kavga etmeye mi yoksa barışmaya mı geldiğinden emin olamamıştı.

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Her iki şekilde de olabilirdi.

Kadın telefonda ona haddini bildirdikten sonra, eğitim merkezinin etrafında fırtınalar koparmış, ta ki "Siktir et, onu şahsen görmeye gidiyorum" diyene kadar. Bir köpek çağırmış, otobüse binmiş ve ana yola çıkar çıkmaz adama bırakma noktasını beklemediğini söylemişti.

Yerleşkeden beş mil uzakta bir açıklıkta pazarlık yapmışlardı.

Sonra da Paradise'ın ailesinin malikanesinin bahçesine gitti.

Ön kapıyı açık bulduğu yerde.

İçeri girer girmez Paradise'ı Anslam'ın altında, parmaklarıyla gözlerini oyarken görmüştü.

Ve işte bu şekilde kendini bu... muhteşem kütüphanede... ellerinde meşhur kanla otururken bulmuştu.

Etrafına bakınırken şöminenin üzerindeki büyük yağlıboya tabloya bakarak başını salladı. Resmedilen erkek doğrudan izleyiciye bakıyordu ve Craeg, iyi kalpli ihtiyarın ipek kanepesinde oturan bir avamı gerçekten görebilseydi ne diyeceğini hayal edebiliyordu. Ya da oğlunun ipek kanepesinde. Ya da torununun. Her neyse işte.

Yüzünü ovuştururken "Siktir," diye mırıldandı.

Evet, aslında onunla kavga etmeye gelmişti, barışmaya değil. Kendi fikrini kanıtlamak için gelmişti: o ve halkı türlerin içinde bir kötülüktü ve onun saçmalıklarına inanacağını düşünüyorsa aldanıyordu-

"Dur artık," diye inledi.

Gözlerini yeniden açarak botlarının üzerine bastığı halıya baktı. Dışarıdan sesler geliyordu. Butch gelmişti. V. Uşak ve hizmetçi konuşuyordu.

Paradise üst kata çıkarılmıştı ve Doktor Jane de-Kütüphanenin kapısında bir erkek belirdi.

Uzun boylu ve ince yapılıydı, Craeg'in bile bir usta tarafından dikildiğini anlayabileceği kusursuz bir takım elbise giymişti. Parlak beyaz gömleği, kan kırmızısı kravatı ve göğüs cebindeki şık küçük mendiliyle tam bir aristokrat timsaliydi.

Ve evet, parmağında altın mühür yüzüğü bile vardı.

Ve evet, bunlar Paradise'ın hareketsiz odaya bakan gözleriydi.

Craeg ayağa kalkarken turuncu şapkasını çıkardı. İçinden gömleğini düzeltmek ya da kot pantolonunu fırçalamak gibi saçma bir dürtü geldi... ya da başka bir şey. Kahretsin.

Erkek, yüzünde korkunç bir ifadeyle öne doğru yürüdü.

Kendini toparlayan Craeg boğazını temizledi. "Efendim, ben-"

Ona vuran ayı sarılması o kadar güçlüydü ki kemiklerinin ezildiğini hissetti ve adam geri çekilmedi, sadece tutunmaya devam etti.

Craeg ise orada bir heykel gibi duruyordu.

Paradise'ın babasının omzunun üzerinden Butch kafasını odaya uzattı. Gözlerini böcek gibi yapan Kardeş, Craeg'e programa uymasını işaret etti.

Craeg erkeğin arkasından avuçlarını havaya kaldırarak "ne yapacağım?" diye sordu.

Butch çılgınca sarılma hareketleri yapmaya başladı.

Craeg yüzünü buruşturarak kollarını nazikçe centilmen adama doladı. Omuzlarını okşadı.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi babası sert bir sesle. "Bu gece onun hayatını kurtararak bana yeniden hayat verdin."

Sonunda babası geri adım attı ve elindeki mendili çıkarıp kızarmış gözlerini sildi. "Söyle bana, sana borcumu nasıl ödeyebilirim? Senin için ne yapabilirim? Sana ve senin ailene nasıl hizmet edebilirim?"

Craeg bir kalas gibi gözlerini kırptırdı. Beyni tam anlamıyla düzleşti.

Ve sonra ağzından kaçırdı, "Benim adım

Craeg." Sanki adam ona sormuş gibi.

"Craeg, ben Abalone." Erkek eğildi. "Hizmetinizdeyim."

Craeg buna cevap veremedi Peyton köşeyi döndü ve ona doğru yürüdü. "Adamım benim."

Annnnnnn ve ikinci sarılma zamanı gelmişti.

Peyton ona neredeyse kaburgalarını tekrar kıracak bir sıkma hareketi yaparken, Craeg geri dönüş konusunda programa biraz daha uyum sağlamıştı.

"Sen benim işimi yaptın," dedi adam kabaca.

"Ne demek istiyorsun?"

"Butch bana kuzenimi öldürenin Anslam olduğunu söyledi."

Craeg geri çekildi -ki bu iyi bir şeydi çünkü biraz kişisel alana ihtiyacı vardı. Lanet olası bir sınıf arkadaşını öldürdüğünde tehlike ortadan kalktığından beri, kendini paralel bir evrene adım atmış gibi hissediyordu.

Mesele şu ki, Anslam'ı bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi ezip geçerken, Cennet'i savunmak için tepki veriyordu. Erkeğin ona saldırmasının nedeni o sırada çok da önemli değildi ve sonrasında da sorgulanmamıştı.

Peyton hikâyeyi çabucak anlattı ve Craeg de çoğunu anladı. En azından anladığını sanıyordu.

Anslam ve Polaroidler. Anslam ve kadınlara karşı agresif olmasıyla ilgili ünü. Paradise hepsini bir araya getiriyor.

Peyton aniden Paradise'ın babasına döndü ve ikisi kucaklaştı.

İkisi ayrılırken Peyton, "Peki ya bu adam," dedi. "Bir çeşit kahraman, ha?"

Tamam, doğru, Paradise'ın babasının ona kahramana tapmaya yakın bir şeyle bakması tamamen rahatsız ediciydi. Evet, şimdi gidebilir miydi? Belki gidebilirdi... Paradise'ı görmek istiyordu ama-

"Bu arada o da Parry'ye aşık," diye açıkladı Peyton. "Kız da onunla birlikte."

Ve böylece onunla arasındaki her şey ciddi, tamamen, lanet olası bir şekilde ortaya çıktı.

Bölüm Kırk Altı

"Hayır, ben iyiyim."

Paradise bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu. Öte yandan, Doktor Jane doğrudan gözbebeklerine bir el feneri tutuyordu.

Doktor yatağa otururken, "Beyin sarsıntısı geçirmişsiniz," diye açıkladı. "Mideniz bulanıyor mu?"

Evet ama bunun nedeni bir sınıf arkadaşı tarafından neredeyse öldürülmek üzere olması ya da yarım saat önce defolup gitmesini söylediği bir erkek tarafından tamamen kurtarılmış olması olabilir...

"Soru neydi?" diye sordu. "Bekle, evet, biraz midem bulanıyor ve biraz da çarpıntım var."

Doktor Jane gülümsedi. "İyi olacaksın. Sadece ağırdan al. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, yarın akşam derse gidebilirsin, ama antrenman yapmayacaksın ve antrenmanlarını ağırdan alacaksın."

"Oh. Tamam." Tanrım, eğitim merkezine geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sana az önce aldığın Motrin'den başka bir şey vermeyeceğim."

"Oh... tamam. Teşekkür ederim."

Doktor Jane ayağa kalkarken, "Ve Mary ile konuşman gerekiyor," dedi. "Ve hayır, ben iyiyim demek yeterli olmayacak. Bundan dolayı biraz travma sonrası stres bozukluğu yaşayabilirsin. Vücudun zihninden daha hızlı iyileşecek."

"Mary kim?"

"Biliyorsun, Rhage'in Shellan'ı. O bir terapist."

"Oh."

Belki de bunu başka bir T-Y ile takip etmeliydi? "Bana

ihtiyacınız olursa buradayım," dedi doktor gitmeden önce.

Ve sonra Cennet yalnız kaldı.

Tuhaftı, güvende ve yatak odasında olmasına ve alt katta Kardeşler olmasına rağmen... ev artık o kadar da güvende hissettirmiyordu. Ve belki de Mary'nin konuşmasıyla ilgili nokta buydu.

Tanrım... Anslam, bir katil mi? Belki de bir seri katil?

Hiçbir zaman dengesizlik belirtisi göstermemişti. Nispeten normal, biraz tatsız bir insan gibi görünüyordu, tıpkı onun ya da kendi sınıflarından, ırklarından herhangi biri gibi.

Antrenmanlarda onun yanında oturduğunu, onunla idman yaptığını, konuştuğunu ve güldüğünü ve tüm bunlar olurken onun... kadınlara vahşice davrandığını düşünmek?

Daha adamın onu öldürmeye çalıştığı bölüme gelmeden, kâbusların konusu olmuştu.

Saate bakınca daha da strese girdi. Şafağın sökmesine sadece bir saat vardı ve Craeg'in nerede olduğunu bilmiyordu. Henüz gitmemiş miydi?

Onu görmesi gerekiyordu.

İnleyerek ev telefonuna doğru uzandı: "Sana yardım etmemi ister misin?"

Sarsılarak başını kaldırdığında erkeğin kapısının önünde durduğunu gördü. Başparmağını omzunun üzerinden uzattı.

"Doktor Jane içeri girmemin sorun olmayacağını söyledi. Gitmem gerekiyor ve senin hâlâ hayatta olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

Cennet gözlerini kapadı ve yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Gözyaşları hızlı ve öfkeli bir şekilde aktı ama onları göstermek istemedi.

Kapıyı kapatırken yumuşak bir tıkırtı duydu ve bir an için onu terk ettiğini düşündü. Ama sonra derin bir nefes aldı ve onun kokusunu aldı.

"Babanla tanıştım," dedi kabaca.

Kendini toparlayarak ona bakmaya zorladı. Adam odaya daha fazla yaklaşmamıştı ve bu çok yerinde görünüyordu. Yüzü uzak, vücudu gergin ve

tartışmalı bir şekilde önünde durmasına rağmen çoktan evi terk etmiş birisinin etkisini hissetti.

"Öyle mi?" dedi sessizce.

"İyi adam."

"Öyle."

Uzun bir sessizlik. Sonra "Siktir et" dedi ve bir selpak almaya gitti. Burnunu sümkürerek bir tane daha çıkardı ve gözlerini kuruladı.

"Üzgünüm, biraz duygusalım."

"Neden olmayasın ki? Neredeyse ölüyordun."

Kağıt mendilleri toparlayıp yatağının yanındaki çöp sepetine attı ve derin bir nefes aldı. "Sana bütün o şeyleri söylediğim için özür dilerim. Sana bağırdığım için."

"Bunun için endişelenme."

"Tamam." Nedense hiçbir önemli değilmiş gibi verdiği bu umursamaz yanıt, geçirdiği beyin sarsıntısından daha çok canını yakmıştı. "Pekâlâ."

"Bak, Paradise, sen ve ben..."

"Ne?" Ona şöyle bir baktı. "Yoksa daha çok değil miyiz? Olmaması gerektiği gibi mi? Bu, özellikle benim geçmişim de dahil olmak üzere, tekrar birlikte olamayacağımızın tüm nedenlerini gözden geçirdiğin kısım mı? Çünkü eğer öyleyse, bunu telefonda konuştuğumuza eminim."

Hiçbir şey söylemeyip, sanki oya halısındaki ilmekleri sayıyormuş gibi yere baktığında, kafasında son bir veda provası yaptığını hayal etti. Ve bu ilişkilerine bir veda olacaktı, bir daha görüşmemek üzere değil. Çünkü lanet olası programı bırakmayacaktı; bu kesindi: Sadece bu ilk gecelerde - ki bu on iki bin yıl gibi hissettirdi, çok teşekkür ederim - bırakmak için zaten çok fazla yatırım yapmıştı.

"Gitsen iyi olur," dedi yenilgiyle. "Sadece-"

"Neden ben?"

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim?"

Ona bakarken gözleri son derece ciddiydi. "Sanırım anlamıyorum... neden ben? Bu türden herhangi birine sahip olabilirdin. Demek istediğim, tüm soylar senden bir oğul sahibi olmak için kollarını ve bacaklarını verirdi. Sen kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en değerli şeysin ve bu senin ne kadar güçlü, ne kadar akıllı... ne kadar dirençli olduğunu öğrenmelerinden önce. Ne kadar cesur... ve zeki. Zekadan bahsetmiş miydin?" Tekrar halıya baktı. "Ve güzelsin. Bir de şu sesin var." Başının yanında bir daire çizdi. "Sesin beni deli ediyor. Her gün, telefonu kapattıktan sonra, o lanet şey göğsümde uyuyordum. Sanki sesinin bir parçası, senin bir parçan hâlâ onun içindeymiş gibi."

Tamam, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı ağlıyordun.

Craeg odanın etrafını işaret etti. "Tam bir pislik olduğum için beni affetsen bile... Sana böyle bir şey veremem. Ailemin kulübesinde iki yatak odası ve bir mutfak var. Tezgahlarda formika, yerlerde muşamba ve içinde çok çirkin bir halı var. Ahşap sahte, antika değil. Sahip olduğum en eski mobilya yetmişli yıllardan kalma ve korkunç görünüyor. Yapamam

... Sana mücevher ya da araba alamam-" "Dur."

Onun sesini duyunca sustu.

"Ben böyle düşünmüyorum," diye fısıldadı. "Sen de öyle düşünmemelisin."

"Ya bu değişirse."

Ve işte o zaman adamın ona içindeki kırılganlığı daha önce hiç göstermediğini fark etti. Bir dakika, hâlâ birlikte olduklarından mı bahsediyordu?

"Olmayacak," diye yemin etti. "Bunların hiçbiri umurumda değil ve bu değişmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" dedi usulca. "Çünkü... ben sana aşığım. Ve eğer yarın, bundan bir hafta sonra... bundan bir yıl sonra... bunun sadece bir kaçamak olduğuna karar verirsen ya da

benden daha klas biriyle birlikte olursam, buna dayanamam. Bu beni dizlerimin üstüne çöktürecek ve orada tutacak tek şey. O yüzden bırak gideyim, tamam mı? Acıma son ver... Bırak gideyim."

Paradise gözlerini sildi ve gülümsemek zorunda kaldı.

"Az önce beni sevdiğini mi söyledin?" Adam cevap vermeyince, "Sanırım söyledin" dedi.

"Ciddiyim, Paradise."

Birdenbire kafasında ya da vücudunda hiçbir şey acımadı ve damarlarında zehirli bir zehir gibi dolaşan korku yok oldu.

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

"O zaman evet, evet az önce seni sevdiğimi söyledim. Sen ve ailen konusunda kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Ayrıca seni babamı öldüren insanlarla bir tuttuğum için de bir pisliğim. Bilmiyorum... tek yapmam gereken beni yolda bırakmak istemediğin o ilk geceyi düşünmek. Herkese karşı böyleydin, sadece bana karşı değil. Sen... bir kişi daha içeri girebilirsin diye kendini güvenli bir odanın dışına kilitleyebilirdin."

Titreyen bir nefes verdi ve sanki kendi duygularıyla mücadele ediyormuş gibi geniş avucuyla yüzünü sildi.

"Craig, tek söyleyebileceğim bu." Adam tekrar ona bakana kadar bekledi. "O ilk gece herkesi yendim, değil mi? Ayakta kalan son kişi bendim, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Harikaydın."

"Eğer sana kanıtlanamaz olanı kanıtlayabilseydim, yani kalbimin ne istediğini bildiğini kanıtlayabilseydim, bunu şu anda tekrar yapardım. Bu kadar basit ve karmaşık değil. İstersen gelecekte farklı düşünmem için türlü sebepler öne sürmeye çalışabilirsin ama hislerim asla değişmeyecek. Seninle tanıştığım ilk gece, seyirci evine girdiğinde doğru kişi olduğunu anlamıştım. Başvurunu yapıp yapmayacağını merak ederek haftalar geçirdim. Kabul gecesi mi? Bekledim ve

Geldiğini görmek için dua ettim. Geldiğinde de tek düşünebildiğim 'Tanrı'ya şükür burada' oldu."

Ona elini uzattı. "Senden uzakta biraz zaman geçirdikten sonra seni her gördüğümde hala bunu düşünüyorum. 'Tanrı'ya şükür... o burada."

Craeg sanki fikrini değiştirmesi için ona bir şans tanıyormuş gibi yavaşça ona doğru geldi. Ama sonra avucunu onunkine dayadı. Ve sonra yatağın üzerinde onun yanına oturdu. Ve sonra eğilip onun ağzına bir öpücük kondurdu.

Ancak arkasına yaslandı ve ciddileşti. "Babamın intikamını alacağım. Bunu kabul etmediğini biliyorum ama bunu değiştiremem. Özür dilerim."

Acı göğsüne saplanırken gözlerini kapattı. "Lütfen... hayır. Ve bunu uzak bir kuzenimi korumak için söylemiyorum. Zaten çok fazla ölüm oldu. Başka bir canlıyı korumaya çalışıyorum."

"Babamı öldüren bir korkak."

"Belki de adaleti sağlamanın başka bir yolu vardır." Onun elini sıktı. "Sadece... bunun üzerinde çalışalım. Belki başka bir yolu vardır. Söz mü? Benim için. Bunu benim için yap."

Cevap verene kadar uzun, çok uzun bir süre geçti. Ama sonunda cevap verdiğinde, sanki yemin etmiş gibiydi. "Pekâlâ. Bundan nefret ediyorum... ama tamam."

Doğrulup kollarını ona doladı ve onun da kendisine sarıldığını hissetti. "Seni seviyorum."

"Tanrım, Paradise... Ben de seni seviyorum."

Uzun süre bu şekilde kaldılar, birbirlerine sarıldılar, küçük şeyler söylediler, dokundular, hissettiler, öpüştüler.

Sonra kapı çalındı.

Evet, oğlum, Craeg yatağından o kadar hızlı çıktı ki, neredeyse en uzaktaki duvara çarpacaktı.

Biraz güldü. "Evet?"

"Ben Butch," diye derin bir ses geldi. "Şimdi gidiyorum. Craeg, benimle gelmelisin."

"Tamam," dedi Craeg ve kapıya doğru yöneldi.

"Seni ne zaman g recek im?" Paradise sordu. "Yarın ak amki ders de mi iptal edildi?"

Elini kapı koluna koydu ve kap  onlu gözlerle ona baktı. "Sabah yedide telefonuna cevap ver ve bunu tartı alım."

Bunu söyledikten sonra göz kırparak dışarı çıktı ve panelleri sessizce kapattı.

Cennet kendini yastıklara bıraktı ında yanaklarını acıtacak kadar sert sırtıyordu.

Bölüm Kırk Yedi

Bir hafta sonra...

"Bekle, peki Cumberbatch nereye gidiyor?"

Craeg Çukur'daki boy aynasının önünde dururken, Butch arkasından gelene kadar panik içindeydi. Doğal olarak, Kardeş ona bir aptalmış gibi gülümsedi. Ki öyleydi de.

"Bu bir kuşak." Butch kuşağı aldı ve Craeg'in beline doladı. "Kahretsin, evlat, sıkı görüneceksin."

"Bu şey ne kadara mal oldu?"

"On beş bin." Sırtının küçük kısmındaki işler tamamlanırken biraz telaş ve çekiştirme oldu. "Ve iyi haber şu ki, sen ve ben aynı türden tıknazız, bu yüzden sana bir eldiven gibi uyuyor."

Craeg birkaç kez gözlerini kırptırdı. "On beş bin mi? Dolar mı?"

"Hayır, Pop-Tarts," dedi Vishous yatağın üzerinden. "Ve eğer bu taşaklarını küçültüyorsa, şuradaki askıların üzerindeki tüm pisliklerle çarp."

Craeg düzenli ve tertipli yatak odasındaki giysi raflarına baktı. "Aman Tanrım."

"Evet, Saks onu seviyor." V bir başka el sarması sigara yaktı. "Ve Neiman Marcus."

"Siktir git, V." Butch yana doğru eğildi ve uzun siyah kuyruklu siyah bir ceket aldı. "Craeg ve benim gibi adamlar, kadınlarımız için biraz vitrin süsü giymek zorundayız. Biz böyle yaparız."

Şahsen Craeg kot pantolon giymeyi tercih ederdi. Ama boğazında süslü beyaz düğümü olan kolalı beyaz gömleğin, parlak kırmızı jartiyerin ve dış kısımlarında saten çizgiler olan siyah pantolonun kötü bir görünüm olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Ve sonra ceketini giydi.

Yansımasına bakarak yeni kestirdiği saçlarını geriye doğru taradı ve ardından saçlarını silkeledi. "Görünüyorum..."

"On beş milyon dolar gibi." Butch onun omzuna vurdu. "Şimdi defol git buradan da ben de giyineyim. Şuradaki insan düşmanı evde kalıyor çünkü bu bok için fazla iyi, ama sen ve ben harika vakit geçireceğiz."

V homurdandı ve yataktan kalktı. "İstemiyorsan beni ara. Yumruk yumruğa dövüşmek için her zaman iyiyimdir ve güzel çocuklara vurmayı severim."

"Smokinin olmadığı için üzülüyorsun."

Vishous kapı aralığında durdu ve Craeg'e baktı. Bir kez başını sallayarak, "Puşt haklı. İyi görünüyorsun. Senin kolunda olmaktan gurur duyacak. O lanet moronların hiçbirinin sana kendini ikinci sınıf hissettirmesine izin verme - dünyadaki herkesi seçebilirdi ve o seni seçti. Ayrıca, kimseye önce elinizi uzatmayın. Bu onlara seni tersleme şansı verir. Onların seni selamlamasına izin ver, tersi değil, tamam mı?"

Craeg kabaca, "Teşekkürler," dedi.

V başını salladı ve sığ koridorda ilerlemeye başladı, "Gidip Lassiter'ı yumruklayacağım. Sonra da muhtemelen onunla biraz bardo oynarım."

"İyi eğlenceler tatlım," diye seslendi Butch. Sonra aynadaki Craeg'e yeniden odaklandı. "Seni tünele indirmeme izin ver. Beni kapalı otoparkta bekle. Seni dışarı çıkaracağım."

"Tamam. Hey... teşekkürler."

Tanrım, kulağa çok ezikçe geliyordu.

Butch gülümsedi ve biraz çarpık olan ön dişini gösterdi. "Ben de çiftleştim. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

kadın kim-"

O anda Marissa ikinci yatak odasından çıktı ve ...

Craeg geri çekildi. Elbise... elmaslar... elbise...

Lanet elmaslar.

Baştan aşağı bembeyaz parıldayan kadın, vücuda oturan elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir güzellik ve zarafet gösterisi sunuyordu.

Doktor Jane koridora fırladı. "Ee! N a s ı l d ı k ?

Huh? Nasıl yaptık?"

Craeg omzunun üzerinden Butch'a baktı... orada bir öküz gibi aptalca duruyordu ve sanki Kâtip Bakire'nin kendisinin ikinci gelişini görmüş gibi görünüyordu.

"Bırak kendini evlat," dedi Kardeş gırtlaktan gelen bir sesle. "Şimdi olduğu gibi. On dakika içinde orada olacağım - hayır, bekle... yirmi."

Marissa Craeg'e gülümseyip yakışıklı olduğunu söylerken, bir insanın aynı anda nasıl hem giyinik hem de tamamen soyunmuş olabileceğine hayret etti.

Yine de Butch'un ona bakma şeklinden ne düşündüğünü çok iyi anlıyordu.

"Hadi Craeg, seni tünele götüreyim," dedi Doktor Jane. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

"Git, git, git, git," diye mırıldandı Butch V'nin arkadaşına. "Görmek isteyeceğinden çok daha fazlasını görmeden önce."

Çift ayrılıp tünele açılan kapı tıkırdayarak kapanıp yeniden kilitlendiğinde, Marissa eşinin önünde yavaşça döndü. "Beğendin mi?"

Butch'un cevabı dizlerinin üzerine çökmek oldu. Gerçekten... o kadar sert bir şekilde dizlerinin üzerine düştü ki, çatırtıların kemiklerini kırdığı için mi yoksa döşeme tahtaları yüzünden mi olduğundan emin olamadı.

Reem Acra elbisesinin eteğini toplayarak aceleyle ona doğru ilerledi. "Hepiniz-"

Omuzlarını ellerinin arasına aldı, ela gözleri yüzünde geziniyordu. "Seni öpmek istiyorum ama makyajını bozmak istemiyorum."

"O yüzden beni dikkatlice öp."

Ve öyle de yaptı, nazik bir dokunuşla ağzını okşadı. "Nefesimi kesiyorsun, Marissa. Herkesin nefesini keseceksin."

Onun saçlarını düzeltti. "Bunu göreceğiz."

"Evet, göreceğiz."

Marissa ciddileşti. "Havers bu gece gelmiyor. Bu beni biraz şaşırttı. Bu işin başına geçmem için beni aday gösteren oydu."

"Belki de bu onun zeytin dalı uzatma yöntemidir. Bir sürü dedikodunun karmaşası olmadan parlamanıza izin veriyordur."

"Evet." Öldürülen kadının başucundaki erkek kardeşini düşündü. "Onu şeytanlaştırmak neredeyse daha kolay."

"Havers'a gelince, eğer onu affedebilirsen... sana yaptıklarını asla unutmayacağım ama onu görürsem de öldürmeyeceğim. Bu nasıl?"

Güldü. "Anlaştık. Ben de bilmiyorum. Sanırım gelecekte ne olacağını görmemiz gerekecek."

"Gelmekte olan bir şey biliyorum," diye söylendi, gözleri kukuletalıydı.

"Peki bu ne olabilir?"

Eşi yerden kalktı ve sıcak elleriyle onun belini sardı. Eğilerek, "Daha sonra bu elbiseyi çıkarmana yardım edecek kişi ben olacağım," diye fısıldadı.

Gülerek kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru eğildi. "Bu, gecenin sonunda pantolonunu çıkarabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Oh, Tanrım..." o inledi.

"Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeees ..."

Kırk Sekizinci Bölüm

Cennet evinin büyük merdivenlerinden inerken, uçuk mavi elbisesinin uçuşan eteğini yukarı kaldırdı. Attığı her adımda, bir hafta önce Anslam'ı mermerin üzerinde bulduğu geceyi düşündü; sanki hiçbir sorun yokmuş, hiçbir terslik yokmuş, hiçbir tehdit yokmuş gibi onu bekliyordu.

Bir an için zihnindeki kablolar birbirine karıştı ve omurgasından aşağı bir adrenalin salgısı yayıldı.

Doktor Jane haklıydı: Sarsıntı iyileşmişti, çürükler de öyle, ama beyinde yeni bir yol vardı, hızlı ama kalıcı bir yol. Yine de şartlı korku tepkisi bir hapishane olmayacaktı. Mary bundan emin olması için ona yardım ediyordu.

Son basamağa geldiğinde babası kütüphaneden çıktı. "Ah... Cennet."

Başını ve vücudunu eğerek ona reverans yaptı. "Baba."

"Annene benziyorsun."

Adam ellerini uzattığında, kadın ona doğru gitti. "Bu en mükemmel iltifat."

"Evet, bu doğru." Onu önünde döndürürken gülümsedi. "Ve senin için bir şeyim var."

"Oh?"

"Gel."

Onu çalışma odasına ve masanın yanına çekerek, altın rengi kenarlıklı düz kırmızı bir kutu sundu. "Bunlar onundu."

"Baba..."

"Hayır, şimdi gel. Onu açmalısın."

Paradise kutuyu alıp kapağını açarken elleri titremeye başladı. Kadın soluk soluğa kalırken, adam içeri girdi ve antika elmas rivi re'i saten yatağından aldı.

"Sevgili mahmeninizle geçirdiğim ilk kırk sekiz yılın her biri için bir tane olmak üzere kırk sekiz elmas var. Bu gece, sana sevgimi ve saygımı sunduğum gibi onu da  zg r ve temiz bir şekilde sana veriyorum. Ben-"

"Bekle." Onu durdurdu. Başıını salladı. "Bunu kabul edemem."

"Neden olmasın?"

Adamın yüzü d  erken, kadın gözlerini kapattı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu..."

Kıpırdamadan duramayarak dar bir daire çizerek yürümeye başladı. Tek d   nebildiği, a k ve sınıf hakkında yaptıkları konu maydı ve onun annesiyle olduğu gibi aristokrat bir e e sahip olmasını nasıl istediği.

Ama eğitim programına katılmadan önceki halinden farklı olarak, artık kim olduğunu çok daha iyi biliyordu. Ve kalbini kıracak olsa bile, mevki, sınıf ya da rütbesine bakmaksızın istediği kişiyi sevecekti.

"Baba, ben bir erkeğe a ığım. O bir halktan biri ve umurumda değil. Daha da önemlisi, bunun onu diğerlerinden daha az değerli kıldığına inanmıyorum. Craeg-"

"Nihayet!" diye haykırdı. "Nihayet!" Onu kendine çekti ve iki yanağından öptü. "Bütün hafta bekledim!"

"Ne-bekle, ne?" "Peyton söyledi."

"Ne!"

"Ve sana katılıyorum. Craeg değerli bir erkek ve ben de bunu tamamen onaylıyorum. Tüm hayır dualarımı alabilirsin."

Cennet kaşlarını çattı ve başını salladı. "Baba... Anlamıyorum. Daha geçen hafta bana bir aristokratla  iftle mem gerektiğini söylüyordun. Craeg'in hayatımı kurtardığını biliyorum,

ama böyle bir tek seksen yapıp benim buna inanmamı bekleyemezsin."

"Sevgilim," dedi geri çekilerek, "sana ne zaman bir glymera üyesiyle çiftleşmen gerektiğini söyledim?"

"Dışarı çıkmadan önce ilk yemeğimizi yiyorduk ve sen de Mahmen'le senin gibi bir çiftleşme yaşamam gerektiğini söylüyordun. Aileleri tarafından ayarlanmış iki aristokrat."

"Hayır, mahmen ve ben gerçek aşkı bulduk dedim. Ben de senin için bunu istiyorum. Gerçek aşk kısmı - erkek sana iyi davrandığı sürece, nereden geldiği umurumda değil. Uzun zamandır sınıfımızın çektiği sıkıntıları izliyorum ve hiç etkilenmedim. Balolar ve partiler güzeldir, ancak kişi çiftleştiği kişiyle birlikte eve dönmelidir. Bu herhangi bir soyağacından çok daha önemlidir ve eğer bir konuşma olursa kimseden özür dilemeyeceğim-"

Cennet kendini babasına doğru fırlattı ve onun canını sıktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki ağlayacağım!"

Babası, sevgili, harika, mükemmel babası, güldü ve karşılığında ona sarıldı. "Şimdi bu kolyeyi sana takmama izin verecek misin? Ve sonunda Craeg'in bu akşam seninle ilgilendiğini kabul edecek misin?"

"Evet, evet, geliyor! Oh, geliyor! Onunla doğru dürüst tanışman ve onu tanıman için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam, aşkım... Ben de yapamam."

Otuz dakika sonra, ışıltılı konuklar ön kapıdan girip koridordan balo salonuna doğru ilerlerken Paradise şöyle düşündü... en azından Craeg'in geleceğini varsayıyordu.

Ona geleceğini söylemişti.

Gerçekten söylemişti.

Balo salonunun üst katının hemen içinde, konukları dans pistine indiren büyük merdivenin başında durarak kalabalığı taradı. Onun gelişini kaçırmış olmasının mümkün olmadığını düşündü. Hele ki uşak, aşağıdaki partiye inmeden önce içeri giren herkesi anons ederken.

Adamın kendisine eşlik etme fikrinden biraz rahatsız olduğunun farkındaydı ama adam geri adım atacak bir tip değildi. Özellikle de onun söz konusu olduğu yerde-

"Hey, güzelim."

"Peyton," diye mırıldandı arkadaşına dönerken.

Onlar kucaklaşırken, kadın onun arkasına baktı, bir şeyler görmeyi umuyordu.

... hayır, Craeg yok.

"Vay canına, güzel buz." Peyton eğildi ve kolyesini kontrol etti. "Erkeğin nerede?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Ben de o dişiyi getireceğini sanıyordum, adı neydi?"

"Oh, o. Evet. Hayır. Hayır. Babası benimkini aradı ve niyetimin ne olduğunu sordu. Bu işlere bulaşacak değilim."

"O zaman neden Novo'ya sormadın?"

"Bu fikre nereden kapıldınız bilmiyorum." Kalabalığı gözden geçirdi. "Pekala, bir eş bulma zamanı. Bizim kuşaktan kimse var mı, yoksa burası yaşlı bunaklarla mı dolu - durun, bakın, sanırım şurada hala kendi dişleri olan bir kadın var."

"Peyton. Novo'ya sormalıydın."

"Kim?" Onu yanağından öptü. "Görüşürüz."

Kırmızı halı kaplı merdivenlerden kalabalığa doğru yürürken, en iyi arkadaşının glymera'da çok geçerli bir meta olduğunu hatırlatan her türlü ilgiyi üzerine çekti.

Zavallı piç.

Ve onun için endişelenmesinin bir başka nedeni daha vardı. Anslam'la evinde geçirdiği geceden beri Peyton içine kapanmıştı. Dışarıdan bakıldığında o da aynıydı ama Peyton onu diğer insanların tanımadığı bir düzeyde tanıyordu.

İçinde bir şeyler değişmişti ve bu konuda konuşmuyordu. Öte yandan, bir arkadaşı bir akrabasını öldürmüştü. Bu hazmedilmesi gereken büyük bir kederdi.

Tanrım, keşke onunla konuşsaydı. Biriyle.

Müzik yükselip çiftler balo salonunun ortasına gelmeye başladığında, eteklerini biraz kabarttı ve

bunu Craeg'le paylaşmak istediğini fark etti ama bu ondan çok şey istemek olabilirdi. Çoğu erkek bunu bir uyuklama ya da daha kötüsü bir lanet olarak görürdü.

Peki, tamam. Böyle şeylere gitmek zorunda değildi. Lanet olası elmaslarını bornozunun içinde takabilir ve çok mutlu olabilirdi. Ne de olsa kolyeyi önemli kılan, annesine ait olması ve artık onun olmasıydı.

Evet, babası çok haklıydı. Elbiseleri, mücevherleri ve havalarıyla bu kalabalık ne kadar süslü olsa da, aralarında durmak düz bir deneyimdi. Doğuştan buraya ait olmasına rağmen, tamamen dışlanmıştı ve gerçekten oldukça ilgisizdi-

"Daha sonra gelecek daha iyi bir grup var mı?"

Etrafında dönerek deli gibi gülümsedi ve sonra durdu. Elini ağzına götürdü. Bir adım geri attı.

Craeg başını salladı ve dehşet içinde kendine baktı. "Kahretsin, Butch bana bu mekanizmanın uyacağına yemin etti. Yemin etti."

"Sen..."

Erkeği beyaz kravatu, frakı ve rugan ayakkabılarıyla tam bir 007-muhteşemiydi, odadaki herkes kadar uzun ve seçkin görünüyordu. Komik olmasına rağmen... onu kot pantolonu ve beyzbol şapkasıyla da çok beğenmişti.

Ya da hiçbir şey. Daha da iyisi.

"Bekle, o... babamın tören kılıcı mı?" diye ağzından kaçırdı, ani gözyaşları arasında gözlerini kırptırdı.

Craeg sol kalçasında asılı duran altın kılıfı düzeltti. "Buraya geldiğimde beni bekliyordu. Bu gece bunu giymem için ısrar etti. Kızı ilk kez bir erkek refakatçiyle sosyeteye takdim edilirken başka hiç kimsenin hançerinin altında olmamasını istediğini söyledi."

Paradise boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu... büyük bir onur."

"Biliyorum."

"Ve saçını kestirmişsin," dedi. Gerçi konuşur konuşmaz kendini tekmelemek istedi. "Yani-"

"Oldukça tüylü biriydim."

Ayağa fırladı ve ona sarıldı. "Geldiğin için çok teşekkür ederim, çok mutluyum-"

Craeg kullanmaya başladığı o harika bariton sesiyle güldü ve gücünü hissedebilmesi için onu vücuduna yakın bir şekilde tuttu. "Daha erken gelirdim ama aracım meşguldü."

"Başardın. Önemli olan tek şey bu ve aman Tanrım, çok seksisin."

"Ve sen..." Aralarına biraz mesafe koydu ve ilk kez ona doğru düzgün bakar gibi oldu. "Vay canına. Ne elbise ama... bunlar gerçek mi? Bunlar gerçek... ortadaki benim başparmağım büyüklüğünde."

"Mahmen'imindi."

"Neredeyse senin kadar güzel."

Onlar konuşurken, kendilerinin ölçülüp biçildiğinin ve haklarında konuşulduğunun çok farkındaydı ve skandal olacaktı, evet, olacaktı.

Siktir et onları, diye düşündü kolunu onun koluna bağlarken. "Benimle gelir misin?"

"Beni nereye götürürsen, bu gece ve her zaman."

Erkeğini merdivenin başına götürerek Fedricah'a başıyla selam verdi, o da hemen Craeg'in önünde saygıyla eğildi.

"Efendim. Bu akşam sizi görmek benim için bir onurdur."

Ve sonra doggen kalabalığa döndü ve en iyi, en resmi sesiyle Eski Dilde anons etti, "Cennet Hanım, Abalone'un kanlı kızı, Wrath'ın Başdanışmanı, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi ve Genç Brahl'ın oğlu onurlu Craeg, kraliyet sarayına verdiği hizmetlerden dolayı geçen akşam Kral'ın Cesaret Ödülü'ne layık görüldü."

Bir sessizlik kalabalığı susturdu ve ardından bir konuşma dalgası orkestrayı bile sardı.

Bu sırada Craeg geri çekildi. "Bütün bunlar da neydi? Ben ne aldım?"

Kim yaptı?"

Cennet onun elini okşadı. "Babam Wrath'a hayatımı kurtardığını söyledi ve Kral sana bir unvan verdi. Ama seni daha önce de çok seviyordum. Yarın akşam öğrenmen gerekiyordu - sanırım uşağımız biraz fazla heyecanlandı."

"Ne?"

"Teknik olarak, artık bir aristokratsın."

"NE."

"Aldırma." Onun gözlerinin içine baktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez; nefret edenlere zımnen "defolun gidin" demek dışında."

Craeg gözlerini kırıştırdı ve sonra toplantıya bakarken kıkırdadı. "Hadi yapalım şunu, Cennetim. Ve sonra belki özel bir yer bulabiliriz?"

Eğildi. "Aklımda zaten bir tane var." "O benim kadını, oh, evet."

Onunla birlikte öne doğru adım atarken kalabalığa bakmadı.

Bildiği kadarıyla odada bile değillerdi.

Hayır, güzel erkeğine bakıyordu.

"Sen Biliyorum bir şey." o dedi ile Aşk olarak siyah-beyaz mermer dans pistine indiler.

"Ne?"

"Ben gezegendeki en şanslı kadını. Tam burada, şu anda."

Evet, diye düşündü göğsü gururla kabarırken. Kim olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu çok iyi biliyordu... ve onlar harika bir çiftti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı onu kollarının arasına alırken. "Dans et benimle."

New York Times oksatan yazarının yeni ağdaş
romantizm serisinin ilk kitabına bir göz atmak için
okumaya devam edin

J. R. Ward,

BURBON KRALLARI

Piatkus'tan şimdi temin edilebilir.

Şuraya içtenlikle
davetlisiniz

A Derby Brunch

kutlamalarında
Yüz Otuz Ninih
Koşu
Charleaiont Derbisi
Cumartesi, Dördüncü
Mayıs, Saat 10:00
Easterly

RSVP: newarkharris@gmail.com

Birinci Bölüm

Charlemont, Kentucky

Ohio'nun durgun sularının üzerinde Tanrı'nın nefesi gibi sis asılıydı ve River Road'un Charlemont kıyısındaki ağaçlar bahar yeşilinin o kadar çok tonunu barındırıyordu ki, renklerin hepsini algılamak için altıncı his gerekiyordu. Gökyüzü, kuzeyde sadece Temmuz ayında görebileceğiniz türden loş, süt mavisiydi ve sabah yedi buçukta sıcaklık yetmiş dört dereceydi.

Mayıs ayının ilk haftasıydı. Takvimdeki en önemli yedi gün, İsa'nın doğumu, Amerikan Bağımsızlığı ve Yeni Yıl Rockin' Eve'i geride bırakıyor.

Charlemont Derbisi'nin yüz otuz dokuzuncu koşusu Cumartesi günü yapıldı.

Bu da tüm Kentucky eyaletinin safkan yarış çılgınlığı içinde olduğu anlamına geliyordu.

Lizzie King iş dönüşüne yaklaşırken, üç haftadır pompaladığı adrenalinin doruğundaydı ve geçmiş deneyimlerinden, bu aceleci ruh halinin Cumartesi günkü temizlik bitene kadar sönmeyeceğini biliyordu. En azından, her zaman olduğu gibi, şehir merkezine giden trafiğe karşı gidiyor ve iyi zaman geçiriyordu: İşe gidiş gelişi kırk dakika sürüyordu ama New York, Boston ya da Los Angeles'taki gibi yoğun, park yeri dolu bir trafiğe denk gelmiyordu. Hayır, işine yirmi sekiz dakikalık bir Indiana çiftliği yolculuğu ile gidiyordu.

Ardından altı dakikalık köprü ve spagetti kavşak gecikmeleri, nehre paralel olarak akıntıya karşı yapılan altı ila on dakikalık bu çekimle sona eriyor.

Bazen kendisine doğru gelen tek arabanın Easterly'de onunla birlikte çalışan diğer personel olduğuna ikna oluyordu.

Ah, evet, Easterly.

Bradford Aile Malikanesi, ya da teslimatlarının işaretlendiği şekliyle BFE, Charlemont metro bölgesindeki en büyük tepenin üzerinde yer alıyordu ve üç resmi bahçe, iki havuz ve Washington County'nin üç yüz altmış derecelik manzarasına sahip yirmi bin metrekarelik bir ana evden oluşuyordu. Mülkte ayrıca on iki hizmetli kulübesinin yanı sıra on müstemilat, yüz dönümün üzerinde tam işlevli bir çiftlik, bir iş merkezine dönüştürülmüş yirmi atlık bir ahır ve dokuz delikli bir golf sahası vardı.

Orası ışıklıydı.

Sabahın birinde çip vuruşunuz üzerinde çalışmanız gerekirse diye.

Duyduğu kadarıyla, bu devasa parsel aileye 1778 yılında, Bradford'ların ilki o zamanlar Albay olan George Rogers Clark'la birlikte Pennsylvania'dan güneye geldikten ve hem hırslarını hem de burbon yapma geleneklerini yeni oluşmakta olan eyalete getirdikten sonra verilmişti. Neredeyse iki yüz elli yıl sonra, tepede küçük bir kasaba büyüklüğünde bir Federal malikane ve mülkte tam ve yarı zamanlı çalışan yetmiş iki kişi vardı.

Hepsi de Downton Abbey'den fırlamış gibi feodal kuralları ve katı kast sistemini takip ediyordu.

Belki de Dowager Grantham Kontesi'nin rutini biraz fazla ilericiydi.

Fatih William'ın zamanları muhtemelen daha uygundu.

Örneğin -ki bu sadece bir Lifetime filmi varsayımıdır- bir bahçıvan ailenin değerli oğullarından birine aşık olsa ne olurdu? İki kafadan biri olsa bile

bahçıvanlar ve ulusal bir üne ve Cornell'den peyzaj mimarlığı alanında yüksek lisansa sahipti?

Bu yapılmadı.

Mutlu sonu olmayan Sabrina, tatlım.

Lizzie lanet okuyarak, beyninin susmasını sağlamak umuduyla radyoyu açtı. Fazla uzağa gidemedi. Toyota Yaris'inin hoparlör sistemi bir Barbie evininkine benziyordu: kapılarda müzik pompalaması gereken küçük daireler vardı, ama bunlar çoğunlukla göstermelikti ve bugün o kokteyl bardak altlıklarından çıkan NPR yeterli değildi-

Arkasından hızla gelen bir ambulansın sesi, BBC News'in pıtır pıtır sesini kolayca bastırdı ve frene basıp bankete yanaştı. Gürültü ve yanıp sönen ışıklar geçtikten sonra yoluna devam etti ve hem nehirde hem de yolda kalın bir virajı döndü... ve işte oradaydı, Bradford'ların büyük beyaz konağı, gökyüzünde yüksekte, şafak güneşi muhteşem, simetrik düzeninin etrafında çalışmaya zorlanıyordu.

New York, Plattsburgh'da bir elma bahçesinde büyümüştü.

Neredeyse iki yıl önce en küçük oğlu Lane Baldwine'ın hayatına girmesine izin verirken aklından ne geçiyordu?

Peki bunca zaman sonra neden hâlâ ayrıntıları merak ediyordu?

Hadi ama, onun tarafından baştan çıkarılan ilk kadın o değildi-

Lizzie kaşlarını çattı ve direksiyonun üzerinden öne doğru eğildi.

Yanından geçen ambulans BFE tepesinin yamacına doğru ilerliyordu, kırmızı ve beyaz ışıkları akçaağaçların bulunduğu sokak boyunca yanıp sönüyordu.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı.

Düşündüğü kişi olmaması için dua etti. Ama

hadi ama, şansı o kadar da kötü olamazdı.

Aklına ilk gelen şeyin, kim olduğu konusunda endişelenmek yerine bu olması üzücü değil miydi?

yaralandı/hastalandı/bayıldı.

Kapanmak üzere olan ferforje demir kapılardan geçerek ilerledi ve yaklaşık üç yüz metre sonra sağa döndü.

Bir çalışan olarak, araçlarıyla birlikte servis girişini kullanması gerekiyordu, mazeret ya da istisna yoktu.

Çünkü Tanrı, MSRP'si yüz bin doların altında olan bir aracın evin önünde görülmesini yasaklıyor-

Gittikçe şirretleştğine karar verdi. Ve Derby'den sonra, insanlar onun yirmi yıl erken menopoza girdiğini düşünmeden önce bir tatile çıkması gerekecekti.

Yaris'in kaputunun altındaki dikiş makinesi, tepenin tabanını dolaşan düz yoldan aşağı inerken hızlandı. Önce mısır tarlası geliyordu, gübre çoktan serilmiş ve ekime hazırlık için çalkalanmıştı. Sonra çok yıllık ve tek yıllık bitkilerin ilkleriyle dolu kesme bahçeleri vardı, ilk şakayıkların başları yumuşak toplar kadar şişkindi ve bir genç kızın yanaklarındaki alıktan daha koyu değildi. Onlardan sonra orkide evleri ve fidanlıklar, ardından çiftlik ve bakım ekipmanlarının bulunduğu ek binalar, sonra da iki ve üç yatak odalı, ellili yıllardan kalma kır evleri sıralanıyordu.

Formika tezgahın üzerindeki şeker ve un tenekeleri kadar değişken ve şıktı.

Personel otoparkına girerek, soğutucusunu, şapkasını ve içinde güneş kremi olan çantasını geride bırakarak indi.

Yer hizmetlerinin ana binasına doğru koşarak sol taraftaki açık bölmeden benzin ve yağ kokan mağaraya girdi. Baş saha görevlisi Gary McAdams'ın ofisi yan taraftaydı, bulanık cam bölmeler ona ışıkların açık olduğunu ve içeride birilerinin dolaştığını söyleyecek kadar saydamdı.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Çürük kapıyı iterek açtı ve yarı çıplak Pirelli takvimi pinuplarını görmezden geldi. "Gary-
"

Altmış iki yaşındaki adam ayı pençesi gibi eliyle telefonu kapatıyordu, güneş yanığı ağaç kabuğu derili yüzü hiç görmediği kadar acımasızdı. Dağınık masasına bakarken, daha o adını söylemeden ambulansın kime geldiğini anlamıştı.

Lizzie ellerini yüzüne götürdü ve kapı pervazına yaslandı.

Elbette aile için çok üzülyordu ama bu trajediyi kişiselleştirmemek ve gidip bir yerlere kusmak istememek mümkün değildi.

Bir daha asla görmek istemediği adam... eve dönecekti.

Bir kronometre de alabilirdi.

New York, New York

"Hadi ama. Beni istediğini biliyorum."

Jonathan Tulane Baldwine, poker fişleri yığınının yanında duran kalçasına baktı. "Ante up, çocuklar."

"Seninle konuşuyorum." Elindeki kart yelpazesinin üzerinde kısmen örtülü, tamamen sahte bir çift göğüs belirdi. "Merhaba." Lane, başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapmanın zamanı geldi, diye düşündü. Çok kötü ve tek yatak odalı, Orta kat, Midtown'daki daire, işlevsel olmayan hiçbir şeyle yapılmamış bir bekâr eviydi. Sekiz saat önce oynamaya başladıkları altı piçten geriye kalanların yüzlerine bakmaya ne gerek vardı ki? Hiçbiri bir şeye layık olduğunu kanıtlayamamıştı.

yüksek bahislere ayak uydurmaktan daha fazlası.

Bir kaçınma stratejisi olarak bile olsa, söylediklerini deşifre etmek sabahın yedi buçuğunda göz yorgunluğuna değmezdi.

"Helllllloooo-"

"Ver o Yukarı, Tatlım, o değil ilgileniyorum." Birisi mırıldandı.

"Herkes benimle ilgileniyor."

"O değil." Ev sahibi ve oda arkadaşı Jeff Stern bin dolar değerinde fiş attı. "Doğru değil mi Lane?"

"Sen eşcinsel misin? O eşcinsel mi?"

Lane kupa kızını kupa papazının yanına taşıdı. Valeyi kızın yanına koydu. Ağzıyla meme işini yere itmek istedi. "İkiniz anted yapmadınız."

"Ben yokum, Baldwine. Benim kanım için fazla zengin." "Biri bana bin dolar borç verirse ben varım."

Jeff yeşil filo masasına baktı ve gülümsedi. "Yine sen ve ben, Baldwine."

"Paranızı almak için sabırsızlanıyorum." Lane kartlarını sıkıca kapattı. "Bu senin bahsin-"

Kadın tekrar eğildi. "Güneyli aksanına bayılıyorum."

Jeff'in gözleri şeffaf çerçeveli gözlüklerinin arkasından kısıldı. "Ondan uzak durmalısın, bebeğim."

"Ben aptal değilim," diye mırıldandı. "Kim olduğunu ve ne kadar paran olduğunu çok iyi biliyorum. Senin burbonunu içiyorum-"

Lane arkasına yaslandı ve geveze aksesuarı getiren aptala hitap etti. "Billy mi? Ciddi misin?"

"Evet, evet." Bin dolar borca girmek isteyen adam ayağa kalktı. "Zaten güneş doğuyor. Hadi gidelim."

"Kalmak istiyorum-"

"Hayır, işin bitti." Billy özsaygı şişmesi sorunu olan sürtüğü kolundan tutup kapıya kadar eşlik etti. "Seni eve götüreceğim ve hayır, o düşündüğün kişi değil. Görüşürüz, pislikler."

"Evet, öyle - onu dergilerde görmüştüm-"

Kapı kapanmadan önce, kanı kurumuş olan diğer adam ayağa kalktı. "Ben de buradan gidiyorum. Hatırlat da bir daha ikinizle oynamayayım."

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Jeff avucunu kaldırırken. "Karısına selamımı söyle."

"Şabat'ta görüştüğümüzde ona kendin söyleyebilirsin."

"Yine mi o?"

"Her Cuma, madem hoşuna gitmiyor, neden evime gelip duruyorsun?"

"Bedava yemek. Bu kadar basit." "Sanki sadakaya ihtiyacın var."

Ve sonra yalnız kaldılar. İki yüz elli bin dolar değerinde poker fişi, iki deste kâğıt, bir kül tablası dolusu puro kabarcığı ve hiç bimbage olmadan.

"Bu senin bahsin," dedi Lane.

Jeff masanın ortasına daha fazla fiş atarken, "Sanırım onunla evlenmek istiyor," diye mırıldandı. "Billy, yani. Al sana yirmi bin dolar."

"O zaman kafasını muayene ettirmeli." Lane eski kardeşlik ağabeyinin bahsini karşıladı ve sonra iki katına çıkardı. "Zavallı. İkisi de."

Jeff kartlarını indirdi. "Sana bir şey sorayım." "Çok zorlaştırma, sarhoşum."

"Beğendin mi?"

"Poker fişleri mi?" Arka planda bir cep telefonu çalmaya başladı. "Evet, var. Sakıncası yoksa seninkilerden biraz daha koy-"

"Hayır, kadınlar."

Lane gözlerini yukarı kaydırıldı. "Affedersiniz?"

Eski dostu dirseğini keçeğe dayadı ve eğildi. Kravatı oyunun başında kaybolmuştu ve önceden kolalı, parlak beyaz gömleği şimdi bir polo kadar esnek ve rahattı. Ancak gözleri trajik bir şekilde keskin ve odaklanmıştı. "Beni duydunuz. Bak, beni ilgilendirmediyi biliyorum ama buraya geleli ne kadar oldu? Yaklaşık iki yıl önce. Kanepemde yaşıyorsun, çalışmıyorsun -ki ailenin kim olduğunu düşünürsek bunu anlıyorum. Ama kadın yok, hayır-"

"Düşünmeyi bırak,
Jeff." "Ben
ciddiyim."

"Çok eminim."

Cep telefonu sustu. Ama arkadaşı susmadı. "U.Va. bir ömür önceydi. Çok şey değişebilir."

"Görünüşe göre hala senin kanepende oturuyorsam-" "Sana ne oldu dostum?"

"Bahse girmeni ya da pas geçmeni beklerken öldüm."

Jeff kırmızı ve mavilerden bir yığın yapıp ortaya atarken mırıldandı. "Bir yirmi bin daha."

"Bu daha iyi." Cep telefonu tekrar çalmaya başladı. "Seni göreceğim. Ve sana elli arttırıyorum. Eğer çeneni kapatırsan."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" "Sessiz olmanı sağlamak mı? Evet."

"Benim gibi bir yatırım bankacısıyla pokerde agresif olun. Klişelerin orada olmasının bir nedeni var: Ben açgözlüyüm ve matematikle aram iyidir. Senin gibilerin aksine."

"Benim türüm."

"Sizin gibi Bradfordlar nasıl para kazanılacağını bilmezler; siz para harcamak üzere eğitilmişsiniz. Çoğu avarenin aksine, ailenizin bir gelir akışı var - gerçi bu da sizi bir şey öğrenmek zorunda bırakmıyor. Bu yüzden uzun vadede bir katma değer olduğundan emin değilim."

Lane, Charlemont'tan neden bir daha dönmemek üzere ayrıldığını düşündü. "Çok şey öğrendim, güven bana."

"Ve şimdi sesin acı geliyor."

"Beni sıkıyorsun. Bundan zevk mi almalıyım?"

"Neden Yapma.sen hiç git ev için Noel mi? Şükran Günü mü? Paskalya?"

Lane elindeki kartları yere yığı ve yüzleri aşağı gelecek şekilde keçenin üzerine koydu. "Artık Noel Baba'ya ya da Paskalya Tavşanı'na inanmıyorum, lanet olsun ve hindi de abartılıyor. Senin derdin ne?"

Sormak için yanlış soru. Özellikle de poker ve içki dolu bir geceden sonra. Özellikle de Stern gibi tamamen dürüst olmaktan başka bir şey yapamayan bir adama.

"Bu kadar yalnız olmandan nefret ediyorum." "Şaka yapıyor olmalısın-"

"Ben senin en eski arkadaşlarından biriyim, değil mi? Sana olduğu gibi söylemezsem, kim söyleyecek? Ve bana kızma."

New York'lu bir Yahudi'yi seçtim, senin sürekli oda arkadaşın olmak için o saçma üniversitemize giden diğer binlerce güneyli kızarmış yapışkan kıçtan birini değil. O yüzden siktir git."

"Bu eli dışarıda mı oynayacağız?"

Jeff'in kurnaz bakışları daraldı. "Bana tek bir şeyin cevabını ver." "Evet, neden seninle birlikte kaza yapmadığımı ciddi ciddi

Wedge ya da Chenoweth şu anda."

"Ha. Bu ikisine de bir günden fazla dayanamazsın. Sarhoş olmadığın sürece, ki aslında son üç buçuk aydır aralıksız sarhoşsun. Ve bu da sorun yaşadığım başka bir şey."

"Bahis. Şimdi. Tanrı aşkına."

"Neden-"

Cep telefonu üçüncü kez çaldığında Lane ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Barın üzerinde, hesap cüzdanının yanında parlayan ekran yanıyordu; kim olduğuna bakmaya zahmet etmedi.

Çağrıya cevap verdi çünkü ya bu olacaktı ya da cinayet işleyecekti.

Bağlantının diğer ucundaki Güneyli erkek sesi üç kelime söyledi: "Annen ölüyor."

Anlamı beynine yerleştikçe etrafındaki her şey dengesizleşti, duvarlar içine kapandı, zemin yuvarlandı, tavan kafasına çöktü. Anılar aklına gelmekten çok ona saldırıyordu, vücudundaki alkol bu saldırıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Hayır, diye düşündü. Şimdi olmaz. Bu sabah değil. Gerçi hiç iyi bir zaman olur muydu?

"Asla" bu konuda kabul edilebilir tek zaman çizelgesiydi.

Uzaktan kendisinin konuştuğunu duydu. "Öğleden önce orada olacağım."

Ve sonra telefonu kapattı.

"Lane?" Jeff ayağa kalktı. "Kahretsin, sakın bayılma. Bir saat içinde Eleven Wall'da olmam gerekiyor ve duş almam lazım."

Lane çok uzaktan onun elinin uzanıp cüzdanını almasını izledi. Onu ve telefonu pantolonunun cebine koydu ve kapıya yöneldi.

"Lane! Nereye gidiyorsun lan?"

"Bekleme," dedi çıkış kapısını açarken. "Ne zaman döneceksin? Hey, Lane-ne Cehennem mi?"

Lane kapının arkasından kapanmasına izin vererek uzaklaşırken eski, sevgili arkadaşı hâlâ onunla konuşuyordu. Koridorun en sonunda çelik bir kapıyı yumrukladı ve beton merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladı. Ayak sesleri etrafta yankılanırken ve dar dönüşlerden sonra dar dönüşler yaparken, tanıdık bir telefon numarasını çevirdi.

Telefona cevap verildiğinde, "Ben Lane Baldwine. Teterboro'da Charlemont'a gidecek bir jete ihtiyacım var."

Kısa bir gecikme oldu ve sonra babasının yönetici asistanı tekrar bağlantıya geçti. "Bay Baldwine, müsait bir jet var. Pilotla doğrudan konuştum. Biz konuşurken uçuş planları hazırlanıyor. Havaalanına vardığınızda, devam edin-"

"Terminalimizin nerede olduğunu biliyorum." Mermer lobiye girdi, kapıcıya başıyla selam verdi ve döner kapılara doğru ilerledi. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıp bir taksi çağırırken kendi kendine, "Sadece ayaküstü bir şey," dedi. Şansı yaver giderse, en geç gece yarısı on ikide Manhattan'a dönmüş ve Jeff'in canını sıkıyor olacaktı.

On saat. En fazla on beş.

Yine de annesini görmesi gerekiyordu. Güneyli çocuklar böyle yapardı.

1 NUMARADAN NEW YORK TIMES
ÇOK SATAN YAZAR

J. R. WARD

**KARA HANÇER
KARDEŞLİĞİ
ROMANLARI**

Karanlık Aşık
Ebedi Aşık
Uyandırılmış
Aşık Ortaya
Çıkarılmış Aşık
Bağlanmamış
Aşık Yüceltilmiş
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda
Kral
Gölgeler

jrward.com
facebook.com/jrwardbooks

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Cast
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Lucy
March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura Wright

Ardından Piatkus web sitesini ve blogunu ziyaret edin

www.piatkus.co.uk | www.piatkusbooks.net

Ve bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction |
www.twitter.com/piatkusbooks

İçindekiler

[Övgü](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan J. R. Ward](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibiri](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[BölümAltı Bölüm Otuz](#)
[Yedi Bölüm Otuz](#)
[Sekiz Bölüm Otuz](#)
[Dokuz Bölüm Kırk](#)
[Bölüm Kırk Bir Bölüm](#)
[Kırk İki Bölüm Kırk Üç](#)
[Bölüm Kırk Dört](#)
[Bölüm Kırk Beş Bölüm](#)
[Kırk Altı Bölüm Kırk](#)
[Yedi Bölüm Kırk Sekiz](#)
[Devamını oku](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.